

TÁC GIẢ: NGUYỄN NHẬT THƯƠNG

Sống Thi?

CHAP 1

Mục lục

Chap 1

Chap 2

Chap 3

Chap 4

Chap 5

Chap 6

Chap 7

Chap 8

Chap 9

Chap 10

Chap 11

Chap 12

Chap 13

Chap 14

Chap 15

Chap 16

Chap 17

Chap 18

Chap 19

Chap 20

Lê:)

Chap 21

Chap 22 +23

Chap 24

Chap 25

Chap 26

Chap 27

Chap 28

Chap 29

Chap 30 End

Trích Ngoại Truyện 1

Trích Ngoại Truyện 2

Ngoại Truyện 1

Ngoại Truyện 2

Ngoại Truyện 3

Ngoại Truyện 4 - Đoạn 1

Ngoại Truyện 4 - Đoạn 2

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 1

"RẦM, RẦM"

Tiếng đập cửa inh ỏi khiến tôi tỉnh giấc, chợt mình 1 cái r ồi hướng đôi mắt còn chưa tỉnh ra phía cửa, âm thanh kia vẫn chưa ngừng lại.

Tôi khẽ lay người Đạt - người yêu tôi đang nằm ở bên cạnh, giọng ngái ngủ nói:

- Ch ờng, dậy mở cửa xem ai kìa!

Anh nghe đấy nhưng có lẽ vì cơn ngủ chưa dứt nên cứ cố tình lờ đi.

Tiếng đập cửa mỗi lúc thêm dữ dội mà kỳ lạ ở ngoài kia lại không thấy có tiếng ai nói vào.

Họ cứ đập r ầm r ầm như vậy tôi không tài nào ngủ được mà đây là khu trọ, tôi cũng sợ ảnh hưởng đến người khác nên có chút bực bội dậy bước xuống giường r ồi đi ra mở cửa gắt nhẹ:

- Đợi một chút.

Lời dứt, cánh cửa cũng vừa được mở, tôi gần như tỉnh ngủ hẳn nhìn người trước mặt mình. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì li ền nghe được âm thanh tức giận của họ:

- Thằng Đạt nó ở đây phải không?

Họ vừa hỏi cũng không để tôi trả lời li ền đẩy mạnh cửa x ồng xộc đi vào làm tôi hốt hoảng:

- Bác ạ.

Người phụ nữ kia đi cùng 1 cô gái đến thẳng giường của tôi rồi xốc chân lên lôi anh dậy:

- Thằng này, dậy mau. Tao biết ngay kiểu gì mày cũng đi rúc vào mấy con phò này.

Tôi nghe vậy trong lòng cũng cảm thấy bị xúc phạm nhưng quả thật không dám hỗn láo bởi vì đây là mẹ của người yêu tôi và người đi đi cùng kia là em gái Đạt.

Anh lúc này nghe thấy tiếng mẹ mình liền vội bật dậy:

- Mẹ, sao mẹ lại đến đây?

Bà lúc này dùng tay dấm vào người anh rồi quát lên:

- Mày còn hỏi à, có nhà thì không ở cứ đi ở với mấy đứa người không ra người, ngợm không ra ngợm có ngày sinh bệnh.

- Huyền là người yêu con, con ở với cô ấy thì có sao đâu...(Nói rồi anh lại nhìn sang cô em gái của mình)...Nhưng, mày đưa mẹ mà về đi.

Nhưng nghe vậy lại liếc xéo sang tôi:

- Mẹ bảo em đến lôi anh về nếu không lại bị mấy con quỷ cái nó lừa cho.

- Lừa cái gì mà lừa, tao nói mày cãi phải không. MAU ĐƯA MẸ VỀ.

Anh tức giận gất lên, bà thấy vậy liền chuyển mục tiêu sang tôi:

- Con kia, tao nói cho mày biết, thằng Đạt nhà tao không phải là mấy thằng vớ vẩn hư hỏng. Loại con gái quê lên thành phố học không lo học lại đi ve vờn con trai để moi tiền, thằng Đạt nhà tao nó ngu mới bị mày lừa. Mày rốt cuộc đã moi được bao nhiêu tiền từ nó rồi?

Tôi này giờ nghe mẹ con họ nói mả mai trong lòng cũng bị tổn thương.

Tôi là gái quê, gia đình có 4 người, ba mẹ và 1 đứa em trai. Học cũng không đến nổi tệ nhưng quả thực ở vùng nông thôn gia đình tôi thuộc vào hộ nghèo nên khi lên thành phố để học đại học tôi dù có đi làm thêm cũng không đủ để nuôi mình, huống gì hàng tháng cũng phải gửi về quê 1 chút ít để đỡ cho ông bà vậy nên tôi quyết định nghỉ học, việc này bố mẹ tôi vẫn không biết. Tôi không tự khen mình nhưng cũng được xem là có chút ra nhìn nên được 1 người bạn giới thiệu và vào làm PG cho 1 hãng rượu, từ đấy tôi mới quen biết Đạt trong 1 lần anh cùng bạn bè đến ăn ở nhà hàng tôi được phân công đứng điểm. Đạt hơn tôi 4 tuổi, nhìn sơ qua cũng biết là con nhà khá giả, vẻ ngoài cũng khá bắt mắt, miệng lưỡi lại khéo mà tôi gái quê chân chất nên nói chuyện 1 thời gian thì tôi nhận lời yêu anh.

Chúng tôi yêu nhau được khoảng 5 tháng thì li hôn quyết định sống thử. Khi Đạt đề nghị như vậy tôi cũng sững sốt lắm nhưng nghe lời ngon ngọt của anh tôi thật sự bị mềm lòng và rồi lần đầu tiên của tôi cũng cho anh, kể từ đấy Đạt li hôn dọn đến phòng trọ của tôi và 1 cuộc sống như vợ chồng bắt đầu từ đây.

Chúng tôi sống với nhau cũng được 3 tháng, thi thoảng anh có về nhà vài ngày bảo về lấy ít tiền tiêu nhưng tiền của anh tôi thật sự không đụng đến. Vì làm PG nên giờ làm việc đầu vào khung giờ người ta ăn cơm nên tôi trước khi đi làm đầu nấu cơm trước để đấy cho anh, ngay cả 1 nghìn đi chợ anh cũng không hề đưa cho tôi. Nếu nói thẳng ra thì tôi chính là đang nuôi anh.

Ấy vậy mà người phụ nữ này không hiểu lại vu cho tôi như vậy, mặc dù tôi cũng khá hiền nhưng quả thực không chịu được lời mả mai của bà, sống mũi tôi trở nên cay xè, đôi mắt cũng trực trào nước:

- Cháu và anh Đạt yêu nhau, ở cùng nhau như vậy nhưng thực sự cháu chưa bao giờ được biết đồng tiền nào của anh ấy. Cháu nghĩ bác đang hiểu lầm rồi.

- Hiểu lầm? Mà nghĩ tao tin lời mày nói sao? Nhà nó ngay mặt phố nhưng nó không chịu về đến ở với mày mấy tháng nay, thi thoảng mới về

nhà vài ngày lại hỏi lấy tao 5, 10 triệu đem đi, nếu không phải cho mày thì cho ai?

Tôi nghe vậy cũng liềnnhìn sang anh, có chút tức giận nói:

- Đạ, anh nói gì đi. Tiền đấy anh lấy để làm gì? Em trước giờ có hỏi anh 1 nghìn nào không?

Anh lúc này có vẻ né tránh tôi, bước xuống giường rồi đi lại phía bà mà đẩy bà ra cửa:

- Mẹ về đi, đến đây làm ầnĩ không ra cái thể thống gì.

Bà thì vẫn không chịu bỏ cuộc liềndẩy anh ra mà to tiếng:

- Tao không về, hôm nay đến đây phải lôi mày về bằng được, không thể để mày bị 1 con nhà quê dất mũi được.

Giọng nói của bà to kéo cả khu nhà trọ ra đứng nhìn, tôi cảm thấy xấu hổ nên nói với anh:

- Anh về đi.

Đạ cũng ương bướng không chịu lại kéo cô em của mình ra ngoài cửa:

- Nhưng, mày đưa mẹ về trước, tí tao về sau.

Cô em này ra dáng tiểu thư cũng đánh đá, ghé góm liềnnhìn tôi nói giễu:

- Sao? Mọi đủ tiền của anh tao rồi nên giờ đuổi anh ấy về à? Loại gái đi già mồm.

Tôi nghe vậy tức giận thực sự, ở trước bao nhiêu người huống gì Nhưng còn kém tôi 2 tuổi mà lại hỗn láo như vậy:

- Chị chưa xúc phạm gì đến em nên em ăn nói cho cẩn thận, dù sao chị cũng hơn tuổi em. Còn anh Đạ, chị không giữ, cũng không lấy tiền của

anh ấy, đây là lần cuối chị nhắc lại.

Nhưng lúc này lại hếch mặt lên với tôi:

- Cẩn thận? Tao thích xúc phạm mày đấy, mày hơn tuổi tao thì sao?
Loại phò phạch như mày mà cũng cần được tôn trọng à?

Anh thấy Nhung nói vậy liền gất lên:

- NHUNG, MÀY CÓ CÂM MIỆNG LẠI KHÔNG?

Tôi bị kìm nén nhiều quá nên nghe vậy cũng không khống chế được cảm xúc của mình lại thêm người ở ngoài đang nhìn vào liền đi lại đẩy cả 3 người bọn họ ra:

- Các người đi về cả đi, đây là phòng trọ của tôi, đừng ở đây mà làm ồn lên như thế.

Bà thấy tôi phản kháng liền đẩy anh ra rồi lao vào tát tôi 1 cái:

- Tao đánh mày cái này để mày nhớ mà tránh xa con tao ra.

Đạt thấy vậy liền lao đến đẩy bà ra rồi gất lên:

- Mẹ làm cái gì thế?

- Tao làm gì? Nó rốt cuộc bỏ bùa mày cái gì mà ngay cả nhà mày, mày cũng không cần về?

Anh định lên tiếng nói gì đó nhưng tôi vì quá bất ngờ bởi cái tát của bà nên nước mắt ngấn dài nhìn anh quát lên:

- Đạt, anh đi về đi, đừng để mẹ và em gái anh ở đây chửi bới nữa. Anh thấy mọi người nhìn vào chưa?

Đạt nghe tôi nói vậy liền nhìn tôi có chút day dứt nhưng rồi anh cũng đi lại lấy cái áo mặc vào rồi dắt chiếc xe của anh ra ngoài, dáng vẻ bức bối nhìn đám người hiếu kỳ kia quát lên:

- Nhìn cái gì mà nhìn.

Nói rồi anh cũng lên xe phóng đi.

Bà thấy vậy còn chửi thêm tôi 1 câu nữa rồi mới cùng cô em gái rời đi.

Mọi người lúc đấy cứ đứng nhìn hiếu kỳ, tôi xấu hổ liền phải ra đóng cửa lại rồi ngẩng đầu xuống đất mà khóc.

Kỳ thực khi Đạt sống cùng tôi, tôi cũng thắc mắc sao anh đi như thế mà bố mẹ không nói, anh chỉ bảo họ không quan tâm đến anh và cũng dễ tính. Tôi cũng chưa gặp bố mẹ anh ấy lần nào, chỉ biết mặt họ qua fb của anh vậy nên khi mở cửa nhìn thấy bà, tôi thật sự hoảng sợ.

Mặc dù biết bản thân mình cũng không tốt đẹp nhưng nghe những lời nói như vậy tôi thật sự tổn thương, dù sao lần đầu tiên tôi cũng là dành cho anh ấy, hơn nữa công việc PG của tôi cũng thật sự đúng nghĩa PG, chưa bao giờ tôi có 1 hành động đi quá ngoài việc nhận tiền bo của khách.

Lúc đầu tôi đối với việc đó còn có chút á ngại không dám nhận bởi cảm giác việc nhận tiền bo hơi nhạy cảm nhưng sau mấy chị cùng nghề và chị chủ nhà hàng nói nên tôi mới thay đổi suy nghĩ nhưng về chuyện có nhiều vị khách khi tôi mời rượu có những lời đề nghị đi chơi hay có người thẳng thắn rủ đi khách sạn, tôi nhất quyết từ chối. Có vài chị trong nghề còn nói với tôi ông này, anh kia làm cái này, cái khác nhiều tiền, bảo tôi chịu khó nịnh nọt hay là chiều chuộng là sẽ có tiền nhưng thật sự tôi không làm được, về sau yêu anh tôi càng né tránh nhiều.

Đang ngẩng đầu khóc thì chuông điện thoại vang dậy, tôi đứng dậy đi lại phía giường cầm nó lên, là chị Ly làm cùng chỗ với tôi.

Tôi đưa tay lên lau sạch đi nước mắt rồi cố gắng bình tĩnh bắt máy:

- Chị gọi em?

- Hôm nay chị đổi điểm, may mà thằng Đạt chở đi làm nhé.

- Anh Đạt về rồi.

- Về rồi sao? Sao lại về? Chúng mày cãi nhau à?

Tôi nghe chị nói vậy không hiểu sao lại tủi thân liên tục thế:

- Mẹ anh ấy đến đây.

- Cái gì? Mẹ nó đến á? Sao bà ấy biết được mà đến? Thế mày có sao không?

Tôi lúc này lại ghen cổ họng lại vì nước mắt cứ chảy trào ra, chị chắc cũng nhận ra được nên tiếp lời:

- Thôi được rồi, để hôm nay tao đi sớm qua chờ mày trước rồi đến điểm sau. Lát tao qua rồi nói.

- Vâng.

- Mà này, đừng có mang cái bộ mặt đưa đám mà đi chào khách nhé. Trang điểm vào rạng rỡ cho tao.

Nói rồi chị cũng tắt máy, tôi lại thẫn thờ nhìn ra phố ngoài mà nước mắt vẫn không kìm được. Thật sự là tôi rất yêu anh nhưng gia đình anh đã có thái độ rõ rệt như vậy, tôi không biết có nên tiếp tục hay không nữa!

(Còn tiếp)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 2

Chap 2

Tiếng xe máy chạy vào trong khu trọ của tôi, tôi cũng đoán được là xe của chị Ly nên lau nước mắt rồi đi ra mở cửa.

Mọi người lúc này cũng trở về hết rồi, chị Ly xuống xe cởi chiếc áo chống nắng, vừa đi vào nhìn tôi mà nói:

- Ờ, còn chưa thay đồ à con này? Nhanh lên, tao đưa mày đi còn đến điểm khác nữa.

Tôi nghe vậy lại buồn bã đi về phía tủ lấy chiếc váy đồng phục ra bắt đầu chỉnh sửa muốn mặc vào.

Chị Ly thấy vậy liền đi lại chỗ tôi:

- Ôi giờ ả, thay thì thay đi. Mày ừ rồi làm gì. Thay đi rồi tao với mày vừa đi vừa nói chuyện.

Tôi nhìn chị vẻ chán nản nói:

- Hay hôm nay em xin nghỉ làm?

- Mày điên à? Tội gì phải nghỉ, đi làm rồi may đâu gặp được khách lấy tí tiền bo không sướng hơn sao? Đời không có tiền mới chết chứ thiếu thằng đàn ông thì cũng như canh thiếu muối thôi. Nhặt thì ăn nhạt, không thì ra chợ mua gói mới. Còn mày mà không có tiền thì canh nhạt còn chẳng có mà húp đâu. Mau thay đi.

Nói rồi chị giật chiếc váy trên tay tôi kéo chiếc khoá xuống đùi vào người tôi.

Tôi thấy vậy cũng miễn cưỡng thay vào, đợi khi xong xuôi chị lại nói:

- Trang điếm vào cho tao.

- Thôi, không cần đâu, như này là được rồi.

- Được gì mà được, con PG nào mà cũng mang cái bộ mặt này của mày thì cả hăng rượu của người ta chỉ dùng để ủ dưới đất.

Dứt lời chị đi lại lấy chiếc túi xách xưa tôi, lục lấy ra 1 thỏi son với hộp phấn rồi tiến lại chỗ tôi mà đưa ra:

- Đây, nhanh lên, không là muộn cả giờ của tao nữa.

Tôi nghe chị nói vậy cũng không cần chữ nữa, đánh qua tí son rồi cần lấy cái túi xách đi ra ngoài.

Chị Ly cũng đi ra quay đầu xe, tôi khoá cửa cẩn thận xong rồi 2 chị em cùng ngồi lên xe đi.

Chị Ly lúc này mới hỏi tôi:

- Thế mọi chuyện là như nào? Mẹ nó đến đây nói gì?

Nhắc đến mặt tôi lại buồn rồi kể lại:

- Bác ấy cùng con Nhung, em gái Đạt đến đây chờ ầm lên. Nói em lừa anh Đạt để moi tiền, còn tát em 1 cái. Mà chị biết đấy, Đạt trước giờ có đưa cho em được đồng nào đâu, tiền chợ búa, sinh hoạt hàng tháng đều là tiền của em bỏ ra.

- Mà tao cũng thấy mấy làm sao ấy? 1 tháng làm được mấy triệu bạc gửi về quê cho ba mẹ mày cũng đến nửa, phần còn lại nuôi thân không đủ lại còn chưa thêm 1 tháng vai dài sức rộng mà chỉ nằm không đéo làm gì mà mày cũng yêu nó được. Như thế thì lúc nào mới khá được mày. Nhà nó

giờ đã như thế thôi thì bỏ mẹ nó đi. Đây là tao khuyên thật, đừng nghĩ tao nọ kia. Mà phải nhìn lại hoàn cảnh của mình mà kiếm lấy thằng nào có 1 tí, nó còn đỡ cho đờng ra đờng vào. Phò nó đi làm 1 phát cũng kiếm được mấy trăm, đằng này mày không những free mà còn nuôi cả nó, tao thấy mà đại trái quá đấy.

- Nhưng em yêu Đạt quá, không biết làm sao để mà dứt được. Cãi nhau nhiều lần nói chia tay rồi cũng có bỏ được đâu. Nhiều khi nghĩ chị được anh Hoàng chiều chuộng mua này mua kia, e cũng tủi thân ghê lắm.

- Tao thấy nó cũng bình thường, có tí đẹp trai, nhìn cũng lãng tử nhưng so với tì ền thì tao vẫn yêu tì ền hơn. Vậy nên mày nhìn Hoàng đấy, ăn mặc hơi đứng tuổi, già dặn nhưng anh ấy có tì ền và đặc biệt phải biết phóng khoáng. Tao không cần biết về sau thế nào, tao giờ cứ cho tao tì ền là tao thích rồi.

- Thế chị có yêu anh Hoàng không?

- Chắc...anh ấy giúp đỡ tao nhiều cái, cũng có ăn nằm với nhau, tất nhiên phải có tình cảm rồi. Nhưng tự biết giá trị của mình, không nên hao huy ền đến tương lai làm gì. Tao cũng như mày, có bố mẹ già và đàn em nheo nhóc ở quê cần phải nuôi, nên mục tiêu của tao cứ phải kiếm thật nhiều tì ền để cuộc sống ở quê an yên đã rồi mới tính tiếp cho mình được.

Tôi nghe vậy mặt cũng ủ rũ rồi nói:

- Kiếm được tì ền khó quá chị ạ. Ba em hôm vừa rồi mới gọi điện lên nói mẹ em dạo này sức khỏe không tốt, e vợ vết tì ền trong người còn được 3 triệu đành gửi về cho ông bà 2 triệu trang trải. Giờ còn được vài đờng không biết sống nổi đến ngày lấy lương không.

- Đây, thế mà còn nuôi bố cô thêm cái thằng kia nữa, tao thấy mà ngu quá. Mày có biết con Linh mỗi tháng tì ền bo của nó còn nhiều hơn cả lương không? Bởi nó khéo mồm, mà ngoài giờ làm nó còn đi hát với khách cũng kiếm được kha khá đấy.

- Nhưng em không quen như thế.

- Nhưng nhị cái gì. Thôi, không nói nữa, đến chỗ làm r ồi. Xong việc tao qua đón mày đi ăn cơm, r ồi tao chỉ cách cho mày làm.

Lời vừa dứt chị cũng dừng xe trước nhà hàng Hải Sản Phố, đây là điểm mà tôi phụ trách đứng.

Tôi xuống xe chào chị 1 cái r ồi đi vào trong, chị Dung, chủ nhà hàng thấy lại hỏi:

- Hôm nay người yêu không đưa đi làm sao?

Tôi nghe vậy chỉ cười nhạt r ồi trả lời chị:

- Anh ấy hôm nay bận ạ.

- Ừ, lên phòng Vip 1 đi, hôm nay có khách vào ăn sớm, còn chưa gọi rượu gì, chị đợi mày đến cho mày bán thêm lấy vài chai chứ tao không thích cái con PG ở bên Vodka M (tên trù tượng thôi mng nhé). Mà mày chịu khó nói nh ều, khéo miệng lên 1 tí, lần nào cũng để cho con kia cướp hết khách. Thôi đi đi, mau lên không con kia nó cũng sắp đến r ồi.

Tôi nghe chị nói vậy cũng "dạ" 1 cái, cúi đầu cảm ơn r ồi cất cái túi xách mà đi lên tầng.

Tôi đi thẳng vào phòng Vip 1, ở đây có khoảng 10 người đầu là đàn ông khiến tôi có chút ngại:

- Xin hỏi các anh đã gọi rượu chưa ạ? Hôm nay hay là dùng thử Vodka X ở bên em nhé.

1 người đàn ông trong số đó độ tuổi tầm 40, nét mặt có phần hơi dâm dề nhìn tôi cười nói:

- Vodka X bọn anh uống nh ều r ồi, hôm nay muốn đổi sang loại khác nhưng mà có em PG xinh đẹp thế này, nếu ở lại đây rót rượu cho bọn anh thì uống thêm lần nữa cũng không sao.

Mấy câu motip kiểu này tôi quen rồi nên cũng "dạ" 1 cái, còn thật ra đầu đứng rót 1 lúc rồi sẽ lấy cốc đi mời bàn khác mà rời đi thôi.

Tôi vội vàng quay người ra đi lấy 2 chai rượu bỏ vào 1 xô đá nhỏ rồi đem vào phòng.

Đồ ăn được bưng lên, tôi cũng bật rượu ra rồi đi đến từng người rót vào chén nhỏ.

Lúc đến vị trí của người đàn ông khi nãy nói với tôi, thì ông ta liếc nhìn tôi kiểu soi xét từ trên xuống dưới.

Chiếc váy trắng phục ở bên tôi nó không lộ liễu nhưng phần chân váy cũng không phải quá dài, ở ngang đùi, cổ áo lại được khoét trễ, không lộ hết nhưng cũng đủ thấy được rãnh ngực. Tôi không tự tin thái quá nhưng dáng dấp của tôi cũng không đến nỗi tệ, huống gì cũng đã nếm trải mùi vị thể xác nên trông tôi cũng khá "ngon" theo ngôn ngữ của giới trẻ hiện nay thường nói.

Bị cái nhìn của anh ta làm tôi cảm thấy sồn da gà, rót xong cũng liếc vội vàng rời đi ai ngờ anh ta lại bạo dạn đưa tay vòng ôm lấy hông tôi giữ lại:

- Khoan đã, đi đâu mà vội thế em, ở lại đây uống cùng bọn anh 1 chén.

Tôi cố gắng lách ra khỏi vòng tay của anh ta nhưng lại bị anh ta giữ chặt lấy, vẫn phải cố gượng lấy 1 nụ cười:

- Máy anh thông cảm, sếp em không cho phép nhân viên uống rượu trong giờ làm việc.

- Sếp em là Đào Minh Long phải không? Để anh gọi điện nói nhé.

Vừa nói xong anh ta cũng lấy chiếc điện thoại ra làm tôi hốt hoảng:

- Dạ thôi, nếu chút chuyện này mà ảnh hưởng đến sếp thì em bị sẽ bị trách phạt. Thôi, để em cùng các anh uống 1 chén vậy.

Cách xử lý tình huống này tôi đầu được chị Ly chỉ, tất nhiên nó có hiệu quả mà tôi uống 1 chén cũng không sao.

Sau khi cũng mấy người đó uống tôi lùi lại về phía góc phòng đứng, đợi họ uống hết lại rót rượu.

Đứng độ khoảng 30 phút, tôi rót rượu lần cuối rồi định rời đi thì anh ta lại lên tiếng:

- Ấy, đi đâu thế em?

Tôi nghe vậy liền quay người lại:

- Dạ, em sang bàn bên mời rượu họ rồi sẽ quay lại.

- Không được, em đi thì ai rót rượu cho bọn anh.

- Các anh thông cảm, nếu tí nữa có quản lý đến kiểm tra thấy em chỉ đứng phục vụ 1 bàn sẽ bị trừ lương.

- Em hay lời sếp với quản lý của em ra dọa bọn anh nhỉ.

Tôi nghe vậy chỉ biết cười trừ:

- Em không có ý vậy, chỉ là công việc của bọn em đầu phải có nội quy của nó.

Tôi vừa nói xong thì 1 người đàn ông tuổi chừng 35 ngồi bên cạnh anh ta lại ghé vào tai anh ta thì thầm to nhỏ gì đấy, rồi anh ta lại nhìn tôi nói:

- Vậy được rồi, em lại đây đã.

Tôi nghe vậy chần chừ nhưng cũng quay lại. Lúc này anh ta mới lấy 1 cái chén rót rượu vào rồi đặt ở trước mặt tôi:

- Uống cùng bọn anh chén rượu nữa thì bọn anh để em đi.

- Em thật sự không uống được rượu, khi này uống 1 chén, giờ uống thêm chén nữa là không ổn đấy anh.

- Em làm PG rượu mà bảo không uống được rượu thì ai tin.

- Anh thông cảm ạ.

Tôi vừa nói thì người đàn ông ngồi bên cạnh anh ta liền rút ví lấy ra 2 tờ 500k rồi đặt xuống dưới chén rượu kia rồi nói:

- Em uống hết chén rượu đó, số tiền là của em.

Ai thấy tiền mà không sáng mắt, huống gì tôi lại đang bị cạn kiệt nhưng vẫn phải khôn khéo nói:

- Không được anh ạ, nếu quản lý biết chuyện này thì số tiền phạt còn cao hơn cả chỗ tiền này đấy anh.

- Quản lý của em không có đây nên em không cần lo. Nếu em bị phạt, thì cứ bảo với quản lý của em là anh Duy bên ngân hàng bảo. Phạt bao nhiêu anh sẽ trả cho em.

Nói xong Duy lại lấy trong ví ra 1 cái card visit đặt cạnh chén rượu.

Tôi cũng có phần kinh ngạc, lần đầu tiên gặp vị khách hào phóng như thế, trước đây nhận tiền bo cao nhất cũng chỉ 500k còn không thì toàn 200-300k.

Thấy Duy nói như vậy, mà thật ra chuyện nhận tiền bo cũng đâu ảnh hưởng gì, tôi chỉ nói lấy lệ thôi. Đâu thể vừa mới từ chối xong thấy tiền là liền nhận lời được.

Tôi nhìn duy cười nhạt 1 cái rồi ra vẻ chần chừ nói:

- Vậy chén rượu này, em sẽ cùng anh uống.

Tôi vừa nói xong thì anh ta cũng gạt đầu rót thêm 1 chén rượu cùng tôi uống hết.

Đặt chén xuống bàn tôi cũng cần tiền, tiện luôn cần cả chiếc card visit rồi cúi đầu chào 1 cái rồi đi.

Thật ra cần card visit theo phép lịch sự thôi chứ tôi cũng chẳng để tâm đến nên kẹp nó vào trong tiền rồi nhét vào áo con vì váy đồng phục tôi không có túi.

Tôi đi sang bàn khác mời rượu, nhưng quả thật không đấu lại được mồm mép của Trang, PG bên Vodka M. Trang khá xinh gái, mà còn là gái thành phố nữa nên ăn nói rất hợp ý của khách, cứ mỗi lần Trang được phân đến điểm của tôi là ngày hôm đấy tôi chỉ bán được vài chai. Khôn khéo vậy nhưng chị Dung chủ nhà hàng bảo Trang ghê gớm lắm, nghe đâu còn đi khách nữa. Tôi cũng nghĩ bảo sao đồ Trang dùng đâu toàn hàng hiệu.

Tôi mời thêm được vài bàn rồi cũng hết giờ làm, nên lấy túi xách đứng đợi chị Ly ở cửa.

Lúc này, đoàn người ở phòng Vip 1 mới ăn xong đi xuống thanh toán, thấy tính toán ăn uống gì hết hơn 8 triệu cơ đấy mà người trả tiền là Duy, người khi nãy bo tiền cho tôi, trông anh ta có vẻ giàu có đấy.

Nghĩ vậy thôi nhưng tôi cũng không để ý ai ngờ khi anh ta đi ra lại đưa thêm cho tôi 1 tờ 500k nữa.

Tôi ngây người không hiểu lý do nhưng vẫn nhận tiền rồi cười cảm ơn 1 cái.

Lúc đấy chị Ly cũng vừa đến, tôi chào Duy rồi đi ra ngồi lên xe chị.

2 chị em đi vào 1 quán cơm bình dân để ăn, chị Ly lúc này mới nói:

- Tối nay hết giờ làm đi với tao?

Tôi vừa ăn vừa hỏi:

- Đi đâu chị?

- Hát.

- Sao hôm nay lại đi hát thế?

- Tao có ông khách quen hay uống rượu, ông rủ tối nay đi hát với hội ông ấy, có tí tiền bo thì đi thôi.

Tôi nghe vậy liền tròn tròn mắt:

- Vậy thôi em không đi đâu. Anh Đạt mà biết là chết em.

- Mẹ mày, lúc nào cũng Đạt với Đạt. Nó giờ cũng có ở đấy nữa đâu mà biết. Đi với tao mà kiếm thêm 1 tí tiền, hội ông này toàn bọn nhà giàu, bo tiền cũng mát tay lắm. Yên tâm đi, chỉ việc ngồi hát cùng, không làm gì quá đáng đâu.

- Nhưng em thấy vẫn không được.

- Có gì mà không được, thế mày không nghĩ đến mẹ mày đang ốm đau ở quê à. Đi có cả tao, không phải sợ, tao không để mày bị sao đâu.

- Nhưng

- Không nhưng gì nữa cả, chốt thế đi. Lát nữa về phòng trọ tao nghỉ, chiều tao đưa đi làm rồi hết giờ tao đón về đi luôn.

Tôi thấy chị nói vậy cũng không nói gì nữa nhưng trong lòng thực ra có chút lo sợ.

Ăn uống xong, chúng tôi về phòng của chị Ly nghỉ ngơi đến giờ lại đi làm.

Buổi chiều thường đông khách hơn ban sáng, mà chiều này Trang ở bên Vodka M cũng đổi điểm nên tôi bán được khá khá.

Hết giờ là khoảng 8h30, chị Ly đến đón tôi như đã hẹn rồi 2 chị em về phòng trọ của chị.

- Tắm rửa rồi trang điểm đi, để tao chọn cho mày cái váy được được 1 tí. Nhanh lên, ông ta sắp đến đón rồi.

Tôi nghe vậy cũng đi vào phòng tắm rửa, trở ra thấy chị đã soạn xong rồi.

- Đây, mặc cái này vào.

Tôi nhìn cái váy cũng cảm thấy an toàn 1 chút, không hở hang nhưng nhìn cũng ưng mắt.

Soạn xong cũng vừa lúc chuông điện thoại của chị Ly vang lên:

- Đây, em ra luôn.

Nói rồi, chị tắt máy đi ra cất xe vào trong phòng, khoá cửa cẩn thận rồi chúng tôi đi bộ ra đầu ngõ, thấy 1 chiếc oto khá đắt tiền đứng đợi ở đấy sẵn.

Ly kéo tôi ngồi lên ghế sau, người đàn ông trong xe lúc này mới hỏi chị:

- Ai đây?

- Con em gái em, nay nó ở 1 mình nên rủ nó đi cho đỡ buồn. Không sao chứ?

- Không sao, càng đông càng vui.

Nói rồi người đàn ông ấy cũng nhấn ga lao đi.

Chúng tôi đến 1 quán karaoke lớn ở 1 khu phố đắt tiền.

Nhân viên ở đấy vừa thấy chúng tôi, nói đúng hơn là thấy người đàn ông kia liền nhích nể lại đón:

- Anh Nam hôm nay đến muộn thế, bạn anh đã đến cả rồi.

Anh Nam không nói gì chỉ gạt đầu 1 cái rồi chúng tôi đi vào trong lên trên phòng đã đặt.

Vừa mở cửa bước vào, khung cảnh trước mắt tôi thấy phải đến 10 người đàn ông, thêm đó là vài 3 người con gái nếu tôi đoán không nhầm lại gái dịch vụ.

Thấy vậy tôi liền níu tay chị Ly lại rồi lắc đầu:

- Thôi, em không vào đâu.

- Con điên này.

Nói rồi chị kéo tay tôi đi vào rồi đẩy đến 1 chiếc ghế tôi xuống, chị cũng ngồi ngay bên cạnh.

Do ánh đèn phòng tối lại chớp nháy nên tôi không thể thấy rõ mặt ai chỉ có thể ánh chừng họ đâu gần 40 tuổi, vậy mà những cô gái ngồi bên cạnh bao gồm cả tôi tuổi chỉ đôi mươi là cùng.

Bất chợt lúc này tầm mắt tôi lại dừng ở 1 người đàn ông, mà anh ta cũng đang nhìn tôi, tôi mới phát hiện ra gương mặt này rất quen, nghĩ ngẫm 1 lúc mới phát hiện là Duy, khi sáng còn đến nhà hàng tôi đứng điểm để ăn.

Tình cờ thật, không ngờ 1 ngày lại có thể gặp 1 người lạ đến 2 lần.

Nhìn vậy thôi tôi cũng không nói gì, chỉ quay mặt đi, chị Ly lúc này lên bấm chọn bài để hát cùng với 1 số người trong đó, nhìn qua thì có vẻ chỉ quen cả với bọn họ thì phải.

Bỗng lúc này, anh Nam, người chở chúng tôi đến đây đi lại chỗ tôi nói nhỏ:

- Em lại chỗ anh kia ngồi, rót bia mời anh ấy uống hộ anh.

Tôi theo hướng chỉ của Nam nhìn ra phía đó, vô tình lại là vị trí của Duy khiến tôi coa chút ái ngại.

Nam thấy vậy lại kéo tay tôi đến chỗ Duy rồi đẩy tôi ngồi xuống bên cạnh anh rồi nói:

- Em tên gì nhỉ?

Tôi cũng lịch sự trả lời:

- Huy`ên ạ.

- Vậy Huy`ên rót bia mời Duy hộ anh nhé.

Nói rồi Nam quay người đi lại phía chị Ly hát với chị, Duy cũng không nói gì khiến tôi có chút ngại ngùng với lấy chai bia rót ra cốc rồi đưa cho anh.

Duy nhận lấy rồi uống nhưng cũng không nói với tôi 1 lời, chính vì anh im lặng nên khiến tôi cũng căng thẳng theo, có khi nào anh ta sống hướng nội không?

Chúng tôi cứ ng`ẽ như thế nghe mọi người hát được 1 lúc thì Duy bỗng lên tiếng:

- Huy`ên nhà ở đâu?

Tôi có hơi bất ngờ nhưng cũng thật thà trả lời:

- Em ở Thạch Thất.

Có lẽ chỉ cần nhắc đến cái tên cũng đủ biết gia cảnh tôi nghèo khó cỡ nào nhưng Duy cũng không có thái độ khác lạ nào lại hỏi tiếp:

- Em bao nhiêu tuổi?

- 20 rồi anh.

- Không đi học sao?

Tôi nghe vậy lại cười nhạt mà buột miệng nói:

- Ti`ên nuôi thân còn không nổi thì làm sao mà nuôi nổi việc học, em ở quê còn có ba mẹ và em trai nữa.

Tôi nói xong cũng liền cảm nhận được 1 cái nhìn khá soi xét từ anh nhưng cũng cố phớt lờ đi.

Im lặng được 1 hồi thì Duy lại đề nghị hát cùng, việc cũng đơn giản nên tôi không từ chối.

Tôi đi lại chọn bài, vừa chọn xong thì lúc này cửa phòng mở ra, 1 người con trai đi vào do ánh sáng mờ ảo nên tôi nhìn không rõ ai.

Người đấy đi lại phía tôi, khoảng cách càng gần tôi mới càng nhìn rõ được người ấy liền hốt hoảng đứng bật dậy thì anh ta liền túm lấy cánh tay tôi mà quát lên:

- Mà giỏi lắm rồi đấy Huyền.

Tôi hốt hoảng không biết nói gì liền buột miệng nói:

- Đạt, sao anh lại đến đây?

- Mà đi ra ngoài nói chuyện với tao!

Nói rồi Đạt kéo tôi ra ngoài, tôi lo sợ nhìn sang chị Ly bằng ánh mắt rơm rớm nước mà cầu cứu.

(Còn nữa)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 3

Chap 3

Đạt lôi tôi sên sệt ra phía hành lang của quán mà nhìn tôi hằm hằm nói:

- Tao mới đi có 1 ngày mà mày liền giở thói lẳng lơ liền được. Mày đi cùng với thằng nào ở trong đó.

Tôi nghe vậy cũng sợ lắm, nước mắt ngấn dài nhìn Đạt phân bua:

- Không phải, là chị Ly biết chuyện của bọn mình, thấy em buồn nên rủ em đi hát. Ở đây đâu là bạn của chị ấy, không phải người lạ.

- Mày nghĩ mày lừa được tao sao? Con Ly đấy nó cũng chỉ đi làm gái dịch vụ thì mới quen được bọn này, bây giờ đông khách nên gọi mà đi theo phải không?

- Không phải đâu Đạt, anh tin em đi.

Lúc này chị Ly ở trong phòng đi lại chỗ tôi nhìn Đạt nói:

- Anh Đạt đừng hiểu lầm, hôm nay thấy Huy đến kể mẹ anh đến phòng nó chữa bói, em chỉ muốn đưa nó đi chơi cho khuây khoả thôi. Bọn họ đâu là người quen của em cả.

Đạt nghe vậy mới nhìn sang chị Ly, đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận:

- Đưa nó đi chơi là mày đưa nó đến đây làm gái phải không? Mày nghĩ tao không biết sao? Đám người trong đó đâu là con ông cháu cha, mày gái quê lên đây sống thì làm sao quen được chúng nó ngoài việc làm gái.

Chị Ly vốn muốn ra ngoài giải hoà cho chúng tôi nhưng nghe Đạt nói vậy liền tức giận:

- Em nể anh là người yêu con Huy nên mới nói chuyện tôn trọng. Nhưng anh không tôn trọng lại em thì xin lỗi nhé, con Ly này cũng khinh. Cái loại mày đàn ông sức dài vai rộng mà đéo chịu làm ăn lại đi rúc vào häng 1 đứa con gái đợi nó nuôi, nó hầu cho từng bữa cơm mà đéo biết nhục à. Là con Huy nên nó ngu mới yêu phải mày, tao thấy thương nó thì đưa nó đến đây kiểm lấy thằng khác tốt hơn mày đây.

Đạt nghe vậy chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, tức giận quá liền dùng chân đạp chị Ly 1 cái:

- Mày nói ai con kia.

Ly bị đạp vào bụng đau đớn nhưng cũng không vừa liền nhảy vào đánh lại. Tôi thấy vậy sợ hãi khóc lóc lao vào ôm lấy Đạt giữ lại:

- Anh Đạt, dừng lại đi. Đừng đánh chị ấy nữa. Chị Ly, em xin chị, chị đi vào đi.

Đạt lúc này bị tôi giữ lại, cơn giận chưa được trút hết liền quay sang tôi tát 1 cái:

- Mày còn bệnh nó sao? Hay nó kiểm cho mày được con mồi ngon rồi.

Cái tát của anh mạnh đến đau điếng, tôi ngơ ngàng ôm lấy má mình, nước mắt vẫn rơi lã chã mà không thể nói được gì vì cổ họng đã uất ức đến nghẹn đắng lại.

Nhân viên của quán thấy ồn ào mới kéo lên chỗ tôi nói:

- Đây là quán chúng tôi, anh chị gây mất trật tự mời ra ngoài, nếu không chúng tôi sẽ báo công an.

Chị Ly nghe vậy mới nhìn người nhân viên nói:

- Đấy, là thằng này nó đến đây đánh người, anh báo công an đến bắt nó đi.

Người nhân viên lúc này nhìn sang Đạt, vẫn lịch sự nói:

- Mời anh ra ngoài.

Đạt nhìn người viên hằm hằm rồi lại nhìn sang tôi mà quát lên:

- Mày đi ra đây với tao.

Tôi chưa kịp nói gì thì chị Ly lại lên tiếng:

- Con Huy ở lại đây, không đi với nó. Mày mà đi cùng nó thì xác định nhừ đòn nhé.

Tôi nghe vậy cũng sợ, lại vừa bị 1 cái tát từ Đạt nên có phần chần chừ.

Đạt thấy vậy liền túm lấy cánh tay tôi kéo đi, ai ngờ ở phía sau 1 cánh tay tôi cũng bị giữ lấy.

Tôi theo phản xạ quay người lại, 1 chút kinh ngạc nhìn người đang giữ lấy cánh tay mình, thật không dám nghĩ đấy là Duy, mọi chuyện lại thêm phức tạp.

Đạt lúc này cũng quay lại nhìn người đó mà tức giận nói:

- Mày là thằng nào?

Duy nghe vậy nét mặt vẫn bình thản trả lời:

- Tao nói chắc mày cũng không biết tao, mà tao cũng không quen mày. Chỉ là thấy đàn ông lại ra tay đánh con gái nên tao lên tiếng thôi.

Đạt thấy Duy đang túm cánh tay tôi liền giận dữ hất tay Duy ra mà nói:

- Không phải việc của mày. Biến.

Duy nghe vậy lại cười 1 cái xong nhìn tôi:

- Huyền, người yêu em thô lỗ thế mà em vẫn chịu được sao? Nếu là anh thì anh thấy xấu hổ lắm.

Đạt lúc này càng thêm tức giận mà hùng hổ lao đến đấm vào mặt Duy 1 cái:

- Mày bảo ai thô lỗ thằng kia.

Tôi sợ hãi ôm lấy Đạt kéo ra mà chị Ly cũng lôi Duy lại.

Nhân viên quán cũng đi đến đẩy tôi và Đạt ra ngoài, khi ấy tôi có chút day dứt quay đầu nhìn Duy lại bắt gặp được cái nhìn kỳ lạ của anh.

Đạt kéo tôi ra ngoài, chúng tôi lên xe trở về phòng trọ.

Tôi vừa mở cửa bước vào còn chưa kịp cất chìa khoá thì Đạt liền lao vào tát vào mặt tôi 1 cái khiến tôi ngã xuống đất, chùm chìa khoá cũng văng ra 1 góc.

- Mẹ mày, thằng đó là thằng nào? Biết cả tên mày nữa cơ mà, chắc chúng mày đã ngủ với nhau rồi phải không?

Tôi khóc lóc lồm cồm đứng dậy nói:

- Không phải đâu, bọn em đây là lần đầu gặp nhau, thật sự không có gì cả.

Tôi vừa dứt lời Đạt lại tát tôi thêm cái nữa:

- Mày lừa tao à? Lần đầu thì việc chó gì mà nó phải ra ngoài để bảo vệ mày. Chúng mày phải có gì với nhau thì nó mới như thế, tao thấy nó nhìn mày tình ý lắm. Đúng là đồ con đĩ.

Vừa nói Đạt vừa tóm tóc tôi rồi đánh vào đầu, khi tôi ngã xuống thì Đạt lại tiếp tục đạp vào người tôi.

Yêu nhau đến giờ tôi chưa bao giờ thấy Đạt đáng sợ đến như vậy.

Vài lần cãi nhau, tức lắm Đạt chỉ tát tôi 1 cái nhưng bây giờ Đạt coi tôi như kẻ thù vậy.

Tôi chỉ biết ôm lấy thân mình mà gào khóc, mọi người trong khu trọ nghe tiếng ồn liền chạy sang xem.

Đạt thấy vậy mới quay người lại quát lớn:

- Nhìn gì mà nhìn, cút vờ hết.

Nói rồi Đạt đóng mạnh cái cửa lại rồi quay vào thấy tôi còn ng ồi thu thu ở đó khóc lóc lại gắt lên:

- Khóc cái gì? Đi nấu cơm cho tao ăn.

Trời bây giờ cũng phải 10h rồi, hôm nay tôi ở phòng chị Ly đâu có đi chợ đâu thì lấy gì mà nấu.

Tôi đầu tóc rối bù đứng dậy nhìn Đạt mà thút thít:

- Em hôm nay không đi chợ. Để em pha mì tôm được không?

- Mẹ mày, mọi hôm mày đi chợ, sao hôm nay lại không đi? Hay mày nghĩ tao về sẽ không quay lại nữa nên không cần nấu phải không? TAO ĂN CƠM.

Tôi nghe vậy chỉ biết khóc lóc đi lại phía góc phòng lấy chút gạo bỏ vào nồi vo sạch rồi cắm điện.

Mặc dù biết giờ ở chợ không còn bán nhưng vẫn cần túi xách đi ra mở cửa, tôi định đến mấy quán ăn tối mua tạm chút gì đó.

Đi bộ ra đến đầu đường có quán phở đêm, tôi vào mua lấy nửa con gà luộc nhờ chặt hộ với bảo họ nhúng ít bò với nước phở để làm canh đem về.

Bước vào phòng thấy Đạt đã nằm trên giường, tay cầm điện thoại bấm gì đấy.

Tôi chỉ đi lại phía góc bếp dọn đồ rồi đi lại phía Đạt nói:

- Muốn rồi, không còn gì cả, em chỉ mua ít thịt gà, anh lại ăn đi.

Đạt nghe vậy lại trừng mắt nhìn tôi 1 cái, tắt chiếc điện thoại rồi đi lại phía mâm cơm ăn.

Tôi lúc này cũng vào tắm rửa thay quần áo, trở ra thấy Đạt ăn xong đã leo lên giường nằm rồi.

Mâm cơm còn vứt vương vãi ra đấy, tôi dọn dẹp rồi cũng lại giường nằm xuống.

Lúc này mới cảm giác cả người đau nhức khủng khiếp, nghĩ lại cảnh lúc này nước mắt tôi lại ứa ra.

Đạt lúc này mới quay người lại phía tôi:

- Mà lại khóc cái gì?

Tôi nghe vậy lại cố mím môi mình, quay lưng lại phía Đạt giả vờ nhắm mắt ngủ.

1 lúc sau, tôi thấy tay Đạt lần mò vào bên trong áo tôi, biết ý định của Đạt nên tôi cự người để đẩy tay Đạt ra.

Khi này vừa hung hăng đánh tôi như vậy bây giờ lại muốn ngủ với tôi, thật buồn cười.

Đạt thấy tôi né tránh tự nhiên lại hạ giọng hỏi:

- Lúc này anh đánh vợ có đau không?

Tôi nghe chỉ thêm tủi thân, nước mắt lại ứa ra nhưng không nói gì thì Đạt lại nói tiếp:

- Anh không muốn cho vợ chơi với con Ly. Nó là gái đi khách, anh sợ vợ chơi với nó rồi lại bị nó dụ dỗ. Với cả thấy thằng kia nó nắm tay vợ, anh ghen nên mới làm vậy.

Tôi bảo Đạt khéo mềm mà, cái gì Đạt cũng có thể viện cớ được nhưng người tôi lúc này còn đau vị những đòn khi nãy của Đạt nên vẫn còn uất ức, không nói gì.

Đạt thấy tôi im lặng liền quay người tôi lại định hôn tôi nhưng tôi né tránh nên Đạt tức giận ghì chặt lấy tôi rồi hôn.

Tay Đạt cũng luồn xuống dưới kéo quần tôi ra mà tôi bất mãn chỉ biết khóc.

Có lẽ thấy tôi khóc nên Đạt bị mất hứng, tức giận buông tôi ra rồi nằm quay lưng lại với tôi.

Tôi thấy vậy cũng kéo lại quần áo của mình, nằm đầu lưng với Đạt, thút thút 1 hồi rồi ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau tôi dậy đi chợ rồi nấu cơm để đấy, thấy Đạt vẫn còn ngủ nên tôi thay đồng phục đi làm rồi ra ngoài bắt 1 chiếc xe ôm đến điểm làm.

Chị Dung có lẽ thấy sắc mặt tôi có chút khác nên hỏi:

- Hôm nay đi làm sớm thế? Mất ngủ sao mà chị thấy mắt mày sưng thế?

Tôi nghe vậy nhìn chị cười nhạt 1 cái:

- Vâng, hôm qua em không ngủ được.

Tôi vừa nói xong thì chuông điện thoại vang lên, tôi lấy ra thấy tên chị Ly liền nghe máy:

- Chị gọi em?

- Mày đang đâu đấy?

- Em đi làm rồi.

- Ở Hải Sản Phở hả? Đợi tí tao đến.

Tôi còn chưa kịp trả lời thì chị đã tắt máy.

1 lúc sau, chị đi xe đến thẳng nhà hàng tôi làm rồi gọi tôi ra ngoài hỏi:

- Chứ hôm qua làm sao? Nó về có đánh mày không?

Tôi nghe lại có chút đỏ mặt gật đầu 1 cái thì chị Ly liếc cười:

- Mẹ nó, tao biết ngay, kiểu gì mày cũng về no đòn. Thế có bị làm sao không?

- Người em giờ chỗ nào cũng đau, cựa 1 cái cũng khó.

Chị Ly nhìn tôi 1 lúc rồi bực bội nói:

- Mày bỏ mẹ nó đi được rồi đấy. Đàn ông đeo gì lại đi đánh cả con gái, lại còn là người yêu mình nữa,

Tôi nghe vậy nhìn chị Ly hơi ứa nước mắt:

- Nhưng em sợ lắm. Nếu em bỏ Đạt, chắc Đạt sẽ không để em yên đâu.

- Sợ chó gì nó. Nó đánh mày mà mày không biết đánh lại sao? Loại thằng đấy phải thuê giang hồ tấn cho 1 trận mới bỏ tức được.

- Chị biết đấy, em ở đây làm gì có người thân. Bây giờ chia tay mà Đạt không chịu thì sẽ đánh em đến chết mất.

Chị Ly nhìn tôi lại thở dài rồi nói:

- Mày nói cũng đúng. Thằng chó người đấy nếu không phải nó chịu buông tha cho mày thì mày khó mà sống yên với nó. Mà này, mày biếu sao

hôm qua thằng Đạt biết mà đến không?

Tôi nhìn chị lắc đầu 1 cái thì chị Ly tức giận đập tay lên đầu xe máy nói:

- Tao nghi là con Linh. Hôm qua tao cũng gặp nó ở quán hát.

- Linh á? Nhưng mà Linh thì liên quan gì đến chuyện của em.

- Mà làm sau nên không biết rồi. Con Linh trước đứng điểm của mà mà thằng Đạt lại khách quen ở đây nên nó thích thằng Đạt ghê lắm. Đẹp trai, nhà mặt phố, nó ve mãi không được thì mà vào làm thay nó lại cướp mất mồi ngon của nó nên nó cay chứ sao?

- Linh thích anh Đạt á?

- Mà không biết đấy thôi, tao còn lo chúng ăn nằm với nhau rồi nữa ấy.

Tôi nghe vậy trong lòng không hiểu sao lại có chút khó chịu. Linh cùng là đồng nghiệp với tôi nhưng trước giờ tôi không có nói chuyện nên không biết rõ về Linh. Nhưng nếu thật sự như chị Ly nói thì tôi lại thấy ghét Linh 1 phần.

- Thôi kệ đi chị, dù sao cũng là chuyện ngày trước.

- Kệ gì mà kệ. Nếu đúng là con Linh nói thật thì chứng tỏ bọn nó vẫn còn liên lạc với nhau. Mà khi nào thử kiểm tra điện thoại thằng Đạt xem.

- Trước giờ em không có thói quen xem điện thoại của Đạt mà anh ấy cũng cứ ôm khư khư làm sao mà kiểm tra được.

- Đấy, nó ôm khư khư mới đáng nghi. Hôm nào đợi nó ngủ rồi tìm kiểm tra xem, tao nghi ngờ lắm.

Nghe chị nói vậy tôi cũng có chút nghi ngờ, nhìn chị gật đầu 1 cái.

- Thôi, đến giờ làm rồi. Tao đi đây. Nhớ lời tao dặn, có gì thì báo với tao.

- Vâng.

Nói rồi chị Ly cũng phóng xe lao đi, tôi quay vào trong làm việc của mình.

Kể từ ngày hôm đó tôi không có gặp lại Duy, chuyện giữa tôi và Đạt cũng ngòai dằn có đi đâu vẫn chưa thể tìm được cơ hội lấy điện thoại của Đạt để kiểm tra. Ban ngày Đạt lúc nào cũng cầm điện thoại bên mình, tôi hỏi mượn 1 lúc là liền lấy lại. Buổi đêm khi ngủ thì thật sự không thể tìm được Đạt giấu ở đâu.

Mọi ngày cứ theo quỹ đạo mà quay vòng cho đến 1 hôm tôi nhận được tin khủng khiếp từ quê, bố tôi gọi điện lên nói mẹ tôi đi khám, bác sĩ bảo bà bị xơ gan, cũng may mới chỉ ở giai đoạn đầu nên có thể đi điều trị được.

Tôi nghe tin liền muốn thu dọn quay về nhưng ông bảo không cần vì muốn để tôi đi làm kiếm thêm chút tiền gửi về bởi chi phí nằm viện đi điều trị khá tốn kém.

Vào khoảng thời gian này tôi thật sự kiệt tiền, không còn cách nào khác đành nói chuyện với Đạt.

Anh khi ấy lấy trong ví ra đâu được khoảng 3 triệu đưa cho tôi rồi bảo để anh về nhà lấy.

Đạt vốn đâu có làm gì, gia đình có nên cứ về lấy nhưng mà tôi còn nhớ lần bà đến phòng trọ tôi làm ăn nên cũng nói Đạt không cần nữa nhưng anh cũng cố chấp không nghe lời. Kết quả cũng nằm trong suy tính của tôi, mẹ anh nhất quyết không chịu đưa đồng nào.

3 triệu đấy gửi về cũng chỉ đủ để cạo tiền viện phí, những thuốc men hay đi điều trị khác cũng lên tới vài chục triệu nữa. Em trai tôi mới lớp 6 mà đã phải vừa học vừa làm, quả thật thiệt thòi cho nó.

Buổi chiều hôm ấy, tôi đến chỗ làm, lấy điện thoại ra gọi cho chị Ly:

- Gọi chỉ gì đấy? Đã tìm được manh mối nào chưa?

- Chị Ly, chị quen ai cho vay lãi không?
- Mà y hỏi làm gì? Mà y vay à?
- Mẹ em ở quê bệnh nhập viện rồi.
- Thế mà y vay bao nhiêu?
- Nếu có thể thì 20 triệu, còn không thì 10 triệu cũng được.
- 20 triệu á? Mẹ mà, mà y vay 20 triệu, tiền lãi 1 ngày mà y trả nổi không?
- Nhưng giờ em bí quá, không còn cách nào khác.
- Được rồi, để tao xem. Cứ làm đi, hết giờ tao qua đón rồi nói chuyện.
- Vâng.

Nói rồi tôi cũng tắt máy bắt đầu công việc của mình.

Có đi đâu không ngờ được, hôm nay tôi gặp lại Duy. Chỉ là anh anh đi cùng 1 cô gái khác và vài người bạn.

Lúc đi ngang, Duy có nhìn tôi 1 cái nhưng rồi cũng chỉ lướt qua. Tôi không lấy làm lạ, dù sao người ta đi cùng bạn gái, hơn nữa tôi với anh ấy cũng chỉ mới gặp nhau được xem là 2 lần.

Khi tôi còn định lại chào rượu thì Duy đã gọi luôn 4 chai Vodka X. Không hiểu sao khi ấy, tôi lại nghĩ Duy là gọi vì tôi.

Thức ăn bày biện lên, bọn họ dùng bữa, tôi và Duy cũng chẳng nói gì với nhau cứ như kiểu lần đầu gặp mặt vậy.

Cô gái ngồi bên cạnh Duy khá là xinh đẹp, qua cách ăn mặc cũng biết con nhà khá giả, lúc nào cũng cười nói rồi gặp thức ăn cho anh, khi ấy tôi nghĩ họ thật đẹp đôi.

Hôm nay tôi mới có thời gian tả về Duy 1 chút.

Về ngoại hình Duy khá điển trai, ăn mặc cũng chắc chắn không thanh niên như Đạt. Hình như mỗi lần gặp Duy, anh chỉ mặc đơn giản quần áo sơ mi thôi thì phải, nhưng mà tôi đối với sự đơn giản đó lại cảm thấy thích. Đây là nói về cách ăn mặc thôi, còn tôi không có tình cảm gì với Duy cả, nói chung vẫn có chút cảm ơn vì việc lần đó anh bỏ cho tôi và ra mặt bảo vệ tôi khi ở quán hát, mọi thứ chỉ dừng ở mức độ biết ơn.

Lần này không có cái lão dâm dê hôm trước nên tôi chạy bàn thoải mái.

Giờ tôi tan làm cũng là lúc bọn họ ra về, tôi lại cứ có cảm giác Duy cố tình đợi tôi vậy. Bởi vì cô gái đi cùng kia vẫn luôn giục Duy tính tiền để về nhưng anh vẫn chỉ nói 1 câu: "lát nữa".

Chắc có lẽ do tôi quá nhạy cảm quá thì phải.

Lúc này chị Ly đến đón tôi, 2 chị em lên xe vừa đi vừa nói chuyện:

- Tao hỏi rồi. Bây giờ mày vay 10 triệu nó đòi phết 10 lãi 10. Nghĩa là mày chỉ được lấy 9 triệu, lãi 100k 1 ngày. Vay trong 10 ngày.

- 10 ngày sao? Như thế không phải là giết người à?

- Vay nóng thì nó phải thế, với lại mày không phải gốc ở đây nên chúng nó phải cắt cổ chứ.

- Thế 20 triệu là em chỉ lấy được 18 triệu thôi sao? Lãi 200k 1 ngày bằng cả ngày lương của em rồi.

- Đây, thế nên mày phải suy nghĩ kỹ. Vay của bọn này đến lúc trả mà không có thì chết với chúng nó.

Tôi nghe vậy lại im lặng suy nghĩ, chị Ly cũng tính toán gì đó 1 lúc rồi nói:

- Hay mày đi khách không? Tao kiếm mối cho. Nếu biết làm vừa ý thì 1 đêm có cả tiền chục triệu.

Tôi nghe đến đấy thì giật mình:

- Chị điên à? Đạt mà biết giết sống em.
- Mà lúc đó nào cũng Đạt. Thế mẹ mà ốm đau, nó lo được gì chưa?
- Anh ấy đưa em 3 triệu, rồi về nhà định lấy thêm nhưng không được.
- Mẹ nó, 3 triệu chui 1... cũng hết. Nó ăn ở với mày mấy tháng nay đó đưa được đồng nào, có 3 triệu bạc thì ăn nhằm gì. Bây giờ tao hỏi mày, mày muốn tiền gửi về cho mẹ hay là muốn giữ lòng son.

- Nhưng mà...

- Nhưng nhị đó gì. Bây giờ vay nóng cắt cổ như thế không thể vay được, chỉ còn cách đó thôi. Chuyện này chỉ bí mật 1 đêm là xong. Tao không nói, mày không nói, không ai biết được hết. Quyết đi, để tao gọi điện luôn cho ông anh, kiếm mối cho mày.

- Từ đã, để em suy nghĩ nữa.

- Nghĩ đó gì nữa mày. Hay đợi mẹ mày bệnh nặng không chữa được lúc đấy mới nhảy.

Tôi nghe vậy lại chần chừ, lo lắng:

- Nhưng em sợ lắm.

- Không phải sợ. Tao nhờ anh tao kiếm cho mày ông khách tử tế, có tiền 1 chút, khéo ông ta phải lòng mày có khi còn bao nuôi mày cũng nên. Nhưng mà trước mắt, tìm cách nào để dấu thằng Đạt đã.

Tôi nghe chị nói vậy, trong lòng bỗng bồn chồn nóng ruột. Vừa sợ, vừa lo nhưng bản thân lại rất cần tiền. Đầu óc tôi bây giờ trở nên rối như tơ vò, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Nhưng đến sau này tôi mới biết, lời của chiu Ly nói lại ứng nghiệm đến như vậy.

(Còn tiếp)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 4

Chap 4

Chị Ly đưa tôi về nhưng có lẽ còn tức giận với Đạt nên chị chỉ dừng xe lại ở đầu ngõ để tôi đi bộ vào.

Vừa mở cửa phòng bước vào, tôi thấy Đạt vội vàng tắt điện thoại rồi nhìn tôi hỏi:

- Ai đưa về thế?

Tôi thấy vậy lại không mấy để tâm, chỉ đi lại phía tủ lấy bộ quần áo ở nhà ra rồi trả lời qua loa:

- Chị Ly.

Chắc Đạt cũng còn nhớ chuyện hôm trước nên nghe tôi nói vậy cũng không hỏi gì nữa.

Tôi cầm quần áo vào nhà vệ sinh tắm rửa, 1 lúc sau trở ra đi lại góc bếp nấu lại chút thức ăn rồi hỏi Đạt:

- Anh ăn chưa?

Đạt không nói gì chỉ im lặng đi lại phía tôi, hiểu ý nên tôi cũng dọn cơm ra ăn cùng.

Đầu tôi từ lúc về đến giờ chỉ quanh quẩn trong câu nói của chị Ly khiến tôi ngổ ngàng đối diện Đạt lại rấy lên cảm giác lo sợ. Nửa muốn, nửa không muốn. Nửa cần тиền, nửa lại bất an.

Cho đến khi Đạt ăn gần xong, tôi mới lấy hết can đảm nói chuyện:

- Ngày mai em sẽ về quê thăm mẹ 1 chuyến.

Đạt nghe vậy cũng không nghi ngờ gì:

- Khi nào?

- Chắc chiều mai. Khoảng 3h em sẽ ra bắt xe khách, mai về thì có thể ngày kia sẽ lên luôn.

- Mai anh đưa em ra bắt xe.

Cảm giác nói dối khiến tôi thêm căng thẳng nhưng tôi cảm thấy Đạt hình như đối với việc này lại có phần mong đợi thì phải.

Không lẽ là do tôi nhạy cảm quá sao?

Tôi không nói gì chỉ gạt đầu 1 cái rồi thu dọn mâm bát.

Đêm đấy, suy nghĩ tràn trọc suốt mãi rất muộn tôi mới đi ngủ được.

Sáng hôm sau tôi vẫn dậy đi chợ về cơm nước sẵn cho Đạt rồi mới bảo Đạt chờ đến chỗ làm.

Chị Dung chủ nhà hàng thấy Đạt lại cười trừ:

- Con Huy ền nó giấu mày kỹ thế, lâu lắm rồi không đến nhà hàng chị ăn.

Đạt ngồi trên xe nghe vậy cũng cười lại:

- Là do cơm chị nấu không ngon bằng cơm của người yêu em rồi.

Chị Dung lúc này lại bĩu môi 1 cái:

- Mày vẫn dẻo mỏ như thế, không đỡ tí nào.

- Thôi, em về đây. Để ý Huyền giúp em, thấy nó với thằng nào mà mập mờ là chị phải nói em đấy. Hôm sau sẽ qua quán ăn.

- Gớm, con Huyền của mày làm gì có gan đấy.

Đạt nghe vậy cũng chỉ cười r ồi phóng đi, mà tôi đứng ở đấy bị cuộc nói chuyện của Đạt làm tăng thêm lo sợ.

Nhưng hôm đã nói thế r ồi, cộng thêm cả sáng nay ba tôi gọi điện lên hỏi ti ền nên bây giờ tôi nhất định phải dứt khoát.

Nghĩ vậy tôi lấy điện thoại ra gọi cho chị Ly:

- Sao r ồi?

- Em nói với Đạt chiều nay về quê r ồi. Chị tìm cách giúp em với.

- Vậy mày định tối nay đi luôn hả?

- Vâng.

- Được r ồi, để tao gọi cho ông anh hỏi xem thế nào.

- Vâng. Mà ông nào thế?

- Cái ông hôm trước đến đón tao với mày đấy.

- Anh Nam á?

- Ừ. Lão ấy không phải mấy tên chần dốt gái đâu. Chỉ là anh em, bạn bè ai có nhu cầu thì lão tìm giúp để lấy quan hệ thôi. Nên ti ền mày nhận được là của mày, không phải cắt cho đứa nào hết.

- Nhưng...liệu có được 10 triệu không chị?

- Cái này phải để tao làm giá trước xem có ai hào phóng không đã. Được r ồi, cứ làm đi r ồi tao tính cho. Mà chiều nay có đi làm không?

- Em nói với Đạt chiều bắt xe về chắc không đi làm được, sợ Đạt đi qua thấy là chết.

- Nếu thế thì chiều về phòng tao ở tạm rồi tao đi làm về sẽ dẫn mày đi.

- Vâng.

Cuộc nói chuyện kết thúc, tôi cũng quay vào làm việc của mình.

Tan làm Đạt lại đến đón tôi, anh hình như không hoài nghi gì về việc tôi về quê cả.

Chúng tôi về phòng trọ cơm nước, nghỉ ngơi thì đến 3h Đạt chở tôi ra đường quốc lộ để bắt xe, thấy Đạt có ý định đứng đợi nên tôi lên tiếng:

- Chắc tầm vài phút nữa có xe chạy qua thôi, ở đây nắng lắm, anh về trước đi. Khi nào lên xe em sẽ gọi.

Đạt nghe vậy gật đầu 1 cái:

- Thế khi nào lên xe thì gọi điện về cho anh. Lúc nào về thì bảo anh ra đón.

- Vâng.

Nói rồi Đạt cũng lên xe lao đi mất.

Tôi đợi Đạt đi khuất thì liền vậy 1 chiếc taxi ngẩng lên. Lúc đầu định đi xe ôm nhưng sợ đường về phòng trọ của chị Ly lỡ không may gặp Đạt đi đâu đó thì sẽ không hay.

Tôi đi vào khu trọ, đến phòng của chị Ly gõ cửa.

- Chị Ly, em đây.

Lời vừa dứt thì cánh cửa mở ra, chị ngó trước ngó sau rồi kéo tôi vào trong đóng cửa lại.

- Mày chắc thằng Đạt không đi theo mày chứ?

- Không, em đợi anh ấy đi rồi mới bắt xe về đây.

Chị Ly kéo tôi lại phía giường, ngồi xuống rồi nói nhỏ:

- Tình hình là đã có người thoả thuận với giá của mày rồi. Tao đưa giá 20 triệu đấy.

Tôi nghe vậy liếc giật mình:

- 20 triệu, cũng có người đồng ý sao? Là ai thế.

- Con điên này, mày hỏi tao, tao biết hỏi ai. Ông Nam này làm bên mảng xã hội nên luôn tạo mối quan hệ với những người có địa vị, lão toàn quen dân nhà nước không đấy còn không thì cũng là giám đốc này, giám đốc kia, không phải dân tầm thường đâu. 20 triệu với mình là to, nhưng với chúng nó như ra chợ mua bó rau thôi.

- Nhưng già hay trẻ hả chị? Liệu có vợ chưa? Em sợ quá.

- Tao cũng không biết được. Anh Nam chỉ nói có người đồng ý giá đấy rồi, tao hỏi ai thì cũng không nói, chắc là muốn giữ danh tiếng cho người đó thì cũng không phải người tầm thường đâu. Tao nói mày chứ, bọn đi chơi gái trẻ bây giờ đâu là có vợ con rồi mới sinh ra đổ đốn thế. Mày giờ còn kén khách nữa à?

- Nhưng em sợ nếu họ có vợ con rồi nếu vợ người ta biết chuyện thì chết em. Với lại em cũng cảm thấy như vậy không hay.

- Cái con này, có đưa nào đi khách mà nghĩ nhiều như mày không? Có con cặp với ông có vợ, vợ ông ấy đến dần mặt mà nó còn vênh váo thách thức kìa. Huống gì mày chỉ là tình 1 đêm, ngày mai xa ngút ngàn thì sợ đáo gì. Với lại tao cũng chưa biết thằng đấy có vợ hay chưa nữa. Nhưng đến nước này rồi, thì quyết định đi. Mày cứ nghĩ mẹ mày ở quê đang cần tiền chữa bệnh mà làm.

Tôi nghe chị Ly nói vậy liền trở nên trầm lặng, 2 bàn tay bấu chặt vào nhau mà cảm thấy day dứt.

Ngày mới lên thành phố để học, tôi đã vẽ cho mình 1 tương lai, sẽ tốt nghiệp mà hãnh diện cầm tấm bằng của mình đến 1 công ty nào đấy để xin việc. Lương tháng có thể không cao nhưng cũng đủ để nuôi bản thân và gửi về quê cho bố mẹ.

Nhưng cuối cùng người tính cũng không bằng trời tính, cuộc sống ở thành phố đông đúc và bon chen, tất cả mọi thứ đều được quy ra bằng tiền khiến tôi nghệt thở.

Những công việc part time ngoài giờ học lương bèo bèo còn chẳng đủ để trả tiền sinh hoạt mỗi tháng, tôi gắng gượng học được 1 năm đại học thì phải nghỉ. Nhờ chị Ly mới xin được làm PG cho Vodka X.

Thật ra khi làm nghề này tôi cũng phân vân lắm, tôi hiểu được những cạm bẫy xung quanh công việc này nhưng đủ lòng tin với bản thân mình nên tôi nghĩ sẽ không va vấp phải những chuyện đó.

Chỉ là không ngờ đến lúc này, tôi lại trở thành 1 người mà trước đây tôi đã từng dặn lòng không bao giờ được biến thành loại con gái đấy.

Tôi không dám đổ lỗi do hoàn cảnh, bởi mọi chuyện đều nằm trong quyết định của tôi, là tôi có muốn hay không muốn mà thôi. Nhưng bây giờ tôi chỉ biết tôi rất cần tiền, và mẹ tôi ở quê vẫn đang đợi tôi. Có thể mọi người nghĩ tôi là loại con gái dễ dãi và hư hỏng, tôi cũng không phủ nhận bởi vì làm việc này tôi cũng tự nhận thấy bản thân mình hư hỏng.

Chị Ly thấy tôi im lặng lâu liền lấy tay đánh vào bả vai tôi:

- Sao? Hay lại suy nghĩ lại rồi?

Tôi nghe vậy chỉ lắc đầu nhìn chị:

- Không, đến nước này rồi còn nghĩ cái gì nữa, em cũng có phải còn trong trắng gì đâu. Bây giờ cứ có tiền là được.

- Nghĩ thông rồi đấy nhưng mà cho dù là vậy cũng nên giữ lấy cái giá của mình. Làm gái nó có 2 loại, 1 loại là vì hoàn cảnh, 1 loại là vì nhu cầu của bản thân. Cho dù là loại nào thì trong mắt mọi người cũng sẽ là loại ghê tởm nhưng chỉ cần bản thân mình cảm thấy tự trọng là được. Tao đưa mày đến nước này cũng cảm thấy áy náy nhưng còn hơn để mày đi vay nợ lãi cắt cổ kia, có ngày đến đường về quê cũng không còn. Chuyện lần này, nếu được 20 triệu, gửi về quê thì giữ lại 1 ít để phòng thân, nhất quyết không được có lần sau nữa nếu không mày sẽ chẳng bao giờ rút chân ra được.

Tôi nghe vậy cũng chỉ nhìn chị gật đầu 1 cái, trong lòng lại rấy lên 1 cảm giác bồn chồn khó tả.

Buổi chiều, chị Ly đi làm, tôi ở lại phòng trọ chỉ biết ngồi rồi lại nằm, cảm giác hồi hộp kiến tôi không yên được.

Mãi cho đến khi chị Ly đi làm về, bảo tôi sơ soạn thay quần áo, anh Nam sẽ đến đón tôi mới bắt đầu tắm rửa và trang điểm.

Lần này chị Ly đưa tôi 1 chiếc váy không quá sexy nhưng cũng khá hở hang làm tôi có chút ngại ngùng.

- Ôi giỏi ạ, lên giường thì mày cũng phải lột ra hết khi ấy còn thẹn thùng cái gì nữa. Trang điểm đẹp vào, biết đâu thằng đấy nó mê mày rồi bao nuôi mày càng tốt, bỏ quách thằng đàn bà kia đi cho rảnh nợ.

Tôi nghe vậy cũng đành mặc vào, trang điểm kỹ hơn 1 chút rồi lại đứng nhìn mình trước gương rồi lại khẽ cười giấu mình 1 cái, trông chả khác gì gái "ngành" cả.

Xong xuôi mọi thứ, tôi cùng chị đi ra đầu ngõ, vẫn chiếc xe quen thuộc đợi sẵn ở đấy, chúng tôi mở cửa rồi lên ghế sau ngồi.

Anh Nam lúc này lại quay đầu nhìn tôi 1 lượt rồi cười nói:

- Huyền đấy à? Hôm nay trông khác nhỉ.

Tôi nghe vậy cũng chỉ cười lấy lệ chứ biết nói gì được.

Chị Ly lúc này mới lên tiếng:

- Thế bây giờ đi đâu anh Nam?

- Hát hò chút đã.

Nói rồi Nam cũng lái xe rời đi. Chúng tôi đến 1 khách sạn lớn nơi đây có cả phòng karaoke.

Có vẻ như Nam quen hết những điểm tụ tập này thì phải, nhân viên ở đây thấy Nam niền nở ra mặt liề.

Khi tôi bước xuống, có phần lo sợ, lỡ không may gặp Đạt thì chắc to chuyện rồi.

Chị Ly biết tôi lo lắng đi đâu gì nên chỉ khẽ nói nhỏ:

- Yên tâm đi, người như thằng Đạt muốn vào đây chưa chắc đã có cửa.

Tôi theo chân chị Ly vào trong thang máy của khách sạn rồi qua nhiều hành lang đến 1 căn phòng. Vừa mở cửa mùi khói thuốc shisha bay kín làm mờ cả tầm nhìn. Tiếng nhạc Dj inh ỏi khiến tôi cảm thấy chói tai.

Khi vào hẳn bên trong mới thấy rõ được 1 cảnh tượng kinh khủng.

Những đôi trai gái ôm ấp nhau, mặt mày ai nấy cũng lâng lâng như trên trời, nếu tôi đoán không nhầm, bọn họ chính là đang chơi chất kích thích.

Lúc này 1 tên thanh niên đi đến chỗ tôi, ước chừng cũng chỉ bằng tuổi Đạt, không biết hắn nghĩ ngợi gì liề đưa cho tôi 1 viên thuốc (gọi cách khác là kẹo). Tôi sợ quá túm lấy cánh tay chị Ly, chị thấy vậy lại kéo tôi ra sau rồi nói nhỏ với anh Nam:

- Anh Nam, đến đây làm gì?

- Ở đây chơi 1 lúc đã.

- Bọn em không chơi cái này đâu.

Nam nghe vậy lại nhìn sang tôi:

- Huy ền chơi 1 con, tí nữa cho sung.

Tôi nghe vậy liền giật mình lắc đầu:

- Không, em không chơi đâu.

- Được rồi, không chơi thì thôi, làm gì mặt căng thẳng thế mất không khí của mấy anh em. Hai đưa lại ghế ng ồi đi, tiếp bọn kia 1 tí sẽ có ti ền bo đấy. Rồi lát nữa anh đưa Huy ền đến gặp khách.

Chị Ly nghe vậy cũng kéo tôi lại ghế ng ồi.

Bây giờ cũng đã 9h30, nhìn đám người này có lẽ chơi cũng đã lâu rồi, thế nên khi chúng tôi ng ồi được 1 lúc thì bọn họ đổi nhạc.

Ở đây có vài cô gái cũng trẻ tuổi tôi, ăn mặc hở hang, mặt mũi lúc này ngây ngây, dại dại cứ hôn hít với người đàn ông bên cạnh mình mà không cần biết đó là ai. Có cô vừa hôn người này xong lúc sau lại thấy ng ồi vào lòng người khác.

Còn tôi với chị Ly thì thoải mái rót bia cho bọn họ, lại được bo mỗi người 1 tờ 500k.

Ng ồi 1 lúc thì bọn họ lại đổi sang hát, có vài người bảo tôi lên chọn bài mỗi lần như vậy họ lại rút trong túi ti ền ra đưa cho tôi mà không cần biết bao nhiêu tờ nữa.

Tôi khi này cứ nghĩ, người mà tôi phải phục vụ đêm nay sẽ là 1 trong số bọn họ nhưng đến khoảng 11h thì anh Nam nói nhỏ với tôi, bảo tôi cùng anh đi ra ngoài.

Chúng tôi đi vào thang máy, rồi cũng qua nhiều hành lang, đến khu phòng nghỉ tôi mới biết đã đến lúc của mình, trong lòng liền cảm thấy căng thẳng.

Khi đến trước 1 cánh cửa, anh Nam lấy chiếc thẻ nhựa trong tay quẹt vào, cánh cửa mở ra, anh nhìn tôi nói:

- Chịu khó chiều chuộng cậu ta vào, chỉ cần vừa ý, ngày mai em có thể có xe hơi để đi đấy. Vào đi.

Tôi nhìn anh Nam có chút chần chừ rồi cũng mở cửa đi vào.

Vừa bước vào bên trong, Nam ở ngoài đã đóng cửa lại, tôi lo sợ không dám bước sâu vào bên trong nữa.

Đứng ở đấy chần chừ 1 lúc lại không thấy có ai lên tiếng mà chỉ có tiếng tivi vọng ra nên tôi mới đi vào.

Qua phòng tắm là đến thẳng phòng chính, màn hình trên tivi vẫn còn sáng, tôi nhìn sang phí giường, người đàn ông đang ngủ đấy 1 chút giật mình. Không thể tin được, đấy lại là Duy.

Duy vừa thấy tôi cũng cầm chiếc điếu khiến tắt tivi rồi nói:

- Đến rồi mà còn không vào sao?

Tôi lúc này đầu óc trở nên hoang mang, thà là 1 người khác không quen biết sẽ cảm thấy đỡ nhục nhã hơn như vậy.

Tôi lấy hết can đảm đi lại phía, đặt chiếc túi ở phía bàn rồi cứ đứng lì ở đấy vì quả thật tôi không biết nên làm gì.

Duy lúc này lại lên tiếng:

- Nam bảo em cần tiền nên đi tìm giúp em vài người khách. Tên người yêu của em không nhờ vả được sao?

Tôi nghe câu nói đấy bỗng nhiên trong lòng khó chịu. Có cảm giác như Duy đang xem thường Đạt và chế giễu tôi thì phải.

Tôi quay người lại nhìn anh có phần bức tức nói:

- Việc đấy không liên quan đến anh. Nếu anh đã chấp nhận giá đó, vậy thì cứ bóc bánh rồi giả vờ thôi.

Duy nghe vậy lại bật cười rồi nhìn tôi nói:

- Vậy được, tôi đợi xem em làm như thế nào. Tốt nhất phải phù hợp với giá vờ mà tôi trả.

Tôi nghe vậy mới cảm thấy cái mồm hại cái thân, nhìn Duy nói:

- Tôi muốn tắt điện.

- Tùy em.

Nghe Duy nói thế tôi cũng đi lại phía công tắc, 1 giây sau đó cả căn phòng trở nên tối đen, tôi lúc này mới cởi chiếc váy trên người xuống chỉ để lại nội y bên trong.

Theo thứ ánh sáng mờ ảo từ bên ngoài rọi vào, tôi đi lại phía giường rồi ngay bên cạnh Duy nhưng lúc này thật sự không biết nên làm gì.

Khi ở cùng Đạt, đầu là Đạt chủ động hơn nữa với người ngoài cảm giác vẫn có chút ngại ngùng.

Tôi còn đang chưa biết làm gì thì Duy liền đưa tay ra ôm lấy eo tôi rồi đè tôi xuống, tay kia của Duy cũng với đến chiếc đèn ngủ để trên bàn ngay cạnh rồi bật lên.

Đèn sáng, 4 mắt nhìn nhau, cơ thể của tôi và Duy dính sát lại, lúc này mới cảm nhận được tim tôi đập mạnh khủng khiếp.

Tôi có chút xấu hổ quay mặt đi hướng khác, Duy thấy vậy lại nói:

- Cũng không phải là lần đầu, sao phải ra vẻ như vậy?

Khi trước không nói chuyện còn tưởng Duy tử tế lắm, thì ra cũng miệng lưỡi cũng lắt léo như vậy.

Tôi tức giận quay mặt lại nhìn Duy, lấy hết can đảm vòng tay qua cổ anh rồi ghì xuống mà hôn.

Nếm mùi vị thể xác mà Đạt đem tới nên tôi cũng có chút kinh nghiệm.

Bàn tay Duy lúc này lần mò trên cơ thể tôi, đi đến đâu là tôi sờn da gà đến đó nhưng vẫn cố nhắm mắt mà hộ vệ không nghĩ đến.

Khi Duy rời môi đến ngực tôi, cởi chiếc áo con ra, bàn tay kia cũng lần xuống dưới kéo chiếc quần lót, cả người tôi liền rùng mình 1 cái.

Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, tôi với tay đến chiếc đèn ngủ mà tắt điện. Ít ra trong bóng tối như vậy, tôi cũng đỡ xấu hổ.

Tôi cảm nhận được cái to lớn của Duy đã chạm vào cửa mình, 1 giây sau đó liền mạnh mẽ đi vào trong tôi, mặc dù đã trải qua nhưng phải thừa nhận kích thích này làm tôi có chút khó chịu.

Tôi phải mím môi mình lại, cố gắng không để bật ra tiếng, với Đạt thì được nhưng với người ngoài sẽ cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Duy thấy vậy vẫn liên tục ra vào trong tôi rồi ghé xuống tai tôi thì thầm:

- Huyền, thả lỏng ra.

Lời Duy vừa dứt, không hiểu sao tôi lại bật lên tiếng, cảm giác có chút nhục nhã nhưng không phủ nhận Duy làm tôi hưng phấn.

Có lẽ tôi thật sự đã hư hỏng rồi.

1 trận mây mưa qua đi, chúng tôi cũng đi vào giấc ngủ.

Có lẽ do ngủ cùng người lạ, lại ở 1 nơi khác, dưới 1 công việc nên tôi dậy khá sớm.

Quay sang thấy Duy đang còn ngủ tôi chỉ lặng lẽ bước xuống giường nhặt chiếc váy của mình rồi đi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Lúc sau trở ra, đã thấy Duy khoác chiếc áo choàng tắm ng ồi ở ghế hút thuốc.

Thấy tôi đi ra, Duy cũng đứng dậy đi lại phía bàn mở cặp táp của anh lấy trong đấy ra 1 tệp tiền 500k rồi đi lại đưa cho tôi.

Tôi cần lấy, nhưng lần này không cảm ơn, cũng không nói 1 câu gì, tôi nhận nó như đúng những gì mình đáng được nhận thôi.

Không chào Duy dù chỉ là 1 cái gật đầu, tôi quay người đi ra, tôi muốn đem tất cả chuyện đêm qua giống như chị Ly nói chỉ là tình 1 đêm, không muốn dính dáng và dây dưa 1 tí nào.

Đi ra ngoài khách sạn, tôi bắt 1 chiếc taxi ng ồi lên, lấy điện thoại ra mới chỉ 6h sáng, có 2 cuộc gọi nhớ của chị Ly, còn Đạt lại chẳng hề gọi tôi lấy 1 cuộc.

Tâm trạng tôi lúc này bất chợt lại trở nên tồi tệ, là vì cảm thấy có lỗi với Đạt hay cảm thấy nhục nhã vì bản thân mình. Sống mũi cũng cay xè mà mắt tôi cũng cảm thấy đã ngấn nước mà nhìn ra phía ngoài.

Dù sao mới chỉ 6h, ngân hàng chưa làm việc nên tôi không thể ra gửi tiền luôn được, đành quay trở về phòng trọ của mình.

Xe dừng ngoài cổng, tôi đi bộ vào, liền phát hiện 1 đôi guốc của con gái ở trước cửa phòng mình khiến tôi nảy sinh 1 sự bất an.

Tìm trong túi xách ra lấy chiếc chìa khoá, tôi mở cửa bằng cách nhẹ nhàng nhất rồi đi vào.

Quần áo của đôi trai gái tung vương vãi trên đất, nhìn đến phía giường kia là 2 bóng người đang nằm ôm nhau.

Nước mắt tôi lúc này ứa ra, nhục nhã và tổn thương khiến tôi không kìm được cảm xúc mà lao đến xốc chăn của bọn họ rồi gào lên trong nước mắt.

- CÁC NGƯỜI LÀM GÌ Ở TRONG PHÒNG CỦA TÔI!

(Còn tiếp)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 5

Chap 5

Chiếc chăn bị tôi giật tung ra, cả 2 người bọn họ đều trong tình trạng không mảnh vải che thân mà ng ỡ dạy vội vàng vơ đại cái khác g ần đó mà che lại.

Tôi với đôi mắt ướt át nhìn đến cô gái đang ng ỡ bên cạnh Đạt mà nói:

- Chị Ly nói không sai, bảo tao nên cẩn thận mày. Chỉ là không ngờ tao vừa mới đi chưa đ ầy 1 ngày, mày lại dám đến phòng của tao làm chuyện bẩn thỉu như vậy. Mau rút ra ngoài cho tao.

Tôi vừa nói vừa túm cánh tay của cô gái đẩy lùi đi.

Đạt lúc này thấy vậy liền vội mặc cái quần vào rồi chạy đến đẩy tôi ra mag kéo cô gái ấy lại phía sau:

- Huy ền, em bình tĩnh lại đi. Hãy để Linh mặc đ ồ vào đã.

Đạt ngay lúc này còn lo lắng cho cô ta khiến tôi thêm uất ức mà gào lên:

- Cút! các người mau rút khỏi đây cho tôi.

Linh vội vàng nhặt đồng quần áo ở dưới đất mặc vào rồi hếch mặt lên nhìn tôi:

- Mày nghĩ tao muốn ở cái căn phòng bẩn thỉu này lắm à? Nếu không phải Đạt nài nỉ thì tao cũng đéo thèm đến đây nhé.

Tôi nhìn thái độ của Linh mà càng thêm tức, những gì đã xảy ra đêm qua, những gì mà tôi đang thấy đây, mọi thứ khiến tôi mất bình tĩnh.

Mặc dù biết chuyện tôi đã làm đêm qua so với việc này cũng chẳng khác nhau nhưng tôi thật sự không thể kiềm chế được cảm xúc của mình liệ̀n lao vào túm lấy tóc của Linh mà cấu xé.

Linh cũng chẳng phải là loại vừa, túm tóc tôi đánh lại r ồi chửi rửa:

- Mẹ con chó này, buông tao ra.

Đạt thấy vậy đi đến can ngăn nhưng không rõ là cố tình hay vô ý mà Đạt lại chỉ giữ lấy tôi, khiến tôi không thể đánh trả lại được Linh.

Bỗng lúc này Đạt kéo tôi ra khỏi Linh, tay kia vén mái tóc tôi sang 1 bên, đôi mắt dán chặt vào phía bên cổ tôi hỏi:

- Cổ mày bị sao đây?

Tôi nghe vậy không hiểu, lại nghĩ Linh cào tôi bị sao nên nhìn Đạt tức giận nói:

- Tôi bị làm sao không liên quan đến anh.

Đạt lúc này mới nhìn xuống người tôi làm tôi sững sốt chợt nhớ ra còn mặc chiếc váy mà chị Ly đã đưa hôm qua.

Còn chưa kịp nói cái gì thì Đạt liệ̀n vung tay tát mạnh tôi ngã xuống đất, lớn tiếng chửi:

- Con đi, hôm qua mày đi đâu? Cái dấu ở trên cổ mày là thằng nào hôn.

Tôi lúc này mới ngậy người, bàn tay theo phản xạ đưa lên chạm vào cổ mình.

Có lẽ đêm qua do quá phấn khích nên Duy đã để lại nó, sáng nay khi tắm rửa tôi thật sự không có để ý đến.

Lúc này tôi bỗng nhiên lo sợ, nước mắt vẫn cứ chảy ra, 1 lời cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Linh lại tiến về phía tôi, cúi người xuống nhìn vào bên cổ tôi rồi cười giễu 1 cái:

- Hickey kiss hình như cũng đang hót trào lưu này thì phải. Đạp hôm qua cũng để trên người tao vài dấu, muốn xem không?

Lời của Linh chỉ càng khiến mọi chuyện thêm căng thẳng.

Tôi bây giờ biết mọi chuyện không thể giải quyết được bằng lời nói nữa nên cũng đứng dậy nhìn Đạt nói:

- Phải, tôi đi ngủ với thằng khác đấy. Sao? Không phải nhờ tôi đi mà 2 người mới được ngủ với nhau sao?

Lời vừa dứt Đạt liền lao đến đạp mạnh vào người tôi khiến tôi ngã va vào đồ đạc làm đổ hết xuống đất.

- Giờ mày mới thừa nhận bản chất dĩ hoà của mày à con chó.

Nói rồi Đạt lao vào đánh tôi tiếp, tôi cũng không nhịn nữa mà đánh trả lại rồi gào lên:

- Mày cũng khác đáo gì tao trong khi mày còn đưa con chó kia về đây ngủ trên giường của tao. Đm, mấy tháng qua tao nuôi mày từng bữa cơm, tao đã nhờ mày được cái gì chưa?

Đạt nghe tôi nói thế càng tức thêm, đánh tôi cũng mạnh tay hơn:

- Mày chửi đm ai hả con đi. Tao đánh chết mẹ mày.

Tôi lúc này ngã dưới đất bị Đạt túm tóc, ghì đầu không thể ngẩng lên được chỉ biết cào cấu vào chân Đạt.

Linh ở bên ngoài cũng lao vào đánh tôi như được hạ dạ vậy.

Những phòng bên cạnh nghe thấy ồn ào li ền chạy sang, có lẽ thấy 2 người bọn họ đánh tôi mạnh tay quá nên vào can kéo Đạt và Linh ra.

Tôi lúc này đứng lên, đôi mắt đỏ ngầu vừa khóc vừa nhìn 2 người bọn họ đó 1 cách căm phẫn mà nói:

- Cút, đây là phòng của tao, chúng mày cút khỏi đây.

Đạt đang bị 1 người khác giữ lại cũng vùng vằng lao đến đập tôi 1 cái nữa:

- Đm con đĩ, con nứng 1.... mày ngủ với bao nhiêu thằng r ồi.

Mọi người lúc này lôi Đạt ra phía ngoài, tôi cũng đi đến đẩy con Linh r ồi dắt xe của Đạt ra ngoài thả cho nó đổ 1 cái.

Đạt thấy thế định lao lên đánh tôi tiếp nhưng bị mọi người giữ lại nên chỉ đứng đấy chửi rủa.

Tôi đi vào trong lấy hết đồ đạc của Đạt ném ra ngoài kể cả từng cái chăn, cái gối, hay cái chiếu mà 2 bọn nó mới ngủ với nhau hôm qua tôi cũng vứt đi hết.

Trong sân của khu trọ lúc này ngổn ngang quần áo, giày dép, tôi đứng ở cửa vẫn nước mắt ngấn dài nhìn Đạt nói:

- Từ giờ tao với mày đéo còn gì hết, mày ôm đồ đạc đi theo con chó này đi r ồi bảo nó nuôi cho...(Nói với Đạt xong tôi lại nhìn sang Linh)...Cố mà giữ lấy thằng hãm 1... này nhé.

Dứt lời tôi cũng quay vào đóng cửa r ồi lấy khoá khoá lại.

Phí bên ngoài vẫn tiếng chửi của Đạt và con Linh, tôi chỉ biết nhìn đồng hồ loạn ở trong phòng mà khóc nức lên.

Mọi người ở ngoài khuyên can các kiểu, phải 1 lúc lâu sau đó Đạt mới rời đi.

Tôi mở cửa ra, đồ đạc của Đạt được cầ đi hết chỉ để lại chần chiếu những cái đó tôi cũng không sử dụng lại, dọn gọn vào 1 góc r ấ đợi xe rác đi qua thì vứt.

Quay lại trong phòng dọn dẹp sạch sẽ r ấ mới nhìn lại mình trước gương, đầu tóc thì rối bù, mặt đã có những vết cào xước.

Tôi khẽ xoay cái cổ nhìn cái vết thâm ở trên đấy mà chỉ biết đứng khóc.

Buổi sáng hôm ấy tôi xin nghỉ, đi ra ngân hàng gửi ti ền r ấ gọi điện về cho bố:

- Con mới gửi về 15 triệu, chi ầu bố ra ngân hàng lấy nhé.
- Ti ền đâu mà mà gửi về nhiều thế?
- Con ứng trước mấy tháng lương, làm trả d ần thôi nên bố không phải lo.
- Thế mà lấy ti ền đâu để lo học với sinh hoạt.

Tôi nghe nhắc đến chuyện học sống mũi lại cay xè.

- Con lo được. Mẹ thế nào r ấ bố?
- Mẹ mà dạo này có ăn uống được gì đâu nên giờ trông yếu lắm, lại hay kêu đau bên hạ sườn. Bác sĩ nói phải nằm viện để đi ều trị làm giảm các biến chứng thôi còn làm gì đã có thuốc đi ều trị khỏi đâu. Tao mấy ngày qua ở trong viện với mẹ mà, việc đ ồng áng cũng bỏ luôn. Khổ mỗi thằng Tý vừa đi học r ấ chạy đi rửa bát thuê kiếm vài đ ồng. Cũng may chủ tốt còn cho nó ăn cơm nếu không chắc nó cũng phải nhịn đói.

Tôi nghe vậy mà nước mắt chảy ra lúc nào:

- Ti ền đấy bố đóng viện phí cho mẹ r ấ giữ lại 1 ít lo cho thằng Tý. Bảo nó đừng đi làm thêm nữa, để nó tập trung vào học cho tốt.

- Bố nghĩ cũng thương nó, nhưng mày biết đấy, hoàn cảnh nhà mình đâu có tốt. Cũng may là trong hộ nghèo nếu không chắc nó cũng phải nghỉ học.

Tôi nghe vậy cổ họng có chút nghẹn giọng nói:

- Bố...hay là con nghỉ học nhé.

- Không được, bố mẹ khó khăn lắm mới cho mày học đến đại học. Còn mấy năm thì cố cho nốt rồi xin lấy cái việc khi ấy mày con thay bố mẹ lo cho thằng Tý được, chứ bố mẹ cũng không biết sống được bao lâu nữa.

Tôi nghe đến đây đã muốn oà lên khóc nhưng vẫn cố nén xuống nói:

- Bố đừng nghĩ lung tung nữa, chiều ra ngân hàng lấy tiền rồi mua gì đó ngon ngon ăn 1 bữa. Rồi ít hôm nữa con sẽ về.

- Mày gửi thế là nhiều rồi, không cần gửi thêm nữa, bố ở đây cũng chạy vạy nơi hỏi mượn 1 ít rồi sau trả dần. Huyềnn này, chịu khó mà học con nhé.

- Vâng. Thôi con đến giờ làm rồi, con tắt máy đây.

Nói rồi tôi phải tắt máy vội bởi sợ ông nghe được tiếng tôi khóc.

Khi trước ở quê, tuy khó khăn cũng phải làm việc vất vả nhưng có bố mẹ nên tôi còn cảm thấy ấm áp.

Bây giờ đặt chân ở thành phố, nhìn người người qua lại vội vã, họ tất bật kiếm tiền mà đã dần lãng quên đi cái tình hay cả giá trị của bản thân mình. Tôi đối với nơi này từ đầu là lạc lõng, cô độc và dần dần lại hoà với nó mà biến chất.

Lúc này chuông điện thoại tôi vang lên, nhìn xuống là chị Ly gọi, tôi nghe máy:

- Alo.

- Hôm qua tao gọi mày không được, tình hình sao rồi?
- Có sao đâu chị, cứ xong việc thì lấy tiền thôi.
- 20 triệu hả?
- Vâng.
- May quá, sáng giờ không thấy gọi làm tao cứ lo.
- Em với Đạt chia tay rồi.
- Chia tay rồi? Sao thế? Nó biết chuyện à? Thôi thôi, đợi tí tao qua chỗ mày.
- Em không đi làm.
- Sao thế? Giờ mày đang ở đâu?
- Ở ngân hàng nông nghiệp đường...@#\$%^&*...
- Được rồi, ở đấy tao qua luôn.

Tôi đứng đợi 1 lúc thì chị Ly đến, cuối cùng chị cũng theo tôi nghỉ làm đi về phòng trọ của chị ấy.

- Thế chuyện như thế nào mà mày để nó đánh đến mặt mũi thế này?

Tôi đi lại giường chị ngồi xuống rồi nói:

- Nó đưa con Linh về phòng em ngủ.

Chị Ly nghe vậy liền tròn mắt nhìn tôi:

- Mẹ nó, thằng chó đấy còn khốn nạn thế cơ à? Còn con đi Linh kia tao nói có sai đâu mà.

Tôi chỉ thở dài rồi thả người nằm xuống giường:

- Chửi nó làm gì trong khi em hôm qua cũng không phải là đi ngủ với thằng khác rồi sao? Ông ăn chả, bà ăn nem là đúng rồi còn gì.

- Cái con này, mày lại khác. Mày là vì cần tiền, với cả trước giờ mày có phải loại đấy đâu. Chứng tỏ bọn này vẫn qua lại với nhau.

Lời chị Ly nói lại càng làm tôi thêm tổn thương, nước mắt lại ứa ra 2 bên.

Chị thấy vậy ngồi xuống bên cạnh tôi:

- Thôi, buồn đáo gì. Không thằng này thì có thằng khác, tao còn mong mày bỏ nó từ lâu rồi đấy. Ngủ giấc đi, hôm nay tao nghỉ làm với mày, tối chị em mình đi uống rượu.

Tôi không trả lời chị nhưng thật ra tâm trạng này uống chút rượu cũng tốt.

Chị Ly không hỏi gì đến chuyện đêm qua, có lẽ chị cũng nghĩ nó không phải là chuyện nên nhắc lại, qua rồi thì cứ để quên dần đi vậy.

Tôi rầu rĩ nằm đấy rồi ngủ lúc nào không hay, khi tỉnh lại thì trời cũng bắt đầu tối.

Chị Ly thấy tôi tỉnh liền đi lại nói:

- Dậy thay đồ đi, tao với mày đi uống rượu.

- Em với chị thôi à?

- Không, anh Hoàng nữa. Anh ấy đi công tác về rồi

Tôi nghe rồi cũng ngồi dậy sửa qua mặt mũi. Cũng khéo dáng người của tôi với chị Ly cỡ ngang nhau nên quần áo của chị tôi đều mặc vừa.

Sở soạn trang điểm qua 1 chút rồi chúng tôi khoá cửa đi ra đầu ngõ, xe đã đợi sẵn ở đấy.

Chị Ly ng ồi lên ghế trước, tôi mở cửa ghế sau ng ồi vào r ồi cũng lên tiếng chào anh Hoàng 1 cái.

Chị Ly lúc này mới hỏi:

- Mình đi đâu ăn hả anh?
- Lại nhà hàng Gió Chi ều, thẳng em anh đang đợi ở đấy.
- Ai thế? Có đông không? Em sợ con Huy ền nó ngại.
- Có mình nó thôi. Nó đi Pháp mấy năm r ồi giờ mới về nước chơi 1 thời gian r ồi lại đi.

Chị Ly nghe vậy lại quay người xuống nhìn tôi hỏi:

- Huy ền có ngại không em?

Tôi lúc này còn ngại ngùng cái gì nữa, nhìn chị lắc đầu 1 cái:

- Không sao chị.

Nghe tôi nói vậy Hoàng cũng nhún ga lao đi.

Chúng tôi dừng xe ở nhà hàng Gió Chi ều r ồi đi vào, đến thẳng phòng ăn lạnh.

Người em của Hoàng thấy chúng tôi li ền đứng dậy đi lại bắt tay Hoàng 1 cái:

- Lâu r ồi không gặp trông anh khác trước nhiều quá.
- Già r ồi mà chú. Anh lại thấy chú vẫn đẹp trai như trước.
- Ai đây anh?
- Bạn gái anh, Ly. Còn đây là Huy ền, em gái chơi với Ly.

Nói rồi anh Hoàng lại nhìn sang chúng tôi nói:

- Đây là Kiệt, em kết nghĩa với anh, mới từ Pháp trở về

Tôi nghe vậy cũng nhìn người đó gật đầu chào 1 cái.

- Được rồi, anh và 2 em lại ngồi đi.

Chúng tôi đi lại phía bàn ngồi xuống, đồ ăn dọn lên, rượu bật ra, tôi uống hết ly này đến ly khác.

Căn phòng chỉ có tiếng nói chuyện của 2 người đàn ông và chị Ly.

Kiệt lúc này nhìn sang tôi hỏi:

- Huyềnh hôm nay có vẻ không vui à em?

Tôi nghe vậy liền nhìn Kiệt lắc đầu mà phân bua:

- Không phải đâu, tại em không biết nên nói chuyện gì thôi.

Chị Ly nghe vậy lại lên tiếng:

- Nó mới bị thằng người yêu nó cấm sừng nên đang buồn đấy anh.

Tự nhiên lời của chị Ly nói làm tôi tủi thân, đôi mắt đã bắt đầu rung rung nước.

Vì tôi với chị Ly chơi thân nên Hoàng cũng biết tôi yêu Đạt, anh liền hỏi:

- Thằng Đạt á? Thấy nó yêu Huyềnh lắm mà.

Ly nghe vậy nói:

- Yêu đương gì cái thằng đấy anh. Nó cặp với con Linh ở chỗ em làm đấy. 2 đứa đúng là ngu t àn ngu, m à t àn m à. Thằng thì nằm ườn để con đàn bà nó nuôi, con thì nằm ngửa để thằng khác nó chịch.

Kiệt nghe vậy chắc thấy tôi sắp khóc nên lên tiếng:

- Thôi, bỏ qua chuyện này, ta uống 1 chén nữa nhĩ.

Rượu lại rót vào chén, chúng tôi lại uống nhưng càng về sau tôi có vẻ đã say, không hiểu sao lại ng ồi khóc tu tu.

Chị Ly thấy vậy liền đi đến đỡ:

- O cái con này, khóc gì mà khóc, mày điên à?

Tôi biết ở đây có người lạ nhưng không hiểu sao kìm được nước mắt của mình. Có lẽ do rượu và cũng có lẽ những điều t ồi tệ mới xảy ra đây khiến tôi cảm thấy mệt mỏi.

Phải đến nửa tiếng sau mọi người mới đỡ được tôi nín, mà đầu óc tôi bây giờ cũng lâng lâng như trên trời ấy.

Tôi nghe đâu thấy họ nói kéo nhau đi hát mà tôi say r ồi nên Hoàng lại nhờ Kiệt công tôi ra xe.

Đây là khi say tôi, không còn ý thức được gì mới nh ảy như thế, khi sau tỉnh lại mới cảm thấy xấu hổ kinh khủng.

Chúng tôi đi đến 1 quán hát, Kiệt vẫn công tôi đi lên phòng. Cái này là do chị Ly nói lại vì khi ấy tôi say mềm ngủ như chết có biếu gì đâu.

Tôi cứ ngủ ở trong phát hát như vậy cho đến khi tỉnh lại, bên tai vẫn là tiếng nhạc ần ã, lại thấy đang gối đầu lên chân của Kiệt làm tôi phải vội vàng ng ồi dậy.

Kiệt thấy vậy lại nhìn tôi cười:

- Tỉnh chưa? Khiếp, tề hết chân của anh r ồi.

Kiệt nói vậy làm tôi xấu hổ:

- Em xin lỗi, chắc tại lúc nãy uống nhiều quá.

- Không sao, giờ ổn chưa? Khi nãy em khóc kinh quá làm mọi người loạn hết cả lên.

Tôi nghe vậy chỉ biết cười trừ 1 cái, Kiệt lại nói:

- Có muốn hát 1 bài không?

Tôi nhìn Kiệt lắc đầu 1 cái, tâm trạng đâu mà hát hò nữa.

Kiệt thấy vậy nhìn giờ trên chiếc điện thoại:

- Gần 1h sáng rồi, đi về nhé.

Ôi mẹ kiếp, thế là tôi ngủ từ khi nào không biết.

- Vâng.

Kiệt lúc này đi lại nói nhỏ với Hoàng, chúng tôi nghỉ hát, than toán rồi ra xe.

Ly ngồi trên xe quay lại nói với tôi:

- Muốn rồi nên hôm nay lại khách sạn ngủ.

Tôi nghe cũng hiểu chuyện, Ly và Hoàng chắc muốn có không gian riêng nên cũng không có ý kiến gì nhưng đi đâu tôi không nghĩ đến là Hoàng chỉ thuê 2 phòng, và tôi bị đẩy ở cùng phòng với Kiệt.

Dường như Kiệt không có vẻ gì e ngại khi ở cùng phòng với tôi thì phải.

Anh vào tắm rửa rồi đi ra nhìn tôi đang căng thẳng nói:

- Hoàng với Ly là khác, còn anh với em không giống họ, nên không cần phải lo.

Nói rồi Kiệt đi lại giường nằm gọn sang 1 bên như để chừa lại phần cho tôi.

Tôi thấy vậy không lo không được, dù sao Kiệt chỉ mới lần đầu gặp.

Tôi đi vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi, đứng chần chừ trong đấy 1 lúc rồi mới dám đi ra.

Nhìn thấy Kiệt có vẻ đã ngủ tôi mới đi lại nằm xuống, cố gắng ở khoảng cách xa nhất. Nằm 1 lúc rồi lại ngủ lúc nào không hay.

Sáng tỉnh dậy thấy lạ nào lại nằm trong lòng Kiệt làm tôi hết hoảng, nhìn lại quần áo của mình vẫn còn mới thấy an tâm.

Tôi vội vàng ngẩng dậy, có lẽ động đến Kiệt khiến anh tỉnh lại:

- Mấy giờ rồi Huyền?

Tôi nghe vậy cũng vội lấy chiếc điện thoại nhìn:

- 9h rồi.

Kiệt lúc này cũng dậy luôn, lấy điện thoại của mình bấm gọi cho ai đấy:

- Dậy chưa anh?

-

- Ok.

Kiệt tắt máy rồi nhìn tôi:

- Em sở soạn đi về

Tôi nghe vậy cũng gật đầu đi vào rửa mặt mũi rồi trang điểm qua 1 cái.

Lúc trở ra thì thấy Hoàng với chị Ly đã sang phòng.

Ly thấy tôi liền đi lại nói nhỏ:

- Ê, hôm qua có chuyện gì không?

- Chuyện gì là chuyện gì? Chị đang nghĩ cái gì thế?

- Anh Hoàng bảo Kiệt nhà có đi đầu kiện lắm. Tao trông thấy cũng được, lại chưa có vợ, hay để tao bảo anh Hoàng mối cho mày.

- Chị điên à, thôi thôi.

- Ở con này, yêu nó mày có khi đổi đời đấy.

- Thôi, đời em nó thế, không đổi được đâu. Về thôi, lát còn đi làm.

Nói rồi, tôi kéo chị Ly ra ngoài, Hoàng với Kiệt cũng trở ra sau.

Chúng tôi trả phòng rồi Hoàng đưa Ly về, còn Kiệt cũng lái xe chở tôi về phòng trọ.

Xe dừng ở đầu cổng, tôi chào Kiệt 1 cái rồi xuống xe đi vào.

Lúc này chị Hoa thuê phòng cùng khu tôi đi đến:

- Này, mày đi đâu đêm qua thằng Đạt sáng sớm nay nó đến nó không thấy nó phá hết đồ đạc rồi kìa.

Tôi nghe vậy mới chợt hốt hoảng, quên mất chìa khoá phòng tôi có đưa cho Đạt 1 cái.

Tôi vội vã chạy vào bên trong, thấy đồ đạc vương vãi ra trước cửa, bên trong bát đĩa, vỡ hết, quần áo cũng vứt tung hết ra.

Tôi vội vàng đi lại phía tủ tìm 1 chiếc ví của mình nhưng không thấy khiến tôi thêm hoảng. Lật tung đồng quần áo ở dưới đất mới thấy được, tôi vội vàng mở ra.

Trời ơi, tiền của tôi, hôm qua gửi về quê 15 triệu, tôi còn 5 triệu với 1 ít cất vào đây, giờ mất hết rồi.

(Còn tiếp)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 6

Tôi như 1 con điên vút tung hết cả đồ đạc, nước mắt đã chảy giàn dụa khắp cả mặt mũi.

Số tiền ấy không phải là chân chính làm ra nhưng tôi đã phải nuốt xuống nhục nhã mà kiếm bằng chính thân xác của mình, tại sao Đạt có thể đối xử với tôi như vậy, suốt những tháng qua chẳng phải tôi đã nuôi anh ta hay sao?

Tôi bất lực nhìn 1 đồng hồ loạn ở trước mặt mà chỉ biết ng ẩ đầu khóc r ầm lấy điện thoại ra bấm gọi cho chị Ly:

- Mới đó mà gọi gì thế?

Giọng nói tôi đã trở nên khó nghe vì mũi mào:

- Chị ơi...em bị mất hết tiền rồi.

- Cái gì? Mày để đâu mà mất? Nhiều khôn?

- Hôm qua trước khi đi gửi tiền...em có để lại 5 triệu với 1 ít tiền riêng cất vào tủ...Đạt có chìa khoá phòng...sáng nay về đập phá hết đồ đạc....

- Mẹ cái thằng chó đấy. Mày đang ở phòng hả, đợi tí tao qua.

Nói rồi chị Ly cũng tắt máy còn tôi cũng chỉ biết ng ẩ đầu khóc lóc.

1 lúc sau, tiếng xe dừng lại ở trước cửa phòng của tôi. Chưa thấy người đã nghe được giọng của chị Ly:

- Đồ đạc sao nằm gọn gàng như thế này?

Chị Ly đi vào phòng, thấy mọi thứ hỗn loạn nên tức giận tiến lại chỗ tôi, kéo tôi lên:

- Mà khóc cái đéo gì? Đứng lên đi với tao.

Tôi nghe vậy lại nhìn chị hỏi:

- Đi đâu chị.

- Còn đi đâu nữa, đi đến tìm thằng chó chết đấy.

Thế là chị kéo tôi ra ngoài, tôi còn định khoá cửa lại thì chị gài tôi:

- Thôi mà, để đó, còn cái chó gì đâu mà giữ.

- Nhưng mà...

- Nhưng nhí đéo gì, lên xe nhanh. Đi nó, hôm nay lại làm tao nghỉ mất 1 buổi làm nữa.

Tôi nghe chị nên cũng chỉ đá gọn đồ đạc lại mà khép cửa rồi lên xe ngay.

Chị lúc mới hỏi tiếp:

- Nhà nó ở đâu?

Tôi nghe vậy lại hốt hoảng:

- Ai? Nhà anh Đạt á?

- Không nhà nó thì nhà ai? Mà mà cứ 1 anh 2 anh với thằng chó đấy tao nghe chửi tai quá. Mau nói địa chỉ nhà nó xem nào.

- Nhưng chị định đến nhà à?

- Không đến nhà thì làm sao tìm được nó. Mẹ mà, mà mất tiền thế mà không sót à? Tiền kiếm bằng 1... thật đấy nhưng càng kiếm bằng 1... thì

phải càng nên quý.

Tôi nghe chị chần chừ 1 lúc rồi cũng đọc địa chỉ.

Chị Ly chỉ cần đợi thế là phóng xe đi liền.

Tôi không phải là thấy lo lắng cho Đạt, chỉ là nếu đến nhà, tôi ngại đối mặt với mẹ của Đạt. Sau chuyện lần trước tôi lại càng không muốn gặp bà.

Xe chạy đến đúng địa chỉ mà tôi đưa, căn nhà khá to nằm ở mặt phố.

Chị Ly xuống xe rồi đi lại phía cửa nhấn chuông liên tục.

Lúc này thấy bóng người đi ra mở cửa, tôi nhìn qua là biết mẹ của Đạt nên quả thực có phần căng thẳng.

Bà mở cửa ra, chúng tôi còn chưa kịp nói gì, chắc bà nhìn thấy tôi nên đóng cửa lại.

Chị Ly vốn đang tức sẵn lại thấy thái độ bà như thế nên bực bội đi lại đập mạnh vào cánh cửa mà nói lớn:

- Bà gọi thằng con bà ra đây tôi nói chuyện. Con mẹ nó, nó đã chỉ việc ăn không ngủ rồi, rúc váy đàn bà còn chưa đủ nhục nên phải giở thói ăn cướp luôn của người khác để cho người ta biết bố mẹ nó không dạy dỗ nó phải không?

Bà nghe vậy mới mở cửa ra nói:

- Con mất dạy này, mày chửi ai đấy?

- Tôi chửi thằng con bà đấy, gọi nó ra đây. Mẹ nó, ăn cướp tiền của người khác mà được à.

- Mày ăn nói cho cẩn thận, nhà tao không thiếu tiền mà phải để con tao nó đi ăn cướp. Tao còn chưa tính số con kia đã lừa moi của con tao bao nhiêu tiền là may cho nó rồi, chúng mày còn kéo đến đây ăn vạ à.

- Thằng con bà lừa nó thì đúng nhé. Đm, bà hỏi thằng con bà mấy tháng nay đưa nào nuôi nó. Nhà bà không thiếu tiền mà để thằng con phải đi lấy trộm của người khác mấy triệu bạc à. Khéo lại chỉ được cái vỏ.

- Con mất dạy này, mày đi khỏi đây nhanh. Đây là nhà tao, mày đến làm gì có tin tao gọi công an không?

- Bà gọi đi, nhanh lên. Tôi cũng đang muốn báo công an bắt cái thằng ăn trộm đây.

Tôi thấy tình hình căng thẳng mà nhìn có vẻ Đạt không ở nhà nên khẽ giật tay chị Ly 1 cái:

- Thôi chị, hình như không có nhà, chúng ta đi thôi.

Ly nghe vậy lại nhìn vào bên trong mà nói lớn:

- Mẹ mày, Đạt nhé. Mày còn là thằng đàn ông thì mau ra đây trả lại tiền cho con Huyền, không thì tao còn đứng đây tao rửa cho mày chết.

Mẹ Đạt nãy giờ nghe chị Ly chửi cũng bức tức lắm nhưng có thể thấy 1 mình thân cô, thế cô nên không dám làm gì chỉ đứng chửi lại:

- Chúng mày là 1 lũ vô học, loại đàn bà con gái rẻ tiền đừng đứng ở đây làm bẩn nhà tao.

Chị Ly nghe vậy lại nhìn bà nói:

- Phải, chúng tôi vô học nhưng chúng tôi biết tự kiểm ra đồng tiền, không như thằng con rẻ rách của bà, đang đi rúc vào l... con rẻ tiền mà bà nói đấy. Bà nghĩ tôi ham hố đứng ở đây à, nhà bà á....(chị Ly dừng lại phớt lờ bãi nước bọt xuống đất)...xin lỗi tôi chỉ đi qua nhờ nước bọt 1 cái thôi.

Nói rồi chị quay sang túm lấy cánh tay tôi kéo đi:

- Con Huyền, đi. Coi như tiền đấy mày phung viếng cho mẹ con nhà nó.

Mẹ Đạt nghe vậy tức giận lắm nhưng không thể làm gì ngoài đứng đấy chửi với theo chúng tôi.

Đợi tôi ng ẩ lên xe r ồi chị Ly cũng phóng đi không nhìn lại. Tôi lúc này mới hỏi tiếp:

- Giờ đi đâu đây chị?

- Tao chưa bỏ qua đâu, thằng chó nó không ở nhà vậy chắc nó ở cùng con Linh. Giờ tao với mày đi đến chỗ con Linh.

- Giờ này không phải đang làm sao?

- Làm thì đến điểm nó đứng. Đm con đấy, tao cũng không ưa nó từ lâu r ồi. Tiện đây mượn cớ kiểm chuyện với nó luôn.

Tôi thấy chị đang tức nên cũng không can, hơn nữa tôi đối với Linh quả thực có phần căm ghét.

Chị Ly lái xe đến thẳng điểm mà Linh đang đứng r ồi cùng tôi đi thẳng vào bên trong.

Thấy Linh đang đứng đấy mời khách, Ly ở ngoài chỉ vẫy tay 1 cái r ồi rất bình thường nói:

- Linh, ra đây tao hỏi 1 tí.

Con Linh nhìn thấy chúng tôi nét mặt hiện rõ sự chán ghét, cứ thông thả rót rượu mời khách, để chúng tôi đợi 1 lúc r ồi mới đi ra mà hếch mặt lên nói:

- Nói gì thì nói nhanh lên, tao không rảnh.

Tôi không ngờ Linh vừa nói dứt câu thì chị Ly li ền vung tay tát vào mặt nó 1 cái r ồi túm tóc nó đánh túi bụi mà chửi:

- Đmm, mặt mày bị lệch xương phải không? Để tao chỉnh lại cho nhé.

Linh không vừa cũng túm tóc Ly đánh lại:

- Con chó điên nhà mày rảnh háng quá nên đến cắn tao à.

Tôi đang tức sẵn con Linh về chuyện nó dám qua lại với Đạt nên thấy nó đánh lại chị Ly khiến tôi càng thêm ghét.

Lúc đấy chỉ làm theo quán tính mà lao vào túm tóc nó giật ngược lại rồi đập vào người.

Nhân viên của nhà hàng lúc này đi ra can ngăn chúng tôi không được liền gọi cho quản lý của bên tôi.

Mãi khi anh Chung quản lý đến và dọa đuổi việc tất cả thì chúng tôi mới dừng lại và cùng anh đi về công ty.

Ngồi gần 1 tiếng để nghe kỷ luật, cuối cùng cả 3 người chúng tôi đều bị bắt nộp phạt 300k cho vào quỹ của đội.

Tiền đã mất, giờ còn phải nộp phạt, tôi cũng chẳng còn mấy đồng trong người nữa.

Chị Ly đưa tôi về phòng trọ, cùng tôi dọn dẹp lại đồ đạc rồi 2 chị em lại vội vã đến điểm làm.

Buổi chiều hôm ấy tôi thật sự chẳng còn tâm trí mời rượu khách. Chào họ lần đầu không được thì thôi, để cho Trang ở bên Vodka M nó cướp hết.

Mãi 1 lúc sau, khi tôi còn đang đứng buồn bã ở 1 góc, chị Dung chủ nhà hàng đi lại nói với tôi:

- Này, người yêu đến tìm kìa.

Tôi nghe vậy lại giật mình:

- Ai chị?

- Thằng Đạt chứ còn ai nữa. Ở con này, sao hôm nay tao thấy mày như người mất hồn thế. Mau ra đi, nó đang đứng đợi ở ngoài kia.

Nói rồi chị cũng quay người rời đi, tôi cũng vội vã trở ra ngoài.

Tên khốn kiếp ấy còn dám đến tìm tôi sao?

Trở ra phố ngoài thấy Đạt đang ngồi trên chiếc xe máy tôi liền tiến lại gần:

- Tôi tưởng anh lấy tiền của tôi rồi biến mất luôn, trả lại tiền đây cho tôi.

Tôi cứ nghĩ Đạt sẽ sừng cồ lên với tôi, không ngờ Đạt lại chỉ nhỏ giọng nói:

- Chúng ta đi kiếm 1 chỗ nào ngồi nói chuyện được không?

Tôi nghe vậy càng thêm tức giận, giữa tôi và Đạt vốn chẳng còn gì để nói nữa rồi:

- Anh không thấy tôi đang làm sao? Tôi không có thời gian, giờ anh trả tiền đây cho tôi để tôi còn vào làm.

- Anh sẽ trả tiền cho em, nhưng anh muốn chúng ta ngồi nói chuyện thẳng thắn 1 chút. Anh sẽ không làm gì em cả.

- Giữa tôi và anh không còn liên qua gì để nói ngoài việc anh đang cần tiền của tôi. Anh biết hoàn cảnh gia đình tôi khó khăn như nào, những tháng qua tôi nuôi anh cũng không hỏi lấy 1 đồng vậy mà anh lại lấy hết tiền của tôi, còn đập phá cả đồ đạc. Tôi không ngờ thời gian qua đã sống với 1 tên khốn nạn như anh đấy.

Đạt nhìn tôi vẻ mặt tỏ ra vô cùng day dứt:

- Huyền, anh biết anh sai rồi nên anh mới muốn cùng em nói chuyện. Sáng nay là khi đến phòng tìm em biết em đêm qua không về anh mới tức

giận làm như thế. Bây giờ anh sẽ trả lại ti ền cho em nhưng muốn cùng em đến 1 nơi khác để nói chuyện.

- Tôi không có thời gian, với lại bây giờ đang trong giờ làm. Anh đừng nói nhieu nữa, nếu còn biết nhục thì trả lại ti ền cho tôi.

- Tôi nói rồi, chỉ cần em cùng anh nói chuyện xong, anh sẽ trả ti ền cho em.

Thấy Đạt cố chấp như vậy làm tôi ch ần chừ.

Dù sao tôi cũng muốn nói rõ ràng với Đạt, thêm cả cũng rất muốn lấy lại ti ền nên đành đ ồng ý.

Tôi quay vào xin chị Dung về sớm 1 chút cũng nhắn tin cho chị Ly nói không cần phải đón tôi rồi đi ra xe Đạt mà ng ồi lên.

Đạt chở tôi đi 1 đoạn đường rồi rẽ rất nhiều vào ngõ ngách, tôi thấy vậy li ền lên tiếng:

- Lại 1 quán cà phê nào đó rồi là được, anh muốn đi đâu!

- Gần đến rồi.

Lời Đạt vừa dứt, tôi cũng nhìn đến hướng của chiếc xe muốn đi vào, là 1 cái biển đề 2 chữ to tướng "NHÀ NGHỈ".

Biết chuyện không hay sẽ xảy ra nên tôi d ăm mạnh vào lưng Đạt 1 cái:

- Anh đưa tôi đến đây làm gì?

Đạt dừng xe, tôi vội vàng xuống rồi quay người bỏ chạy thì Đạt li ền chạy đến túm lấy cánh tay tôi kéo lại:

- Vào đây nói chuyện.

Tôi lo sợ cũng cố vùng v ằng ra khỏi Đạt:

- Tôi không vào, nói chuyện ở đây cũng được, tại sao nhất thiết phải vào trong đó.

Đạt bỏ qua lời tôi, dùng tôi kéo tôi s ền s ệt đi vào trong mặc dù tôi đã chống đối lại nhưng không đủ sức so Đạt.

Tôi thấy anh chủ nhà nghỉ đứng ở qu ầy li ền lên tiếng:

- Tôi không đi, anh bỏ tôi ra.

Cứ nghĩ anh ta thấy vậy sẽ lại can ngăn nhưng không ngờ anh ta 1 lời cũng không nói. Có lẽ là có quen biết với Đạt.

Tôi lúc này đã sợ mà ứa nước mắt vẫn chống đối đứng bấu chân lại, nhất quyết không theo Đạt vào.

Nhưng quả thực sức của con gái làm sao so được với người đàn ông.

Tôi bị Đạt lôi lên t ầng, kéo đến 2 căn phòng.

Đạt mở cửa ra, đẩy tôi vào, tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì Đạt đã đóng cửa lại nhốt tôi ở trong đấy.

Lúc này tôi nhìn lại căn phòng mới phát hiện được có 1 người đàn ông ở trong đấy, tay chân xăm trổ, trông nét mặt hung dữ khiến tôi sợ hãi cố mở cánh cửa đã bị khoá mà nói trong nước mắt:

- Đạt, anh mở cửa cho tôi. Tên khốn nạn nhà anh.

Phía ngoài không có tiếng đáp trả mà người đàn ông ở trong phòng kia lúc này mới lên tiếng:

- Thằng Đạt nó bán mày cho tao r ồi, nên đừng la hét làm tao đau đ ầu. Mau lại đây đi.

Tôi nghe vậy mà 2 mắt trợn to hết cỡ nhìn chăm chăm vào cánh cửa, ph ỉ sau lưng đã cảm thấy hơi lạnh rùng rợn li ền quay người lại:

- Bán tôi? Anh ta lấy quyền gì bán tôi?

- Nó nợ tao 50 triệu, không có tiền trả, nên nó gạt mày sang để trừ nợ, nó bảo mày con trinh và ngon lắm.

Nói rồi anh ta liền nhìn tôi từ đầu xuống cuối rồi chặc lưỡi 1 cái làm tôi thêm hoảng loạn:

- Anh ta nợ các người thì các người phải tìm anh ta đòi. Mau thả tôi ra, không tôi sẽ báo công an đấy.

Lời tôi vươg dứt, anh ta liền đứng lại đi về phía tôi khiến tôi sợ hãi, 1 giây sau đó liền túm tóc tôi giật mạnh lôi về phía giường.

Tôi chưa thấy 1 người đàn ông nào thô lỗ và đáng sợ như vậy, chỉ biết khóc mà cầu xin:

- Tôi xin anh, làm ơn tha cho tôi.

- Mày đáng giá 50 triệu thì tao tha làm sao được.

Tôi ở trên giường ngẩng co rúm người lại, nhìn anh ta nức nở nói:

- Đạt nó lừa anh, tôi không hề còn trinh, anh đừng tin lời nó.

Ai ngờ lời vừa dứt xong anh ta liền tát tôi 1 cái:

- Mày nghĩ tao dễ bị lừa lắm à. Còn hay không, tao sẽ kiểm tra.

Vì tôi còn mặc váy của PG nên anh ta liền túm chân tôi kéo lại, tay luồn vào bên trong cở quần lót tôi xuống.

Tôi cố gắng vùng vẫy đập vào người anh ta liền bị anh ta thẳng tay tát vào mặt.

Cuối cùng sự chống đối của tôi cũng trở nên vô nghĩa.

Ngay sau khi anh ta đem caia thứ ghê tởm ấy vào trong người tôi, phát hiện được tôi đã không còn trinh li ền biến thành 1 con thú đáng sợ chà đạp lên tôi đến đau đớn, miệng vẫn không ngừng chửi rửa tôi.

Mặc dù tôi đã khóc lóc van xin rất nhiều nhưng cuối cùng chỉ biết cắn răng mà siết chặt lấy lòng bàn tay, trong đầu vẫn không ngừng nguyền rủa: "Đạt, tao nhất định sẽ khiến mày phải trả giá".

Buổi tối hôm đấy là 1 đêm kinh hoàng, anh ta tôi thấy không phải là 1 kẻ bình thường mà như 1 kẻ điên yêu thích bạo lực tình dục.

Cả người tôi đau đến không thể cử động nhưng vẫn phải cố lết xuống giường mặc quần áo vào.

Ai ngờ khi tôi vừa định rời đi thì anh ta lên tiếng:

- Khoan đã, mày tưởng xong chuyện à?

Tôi nghe vậy sợ hãi quay người nhìn anh ta:

- Anh...còn muốn gì nữa?

- Tao đồng ý gạt nợ cho thằng Đạt là vì nó nói mày còn trinh. Nhưng nó lại lừa tao, mà tao mới liên lạc với nó không được nên số nợ này mày phải gánh thay nó.

Tôi nghe vậy chân tay bủn rủn:

- Nó nợ anh tại sao tôi phải gánh thay. Tôi không liên quan đến việc này, để tôi đi.

Nói rồi tôi quay người đi lại phía cửa li ền bị anh ta tóm tóc giật lại:

- Có phải chúng mày hợp nhau lừa tao phải không? Mày muốn đi khỏi đây, thì đưa 50 triệu không tao giết chết mày.

Tôi kinh sợ con người ở đây, họ mất hết nhân tính như vậy sao?

- Tôi đến nổi 100 nghìn còn không có, lấy đâu ra 50 triệu trả cho anh.

- Mà không có thì ký vào giấy nợ.

Nói rồi anh ta đẩy tôi về phía ghế rồi lấy 1 quyển sổ mang sẵn bắt tôi viết 1 tờ giấy nợ, ghi rõ mọi thông tin:

- Mà ghi cho đúng vào, đừng nghĩ tao là con nít dễ lừa. Cái công ty rượu của mày tao quen với cả sếp mày đấy.

Không còn cách nào khác, tôi bắt buộc phải nghe theo anh ta rồi thần thờ mà đi ra ngoài.

Lúc này nhìn điện thoại cũng đã 10h tối, nhiều cuộc gọi nhớ của chị Ly, tôi lúc này mới run rẩy mà bấm gọi lại cho chị:

- Mày làm gì mà tao gọi không nghe máy thế con kia?

Tôi nghe giọng chị liên tục bật khóc lớn:

- Chị ơi...cứu em với!

- Sao thế? Lại có chuyện gì? Mày đang ở đâu?

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh rồi đọc địa chỉ cho chị, Ly nghe vậy liên tục hỏi:

- Mày sao lại ở đó? Con này, đêm, tao đéo hiểu mày có được bình thường không nữa. Đợi tí, tao đến rồi nói chuyện.

Nói rồi chị tắt máy, tôi cũng đi lại 1 góc khuất đứng mà khóc.

Thật may tôi còn có 1 người như chị Ly, nếu không tôi không biết có thể sống nổi ở cái nơi này không nữa.

Cuộc đời tôi từ khi đặt bút ký vào tờ giấy nợ liên tục rẽ sang 1 hướng khác.

Tôi mang lòng thù hận khủng khiếp đối với Đạt, từ bỏ đi cái thứ tình yêu thối nát ấy tôi mới gặp được 2 người đàn ông làm thay đổi cuộc sống của tôi.

Một người vì tôi bỏ cả tương lai, còn 1 người tôi lại vì tương lai của anh ấy mà từ bỏ.

(Còn nữa)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 7

Chiếc đèn xe máy của chị Ly rọi thẳng vào mặt tôi khiến tôi phải đưa tay lên che đi đôi mắt.

Thấy tôi khóc lóc mếu máo, chị cũng vội vàng xuống xe rồi đi lại phía tôi hỏi:

- Làm sao? Nói tao nghe, sao mày lại ở đây? Đã xảy ra chuyện gì?

Tôi nhìn chị, không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ biết đứng khóc.

- Cái con này, mày làm sao phải nói tao nghe. Cứ khóc khóc như thế làm tao phát điên rồi đấy. Nói xem nào!

Tôi cố gắng bình tĩnh, ổn định cảm xúc của mình mà nức nở nói:

- Chị ơi...thằng Đạt...nó lừa em...em giờ chắc không sống nổi nữa rồi...

Chị Ly nghe tôi nói vậy càng thêm nôn nóng:

- Nó lừa gì mày...trời ạ...khóc cái đéo gì, mau nói tao xem nào.

Tôi lúc này mới gắng bình tĩnh, vừa khóc, vừa kể lại mọi chuyện cho chị.

Chị Ly nghe xong, dánh vè tức giận chửi:

- Đm sao mày ngu thế hả Huy ền, tao cũng đến chịu mày luôn. Giờ còn cái l... không mà còn để bị nó lừa. Nó rớt cuộc cho mày bùa mê thuốc lú gì mà mày tin nó thế hả?

- Chị ơi...em không nghĩ nó lại làm thế với em...bọn em yêu nhau cũng gần 1 năm rồi...thật sự không ngờ nó lại khốn nạn như vậy.

- Tao đã bảo mày bỏ nó từ lâu rồi mà mày không nghe, cứ mù quáng yêu nó làm gì. Thế chúng nó bắt mày ký giấy nợ bao nhiêu?

Tôi nghe vậy meo máo nói:

- 50 triệu, mỗi ngày chúng sẽ đến thu 500k cho đến khi nào đủ.

Con số đấy có thể đối với mọi người là nhỏ nhưng với chúng tôi, gái quê lên thành phố mà ôm 1 món nợ như vậy thật sự là 1 gánh nặng.

Chị Ly nghe tôi nói vậy cũng giật mình trợn to mắt:

- 50 triệu!! Đm nó, đào đâu ra số tiền lớn ấy. 1 ngày 500k chúng nó đã hốt 3 ngày làm của mày rồi, mày làm lúc nào mới trả đủ đây. Tao cũng đến điên đầu với mày, đéo hiểu sao lại có thể chơi với con ngu như mày.

Tôi đang rối như tơ vò, nghe chị nói vậy càng thêm tủi thân mà khóc.

Bỗng chị Ly túm lấy cánh tay tôi kéo lại phía xe:

- Đi, lên xe, nhanh lên.

Tôi nghe vậy không hiểu gì lại hỏi:

- Đi đâu chị.

- Còn đi đâu nữa, đến báo công an.

Nghe chị nói vậy tôi lại giật mình, khóc lóc lắc đầu:

- Không được chị.

- Sao lại không được? Mẹ mày, mày lại thương xót thằng chó chết đấy, muốn ôm đống nợ đó sao?

Chị tức giận kéo mạnh tôi, còn tôi khóc lóc cố giật tay lại nói:

- Chị ơi...không được...em xin chị...bố mẹ em đủ khổ rồi...nếu bây giờ báo công an, ông bà biết chuyện sẽ sốc mất...Bố mẹ em không biết chuyện em nghỉ học, càng không biết em làm nghề này...cả chuyện em sống cùng với Đạt... bố em có tiền sử bệnh tim, ông ấy chắc sẽ không chịu đựng được đâu. Hơn nữa có báo cũng không giải quyết được gì, em cũng đã ký vào giấy nợ rồi chị.

Chị Ly nghe vậy cũng nhìn tôi thương cảm mà rớt nước mắt, 2 chị em tôi ôm nhau mà đứng khóc như vậy.

Tôi từ ngày hôm đấy, 2 bàn tay trắng lại còn ôm 1 đống nợ, chị Ly khuyên tôi dọn về ở cùng chị, 2 chị em nương tựa nhau cũng dễ dàng hơn.

Tên xăm trổ kia từ ngày hôm sau vẫn luôn đầu đầu cho người đến nhà hàng tôi làm để thu tiền.

Tôi vì đi đầu đó mà cũng phải thay đổi bản thân mình, mặt dày hơn, mềm mại hơn, cũng đã biết cách moi tiền từ những kẻ lẳng lơ ấy.

Phải vậy, tôi mới 1 ngày có thể kiếm đủ 500k mà trả cho bọn họ.

Nghe chị Ly tìm hiểu từ những người quen, tên xăm trổ ngày hôm đấy là Tuấn gấu - 1 kẻ có máu mặt ở thành phố này, chuyên cho vay lãi và đâm thuê chém mướn. Hành xử của Tuấn gấu và đám đàn em của hắn đều thể hiện là dân giang hồ, già trẻ hay trai gái đều không nương tay. Hắn ta cũng có quen khá nhiều quan chức nên công an đối với hắn cũng kiêng nể 1 phần huống gì tháng nào Tuấn gấu cũng đều đặn quà cáp.

Về phía Đạt, chị Ly nói sau ngày hôm đấy, Đạt bỏ trốn, rất nhiều chủ nợ đến nhà đòi tiền, mẹ Đạt vét sạch của cải trong nhà ra vẫn không đủ mà không trả thì chúng nó lại đe dọa đập phá nên phải đem bán căn nhà đấy, nghe nói Đạt chơi bóng, đánh lớn nhưng toàn thua mới nợ nhiều như vậy.

Nghe chị Ly kể lại, tôi lại cảm thấy không thoả đáng, có lẽ sau quá nhiều chuyện cùng với món nợ tôi phải gánh, tôi vẫn muốn Đạt phải chịu

nhieu hơn nữa.

Buổi chiều hôm đấy, tôi được điêu chuyển điểm sang nhà hàng Bình Minh vì Pg điểm này báo nghỉ mà khách ở đây lại đông.

Tôi nhờ chị Ly chở đến điểm làm rồi đi vào trong nhận công việc của mình.

Đi lại 1 phía bàn vừa mới đến, tôi nhìn mặt 1 người đàn ông khá có tuổi nhưng có vẻ đều đặn mà tiến lại mời rượu:

- Em chào các anh ạ. Cho em hỏi các anh đã gọi rượu chưa? Nếu chưa vậy thì để em giới thiệu qua 1 chút về rượu của bên em được không?

Tôi lựa người để mời thật ra có mục đích, lão nào càng già nét mặt có phần dâm sẽ càng mời dễ dàng, lại thích sử diện với gái trẻ nên càng hào phóng.

Không ngoài dự tính, lão ta nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi cười cợt:

- Pg của Vodka X đây à? Sao trước giờ anh chưa thấy em nhỉ?

Lão ta tính ra cũng phải hơn tôi 2 giáp, vậy mà thấy gái đáng tuổi con cháu mình lại xưng anh gọi em, đúng là đồ đốn mả.

Tôi nghĩ vậy nhưng vẫn nhìn lão tươi cười nói:

- Bạn PG ở đây hôm nay có việc nghỉ nên em được điêu đến đây để thay bạn ấy.

- Thảo nào anh thấy lạ. Thế mọi lần em hay đứng điểm nào?

- Ở Hải Sản Phở anh nhé. Nhà hàng ở đấy đồ sạch sẽ và ngon lắm, các anh khi nào qua ăn thử ạ.

- Em nói thế mai anh qua luôn, nhưng phải là có em ở đấy anh mới đến.

- Vâng. Em hôm nay chỉ làm tạm ở đây, mai lại sẽ về đấy ạ. Để em lấy rượu lên cho các anh đã nhé.

Chỉ đợi lão đầy gật đầu, tôi liền cũng quay người đi. Cứ chọn vài người như vậy, tôi chào rượu cũng dễ dàng hơn nhiều.

Tôi lấy 2 chai rượu bỏ vào 2 xô đá nhỏ rồi đem ra, có đi đâu không ngờ, bàn lúc này lại thêm 1 người mới đến mà người đầy lại là Duy.

Kể ra từ lần đó tôi không có gặp lại Duy, chuyện tình 1 đêm đầy tôi cũng gần như không để ý đến bởi món nợ kia đã lấp kín đầu óc.

Là vậy nhưng không hiểu sao gặp Duy tôi lại có chút ngại ngùng, cỡ lơ đi như không quen biết anh rồi mở chai rót rượu.

Duy chắc thừa nhận ra tôi nhưng có lẽ thấy tôi phớt lờ nên anh cũng không nói gì.

Khi tôi rót rượu đến chỗ lão già ban nãy, lão lại cọt nhả đưa cánh tay khoác qua vai tôi rồi nói nhỏ.

Tôi nghe lão nói cũng chỉ tươi cười gật đầu vâng dạ 1 cái, lúc ngẩng mặt lên lại bắt gặp được Duy đang nhìn làm tôi có chút ngại.

Cho đến hôm nay, nghe bọn họ nói chuyện tôi mới biết Duy đang là phó giám đốc Ngân hàng đầu khí, cấp trên của bọn họ. Nhìn anh ta còn trẻ mà làm được chức vụ ấy thì gia cảnh cũng không phải bình thường đâu. Thảo nào hôm ấy, anh ta lại dễ dàng bỏ ra 20 triệu như vậy.

Quả thật giờ nghĩ lại chuyện đêm đầy, đối mặt với Duy cứ cảm thấy bản thân có chút rẻ mạt nhưng tôi cũng phải cố mặc kệ, bởi thối tha câu nói của chị Ly từng nói với tôi: "Sống ở đời đừng cố mà thanh cao bởi nó chỉ làm mày mất đi 1 cơ hội kiếm tiền. Nếu không dấn đạp lên kẻ khác mà sống thì mày suốt đời cũng không khá hơn được đâu."

Tôi khi ấy mới hiểu rằng tiền nó quan trọng cỡ nào ở trong cái xã hội đang bị tha hoá này.

Buổi chiều ở nhà hàng Bình Minh thực sự rất đông, hơn nữa lại không có Pg khác cạnh tranh nên 1 mình tôi phải ngồi liên tục, chưa kể thì thoảng còn phải giúp nhà hàng bưng bê.

Trong lúc này, chuông điện thoại của tôi vang lên, tôi nhìn con số ấy lại thật sự không muốn nghe máy cứ chần chừ cho đến khi hồi chuông tắt và kêu lại tôi mới nghe máy:

- Mẹ mày, lần sau gọi thì nghe máy nhanh lên.

Tôi đi ra phía ngoài nói nhỏ xuống:

- Anh thông cảm, em làm nên không để ý đến điện thoại.

- Thế tiền của tao sao rồi? Mày chậm hôm nay nữa là 3 hôm rồi đấy. Tao cho mấy thằng em qua chỗ mày mà bọn nó bảo mày trốn à?

- Không phải đâu anh, em hôm nay đổi điểm khác ạ, ngày mai em vẫn làm ở đấy.

- Thế giờ mày ở đâu, tao cho người qua lấy.

Tôi nghe vậy phải cố gắng nói khéo:

- Anh ơi, hôm nay em không đủ tiền, anh cho em khất nốt hôm nay, ngày mai em nhất định sẽ trả.

- Ờ, đm con này, mày đang vờn tao đấy à? Đéo nói nhiều, mày đang ở đâu?

- Nốt hôm nay thôi anh, ngày mai em hứa sẽ trả đủ anh 4 ngày, không chậm nữa.

- Sao mày nói nhiều thế? Hôm nay nhất định phải trả đủ tao 3 ngày, còn nếu không thì ngủ với bố mày đêm nay, bố mày sẽ miễn cho 3 ngày đó.

Tôi nghe vậy liền giật mình, cả người bắt đầu cảm thấy run sợ. Tôi vẫn còn nhớ đêm đấy, thật sự ám ảnh với những vết bầm tím trên người, hẳn

như 1 kẻ mắc hội chứng cuồng bạo lực tình dục vậy.

- Vậy anh cho em thêm ít thời gian nữa, xong việc em sẽ báo anh cho người qua lấy.

- Mẹ mày, ít là bao lâu?

Tôi nhìn giờ trên điện thoại rồi nói:

- Khoảng 10h được không anh?

- 10h nhá, đến lúc đó tự giác gọi cho tao đừng để tao phải đi đào nhà mày lên đấy.

- Vâng, em biết rồi.

Đầu bên kia tắt máy, tôi mới cảm thấy bớt căng thẳng. Mỗi ngày kiếm được 500k quả thực rất khó, tôi còn phải trả tiền phòng, tiền điện nước ở chỗ cũ, ăn uống sinh hoạt bây giờ chị Ly còn nuôi tôi, nhiều khi tôi cũng cảm thấy ngại nhưng tiền không có trong người đâu biết làm gì khác.

Trong vài tiếng đồng hồ, tôi còn chưa biết kiếm đâu ra 2 triệu để lát nữa trả đây.

Tôi cất điện thoại rồi quay người trở vào liền bắt gặp Duy đang đứng ở đấy hút thuốc, có vẻ hình như đã nghe cuộc nói chuyện điện thoại của tôi thì phải.

Tôi lờ đi anh rồi trở vào bên trong tiếp tục công việc của mình.

Chạy bàn này, chạy sang bàn khác, muốn lấy được tiền của bọn họ không phải 1, 2 câu nói là được.

Tôi lúc này đi lại bàn Duy rót rượu, lão già khi nãy liền đứng lên đi lại chỗ tôi ôm lấy eo, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt tôi mà hỏi:

- Em tên gì nhỉ?

Mặc dù bản thân tôi không thích nhưng vẫn phải niền nở tươi cười:

- Em tên Huyền.

- Thế Huyền có biết hát không? Lát nữa đi hát cùng bọn anh.

Biết hát hay không, không quan trọng, với tôi là phải có tiền tôi mới đi:

- Dạ không được anh ạ, em xong việc ở đây còn phải đi làm tăng ca nên không thể đi được.

- Ôi giỏi, làm làm gì, đi hát cùng bọn anh cho vui, nghỉ 1 hôm đâu chết ai.

- Không được đâu anh, tháng này em nghỉ nhiều rồi, nếu hôm nay nghỉ nữa em sẽ bị trừ hết lương mất.

Lời tôi vừa dứt thì lão ta liền lấy ví rút ra 2 tờ 500k đưa tôi:

- Đây, tiền này là trả em buổi làm hôm nay, đi với bọn anh, lát nữa anh sẽ có thưởng.

Tôi chính là đợi tiền nó tự lời ra như vậy mới bắt đầu thoả hiệp:

- Nhưng mà em sẽ bị chủ kỷ luật đấy anh.

- Ôi giỏi, trừ tiền còn không lo thì thôi, lo gì kỷ luật. Thôi, không nói nhiều, giờ bọn anh ăn xong rồi, thanh toán là chúng ta đi hát.

Tôi lúc này mới nhận tờ tiền trong tay lão ta rồi vâng 1 cái.

Bữa ăn hôm nay là lão ta trả tiền, lúc đầu thấy Duy định trả những có lẽ phạn làm cấp dưới, mời sếp đến tất nhiên phải lo từ a đến z rồi.

Xong xuôi tôi cần túi đồ đi vào nhà vệ sinh của nhà hàng để thay. Nói thẳng dạo gần đây tôi thường mang theo quần áo chính là để tiện những việc như thế này đây.

Đám người ở đây, dù không biết nhiều tiền hay ít tiền nhưng ai cũng có xe hơi.

Tôi lên ngồi cùng xe với lão già đấy, qua lớp cửa kính ở trong xe còn thấy được Duy đang đứng ở phía trước nhìn hướng về đây.

Tôi quả thực không hiểu được, hay là do tôi quá nhạy cảm, Duy tối nay hôm nay từ đầu đến cuối cứ chú ý đến tôi thì phải, ặc dù chúng tôi cũng chẳng nói chuyện với nhau câu nào.

Bọn họ đi thẳng đến khách sạn Thiên Ý, phải nói nơi đây cực kỳ lớn, nhưng người nghèo như tôi cũng khó mà bước qua được cái cổng nếu không phải là được đi ké.

Tôi nghe nói ở Thiên Ý có đầy đủ dịch vụ, nghỉ ngơi, ăn uống, phòng massage, có hân bar, có phòng hát, hay kể cả phòng bay cũng có.

Chúng tôi đi vào trong, theo chỉ dẫn của nhân viên đi vào thang máy rồi đến tầng 1 phòng hát khá lớn.

Hôm nay tôi mới kể cho mọi người nghe 1 cuộc sống xa hoa của gái dịch vụ và bản tính đồ đốn của đám người đàn ông.

Chúng tôi vừa ngồi vào, lão già kia nói nhỏ với nhân viên gì đấy chỉ thấy anh ta gật đầu rồi ra ngoài.

1 lúc sau đó, phải đến 5-6 cô gái trẻ tuổi tôi và có cả kém tuổi tôi ăn mặc khá táo bạo đi vào.

Bọn họ không cần phải ai chỉ dẫn, tự động đến vị trí của từng người ngồi xuống rót bia rồi chọn bài hát.

Khi cuộc vui đi đến đỉnh điểm, mọi chuyện không dừng lại ở những cái ôm hôn.

Bàn tay của họ ngang nhiên nơi đông người luồn vào trong váy, tay kia thì đặt lên ngực xoa bóp, nhưng các cô gái lại không có phản kháng chỉ đơn

giảm bởi vì liên tục được nhét vào tay.

Nhưng tôi để ý, chỉ cỡ mỗi Duy ng ỡ cạnh 1 cô gái nhưng hầu như chẳng đoái hoài gì đến chỉ cần cốc bia ng ỡ tựa lưng vào ghế mà nhìn về phía màn hình nghe họ hát.

Lão già mà tôi đi cùng trông vẻ nhều ti ền, thì thoảng cứ đứng lên đi bo cho mỗi người 1 tờ.

Lão ng ỡ cạnh tôi bàn tay bắt đầu mân mê đặt lên đùi xoa xoa khiến tôi sờn gai ốc phải liên tục đứng dậy giả vờ rót bia để né tránh.

Chiếc áo tôi mặc hôm này cỡ không quá trễ, không ngờ lão mặt dày đưa tay lu ền từ cổ xuống mà bóp lấy ngực tôi.

Tôi hốt hoảng đẩy tay lão ra, nhưng mặt vẫn phải cố bình tĩnh nói:

- Em đi vệ sinh 1 chút.

Tôi cần túi sách định đứng lên thì lão ta giật túi của tôi lại:

- Đi vệ sinh mang túi làm gì em?

Mẹ kiếp, lão vô cùng tinh ranh, có lẽ đoán được tôi muốn tiện đây rời đi nên mới như vậy.

- Em chỉ muốn trang điểm lại thôi.

- Em không trang điểm cũng đẹp mà, đi đi r ồi vào đây hát với anh.

Tôi nghe vậy đã bắt đầu thấy hoang mang, vẫn cố lấy cái túi:

- Vậy để em lấy điện thoại.

- Ôi giờ, em cứ để đây, anh trông cho, không mất đâu.

Tôi hết đường lòng quanh cũng đành phải bất đắc dĩ giả vờ đi ra ngoài 1 lúc r ồi quay vào.

Cảnh tượng lúc này mới kinh ngạc, tôi có đi hát cùng khách nhưng chưa bao giờ thấy 1 chuyện ghê tởm như vậy.

Những cô gái ở đây váy ngắn cũng được vén lên cao, quần short thì bị kéo xuống đến đùi, ng ẩ gác lên chân đám người đó.

Tôi đã bắt đầu sợ hãi, bao nhiêu quán hát tại sao bọn họ phải chọn là nơi khách sạn. Tôi lo sợ nếu không rời khỏi đây, e rằng nơi tiếp theo tôi sẽ phải đến là chính là 1 chiếc giường nào đó tại ngay khách sạn này.

Tôi đã có phần run rẩy cái không khí ở đây, nơi trước mặt là 1 cô gái đoán chắc là kém tuổi tôi, đứng ôm chặt lấy 1 người đàn ông trong số bọn họ, váy bị vén lên quá mỏng nhưng vẫn cần mic hát.

Tôi đi lại phía lão, cố ngồi xuống ở 1 khoảng cách nhất định, nhìn chiếc túi xách còn nằm ở phía bên kia của lão mà bàn tay cứ bấu lại với nhau.

Lão lúc này ng ẩ xích lại gần tôi, cánh tay khoác qua vai r ẩ nói:

- Anh với em đi lên phòng nói chuyện nhé?

Tôi nghe vậy mà cảm thấy lạnh sống lưng, tiếng nhạc lớn lại khiến mọi thứ quay cuồng, tôi lựa người né lão ra r ẩ nói:

- Không được, bố mẹ em không cho đi chơi về muộn đâu anh.

Tôi vừa nói vừa đưa tay với lấy túi xách, lão thấy vậy cũng nhanh tay giữ lại, lúc này điện thoại tôi rung lên, đoán chắc là đã quá 10h càng khiến tôi thêm sợ:

- Em có điện thoại, chắc bố em gọi, để em ra ngoài nghe r ẩ quay vào.

Lão này thật sự dai như đĩa, nhất định không chịu buông ra:

- Không lâu đâu, ta lên nói chuyện 1 lát r ẩ về thôi.

Nói t ẩ lão cần lấy túi của tôi đứng dậy r ẩ kéo tay tôi đi.

Tôi bây giờ mới để ý đã có 1 đôi ôm nhau đi ra ngoài, không thể nghĩ được những cô gái trẻ tuổi đấy lại có thể chấp nhận như vậy.

Khi tôi còn đang lo sợ không biết nên làm gì thì thấy cô gái ng ẩ cạnh Duy lúc này đi lại phía tôi nói với lão:

- Anh ơi, anh kia bảo em gọi anh.

Cô gái đó chỉ tay về hướng Duy, lão giật đấy mới chịu buông tôi ra nhưng mẹ nó, vẫn ôm khư khư chiếc túi của tôi đi theo.

Đáng lẽ đây là thời điểm tốt để tôi đi, nhưng ti ền và điện thoại đ ều nằm ở trong túi, tôi tay không đi về cũng chết mà ở lại cũng chết.

1 lúc sau lão từ chỗ Duy đi lại phía tôi nói nhỏ:

- Em lại chỗ sếp của anh ng ẩ nhé, nhớ phục vụ tốt 1 tí.

Nói rồi lão lại rút ví nhét vào tay tôi 1 tờ 500k rồi kéo tôi lại phía Duy nhấn tôi ng ẩ xuống.

Có lẽ cũng đề phòng tôi đi nên túi xách lão lại để gọn sang bên phía Duy rồi ôm eo cô gái khi này đến gọi lão mà đi ra ngoài.

Mấy người trước mặt vẫn ôm hôn nhau lại khiến tôi có chút e ngại, không nói gì li ền đứng lên đi lại lấy túi xách thì Duy lại c ầm lấy nó ném sang bên khác rồi nhìn tôi nói:

- Ông ta không phải bảo em phục vụ tôi sao?

Tôi nghe vậy nhìn anh cố gắng bình tĩnh nói:

- Muộn rồi, tôi phải về, ở đây còn rất nhiều cô gái, anh có thể gọi lấy 1, 2 cô đến phục vụ.

- Nhưng tôi lại muốn em.

Tôi có chút tức giận nhìn Duy:

- Nhưng tôi không phải là gái dịch vụ.

Duy nghe vậy lại bật cười:

- Em có mặt ở đây ng ồi ôm ấp, rót bia, chọn bài hát, nhận ti ền bo tuy không phải là gái dịch vụ nhưng những cái em đang làm chính là của gái dịch vụ.

Lời Duy nói quả thực là không sai nhưng vẫn cảm thấy bản thân bị sỉ nhục, ít ra tôi so với mấy cô gái kia không phải bạ ai cũng có thể lên giường.

Chỉ là bây giờ tôi không có thời gian đôi co cùng Duy, nếu không nhanh gọi điện lại cho Tuấn gấu không biết ngày mai tôi sẽ thế nào:

- Anh muốn nói sao cũng được, nhưng bây giờ tôi thật sự phải về.

Nói rồi tôi giật lại túi xách, Duy lần này cũng không giữ làm tôi có hơi khó hiểu.

Điện thoại trong túi lại rung, tôi vội vàng đi ra ngoài nghe máy, vừa mới đưa lên tai đã nghe thấy tiếng chửi rủa:

- Đm con ranh này, mày đang đùa với tao đấy hả.

Tôi nghe vậy li ền sợ hãi mà gấp gáp nói:

- Anh ơi, em xin lỗi, bây giờ anh bảo người qua lấy được không ạ?

- Qua cái con mẹ mày, mày biết bây giờ mấy giờ rồi không? Mày để bố mày gọi bao nhiêu cuộc rồi. Tao để với mày quá nên mày lòn phải không?

- Không phải đâu anh, em gặp chút chuyện đột xuất, anh bỏ qu cho e với. Nếu anh không cho người qua được thì để em c ần ti ền qua ả.

- Giờ bố mày còn phải thức để đợi mày c ần ti ền qua à. Tao cho mày nốt đêm nay, còn 45 triệu nữa đúng 10h sáng mai đem qua trả hết cho tao.

Cái hồ sơ xin việc của mày ở Vodka X tao đang cầm trong tay, đừng để tao phải về cái nơi nghèo nàn đó phá nát nhà mày.

Tôi nghe vậy còn chưa kịp nói gì thì Tuấn gấu liền tắt máy, tôi vội vàng bấm gọi lại nhưng anh ta không nghe, trong lòng lúc này đã trở nên lo lắng, nước mắt theo đó cũng chảy ra. 40 triệu, trong 1 đêm tôi có giết người cũng không ra được, mà Tuấn gấu cũng không phải là kẻ nói chơi, tôi thật sự không biết phải làm sao đây.

Bỗng lúc này 1 giọng nói từ phía sau vang lên:

- Sao? Bảo cầm về mà còn đứng đây, hay là đang đợi khách?

Tôi theo phản xạ quay người lại, Duy đã đứng đó từ lúc nào, đầu óc tôi bây giờ không nghĩ ngợi được gì, nước mắt vẫn chảy xuống, tôi lấy tay gạt đi rồi nhìn Duy mà nói thẳng:

- Tôi sẽ phục vụ anh đêm nay, nhưng giá là 40 triệu.

Duy nghe vậy nét mặt có chút thay đổi, lạnh nhạt nhìn tôi nói:

- Cô đang tự đề cao bản thân mình sao? 40 triệu tôi có thể gọi được 1 người đẹp hơn cô rất nhiều.

Lời vừa dứt Duy cũng lướt ngang qua tôi.

Anh ta nói cũng đâu có sai, 40 triệu là tôi đang ảo tưởng rồi, nhưng bây giờ nếu không có 40 triệu, gia đình tôi sẽ thế nào đây?

Tôi thật sự đã rất mệt mỏi, cuộc sống này làm tôi không thở nổi nữa rồi.

(Còn nữa)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 8

Cả người tôi lúc này cảm tưởng như chẳng còn chút sức lực nào nữa lão đảo lúi về phía sau, tựa lưng vào bức mà ngửa mặt nhìn lên trần nhà bằng đôi mắt ngây dại.

Cuộc sống của tôi những ngày qua chỉ xoay vòng trong việc kiếm tiền rồi lại trả nợ, đi làm rồi lại tiếp khách.

Nhiều khi nghĩ hận Đạt, hẳn ta làm sao lại có thể khốn nạn đẩy tôi đến con đường này nhưng nghĩ lại cũng chẳng thể trách hẳn mà vì bản thân tôi quá ngu ngốc.

Mới hôm qua bố tôi gọi điện thông báo về tình trạng của mẹ, bác sĩ nói bệnh của bà chưa có chiều hướng suy giảm.

Nghe giọng của ông phiên não tôi cũng thấy đau lòng, muốn thu xếp lấy 1 ngày về quê thăm mẹ nhưng đồng nợ bất đắc dĩ phải ôm trối chân tôi lại đây.

Giá như tôi có chút kinh tế, tôi sẽ đưa bà lên thành phố đi điều trị nhưng không biết đi đâu đây bao giờ mới thực hiện được.

Trong đầu tôi lúc này chỉ tồn tại duy nhất 1 chữ "tiền", tôi cần tiền và tôi phải kiếm tiền, bằng mọi giá trong đêm nay nhất định phải có được 40 triệu.

Khi tôi vừa định bấm số gọi chị Ly, thì bóng người bước đến che khuất cả ánh sáng cùng 1 giọng nói lạnh nhạt vang lên:

- Loại rẻ tiền chỉ 500k 1 đêm, nhưng tôi đẩy cô lên gái làng chơi trả cô 5 triệu 1 đêm là giá hời. Tôi sẽ cho cô ứng đủ 40 triệu, về sau chỉ cần tôi có

nhu cầu thì cô phải đến cho đến khi nào trả đủ số tiền.

Tôi nghe vậy liền nhìn lên người trước mặt, Duy vẫn với nét mặt lạnh nhạt nhìn tôi, đôi mắt nhận ra có phần khinh bỉ.

Cảm thấy bản thân bị lời nói của Duy sỉ nhục, tôi có chút bực tức nhìn anh nói:

- Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ hạ giá bản thân mình.

Duy nghe vậy lại nhìn tôi bật cười 1 cái:

- Tôi đang giúp cô tỉnh táo lại đây. Cô có biết giá 40 triệu đối tượng phải nằm ở tầng cỡ nào không?

Duy nói không sai, nhưng tôi chỉ là không hiểu nếu Duy đồng ý trả 40 triệu, tại sao nhất định phải kéo dài mối quan hệ này?

Tôi bây giờ cũng chẳng có nhiều thời gian để suy nghĩ và đắn đo, tôi chỉ cần biết hết đêm nay tôi phải có được số tiền ấy để trả cho Tuấn gấu.

Tôi nhìn người đàn ông trước mặt, lần nào cũng vậy, chỉ đơn giản với áo sơmi trắng cùng quần âu nhưng trông anh ta lại khá bảnh bao và chín chắn, chỉ là anh ta cũng như bao kẻ đàn ông khác, cũng chẳng tốt đẹp gì đâu.

Tôi hít 1 hơi thật sâu rồi thở mạnh ra nhìn Duy nói:

- Số phòng?

Duy nghe vậy hình như chân mày có khẽ nhíu lại nhìn tôi nhưng rồi cũng lạnh nhạt quay người rời đi, không nói 1 lời nào.

Tôi thấy vật cũng chỉ im lặng đi theo anh ta vào trong thang máy rồi hướng thẳng đến 1 căn phòng ở tầng cao hơn.

Cánh cửa mở ra, tôi vừa bước vào trong căn phòng chỉ 1 màu tối đen, Duy liền đóng cửa lại, cũng không cần bật điện liền ghì chặt lấy tôi mà cúi

xuống hôn.

Có lẽ Duy đã uống khá nhiều, mùi rượu nồng nặc sộc thẳng vào khoang mũi khiến tôi cảm thấy khó chịu mà né tránh.

Ai ngờ Duy vì thế có phần tức giận kéo mạnh tay tôi đi về phía giường rồi quăng lên.

Trong không gian tối đen không nhìn rõ được mọi thứ xung quanh nhưng tôi vẫn thấy rõ được ánh mắt cuồng nhiệt của Duy.

Lần này không như lần trước, anh ở trên giường mang 1 chút tức giận trút lên người tôi. Đến cả từng cái hôn cũng cảm thấy đã dùng lực rất mạnh.

Từng khắc da thịt trên người tôi chỗ nào Duy chạm vào cũng đều thấy đau.

Tôi không dám kêu la, chỉ biết cắn răng mà chịu đựng, bởi người đàn ông này, anh ta đang giúp tôi thoát khỏi cái cảnh lẩn lụng đi làm để trả nợ.

Đêm hôm đấy là 1 đêm dài khủng khiếp, tôi chưa bao giờ phải liên tục nhìn ra phía cửa sổ đợi trời sáng như vậy.

Cho tới khi cả người Duy mệt mỏi nằm gục xuống bên cạnh, tôi mới có thể chớp mắt được.

Buổi sáng, tiếng chuông điện thoại vang lên làm tôi tỉnh giấc, đôi mắt còn ngái ngủ không muốn mở nhưng bên tai vẫn nghe được giọng của Duy đang nói chuyện với ai đấy:

- Dậy chưa?

-

- Ra ngân hàng rút cho tôi 40 triệu đem đến khách sạn Phụng Hoàng, ngay bây giờ luôn.

-

- Được rồi!

Cuộc nói chuyện kết thúc tôi chỉ nghe được vồn vện mấy câu của Duy thì cũng ng ẩ dậy.

Không nhắc gì đến chuyện tiền bạc, tôi chỉ im lặng nhặt lại quần áo cùng túi xách rồi đi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Mẹ nó, cả người lúc này chỗ nào cũng mỗi như, lại còn thêm vài vết thâm do Duy để lại. Tôi phải dùng kem trang điểm để cố gắng lấp đi nó.

Xong xuôi, quay trở ra, thấy Duy đã ăn mặc chỉnh tề rồi ở ghế, anh thấy tôi cũng li ền nói:

- Hôm nay ngày nghỉ, ngân hàng không làm việc, tôi không thể rút được tiền mặt. Cô đưa số tài khoản, tôi sẽ chuyển tiền vào.

Tôi nghe vậy li ền hốt hoảng, không phải vì tôi sợ Duy gạt mà vì tôi cần tiền mặt để đưa cho Tuấn gấu vào đúng 10h, mà bây giờ đã gần đến 10h rồi, chỉ cần trễ 1 phút với tên đấy thì không biết được hắn ta sẽ làm gì. Ngày nghỉ ngân hàng không làm việc, Duy không rút được tiền chẳng nhẽ tôi rút được sao?

- Không được, tôi cần tiền mặt ngay bây giờ.

Duy nghe tôi nói vậy chắc cũng có chút tự ái, giọng nói đã có phần khó chịu:

- Cô sợ tôi lừa cô?

- Tôi không có ý đó nhưng tôi thật sự cần tiền ngay bây giờ.

- Tôi sẽ chuyển vào tài khoản cho cô, tiền nằm trong đấy, cô muốn rút lúc nào đó là việc của cô.

- Nhưng tôi muốn lấy ngay bây giờ. Anh bảo tôi phải ra cây rút 5 triệu 1 sao? Hơn nữa, cuối tuần chắc gì anh chuyển khoản đã vào được luôn.

Tôi vừa nói xong thì chuông điện thoại của tôi vang lên, vội vàng lấy ra nhìn cái tên được lưu trên màn hình mà trở nên căng thẳng rồi bắt máy:

- Sao rồi? Mà có biết mấy giờ rồi không?

- Anh đợi chút, giờ em qua luôn.

- Mẹ mà, nhanh lên.

Tôi còn chưa kịp nói gì thì đầu bên kia đã tắt máy.

Có lẽ Duy nhìn thấy nét mặt của tôi có chút lo sợ nên cũng đứng dậy đi lại phía tôi nói:

- Được rồi, đi cùng tôi, tôi sẽ đưa tiền mặt cho cô.

Nói rồi Duy cũng trở ra ngoài, tôi đành léo đẹo theo sau.

Chúng tôi trả phòng rồi đi thẳng ra xe của Duy ngồi vào.

Tôi cũng không cần biết Duy đưa tôi đi đâu, tâm trí lúc này chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đang cầm trên tay.

Còn mấy phút nữa là đến giờ hẹn với Tuấn gấu, tôi không lo sợ hấn ta làm gì tôi, tôi chỉ lo bố mẹ ở quê biết chuyện, ông bà đã khổ lắm rồi.

Thấy Duy cứ đi mãi không đến điểm dừng nên tôi quay sang anh hỏi:

- Anh đưa tôi đi đâu?

- Nhà tôi.

Tôi nghe vậy lại giật mình:

- Nhà anh? Đến nhà anh làm gì?

- Tôi không đem theo nhiều tiền mặt như thế ở trên người, chuyển khoản cô không đồng ý, muốn lấy tiền mặt thì phải về nhà tôi.

Tôi nhìn anh có chút e ngại nói:

- Nhà anh có ai không?

- Bố mẹ tôi. Cô không cần phải lo, tôi cũng không để cô vào nhà, cứ ngồi trên xe là được.

Nghe vậy tôi lại khẽ cười giấu mình 1 cái, tôi đúng là đang lo xa quá rồi, 1 người như anh ta làm sao lại có thể để 1 đứa con gái trẻ tiền như tôi vào nhà được.

Không gian đang đi vào im lặng thì chuông điện thoại tôi lại vang lên.

Nhìn cái tên trên màn hình lại khiến tôi ngột ngạt không dám bắt máy, mà liền quay sang Duy hỏi tiếp:

- Còn lâu nữa không?

- Sắp đến rồi.

Tôi nghe vậy cũng không nói gì nữa nhưng cũng không dám nghe điện thoại.

Có lẽ Duy quay sang thấy vậy nên lên tiếng:

- Nghe điện thoại đi, không thì tắt cái chuông đi.

Tôi luống cuống vừa định tắt âm lượng thì cuộc gọi tắt, ngay sau đó Tuấn gấu lại gọi tiếp 1 lần nữa.

Còn chưa kịp làm gì thì Duy lại giật lấy chiếc điện thoại trên tay tôi rồi bắt máy:

- Tuấn à?

-

- Anh Duy đây.

-

- Anh Duy bên ngân hàng dầu khí.

-

- Lát nữa sẽ có người cần tiền qua, không phải lo đâu.

-

- Ừ, được rồi. Để anh xem hôm nào không bận, anh báo. Thế nhé.

Dứt lời Duy cũng tắt máy luôn rồi đưa điện thoại cho tôi.

- Anh quen Tuấn gấu sao?

- Biết qua.

Tôi nghe vậy cũng không nói gì nữa. Biết qua mà anh chỉ cần nói 1 câu mà tên đấy liền nghe theo được sao.

Chiếc xe dừng lại trước 1 căn biệt thự khá to, Duy nhìn tôi rồi nói:

- Ngồi ở đây, đợi tôi ra.

Tôi gật đầu 1 cái thì Duy định mở cửa bước xuống nhưng nghĩ ngợi gì đấy lại quay đầu hỏi tôi, nét mặt lại có phần nghiêm nghị:

- Hôm qua nếu là 1 người khác cô cũng đồng ý lên giường?

Câu hỏi của Duy làm tôi sửng người, có 1 chút khó hiểu nhưng vẫn nhìn anh mà trả lời:

- Tôi cần tiền.

Duy nghe vậy nét mặt cũng trở nên thay đổi, anh lạnh nhạt xuống xe đóng mạnh cửa lại rồi đi vào trong.

Tôi ngẩng ở đấy đầu óc lại trở nên mơ hồ, không hiểu tại sao Duy lại hỏi như vậy và tại sao anh liên tục thay đổi thái độ khi tôi trả lời.

Một lúc sau, tôi thấy Duy đi ra, bên cạnh còn có 1 cô gái, nếu tôi nhớ không nhầm đã thấy cô gái này đi cùng Duy đến Hải Sản Phố 1 lần rồi thì phải.

Không hiểu sao lúc này trong lòng lại cảm thấy căng thẳng, nếu cô gái đấy là người yêu của Duy vậy chẳng phải tôi xuất hiện ở đây là không hợp lý sao?

Lúc này, Duy đi lại phía tôi mở cửa, tôi không để tâm đến chỉ nhìn về phía cô gái đứng sau Duy mà cô ấy hình như cũng nhận ra tôi thì phải nên mới khẽ nheo mắt lại.

Duy lấy trong túi quần ra 1 tập tiền 500k đưa cho tôi rồi nói:

- Tôi có việc phải đi, cô xuống bắt taxi về đi.

Tôi nghe vậy lại ngây người nhưng rất nhanh cũng vội vàng cầm lấy tiền rồi bước xuống xe.

Tôi và cô gái ấy đứng cạnh nhau, tôi lo sợ không dám nhìn nhưng có vẻ cô gái kia không nghi ngờ gì thì phải.

Duy quay người đi sang bên kia ngẩng vào xe, cô gái ấy cũng lướt qua tôi ngẩng vào đóng cửa lại.

Trước khi bọn họ rời đi, cô gái ấy hình như là cố tình hạ cửa kính xuống, nói chuyện với Duy nhưng lại muốn để tôi nghe thì phải:

- Duy, anh nên bọc lại chiếc ghế này đi, bẩn rồi đấy.

Duy không trả lời gì chỉ lái xe rời đi mà tôi đứng đấy mới thấm dần câu nói của cô ta.

Cảm giác có chút nhọc nhã nhưng vẫn phải cố gạt đi, tôi đi ra bắt 1 chiếc taxi ng ồi vào r ồi đi thẳng đến chỗ của Tuấn gấu.

Đây đúng là chả khác gì 1 cái ổ của chúng, lúc nào cũng có vài tên trông ngáo ngơ tụ tập ở đây.

Thấy tôi đi vào là nhìn chằm chằm r ồi trêu ghẹo:

- Đi đâu đấy em?

- Anh Tuấn có nhà không ạ?

1 tên đầu tóc nhuộm vàng kè, người g ầy rộc ra, phì phèo điếu thuốc đi lại chỗ tôi cười cợt nói:

- Có gì cứ nói với bọn anh cũng được.

Tôi thấy vậy có chút sợ lùi lại phía sau r ồi nói:

- Em đến trả ti ền cho anh Tuấn.

- Trả ti ền hả...(tên đấy nhìn tôi từ trên xuống dưới r ồi quay lại nói với 1 tên khác)...vào gọi anh Tuấn bảo có người đến trả ti ền.

Nói r ồi hắn ta vút điếu thuốc ra phía ngoài r ồi tiến sát lại người tôi hỏi:

- Em có người yêu chưa?

Tôi nghe vậy lại lo sợ nên nói:

- Em có r ồi.

- Có r ồi à? Có r ồi thì bỏ mẹ nó đi yêu anh này.

Hắn ta vừa nói xong thì mấy tên khác li ền cười to lên làm tôi thêm sợ.

May lúc này Tuấn gấu từ trong nhà đi ra nói lớn:

- Mẹ mày, tao hẹn mày 10h mà bây giờ mày mới đến.

Tôi thấy vậy liền lấy trong túi ra tập tiền Duy đưa vớ thêm 1 ít tiền của tôi rồi nhìn Tuấn nói:

- Em gặp chút chuyện, anh thông cảm cho em.

Tuấn đi đến chỗ tôi giật lấy chỗ tiền đó rồi nói:

- Đủ chưa đây?

- 45 triệu, anh đếm lại đi.

Tuấn nghe vậy cũng đứng đấy đếm lại vài lần rồi mới nhìn tôi nói:

- 45 triệu đủ rồi đấy nhưng còn tiền lãi.

Tôi nhìn Tuấn hốt hoảng nói:

- Lãi nào nữa anh, trong giấy em ký nợ 50 triệu, đâu có nói gì đến lãi. Anh hôm qua của bảo em trả đủ 45 triệu thôi mà.

Tuấn lúc này lại hùng hổ nhìn tôi quát lên:

- Ở đm con này, mày có thấy ai cho vay mà không lời lãi không?

- Nhưng ngay lúc đầu anh đâu có nói em phải trả cả lãi.

- Lúc đầu tao không nói thì bây giờ tao nói. Mà đéo nói nhiều, mày có trả hay không, tao thừa thời gian đứng đây trả treo với mày đấy à? Bố mày lại giết chết mẹ mày giờ.

Tôi thấy Tuấn hung hăng quá nên sợ đành phải xuống giọng:

- Nhưng anh không nói trước để em chuẩn bị, bây giờ em phải trả bao nhiêu lãi nữa?

- 10 triệu.

Tôi nghe vậy lại cảm thấy choáng váng, những con số quá lớn đối với tôi, 10 triệu, 20 triệu rồi 40 triệu những ngày qua cứ dần dập kéo đến, tôi thật không dám tin được bản thân lại có xoay sở được.

Những kẻ như Tuấn gấu không phải dễ qua mặt nhưng hẳn xác xược như vậy thật sự rất quá đáng rồi, nếu lần này trả tiếp liệu có dám chắc sẽ không có khoản nợ khác phát sinh.

Trước mắt, tôi phải rời khỏi được cái ổ của hắn rồi mới có thể tính tiếp được.

- 10 triệu bây giờ em không thể có luôn được, anh cho e khất lấy vài ngày rồi em trả.

- Mẹ mày, mày còn giả vờ à? 45 triệu trong 1 đêm mày còn xoay được, giờ có 10 triệu chắc quốc 1 phút là có ngay. Không thì vào đây tao quốc phát trừ nợ này.

Tôi nghe vậy liền hết hoảng nói:

- Vậy ngày mai được không? Ngày mai em sẽ đem tiền qua cho anh. Trả đủ 10 triệu.

Tuấn nhăn mặt nhìn tôi 1 lúc rồi nói:

- Đm, đúng ngày mai đem qua cho tao đấy.

Tôi nghe vậy mới thấy nhẹ nhõm liền "vâng" 1 cái rồi vội vàng quay người đi ra vậy 1 chiếc taxi ngẩng lên.

Hứa mai vậy thôi tôi còn chưa biết làm cách nào ra được 10 triệu trong đầu lúc này lại nghĩ đến Duy, nếu anh ta có quen biết với Tuấn vậy chắc nhờ anh ta nói vài câu là được nhưng nghĩ lại nhờ vả như vậy chắc gì Duy đã đồng ý giúp.

Mãi suy nghĩ cũng về đến đầu ngõ phòng trọ của chị Ly.

Tôi trả tiêng rồi mở cửa đi vào, thấy 1 đám người đang đứng tụ tập trước khu trọ liêng vôi vàng chen vào, những tiếng chửi rửa vang lên:

- Đm con đĩ, mày thích nứng l..., ngủ với chồng tao phải không? Mẹ nó, lột quần nó ra cho tao.

Trước mặt tôi lúc này là 3 người phụ nữ đang xúm lại đánh 1 người, miệng không ngừng chửi bới những câu tục tĩu.

Tôi lúc này mới nhìn kỹ cô gái bị đánh, liêng hốt hoảng nois lớn:

- Chị Ly, chị Ly.

Tôi vôi vàng chạy đến chỗ họ rồi cố gắng lôi từng người ra:

- Mấy chị ơi, sao lại đánh chị ấy?

1 người phụ nữ trong số đó đẩy tôi ra:

- Việc không liên quan đến mày, đừng chồm hóp vào.

Nói rồi chị ta lại lao vào túm tóc chị Ly, người kia thì giữ tay, rồi 1 chị khác lại đang dùng sức lột quần áo của Ly.

Chị Ly không thấy nói gì, chỉ gắng sức giữ chặt đờ của mình, tôi thấy vậy càng thêm sợ lao vào ôm lấy chị:

- Các chị ơi, có chuyện gì từ từ nói. Đừng làm như vậy.

1 người trong số họ thấy vậy liêng nhìn tôi nói:

- Nói cái l..., mày là bạn nó à? Còn không tránh ra thì đừng trách bọn tao đánh oan. Đm nó, thích ngủ với chồng tao thì để tao xát ốt vào l... xem nó còn nứng được nữa không?

- Chị ơi, chắc có hiểu lầm gì rồi, các chị từ từ nói chuyện chứ đừng làm như vậy, ở đây mọi người đang nhìn.

- Đéo có hiểu l`âm nhé, loại dĩ như nó để l...cho bao nhiêu thằng nhìn r`ồi thì không xấu hổ đâu. Lấy kéo ra đây, cắt nát hết cho tao.

Lời vừa dứt thì người đi cùng chị ta liền lấy 1 cây kéo trong túi ra, tôi hốt hoảng túm lấy tay chị ấy mà nói;

- Chị ơi, chị Ly không phải như vậy đâu, chắc chị nhầm r`ồi.

Bọn họ không để tai lời tôi, liền đẩy tôi ra r`ồi túm lấy tóc của chị Ly, thằng tay c`ần kéo cắt.

Tôi lo sợ lao vào đẩy bọn họ ra, họ thấy vậy cũng kéo tôi vào đánh.

Chị Ly thấy vậy mới vùng vằng đánh trả lại bọn họ:

- Nó không liên quan, đừng có lôi nó vào.

Mấy người kia nghe vậy lại chửi:

- Đm mày, còn thái độ à. Bọn tao không đánh nó là nó tự chui đầu vào nhưng Nó là bạn mày chắc cũng là cùng 1 loại thôi.

Mọi người ở đó không ai vào can ngăn, chỉ đứng nhìn mấy người họ đánh 2 bọn tôi.

Bỗng lúc này 1 người chạy đến kéo họ ra nói:

- Chị Phượng, dừng lại đi. Mọi chuyện là hiểu l`âm cả thôi.

Người phụ nữ khi nãy nói tôi lúc này quay lại nhìn người vừa đến:

- Kiệt, em đến đây làm gì?

- Chị Phượng, Ly là bạn của em, hôm đấy là bọn em đi ăn cùng nhau, giữa anh Hoàng và Ly không có gì hết. Chị hiểu l`âm r`ồi.

Tôi và Ly nghe vậy mới nhìn lên Kiệt, Kiệt cũng đi lại kéo mấy người kia buông chúng tôi ra.

Người phụ nữ tên Phượng kia lúc này nhìn Kiệt vẫn còn tức giận nói:

- Mày đừng có bao che cho lão đấy. Chị nghĩ mày là anh em tốt với lão nhưng không ngờ mày còn lừa dối chị thông đồng với lão.

- Chị Phượng, thật sự là chị hiểu lầm rồi. Ly là bạn của em, không hề có chút liên quan gì đến anh Hoàng.

- Mày mới đi nước ngoài về thì làm gì mà quen được nó.

- Em đi nước ngoài, chứ có phải ở nước ngoài đâu mà không quen được. Em quen Ly từ lâu rồi, nếu không tại sao phải ra mặt như vậy. Chị cũng biết tính em rồi mà.

- Mày không phải bao biện, nếu nó với lão không có gì thì nó cũng không chịu bị đánh như vậy đâu. Coi như tao cảnh cáo nó 1 lần, nếu còn lần sau nữa sẽ không nhẹ nhàng như này nữa đâu.

Nói rồi chị ta cùng mấy người kia rời đi, Kiệt lúc này đi đến đỡ chúng tôi lên hỏi:

- Có sao không?

Tôi nhìn Kiệt lắc đầu 1 cái rồi quay sang nhìn chị Ly đầu tóc rối bù, chỗ ngắn chỗ dài, mặt mũi bị cào xước xước, quần áo cũng sộc sộc đã bị cắt vài chỗ.

Tôi đỡ lấy chị đi vào trong phòng lại phía giường ngẩng xuống rồi hỏi:

- Chị Ly, chuyện sao lại như vậy?

Chị có vẻ mệt mỏi nằm xuống giường, đôi mắt đỏ hoe mà quay lưng về phía tôi:

- Nếu tao bảo tao không biết anh Hoàng có vợ thì mày có tin không?

Tôi nghe vậy lại nhìn chị có chút thương cảm, mặc dù không thể hiểu hết được chị nhưng ít ra tôi biết chị cũng không phải kẻ phá hoại gia đình

người khác nhưng trong chuyện này, chị vẫn là kẻ thứ 3.

- Vậy sao chị không nói với bọn họ.

- Mà nghĩ nói mà họ tin à. Cho dù là tao không biết nhưng chuyện này không phải cứ không biết là không có tội. Nếu Hoàng có vợ thì tao chẳng phải là con giáp thứ 13 sao? Thế nên nếu tao là bà vk, tao cũng sẽ đánh con ấy như vậy.

- Vậy giờ chị định như nào?

- Còn như nào nữa, chẳng nhẽ tao biết rồi còn qua lại với Hoàng sao? Tao chưa điên.

Tôi nghe chị nói cũng không biết nói gì, tôi không dám chắc nhưng cũng nhận thấy được Ly thật sự có tình cảm với Hoàng, việc này chắc cũng khiến chị cảm thấy tổn thương chút ít nhưng quả thực chỉ có người trong cuộc mới hiểu được chuyện.

Kiệt lúc này cũng chỉ im lặng đứng tựa lưng vào tường nghe bọn tôi nói chuyện, tôi thấy vậy mới nhìn anh hỏi:

- Sao anh biết chuyện mà đến?

Kiệt nghe vậy mới trả lời:

- Là anh Hoàng gọi điện nói anh, anh ấy không tiện ra mặt sợ gây thêm phiền phức. Thấy nói là có con nào cùng làm pg với bọn em nhắn tin cho chị Phượng nói chuyện của Ly với Hoàng nên chị ấy mới biết.

Vừa nói đến đó, chị Ly liền ngẩng bật dậy nói:

- Đm, là con Linh. Con khốn nạn ấy rồi cũng có ngày tao đập cho nát mặt.

Tôi nghe vậy mới nhìn sang chị hỏi:

- Con Linh biết chuyện của chị với anh Hoàng sao?

- Tao không biết được, nhưng ngoài nó ra ở công ty tao chả gây thù với ai cả. Với lại nó dạo này cũng cặp với thằng nào cũng có tiền đấy, đm r ồi tao sẽ tìm ra tao báo cho vợ thằng đấy đến cào l... nó ra.

Tôi nhìn cẢ người chị đẩy vết cào xước, mặc dù không phải ruột thịt nhưng ở nơi này chị là người giúp đỡ tôi nhiều nhất nên thấy chị như vậy tôi cũng tức thay.

Lại là "Linh", cái tên đấy nhắc đến càng khiến tôi chán ghét, tôi còn chưa bỏ qua chuyện của nó với Đạt, lần này tôi nhất định phải tìm cách trả đủ cho nó.

(Còn nữa)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 9

Kiệt lúc này mới tiến lại phía bọn tôi, nhìn chị Ly hỏi:

- Hoàng không nói với em chuyện anh ấy có vợ sao?

Ly nghe vậy mới rời tầm nhìn đến Kiệt, nét mặt chị cũng có chút rũ xuống:

- E và Hoàng trước giờ chưa từng có 1 mối quan hệ nào rõ ràng. Đơn giản em cần tiền và anh ấy cần tình, gặp nhau giải tỏa rồi lại đường ai người đó đi thôi. Anh ấy không nói gì về cuộc sống riêng mà em cũng không bao giờ hỏi. Nó giống như kiểu qua đường bóc bánh trả tiền, chỉ là bọn em có trên 1 lần qua đường bóc bánh trả tiền.

Kiệt nghe vậy bỗng nhiên thở dài 1 cái rồi nói tiếp:

- Anh cũng không hoan nghênh mối quan hệ như thế này nhưng phải nói là anh Hoàng và vợ anh đã ly thân gần 1 năm nay rồi. 2 người bọn họ không thể có con, về lý do vì sao thì anh không biết nhưng có lẽ đi đâu đấy dẫn đến rạn nứt tình cảm. Chị Phụng nói thẳng cũng có nhiều phần quá đáng nhưng tâm lý người vợ cũng nên hiểu cho họ. Chỉ là chắc không ai hiểu được tâm trạng của người chồng như thế nào, lần này anh về nước mục đích là giúp anh ấy tư tưởng thoải mái 1 chút. Vậy nên hôm đấy Hoàng đưa em đi cùng, anh cũng không lấy gì làm ngạc nhiên.

Nghe Kiệt nói nét mặt của chị Ly có chút dao động nhưng rồi lại cười nhạt 1 cái:

- Anh nói chuyện đó để làm gì? Em trước giờ cũng không có ý định đi xa hơn mối quan hệ này. Nếu đã biết chuyện rồi tốt nhất không nên dây vào. Em cũng không thừa nhận mình là loại con gái ngoan hiền thế nên

cũng chỉ là vài lần ngủ với nhau có gì mà vương vấn đâu. Trai chưa vợ ở ngoài còn đây, em mà chủ lừa thì khối thằng chết, đại gì phải rước thêm phiền phức.

Nói rồi chị liền nằm xuống, quay người về phía trong rồi kéo chăn lên.

Có thể người ngoài không hiểu nhưng tôi hiểu, đối với chị ai cũng được chỉ là Hoàng muốn quên là đi đâu không dễ.

Những lần chị em nói chuyện, chị luôn kể cho tôi về Hoàng, anh cho chị bao nhiêu tiền, mua cho chị cái gì hay cả vấn đề tiền nê khi ở trên giường của 2 người chị đều kể với tâm trạng phấn khích.

Nhưng cho dù trái tim chị có như thế nào đi nữa, tôi vẫn cảm thán bởi vì chị không bao giờ để tình cảm lấn át lý trí.

Tất nhiên tôi biết tình yêu không có lỗi nhưng lỗi nằm ở số phận đã đẩy chị làm kẻ đến sau trở thành người thứ 3 chen chân vào cuộc tình của người khác.

Cuối cùng buổi sáng hôm đấy tôi muộn làm nên cũng đành nghỉ.

Kiệt chạy ra ngoài mua 1 chút đồ ăn sẵn đem về cho bọn tôi rồi cũng rời đi.

Tôi và chị cũng không nhắc gì đến chuyện của Hoàng nữa, những gì không tốt đẹp đã qua rồi thì cứ để cho nó qua vậy.

Nhưng có lẽ tâm trạng của chị không phút chốc mà bình tĩnh lại được nên chị không đi làm.

Buổi chiều tôi đành 1 mình lấy xe của chị đến Hải Sản Phố để tiếp tục công việc của mình.

Khi vừa phóng xe lên hè để gọn lại thì 1 bóng người từ phía sau đi đến vỗ vai tôi 1 cái mà gọi:

- Huy`ên.

Tôi giật mình quay người lại liền hốt hoảng nhìn người trước mặt, không nghĩ ngợi gì mà cần túi xách đánh vào người đấy:

- Mẹ mày, thằng chó chết, mày còn dám vác mặt đến gặp tao à Đạt.

Đạt không chống trả chỉ lấy tay lên đỡ rồi nói:

- Huyền, để anh nói đã.

Tôi bây giờ đã mất bình tĩnh vẫn cần túi xách đánh vào người Đạt, ước chế đến độ ứa nước mắt:

- Nói cái đéo gì nữa. Mày lừa tao, mày biết tao khổ như nào không?

Đạt nghe vậy liền giữ tay tôi lại:

- Huyền, anh biết anh sai vì đã làm như thế với em, lần này anh đến để xin lỗi.

- Mày xin lỗi thì giải quyết được gì? Mày có biết tao phải lăn lung đi làm để kiếm tiền trả nợ cho mày không? Muốn xin lỗi tao, được, trả 50 triệu đây.

Đạt nghe vậy nét mặt lại có chút khổ sở nói:

- Chắc em cũng biết chuyện nhà anh đã phải bán rồi đúng không? Anh bị thằng bạn thân nó rủ chơi bóng, nó nói có kèo dễ ăn nên anh mới theo ai ngờ nó lừa anh đánh mạng ảo nên bị mất trắng hết mới phải đi vay mượn. Hôm đấy anh cũng không muốn làm vậy đây nhưng Tuấn gấu đe dọa đến nhà phá nên anh mới làm liều. Anh biết là anh có lỗi với em nhưng thật sự khi ấy anh quá rồi.

Tôi lúc này mới nhìn kỹ đến Đạt, anh ta đã gầy đi rất nhiều, da cũng đã sạm đen, ăn mặc quần áo thì luộm thuộm trông nhếch nhác, khác hẳn 1 thời buổi bao giờ trước.

- Mày quá nên mày đẩy tao đến khổ đến như vậy phải không?

- Huy ền, anh biết anh sai rồi, nhưng lần này gặp em thật sự là anh đã hết đường rồi. Anh thời gian qua không có ở nhà, cứ lang thang mà trong người không có tiền, mấy hôm nay toàn ăn bờ ngủ bụi, em có tiền thì cho anh mượn lấy vài trăm, ít hôm nữa anh về được nhà rồi anh trả.

Tôi nghe vậy lại càng thêm sôi máu. Mẹ nó, tưởng anh ta biết sai, đến tìm tôi chỉ ít cũng phải trả tôi nửa khoản tiền không ngờ lại mặt dày hỏi vay tiền tôi, đến giờ tôi vẫn không hiểu được tại sao lại có thể yêu phải 1 thằng khốn nạn như Đạt.

Vốn định lên tiếng chửi anh ta nhưng trong đầu lại bỗng nhiên xuất hiện 1 suy nghĩ khác nên tôi cũng bình tĩnh trả lời:

- Tao không biết mặt mũi mày để đâu mà còn dám mở miệng hỏi vay tiền tao. Mà tao cũng đéo có tiền cho mày mượn đâu, tốt nhất mày tránh xa khỏi cuộc đời tao ra.

- Huy ền, anh xin em đấy. 2, 3 trăm cũng được. Anh bây giờ không thể về nhà bởi mấy chủ nợ vẫn đang tìm. Đợi thời gian nữa bọn nó quên đi, anh về anh sẽ trả em. Coi như nể tình ngày trước chúng ta yêu nhau mà giúp đỡ anh lúc hoạn nạn

Tôi nghe vậy cũng bắt đầu xuôi:

- Tôi đi làm không mang tiền, anh muốn lấy thì sáng mai qua công ty của tôi, ngày mai tôi chốt lương ở đấy.

Đạt nghe tôi nói vậy lại chần chừ:

- Bây giờ không có sao? Vậy tối được không? Em ở đâu? Anh qua lấy cũng được.

- Tôi giờ không ở chỗ cũ nữa, tôi cũng không muốn cho anh biết địa chỉ để anh đến làm phiền à? Muốn lấy thì sáng mai qua công ty, không thì thôi. Tôi phải vào đi làm rồi.

Nói rồi tôi quay người đi, Đạt thấy vậy liền vội vàng túm lấy cánh tay tôi giữ lại:

- Được, được. Sáng mai anh qua nhé, nếu có thêm thì cho anh vay thêm cũng được.

Tôi nghe vậy liệt gập mạnh tay lại:

- Được rồi, tôi còn làm việc nữa, đi đi.

Đạt nghe vậy cũng vội lấy cái mũ đang cầm ở trên tay đội lên đầu, kéo xuống lút mặt rồi quay người vội vàng rời đi.

Tôi lúc này mới lấy điện thoại ra, bấm gọi cho 1 người:

- Sao? Mới đây mà cuộc xong có tiền rồi à?

- Anh Tuấn, nếu em chỉ chờ thẳng Đạt cho anh thì số tiền lãi 10 triệu kia anh tìm nó lấy nhé.

- Đm thằng chó chết đây xuất hiện rồi à? Bố mày đang còn cay vì bị 1 thằng nhãi lừa, mẹ nó. Nó đang ở đâu?

- Em nói nhưng mọi nợ nần của em với anh đều hết, anh không được cho người tìm em nữa.

- Đm con này, giờ mày còn ra điều kiện với tao à. Nói nhanh lên, bố mày xóa nợ cho khoản lãi kia.

- Lúc này nó vừa đến tìm em nhưng em không tiện gọi điện, em hẹn nó ngày mai khoảng 9h ở công ty em đường...@\$%¥€... Anh cứ cho người đứng ở quanh đây là được.

- Bố mày biết rồi, mày còn phải dạy tao nữa à? Mà liệu hèn, mai nó mà không xuất hiện thì tao cuộc chết mẹ mày.

Lời vừa dứt, Tuấn cũng tắt máy, tôi bây giờ mới dám thở mạnh 1 cái.

Mỗi lần nói chuyện với Tuấn gấu tôi đều phải căng thẳng như vậy nhưng ít ra bây giờ khoản nợ kia cũng được giải quyết làm tôi yên tâm hơn.

Cất điện thoại, tôi cũng quay người vào bên trong thì gặp chị Dung, chị thấy tôi liền hỏi:

- Mà đứng đấy nói chuyện với đứa nào thế?

Tôi nghe vậy cũng cất gọn lại túi xách rồi trả lời qua loa:

- Thằng Đạt chứ đứa nào chị.

- Thằng Đạt á, ôi, chị nghe nói bảo nó nợ nần phải trốn mà, đến tìm mà làm gì thế? Thấy bảo mà với nó chia tay rồi mà.

- Hỏi vay tiền chị ạ.

- Đờ đúng là lên voi xuống chó mà, trước nó cũng thuộc dạng công tử đấy.

Tôi nghe vậy lại bĩu môi cười khẩy 1 cái thì chị Dung lại nói tiếp:

- À này, cái con Linh cùng công ty mà đấy, trước cũng được phân đứng điểm đây, hôm qua vừa mới đến đây ăn. Đi với thằng đại gia nó cho tiền sửa mặt đấy. Thấy nó nâng mũi trông khác lắm.

Tôi nghe vậy liền quay sang nhìn chị:

- Chị biết nó cặp với ai không?

- Ồi giờ, con đấy thì thiếu gì thằng. Nhưng thằng hôm qua đi với nó trông già lắm, đáng tuổi chú nó ấy.

- Thế à? Thôi, em đi vào làm đã.

- Ừ, lên tầng đi. À này, vào phòng Vip 2 đi, chị mời cho mà được 1 bàn đấy, hội đấy toàn mấy ông có tiền, vào nói khéo vài câu kiểu gì cũng

được bo.

Tôi nghe vậy lại nhìn chị cười mà "vâng" 1 cái rồi đi lên tầng đến phòng đấy mở cửa bước vào.

Phải nói là trong đây đúng là 1 đám già đồ đốn, bọn họ độ tuổi ít nhất cũng phải 50 nhưng lại ng ầu khoác vai và ôm eo cùng với vài ba cô gái váy ngắn, cổ trẻ chỉ đáng tuổi con cháu.

Tôi thấy bọn họ đã có người tiếp rượu rồi nên định quay trở ra thì có người lên tiếng:

- Em pg vào đây rót rượu cho bọn anh, còn định đi đâu?

Tôi nghe vậy cũng quay người lại tươi cười với bọn họ:

- Dạ, em thấy các anh đi cùng với bạn gái nghĩ không tiện nên mới đi.

1 lão trong số đấy nhìn tôi cười cợt rồi vẫy tay:

- Lại đây nào. Phụ nữ với bọn anh lúc nào cũng được ưu tiên, không có gì là không tiện hết.

Tôi đối với những cái lời đùa đấy này đã quen rồi nên vẫn tươi cười đi lại phía lão đấy.

Lão ta lúc này đứng lên kéo 1 chiếc ghế khác đặt bên cạnh lão rồi kéo tay tôi:

- Đây, em ng ầu xuống đây.

Tôi thấy vậy liền vội vàng rút tay lại:

- Anh thông cảm, em không được ng ầu cùng với khách, để em đứng rót rượu cho các anh nhé.

- Không được, em cứ ng ầu xuống đây, rượu cứ để bọn anh rót.

Tôi đang định nói lại thì 1 cô gái đi cùng bọn họ liệ̀n nhìn tôi lên tiếng:

- Chị cứ ng ẫ xuống đi chị, không sao đâu.

Tôi nghe vậy ch ậ̀n chừ 1 lúc r ậ̃ cũng ng ậ̃ xuống ghệ́.

Lúc này lão già kia mới bật chai rượu r ậ̃ đi rót vào từng chén của mấy đứa con gái chúng tôi, theo đó cũng lót 1 tờ ti ệ̀n 500k dưới đáy chén r ậ̃ quay lại chỗ mà nói:

- Luật chơi vẫn như cũ nha mấy em.

Lời lão đấy vừa dứt, tôi liệ̀n nhìn đến cô gái ng ậ̃ đối diện. Cô ta lúc này c ậ̀n chén rượu đưa lên uống nhưng lại không nuốt mà ngậm trong miệng, tay kia c ậ̀n lấy tờ 500k nhét vội vào trong ngực r ậ̃ quay sang người đàn ông ng ậ̃ bên cạnh mà ghì cổ truyệ̀n rượu từ trong miệng sang cho ông ta.

Cô gái ấy vừa làm xong thì vài cô còn lại cũng theo sau, đám đàn ông thì lại khoái chí cười lớn khiến tôi ghê tởm.

Lúc này lão ta mới nhìn sang tôi cười cợt:

- Đến lượt em r ậ̃ đấy, uống đi.

Mẹ nó, rượu tôi có thể uống nhưng lại làm trò này với 1 kẻ đáng tuổi chú bác thì tôi không làm nổi liệ̀n vội vàng đứng dậy:

- Các anh thông cảm, nội quy của công ty em là không được phép uống rượu cùng khách.

Lão ta nghe vậy lại cười cợt nói:

- Thế nội quy của công ty em không nói khách hàng là thượng đế sao? Thế nên anh bảo em uống thì em cứ uống đi.

- Không được anh ạ, anh thông cảm cho.

Nói rồi tôi quay người vội rời đi thì bị lão ta giữ lại, tay lão khoác qua vai tôi ghì chặt lấy cổ, tay kia cầm chén rượu đưa lên đổ vào miệng tôi.

Tôi kinh hãi mím chặt miệng lại vậy mà lão ta vẫn gắng sức cậy rằng tôi ra, rượu theo đó cũng trào ra 2 bên.

Mùi rượu cay nồng chảy thẳng xuống cổ họng làm tôi ho sặc sụa.

Lão ta lúc này vẫn giữ chặt lấy tôi rồi rót 1 chén rượu khác đưa lên miệng lão uống sau đó lại cúi xuống trườn vào miệng tôi.

Cơn ho còn chưa dứt, bị lão bất ngờ làm vậy khiến tôi không kịp đề phòng hứng trọn cả chén rượu nồng nặc.

Lão ta lúc này cũng cầm lấy tờ tiền ở trên bàn nhét vào ngực tôi rồi cợt nhả nói:

- Đấy, cứ vui vẻ với bọn anh, tiền bạc lúc nào cũng sẵn.

Nói rồi lão lại lấy 1 tệp 500k trong túi quần rồi rút ra 1 tờ nhét tiếp vào ngực tôi.

Mặt mũi tôi bây giờ đã đỏ tấy lên không phải vì say mà vì sặc, đầu óc cũng có chút quay cuồng, đẩy lão ra rồi nói:

- Các anh ở lại chơi vui vẻ, em xin phép đi sang bàn khác.

Nói rồi tôi quay người đi thì lão tiếp tục giữ lại:

- Em có vẻ ương nhĩ hay để anh gọi điện cho sếp em nhé.

Nói rồi lão ta liền lấy điện thoại ra bấm số của ai đấy:

-

- Long à, anh Phú đây, Phú sát đây.

-

、

- Ủ, anh cùng với mấy anh em đang ăn ở Hải Sản Phở này, chú có qua đây được không?

-

- Tình hình là ở đây có nhân viên của chú mà thái độ làm việc kém quá, bảo ở lại tiếp rượu bọn anh mà toàn lờ bỏ đi thôi, chú xem sao chứ để như thế này mất khách hết.

-

Lão ta lúc này quay sang đưa điện thoại cho tôi:

- Nghe điện thoại đi, sếp em gặp đấy.

Mẹ nó, không nghĩ mấy lão này lại quen biết như vậy, tôi có chút lo lắng cần máy đưa lên tai:

- Dạ.

- Em tên gì đấy?

- Em tên Huyền.

- Thế làm sao mà lại để khách hàng phản ánh như thế?

- Không phải thế đâu anh, em có rót rượu nhưng nội quy là không được uống rượu cùng khách nên em không dám uống.

- Chuyện đó không phải lo, ông ấy là anh của anh, giám đốc xí nghiệp xi măng đấy. Giúp anh tiếp ông ấy cho tốt, lát nữa anh qua.

Tôi nghe vậy cũng đành miễn cưỡng "vâng" 1 cái rồi tắt điện thoại mà trả cho lão.

Lão lúc này cầm lấy nó rồi nhìn tôi nói:

- Sếp em bảo sao?

- Sếp em bảo em tiếp các anh lát nữa sếp sẽ qua.

- Thế còn đứng đấy làm gì, mau ngồi xuống chơi tiếp nào, em làm không khí mất vui rồi đấy.

Thấy lão giọng có chút bức, địa vị lại cũng không phải vớ nên tôi đành phải thuận theo kéo ghế ra mà ngồi xuống.

Thú vui của mấy lão già đồ đốn lại tiếp diễn, những cô gái kia cứ lần lượt đến từng vị trí của mỗi người uống rượu, rồi cầm tiê, rồi lại làm trò ghê tởm, bọn họ quá sành sỏi như vậy thật khiến tôi kinh sợ.

Tôi mặc dù đã cố tránh né nhưng vẫn bị lão ra kia ép rượu liên tục.

Cho đến khi cuộc vui kết thúc, sếp tôi không hề đến mà tôi cũng đã say mềm, tuy còn nhận thức được nhưng lại không đủ tỉnh táo để đứng vững nữa.

Lão ta lúc này bảo 1 cô gái trong số kia ra đỡ lấy tôi đi xuống để lão trả tiê.

Chị Dung nhà hàng thấy tôi như vậy liền đi lại gần:

- Ông Huy, sao lại say thế này?

Tôi nhìn chị muốn nói gì đấy nhưng quả thực rượu làm đầu óc tôi mềm nhũn không thể lên tiếng được.

Lúc này lão Phú kia mới đi lại đây chị Dung ra rồi cười nói:

- Bà chủ lo thanh toán đi.

Chị nghe vậy lại nhìn tôi xong nhìn lão:

- Nó là con em em, sao nó say thế anh?

- À, uống chút rượu thôi, đừng lo mấy đứa em của anh sẽ đưa về. Tính tiê đi để anh gửi nào.

Chị Dung dẫn đo 1 lúc rồi cũng lại tính toán.

Mọi thứ xong xuôi, lão ta đi lại đỡ lấy tôi cùng cô gái kia trở ra ngoài.

Chị Dung lúc này vội vàng chạy ra đưa cho cô gái đang dìu tôi cái xách:

- Cái này của con Huy`ền, em cần giúp nó.

Mọi thứ tôi đều nghe hết nhưng không đủ sức để đi đâu khiến bản thân, đầu óc cứ quay vòng vòng, tôi thật sự không biết bọn họ sẽ đưa tôi đi đâu đây?

Bỗng lúc này 1 âm thanh từ phía sau vang lên:

- Huy`ền.

Lời vừa dứt, cũng là hành động túm lấy cánh tay tôi kéo giật lại.

Tôi cố gắng mở to mắt để tỉnh táo nhìn người ấy, có 1 chút kinh ngạc, tại sao anh ấy lại đến đây?

(Mọi người hy vọng là ai nào - Còn nữa)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 10

(Cảnh báo có tình tiết 18+, khuyến cáo trẻ dưới vị thành niên không nên đọc. Mấy ce có ck con r đọc xong đừng im ỉm rồi)

Anh nhìn bộ dạng tôi như vậy lại khẽ nhú mày:

- Em lần nào uống rượu cũng đầu đễ say như vậy sao? Lần trước thì khóc lóc không biết trời đất, lần này thì không đủ tỉnh táo, gặp ai cũng đi cùng thế à?

Tôi lúc này đầu óc đã quay vòng đến chóng mặt, mặc dù không muốn nhưng vẫn phải dựa vào người anh để trụ vững.

Chí ít ra Kiệt xuất hiện ở đây cũng khiến tôi cảm thấy có chút an toàn.

Anh lúc này mới nhìn đến lão già kia mà giọng nói có phần tức giận:

- Dù sao cô ấy cũng đáng tuổi con cháu của ông, làm trò mất nết thế này không sợ người ta cười vào mặt sao?

Lão ta nghe vậy cũng có chút nóng mặt nhìn anh nói:

- Mày nói chuyện cho tử tế, tao đáng tuổi cha chú mày đấy. Loại mấy đứa con gái trẻ ranh như nó toàn đi m ấ chàì đàn ông, muốn dạy dỗ thì đưa nó về mà dạy dỗ.

Lời ông vừa dứt thì 1 giọng nói khác vang lên:

- Anh Phú đạo này vẫn trẻ khỏe thế, 1 lúc mấy cô em xinh đẹp thế này lại bỏ chị Hằng ở nhà sao?

Tôi nghe giọng nói ấy quen lắm, nhưng không đủ sức để quay đầu lại nhìn xem là ai thì lão già kia liệ̀n lên tiếng:

- A, chú Duy. Đi đâu thế, rảnh không đi cùng bọn anh cho vui.

Tôi nghe cái tên đấy mới chợt nhận ra. Mẹ nó, hôm nay uống rượu nhiẹu quá nên nằm mơ sao?

Khi nãy là Kiệt, bây giờ lại là Duy, bọn họ không phải là hện nhau từ trước chứ?

Mặc dù biết đấy là Duy nhưng tôi không tài nào đứng mà không thể dựa vào người Kiệt được, lúc này bên tai lại nghe thấy giọng Duy nói:

- Để khi khác đi, em có việc nên tình cờ qua đây. Nơi phố xá đông người, có vui vẻ kiểu gì anh cũng không nên lộ liễu như vậy.

Lão ta nghe vậy lại cười xoa 1 tiếng:

- Anh biết rồi, cảm ơn chú nhé.

Lời vừa dứt tôi nghe thấy ông ta gì đấy với mấy cô gái đi cùng, sao đó là tiếng đóng cửa và chiếc xe ấy chạy đi.

Kiệt lúc này mới quay sang định đỡ tôi lại xe thì 1 lần nữa cánh tay tôi bị 1 lực túm lấy rồi giật mạnh lại, cả người theo đó cũng dựa thẳng vào người Duy.

- Huyệ̀n đã có hện với tôi rồi.

Duy chỉ nói 1 câu cụt lủn như vậy là liệ̀n thẳng tay kéo tôi vào xe, tôi còn nghe thấy được tiếng của Kiệt gọi ở phía sau nhưng cũng không còn hơi đâu để nhìn lại nữa, lại kiếm được chỗ dựa thoải mái, tôi ngậ̃y ở trên xe của Duy mà ngủ luôn.

Cho đến khi tỉnh lại trong trạng thái khá mơ hồ vì men rượu còn chưa tan hết, cảm giác người được đặt lên 1 chiếc giường khá êm ái, mọi thứ xung quanh chỉ 1 màu tối đen nhưng vẫn cảm nhận được hơi thở của

người đàn ông ở bên cạnh, không hiểu sao lại cảm thấy có phần thoải mái, tôi lại nhắm mắt lại mà xoay người rúc vào đấy.

Ài ngờ ngay sau đấy, anh ta liền ghì tôi ra, cả 1 sức người nặng đè lên tôi khiến tôi khó thở phải đưa tay chống lên ngực anh, mẹ nó, không nghĩ cơ thể anh ta là săn chắc đến như vậy. Tôi quả thật có chút mê muội, lại thêm rượu còn ở trong người nên cổ họng liền trở nên khô khan.

Khi khoảng cách 2 gương mặt đã gần kề nhau, bất chợt anh đưa tay bật chiếc đèn ngủ để ở gần đó, tôi phải khẽ nhú mày mà mở mắt ra, mơ mơ màng màng gọi tên:

- Duy!

Phải thừa nhận anh ta khá thu hút, gương mặt cũng điển trai, mẹ nó cơ thể giờ nhìn rõ mới thấy hại đôi mắt.

Mặc dù là say nhưng tôi vẫn có chút xấu hổ nói:

- Tắt đèn đi.

Duy nghe vậy nét mặt vẫn bình thản nói:

- Không thấy được.

Nói rồi anh ta liền cúi xuống hôn tôi, lần này không quá gắt gao như trước, đầu lưỡi ướt át luồn vào trong khoang miệng quăn lấy lưỡi tôi một cách dịu dàng, chậm rãi.

Đã có men rượu lại còn gặp tình cảnh này, tôi quả thực không chống đỡ được vòng tay qua cổ Duy mà hôn đáp trả.

Bàn tay anh từ phía dưới luồn vào trong chiếc váy đồng phục của tôi kéo nó lên cao rồi lần mò đến bầu ngực của tôi xoa bóp.

Mọi động tác của anh đều làm rất nhẹ nhàng khiến tôi sồn da gà, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Duy rời khỏi môi tôi, bàn tay anh luồn ra phía sau kéo chiếc khoá váy rồi cởi nó ra.

Dưới cái ánh đèn ngủ mờ nhạt, trên người tôi chỉ còn lại là lớp đồ lót, lại thêm cái nhìn của Duy làm tôi không được tự nhiên liếc với tay định tắt chiếc đèn đi thì Duy liền giữ tay tôi lại.

Anh cúi xuống hôn vào cổ tôi, hơi thở nam tính phả vào làm tôi khẽ rung mình mà "uhm" 1 tiếng.

Duy nhẹ nhàng rời nụ hôn ấy đi dần xuống bên ngực tôi, bàn tay anh kéo chiếc áo lót xuống rồi cắn nhẹ vào nhũ hoa.

Chỉ 1 động tác nhỏ đó thôi, cả người tôi đã trở nên run rẩy mà Duy lại tiếp tục dùng miệng của anh cắn rồi lại mút, bàn tay kia vẫn liên tục xoa bóp 1 bên ngực còn lại.

Tôi đi đếm đỉnh điểm khi bàn tay anh trượt xuống dưới, luồn vào trong chiếc quần lót, ngón tay lại vô cùng mềm mại xoa nhẹ.

Cả người tôi lúc này cứng đờ, tự cảm thấy được phía dưới đã có chút ướt át, Duy quả thật đã làm tôi hưng phấn.

Khi bàn tay anh cởi chiếc quần lót của tôi ra, bản thân vốn không quen bị người khác nhìn thấy chỗ nhạy cảm ấy, tôi cũng liếc với tay tắt chiếc đèn, mọi thứ đều chìm vào bóng tối cũng là lúc tôi cảm nhận được cái của anh đã chạm vào cơ thể mình.

Vốn đã chuẩn bị tâm lý để đón nhận, mẹ nó, Duy không hề có ý định cho vào thật sự khiến tôi muốn điên lên.

Bất chợt bàn tay Duy túm lấy bờ eo tôi, không chần chừ nữa liền đi thẳng vào bên trong.

Mặc dù đã có sự dạo đầu nhưng quả thật kích cỡ của Duy lúc nào cũng làm tôi phải nhắm mắt đón nhận, theo phản xạ của cơ thể ở đấy cũng co rút lại, tôi buột miệng kêu lên 1 tiếng "ahh".

Anh bắt đầu ra vào liên tục, bàn tay cũng đưa lên bóp ngực tôi 1 cách thô bạo.

Chỉ là tôi đối với đi đầu đẩy lại khá hưởng ứng, 2 chân kẹp chặt vào hông anh, cả cơ thể theo bản năng mà phối hợp nhịp nhàng.

Duy khẽ cúi người xuống, ghé vào vành tai tôi cắn nhẹ 1 cái làm tôi run lên:

- Uhm...

- Ôm tôi.

Giọng nói nam tính ấy vang lên bên tai, tôi không nghĩ ngợi gì liền vòng tay ra sau lưng anh siết chặt lấy, ở phía dưới Duy vẫn giữ sức ra vào đều đặn.

Cảm giác vừa say rượu lại say cả tình thế này thật khiến tôi không muốn dừng hay là do kỹ thuật của Duy quá thành thực.

Bất chợt anh dừng lại động tác, bàn tay vòng ra sau đỡ lấy lưng tôi ngẩng lên, ở tư thế ấy, Duy vùi đầu vào ngực tôi cắn mút, 2 tay ở phía dưới nâng mông tôi lên rồi lại dùng sức nhấp liên tục.

Phòng đi đầu hoà phải dưới 20 độ thế mà cả tôi và Duy đều mồ hôi nhễ nhại, bàn tay vòng ra sau lưng anh cảm nhận được sự ướt át đến trơn tuột.

Tôi lúc này mơ hồ đưa tay ôm lấy gương mặt anh rồi cúi xuống hôn đá lưỡi, Duy cũng không phản đối liền đáp trả lại mà vẫn không quên đều đặn ra vào.

Lần này sức Duy vô cùng bền bỉ, anh đưa tôi đến hết tư thế này đến tư thế khác mà không biết mệt thì phải.

Mãi cho đến khi Duy dùng sức ở trên người tôi, bên tai nghe được tiếng thở dốc của anh, mà tôi cũng cảm nhận được sự co rút của bản thân, lúc ấy cả 2 mới đạt đến đỉnh điểm.

Có lẽ mất sức nhiều nên Duy mệt mỏi cũng chẳng cần rời ra, cứ để vậy rồi kéo tôi vào lòng mà ngủ.

Buổi sáng hôm sau tôi tỉnh lại bởi tiếng nước chảy mạnh từ phía trong nhà tắm, hôm qua uống quá nhiều rượu nên bây giờ đầu óc có cảm giác đau nhức khủng khiếp làm tôi có chút mệt mỏi ngày đây

Lúc này, Duy từ trong nhà tắm bước ra chỉ mặc mỗi chiếc áo choàng thắt eo lại, mái tóc vừa mới tắm xong còn vương giọt nước đi lại phía ghế ngày xuống, bình tĩnh châm điếu thuốc rồi hút.

Tôi thấy vậy lại lên tiếng:

- Đây là lần thứ 2, tôi chỉ còn nợ anh 30 triệu.

Duy nghe vậy lại nhìn tôi, nét mặt không có chút biến đổi, hút thuốc, rồi nhả khói, rồi bình thản nói:

- Hôm trước có thỏa thuận cho cô mượn tiền, khi nào tôi có nhu cầu thì cô phải đến đáp ứng. Nhưng nhìn thái độ của cô đêm qua, tôi lại có cảm giác là đang đáp ứng cho cô thì phải. Giá phục vụ này, nên trả thế nào?

Tôi nghe vậy lại trợn mắt lên nhìn anh, mẹ nó, quả thực hôm qua tôi có thỏa mãn nhưng chẳng lẽ anh ta không thỏa mãn sao?

- Đây đâu phải là chuyện ai phục vụ ai, nếu không có tôi, anh có thỏa mãn được không?

Duy nhìn tôi cười 1 cái, dập điếu thuốc vào trong chiếc gạt tàn rồi đi lại phía tôi:

- Tôi mất tiền để cô phục vụ làm tôi thỏa mãn nhưng đêm qua vì phục vụ cô thỏa mãn tôi quên mất mình có thỏa mãn hay không rồi. Hay là bây giờ cô làm lại lần nữa, tôi sẽ trừ nợ cho cô bằng 2 lần.

Mẹ nó, nhìn mặt cũng sáng sủa không nghĩ anh ta lại bệnh hoạn như vậy, tối qua chưa đủ, sáng nay còn muốn nữa, cho dù có trừ hết khoản nợ,

tôi cũng không đủ sức để phục vụ.

- Anh điên à? Tôi hôm nay không có thời gian.

Nói rồi tôi liền vội lấy chiếc túi xách, có vài cuộc gọi nhớ của chị Ly và 1 số lạ, bỗng nhìn đến giờ trên điện thoại làm tôi phải vội vàng bước xuống giường nhặt lại quần áo mà chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Mẹ nó, hôm qua hẹn Tuấn gấu 9h để bắt thằng Đạt mà bây giờ đã hơn 9h rồi, nếu Đạt đến không thấy tôi mà đi mất thì tôi chắc chết với Tuấn gấu.

Sở soạn xong xuôi tôi đi ra thấy Duy quần áo đã chỉnh tề, thời gian không có nhiều nên tôi nhìn anh nói:

- Hôm nay họp công ty, tôi bị muộn rồi, anh có thể cho tôi đi đến đó?

Duy không nói gì chỉ im lặng đi ra, tôi thấy vậy cũng vội vàng theo sau.

Chúng tôi trả phòng ở khách sạn, rồi đi ra xe Duy, trên đường đến công ty, tôi có bảo Duy ghé vào hiệu thuốc. Lần nào cũng vậy, thuốc tránh thai là cái mà tôi không bao giờ quên. Số đã khổ, tất nhiên không thể để cho mọi việc thêm đến ngõ cụt nữa.

Duy thấy tôi cầm hộp thuốc ngó vào xe lại lên tiếng:

- Cũng cẩn thận nhỉ?

Tôi nghe vậy không nhìn anh, chỉ bình thản trả lời:

- Anh nên cảm ơn tôi vì điều này.

Duy không nói gì, chúng tôi cũng im lặng đi thẳng đến công ty.

Vừa mở cửa bước xuống, Đạt nấp từ đâu chạy đến:

- Huyền, sao em đến muộn thế? Anh đứng đợi mãi thấy có mấy bọn đàn em của Tuấn gấu nên phải kiếm chỗ trốn tạm.

Tôi nghe vậy lại khẽ chửi thề, rốt cuộc bọn đàn em của Tuấn gấu có mắt không thể, sao không thấy thằng nào ra đây bắt lấy Đạt.

- Tôi có việc nên đến muộn.

Vừa dứt lời Đạt lại ngó vào trong xe nhìn, có lẽ vẫn còn nhận ra Duy sau vụ lần ở quán karaoke nên quay ra nhìn tôi vẻ tức giận:

- Em yêu thằng đấy à?

Duy lúc này mở cửa xe bước xuống đi lại phía tôi giọng khó chịu:

- Gấp gáp như vậy là vì đến gặp người yêu sao?

Tôi nghe vậy bỗng nhiên có chút khó trả lời, đôi mắt bắt đầu nhìn xung quanh, trong lòng không ngừng cầu mong bọn đàn em của Tuấn gấu mau đến nhanh đi.

Đạt có lẽ vì sợ bị phát hiện nên cũng gạt qua chuyện đấy mà nhìn tôi nói:

- Huyền, có mang tiền không? Đưa anh.

Tôi nhìn Đạt chần chừ 1 lúc rồi cũng lấy trong túi ra 3 tờ 100k, còn chưa kịp đưa thì 3 chiếc xe máy chạy đến chỗ chúng tôi.

Mỗi xe 2 thằng, 6 thằng bước xuống quây lại phía Đạt:

- Đm con chó, bố mày bắt được mày rồi nhé!

Đạt lúc này hoảng sợ quay đầu bỏ chạy thì bị 1 thằng trong số đám đàn em của Tuấn gấu túm lại đấm cho 1 cái:

- Chạy à con chó, bọn tao vất vả đứng canh từ sáng đến giờ mới bắt được mày, giờ có mà chạy đằng trời. Đi!

Nói rồi tên đấy túm cổ áo Đạt lôi lên lại xe mà Đạt nhìn thấy tôi có vẻ bình tĩnh nên đoán được mọi chuyện liền chửi bới:

- Đm con chó, là mày chơi xỏ tao phải không?

Tôi nghe vậy lại bình thản trả lời:

- Tao đã gánh cho mày 50 triệu tiền nợ, phần này tao để cho mày hưởng đấy.

Đạt nghe vậy trông hung hăng lắm dùng vùng ra lao vào đánh tôi nhưng đám đàn em của Tuấn gấu giữ lại nên hắn chỉ có thể chửi bới:

- Đm con đĩ, mày lừa bố mày, đợi đấy, có ngày tao giết chết mẹ mày.

Tôi nghe hắn chửi mà chỉ biết cười giấu trong lòng, gần 1 năm trời yêu nhau, tôi còn thay hắn trả nợ số tiền đến 50 triệu vậy mà hắn lại chỉ có thể nói được với tôi mấy câu đấy, thế mới biết ngoài bản thân ra không nên tin tưởng à kỳ vọng vào ai.

Đạt bị mấy tên kia ép ngồi lên xe, còn cố quay lại chửi rửa tôi:

- Đm con đĩ, mày cũng là loại rẻ rách thôi, hôm đấy chắc thằng Tuấn cũng phang nát l... mày ra rồi phải không?

Nói xong Đạt lại nhìn sang Duy:

- Ê thằng kia, mày cẩn thận bị nó lừa đấy, nó ngủ với nhiều thằng rồi, khéo lại ăn ốc đồ vỏ.

Tôi nghe vậy không hiểu sao đối với Duy lại cảm thấy có chút nhục nhã.

Mấy chiếc xe máy ấy chạy đi khuất, không còn nghe được tiếng chửi rửa của Đạt, Duy lúc này mới nhìn tôi nói:

- Đó không phải là người yêu cô sao? Tên đấy cũng tử tế nhỉ?

Biết Duy nói mỉa mai nên tôi có chút tức giận:

- Không phải việc của anh. Cảm ơn đã cho đi nhờ xe.

Nói rồi tôi cũng quay người đi vào công ty, ở phía sau cũng vang lên tiếng động cơ xe rồi lao đi mất.

Bỗng lúc này chuông điện thoại tôi vang lên, tôi lấy trong túi xách ra, là chị Ly gọi:

- Em nghe đây.

- Mà đi đâu cả đêm qua, sao tao gọi không được.

- Em đi chơi với bạn.

- Đạo này tao thấy mày hay đi qua đêm lắm đấy, làm gì thì làm đừng làm chuyện vớ vẩn.

Chị Ly không biết chuyện giữa tôi và Duy mà tôi cũng cảm thấy không hay ho nên không kể lại

- Em biết rồi.

- Tao gọi mày không được, nhờ cái Thư nó qua phòng cầ nấp chai của mà cả của tao đến công ty rồi đấy. Tao đếm rồi, tháng này tao với mày nghỉ nhiều nên không đủ chỉ tiêu, vào hỏi xem có đứa nào thừa mua của nó mà bù vào cho đủ.

- Vâng, để giờ em vào hỏi.

Nói rồi tôi tắt máy đi thẳng vào, mọi người đã đến đông đủ rồi đấy nộp số nấp, tôi đi lại chỗ cái Thư:

- Thư, chị Ly có nhờ em cầ nấp cho chị với chị ấy phải không?

Thư ngậy vậy liền vội vàng lấy trong túi xách ra đưa cho tôi 2 túi:

- Đây chị, chị Ly bảo cả 2 bọn chị đều bị thiếu 15 nấp, hỏi xem ai có còn thừa không thì mua đi.

Lời cái Thư vừa dứt thì con Linh rồi ở góc trong lên tiếng:

- Ai thừa, tao mua cả r ồi, không còn đâu.

Thư nghe vậy lại lên tiếng:

- Lúc nãy chị bảo tháng này chị thừa chỉ tiêu mà, để lại cho chị Huy ền đi, sau chị ấy trả cho.

- O, tao thích thì tao mua để sau có thiếu còn bù, mà bán cho ai chứ bán cho bọn nó tao đéo bán đấy.

Tôi nghe vậy tức lắm nhưng cũng đéo c ần của nói:

- Thôi Thư, chị cũng có ý định mua lại của nó đâu.

Linh nhìn tôi cười khẩy 1 cái:

- Có bán đéo đâu mà mua. Mà con chị mày chắc nay không đến họp được phải không? Mặt mũi không bị sao chứ?

Tôi lườm Linh 1 cái nhưng không nói gì, mọi người lại nghe Linh nói lấp lửng mà tỏ mò hỏi:

- Chuyện gì đấy? Ly nó bị sao?

Linh nghe vậy vừa cười cợt nhả, vừa nói:

- O, thế mọi người không biết à? Ly nó đi cặp với thằng có vợ, bị bà vợ phát hiện đến đánh cho nát mặt chứ sao?

Quả nhiên chị Ly nói không sai, chắc chắn con Linh là người đã gây ra chuyện này.

Mẹ nó, con này không xử 1 trận thì còn hống hách lắm.

Mặc cho bọn họ bàn tán, tôi cũng không nói gì bởi vì biết có nói cũng không át lại được đám người hống chuyện kia.

Sau khi buổi họp kết thúc, nạp hết số nắp chai, lương tháng này của tôi với chị Ly bị trừ 1 triệu vì không đủ chỉ tiêu.

Đợi sau khi lương được chuyển về tài khoản, cho dù phải nhịn ăn cả tháng tôi cũng nhất định bỏ tiền ra thuê vài đứa đến dẫn mắt con Linh.

Nghe nói nó mới nâng mũi mà, cứ đè vào mũi mà đập để xem nó còn vênh vào nữa không.

Sau rồi tôi mới biết việc làm này của mình là quá dại dột, nếu không phải có anh ấy, tôi cũng không biết cuộc sống sẽ bị đẩy đến đường nào nữa.

(Còn nữa)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 11

Sau khi buổi họp kết thúc, tôi bắt xe đến thẳng Hải Sản Phố để làm, chị Dung thấy tôi liền đơn đả chạy ra:

- Này, nhanh vào đây, chị đợi mày mãi.

Tôi nghe vậy có chút khó hiểu, trả ti ền xe rồi đi vào:

- Có chuyện gì thế chị?

Chị Dung đi lại kéo tay tôi vào bên trong rồi nói nhỏ:

- Thế hôm qua có bị làm sao không?

Tôi nghe vậy mới nhớ ra, nhìn chị có chút tức giận nói:

- Làm sao là làm sao chị? Hôm qua chị thấy em thế còn không giữ em lại.

- Khổ quá, tao cũng muốn giữ lấy mày nhưng lão Phú đấy là khách VIP, làm phật lòng lão là mất cả 1 khoản thu nhập lớn đấy.

Tôi nhìn chị nhưng cũng không nói gì nữa liền đi vào bên trong. Dù sao cũng chẳng liên quan đến người ta, tất nhiên không ai làm việc gây bất lợi cho bản thân, huống gì hôm qua cũng không phải là cùng lão già đấy.

Nghĩ đến đây lại nhớ đến chuyện đêm qua cùng Duy, bất chợt tôi có chút nóng mặt. Cũng không phải là lần đầu ngủ cùng Duy nhưng không hiểu sao sau chuyện đêm qua tôi hình như có cảm tình với anh thì phải.

Chị Dung lúc này từ phía sau đi lại huých vai tôi 1 cái:

- Đứng thờ thẩn đấy làm gì nữa mày, khách lên rồi kìa.

Tôi nghe vậy mới vội vàng cất túi xách rồi cũng theo sau.

Đoàn khách hôm nay lại là 1 đám thanh niên trai gái đầu tóc nhuộm xanh đỏ, nét mặt có phần tợn tạo, ăn mặc cũng chơi.

Bản chất là gái quê nên nhìn đáng vẻ bọn họ tôi cũng có chút kiêng dè mà đi lại phía bàn họ hỏi:

- Anh chị hôm nay có muốn dùng rượu không ạ?

1 cô gái ở trong số đấy đưa tay buộc cao mái tóc làm tôi thấy rõ 1 vết sẹo khá dài ở bên má giống như vết chém vậy.

Cô gái ấy không nhìn tôi, gác 1 chân lên ghế rồi nói:

- Trưa nắng nóng bỏ mẹ, rượu uống thế đéo nào được. Lấy cho mấy chai bia đi.

Với những người như bọn họ tôi cũng không cần phải ra sức mời mọc thêm nữa. 1 phần có chút sợ, 1 phần nếu họ có uống cao lắm cũng chỉ 1 chai.

- Dạ, vậy anh chị uống bia gì để em bảo nhân viên lấy.

- Hà Nội hay Sài Gòn cũng được, lấy nhanh đi rồi cần menu ra đây để còn gọi đồ.

Tôi nghe vậy cũng quay người đi, lúc này từ phía sau, nghe thấy 1 tên trong số đấy nói với cô gái kia:

- Này, đm, tao thấy lúc nãy mày đánh con đấy hơi nặng tay đấy, toàn sút vào mặt nó không.

- Ôi, tao còn muốn dẫm nát cái mặt nó cho nó bỏ tiền ra đi xây lại toàn bộ chứ như thế là còn nhẹ.

Đấy, hóa ra cũng toàn là anh chị dân đầu gấu cả nên tôi cũng vội đi gọi cho nhân viên lấy bia ra cho bọn họ. Với mấy kiểu ngỗ ngược như thế này, chậm chậm 1 phút là dễ bị ăn chửi lắm.

Buổi trưa hôm đấy tôi chạy vài bàn cũng bán được mấy chai, lúc đang đứng ở gần phía bàn của bọn họ, cô gái có vết sẹo kia đứng lên đi vệ sinh, không hiểu sao trong đầu tôi lại có ý nghĩ bạo dạn đi theo cô ấy.

Đứng ở phía bên ngoài cửa nhà vệ sinh đợi 1 lúc, cô gái ấy đi ra nhìn thấy tôi cũng liếc 1 cái.

Mắt cô gái ấy có hơi sếch nên nhìn bình thường thôi cũng cảm thấy tội làm tôi có phần sợ nhưng cũng bạo dạn nói:

- Chị ơi, em nhờ chị chút được không?

Cô ta nghe liền quay người lại nhìn tôi:

- Cái gì?

Tôi lúc này lòng bàn tay đã toát mồ hôi rồi nhưng đã dấn lao thì phải theo lao thôi:

- Em muốn thuê chị đánh 1 con, chị ra giá đi.

Cô ta nghe tôi nói thế lại cười khẩy 1 cái nhưng có vẻ nhắc đến tiền nên cũng hào hứng lắm:

- Là con nào? Sao mà muốn đánh nó?

- Nó làm cùng công ty nhưng lại hay tìm cách chèn ép em. Vì em ở quê lên đây không quen biết ai cả nên không dám làm gì nó.

- Nó tên gì? Nhà ở đâu?

- Tên Linh, nhà thì em không biết nhưng điểm nó đứng là ở nhà hàng Hoa Lý, chỉ cần đến đó là sẽ thấy.

- Thế mày muốn đánh như nào?

- Không cần nhiều chỉ khoảng 2,3 người đánh để dẫn mặt nó thôi. Nó mới làm mũi nên em muốn đè vào chỗ đấy với cả có thể thì cắt tóc nó.

Cô ta nghe tôi nói thì tính toán 1 lúc rồi lên tiếng:

- Tao sẽ gọi thêm vài đứa em nữa là 3 người, mỗi người 1 triệu, mày đồng ý thì hôm nay triển luôn.

3 triệu với tôi nhiều thật đấy, hưởng hờ lương còn bị trừ đi 1 triệu nhưng mà thế chưa nhằm nhò gì bởi tôi cực kỳ ghét cay đắng con Linh.

- Vậy chị cho em số điện thoại, 1, 2 hôm nữa em sẽ liên lạc với chị được không, vì hôm nay em chưa có lương.

- 097.....

Tôi nghe vậy liền vội lấy điện thoại cất trong ngực ra rồi bấm số:

- Được rồi chị ạ, 1, 2 hôm nữa em sẽ gọi cho chị nhé. Chị nhớ để ý điện thoại.

- Gọi sớm đi không tao lại đổi ý lên giá đấy.

- Dạ.

Tôi vừa dứt lời cô ta cũng quay người đi về phía bàn rồi nói gì đó với đám người kia, chắc là kể chuyện tôi nhờ.

Mẹ nó, quyết định chuyện này tôi cũng căng thẳng lắm nên muốn càng ít người biết thì càng tốt, nhưng cũng không sao, bọn họ là bạn của nhau chắc không để ra sơ xuất gì đâu.

Hết giờ làm, tôi bắt 1 chiếc xe ôm đi về phòng trọ của chị Ly, vừa bước chân đến cửa cổng của khu trọ đã nghe thấy tiếng của chị Ly nói lớn:

- Anh đi ra ngoài đi, tôi không muốn liên quan đến anh nữa.

Tôi nghe vậy vội vàng chạy vào trong, đỡ anh đỡ uổng ngời ngang trên đất mà đứng đấy là 1 người đàn ông đang, biết là ai nên tôi lên tiếng:

- Anh Hoàng.

Hoàng nghe vậy quay đầu nhìn tôi, nét mặt có chút khở sở:

- Huyền à, đi làm về hả?

- Vâng.

Tôi nhìn 2 người bọn họ cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra nên đi lại chỗ chị Ly hỏi:

- Có chuyện gì thì chị cứ bình tĩnh nói, sao cứ phải gây không khí căng thẳng thế làm gì!

Chị Ly nhìn tôi, đôi mắt tôi thấy có chút đỏ hoe mà nói:

- Tao không thích nói chuyện với lão đấy, mày bảo lão về đi cho tao còn nghỉ trưa.

Nói rồi chị đi lại phía giường nằm quay lưng vào trong, tôi còn chưa kịp nói gì thì Hoàng đã lên tiếng:

- Anh biết chuyện hôm vừa rồi vợ anh có đến tìm em nên hôm nay chỉ muốn đến xem em có bị sao không thôi. Anh cũng không phải cố tình giấu diếm em chuyện này nhưng vợ chồng anh....

- Vợ chồng anh như nào thì liên quan gì đến tôi. Khi trước tôi mà biết anh có vợ không đời nào tôi qua lại với anh, may giờ biết cũng chưa muộn nên anh nói ít thôi, đi về đi, không vợ anh lại biết rồi tìm đến tôi nữa thì mệt lắm.

Chị không để cho Hoàng nói hết liền cắt ngang, tôi nghe vậy lại nhìn sang Hoàng, nét mặt anh quả thực trông rất tội. Dường như giữa 2 người bọn họ vốn không chỉ đơn giản là mối quan hệ "bóc bánh trả tiền" như chị Ly đã nói.

Người ta bảo "lửa gần rơm lâu ngày cũng bén" mà, ăn nằm với nhau vài lần như vậy bảo không có tình cảm cũng không đúng mà huống gì trước giờ Ly cũng chỉ đi ngủ với mỗi Hoàng, còn Hoàng tôi nhìn qua cũng thấy khá chiêu chuộng chị, chiếc xe Vision mà chị Ly đang đi đây cũng là Hoàng mua cho, lắp mới cũng phải 34-35 triệu chứ có ít gì đâu.

Nếu không có tình cảm thì chỉ đơn giản ngủ rồi đưa cho chị ấy vài ba triệu, đâu cần thiết phải lo toan như vậy.

Nhưng biết sao được, mối quan hệ của 2 người là sai trái nên tôi cũng không biết khuyên bảo thế nào.

Tôi đi lại phía Hoàng, nhìn anh nói:

- Biết nói ra anh sẽ có chút tự ái nhưng em cũng phải nói. Ở cái xã hội này, nếu bảo là trọng nam kinh nữ thì cũng không phải nhưng đàn ông các anh bao giờ cũng được thiên vị. Em chưa nói đến chuyện ai đúng ai sai nhưng khi mối quan hệ của 2 người bị vỡ lở thì người bị xỉ vả là chị ấy, bị đánh cũng là chị ấy, bị người đời khinh miệt cũng là chị ấy còn anh không phải là người tự kiểm đến chị ấy sao? Em thắc mắc sao họ không trách móc anh, thắc mắc sao chị vợ không tìm anh mà răn đe đầu tiên, thắc mắc tại sao anh chính là người cố tình giấu diếm chuyện mình có vợ để ở bên ngoài vui chơi vậy mà mọi người lại đổ hết lỗi lên người thứ 3 kia. Sai của anh ngay từ đầu là không thẳng thắn nói ra mối quan hệ mới dẫn đến việc ngày hôm nay. Thế nên nếu anh còn muốn quan tâm đến chị Ly nữa thì tốt nhất đừng tìm đến đây nữa, nếu không bọn em sẽ chuyển phòng trọ đây, bởi việc vợ anh đến đây làm loạn cả khu này đã biết hết rồi. Chị Ly mấy hôm nay cũng không muốn ra ngoài chứ đừng nói là đi làm.

Hoàng nghe tôi nói có lẽ cũng cảm nhận được nên không nói gì chỉ lặng lẽ cúi xuống nhặt đồng hồ đang nằm vương vãi lên rồi bỏ gọn vào 1 cái túi bóng đưa cho tôi:

- Anh biết Ly không ra ngoài mà em thì đi làm nên mua chút đồng hồ đến thôi. Em để ý Ly hộ anh với.

Tôi nhận lấy cái túi đó thì Hoàng cũng quay người đi ra ngoài.

Tôi nhìn theo bóng lưng của anh mà cũng cảm thấy được anh cũng chẳng thoải mái hơn chị Ly là bao nhiêu.

Bỗng lúc này chị lại lên tiếng:

- Mà y vút nó đi, nhận làm gì?

Tôi nghe vậy cũng mặc kệ, đi lại đóng cửa phòng rồi quay vào góc bếp sờ soạn:

- Vút đi thì phí mà em cũng đã đi chợ mau gì để nấu cơm đâu.

- Mà y có lấy ra thì tao cũng không ăn đâu.

- Sao chị cứ phải quan trọng mọi chuyện thế, anh Hoàng chỉ mua đồ ăn đến, 2 người không qua lại nữa thì thôi không nhẽ ăn mấy đồ này là không thể dứt được ấy.

Tôi vừa nói xong mới biết lỡ lời, chị Ly cũng trở nên im lặng.

Tôi thấy vậy lại để túi đồ xuống rồi đi về phía giường, lại gần mới nghe được tiếng sụt sịt của chị.

- Thôi, khóc lóc cái gì, dậy mà ăn đi còn đi làm nữa. Tháng trừ rồi đã bị trừ lương, tháng này cũng muốn nữa sao?

- Tao mệt, ngủ lúc tí dậy ăn sau.

Tôi nghe vậy cũng không nói gì, đi đến góc bếp cất cẩn thận đồ ăn rồi lại giường nằm xuống bên cạnh chị.

Đầu óc tôi lúc này chỉ nghĩ đến cái ngày con Linh bị đánh, có chút mong đợi nhưng cũng có căng thẳng.

Ngày hôm sau, chị Ly cũng đã chịu dậy đi làm sau 1 đêm khóc thút thít đến sưng mắt.

Buổi chiều hôm ấy, con Linh nghỉ làm đi cùng với 1 lão già đến nhà hàng của tôi ăn.

Chị Dung thấy nó đến liền đi lại chỗ tôi khều khều cái tay rồi nói nhỏ:

- Này, con Linh đấy, nâng cái mũi mà trông khác hẳn chưa? Nó vẫn đi với thằng cha này chắc là được lão cho tiền đi thăm mỹ rồi.

Tôi nghe vậy mới nhìn ra phía đó, đúng là kẻ thù có khác càng nhìn càng thấy nó không có chỗ nào ngời nổi.

Tôi rời tầm mắt sang lão già ngồi cạnh nó mà hỏi chị:

- Chị không biết ông ta là ai à?

- Mày cứ làm như cả cái thành phố này chị ai cũng biết đấy. Nhưng nói chung lão đấy cũng có địa vị, mấy thằng đi cũng kia cũng chỉ em út cấp dưới của lão thôi.

Tôi nghe vậy cũng chỉ cười nhạt 1 cái, nó càng với cao thì càng ngã đau thôi, cũng chỉ là loại gái ở ngoài cặp kè thế mà cũng vênh váo ngang nhiên như bà tướng, tôi quả thực trông chờ đến cái ngày nó bị đập đến gãy mũi, khi ấy không biết sẽ thế nào.

Đang định rời đi sang bàn khác thì nó vẫy tay gọi tôi:

- Này, lại đây bảo.

Mẹ nó, mặc dù không ưa nhưng giờ nó đang là khách, hơn nữa cũng là uống rượu của công ty nên tôi cũng không thể làm ngơ được.

Mà có phải nó uống rượu là tôi bán được đâu, bao nhiêu cái chai, bát bao nhiêu cái nắp là nó liền thu về túi nó hết nên tôi cũng không muốn tiếp cái bàn đấy 1 phút nào.

Tôi đi lại phía nó, con Linh lúc này đưa chai rượu cho tôi:

- Làm pg mà không biết rót rượu à? Quản lý mà biết em lại bị trừ lương đấy Huy`ền.

Con khốn này chỉ hơn tôi có 1 tuổi, bình thường nói chuyện thì xưng mày - tao giờ nó lại gọi tôi là em, không phải là cố ý trêu tức tôi sao?

Tôi giật lấy chai rượu trên tay nó, r`ồi đi rot vào từng chén, lúc này lão già mà nó cặp lên tiếng:

- Bạn của Linh à? Lát nữa rủ đi chơi cùng cho vui.

Tôi nghe vậy không ní gì thì nó cười mĩa 1 cái r`ồi lên tiếng:

- Thôi, để em gọi mấy đứa khác chứ con này....

Nó không nói hết câu li`ền bữu môi lắc đ`ầu, thái độ của nó tôi thừa hiểu là ý gì nhưng cũng mặc kệ, rót rượu xong r`ồi đi sang bàn khác.

Tối hôm đấy, con Linh nó sai tôi đủ việc, khi thì lấy giấy, khi thì xin thêm đồ`chấm, mà nhân viên nhà hàng nó không kêu lại toàn kêu tôi.

Biết nó cố tình nhưng tôi ngoài cũng đành phải thuận theo, người ta bảo "quân tử 10 năm trả thù vẫn chưa muộn mà".

Dù sao cũng nhờ nó đến đây mà tôi biết được lão già nó đang cặp là ai qua cuộc nói chuyện của bọn họ.

Thân thế cũng không t`ần thường đâu, Chủ đ`ầu tư xây dựng của 1 công ty có tiếng lắm, tên lão là Dũng thấy bọn họ gọi là Dũng tr`ề(tôi thấy môi lão cũng bị trên nên vì thế mới có cái tên ngày).

Tôi nhất định phải nhớ lấy cái tên này, tìm cách đi`ều tra v`ềlão, nhất định phải thay chị Ly cho nó gây ông đập lưng ông.

Hết giờ làm, chị Ly đến đón tôi, 2 chị em mua đồ`ăn sẵn r`ồi v`ềphòng trọ cắm ít cơm ăn.

Đang ăn cơm thì điện thoại tôi vang lên, nhìn cái tên được lưu trên đây tôi liền vội đứng dậy đi ra ngoài nghe:

- Ê, sao rồi?

- Ngày mai em lấy lương, rồi em gọi cho chị, chắc tối mai làm luôn.

- Ok!

Nói rồi tôi tắt máy đi vào trong thì chị Ly hỏi:

- Nay mà nghe điện thoại còn phải ra ngoài nữa à?

Tôi nghe vậy có chút chột dạ nhưng cũng nói:

- Con bạn em nó gọi thôi.

- Thế mà trả cho Tuấn gấu được bao nhiêu rồi?

- Cũng gần nửa rồi.

- Tao cũng không muốn bảo mà làm cái đấy đâu nhưng như thế thì mới có tiền trả cho nó. Cũng chỉ là đi hát uống vài cốc bia không thiệt đâu nhưng mà đừng vớ vẫn là được rồi đây phải thằng có vợ lại rách việc.

Chị Ly là người bảo tôi cố gắng mỗi chiều vài ông khách rủ đi hát rồi lấy tiền bo, đấy là lý do vì sao tôi đi làm phải mang theo quần áo đi để tiện thay.

Đi đến con đường đấy trong mắt mọi người tôi cũng đã trở thành loại gái vớ vẩn rồi nhưng tôi không trách chị bởi mọi việc là do tôi quyết định hơn nữa cũng nhờ nó mà tôi mới sống nổi đến bây giờ.

- Em biết rồi.

- Mà hôm tao gọi mà không được, là mà đi với thằng nào đấy. Kiệt về hỏi tao mà tao có biết đưa đéo nào đâu?

- Bạn của em chứ ai.
- Bàn nào mà tao đéo biết.
- Em mới quen thôi, chị không phải lo đâu.
- Ở đây, cứ nói cho hay vào r ồi có làm được không?
- Gớm, nay chị cứ như mẹ em ấy.
- À, nhắc mới nhớ. Thế mẹ mà sao r ồi?
- Đây, mai e ra cây rút lương r ồi gọi điện về hỏi luôn để gửi ti ền.
- ừ, r ồi làm lấy vài hôm nữa sắp xếp mà về thăm bà ấy 1 tí.
- Em biết r ồi.

Cuộc nói chuyện chỉ dừng lại ở đây, nhìn nét mặt chị Ly vẫn còn buồn nhưng tôi cũng không nhắc đến chuyện cũ nữa.

Sáng hôm sau chị Ly đưa tôi đến chỗ làm, ở gần đây cũng có cây ATM nên tôi chỉ đi bộ lại vào rút ti ền.

Lương tháng này còn được 4 triệu, thêm nữa tôi đang còn chút ti ền đây, ít cũng được về cho ông bà lấy 2 triệu.

Tôi gọi điện cho bố:

- Mẹ thế nào r ồi bố?
- Vẫn đang nằm viện đi ều trị thôi, chưa có gì lo ngại cả.

Tôi nghe giọng ông có chút khàn đặc lại cảm thấy thương, sống mũi theo đó cũng cay xè:

- Chi ều nay con ra ngân hàng gửi về 2 triệu, bố cần tạm đóng ti ền học cho thằng Tý, r ồi ít hôm nữa con về

- Thôi, mày không phải gửi nữa. để đấy mà lo sinh hoạt, bố ở đây xoay sở được.

Tôi nghe vậy cảm thấy có gì đó hơi là lạ:

- Ở nhà có chuyện gì không bố? Thành Tý đâu, cho con gặp nó.

- Nó học về là chạy ra quán làm rồi, để tôi nó về bố bảo nó gọi cho mày.

Không hiểu sao trong lòng tôi cứ có cảm giác có điều gì đó nhưng không thể biết được cũng đành "vâng" 1 cái rồi chào ông mà tắt máy.

Cuộc gọi vừa dứt, tôi mới gọi điện cho cô gái kia:

- Chị, tối nay nhé.

- Ok, gặp ở đâu?

- Tối nay chị bật khẩu trang, áo chống nắng che lại rồi cũng bạn đứng đợi ở trước nhà hàng của nó. Bọn em tầm 8h mới tan làm, em sẽ xin về sớm đi taxi đến gần đó rồi chỉ mặt con đấy cho chị. Đợi nó đi xe ra ngoài thì chị lao vào đánh luôn, cứ hô là con cướp chớ.

- Ok. Tối gặp, đánh xong lấy tiền.

Nói rồi tôi cũng tắt máy quay lại nhà hàng để làm việc.

Buổi chiều hôm đấy, chị Ly đưa tôi đến chỗ làm tôi cũng dặn chị ấy không cần phải đón vì đi gặp bạn.

8h tan làm thì 7h30 tôi đã xin chị Dung về sớm rồi gọi 1 chiếc taxi đi đến điểm hẹn.

Xe đến gần nhà hàng Hoa Lý thì dừng lại, tối thấy 3 bóng người ngồi ở 1 quán nước nhỏ ven đường nên liền lấy điện thoại ra gọi:

- Chị, em đã ngồi trên taxi này.

Chị ta đảo mắt nhìn quanh rồi cũng thấy chỗ tôi liền cùng 2 người khác, 1 trai, 1 gái đi vào xe ng ấ.

Lúc này chị ta nhìn tôi nói:

- Có ảnh nó không, đưa tao xem trước?

Tôi nghe vậy mới vội vàng lấy điện thoại ra rồi tìm fb nó mà đưa cho chị ta:

- Đây chị, nó đây.

- Trông cũng xinh gái phết, mũi mới nâng mf giờ bị đánh chắc đau lắm.

Chị ta vừa nói vừa cười trông vẻ thích thú, đúng là đám người xã hội không sợ gì cả còn tôi dù là đã đến đây cùng họ rồi mà trong lòng vẫn không hết căng thẳng, lo sợ.

Chờ đợi 1 lúc mới thấy con Linh nó đi ra, tôi ng ấ trong xe liền lên tiếng:

- Kìa, nó ra rồi kìa.

- Từ, đợi đã. Để nó lấy xe đi 1 đoạn đã, ở đây đông người.

Tôi nghe vậy cũng im lặng, chiếc taxi lúc này cũng đuổi theo con Linh 1 đoạn cho đến khi nó dừng xe lại lấy cái gì trong túi thì chị ta cùng mấy người kia liền mở cửa xuống xe rồi lao đến chỗ nổ đạp cái xe mạnh 1 cái.

Con Linh không đề phòng nên ngã ra đất, bọn họ mót lao vào lôi cái mũ bảo hiểm nó đang đội ra, 1 đứa lấy kéo cắt, còn 1 đứa cứ dấm b ồm bộp vào mặt, đứa còn lại cứ đứng hô:

- Đm, đánh chết mẹ nó cho tao, con đi cướp ch ồng người khác.

Người qua đường thấy vậy cũng vào can giúp nó

- Thôi đừng đánh nó nữa, có gì nói chuyện thôi.

Chị ta nghe vậy lại lớn tiếng:

- Nó mất dạy lắm cô ạ, cướp chồng cháu còn mạnh miệng thách thức nên phải đánh cho nó chữa đi. Vì nó mà chồng cháu đánh cháu, bỏ cả 2 đứa con của cháu không đoái hoài gì, loại đấy mà cô còn bênh được à?

Con Linh lúc này ngồi dưới đất chỉ lo ôm cái mui mà nói:

- Chồng mày là ai, đấm mày đừng có vu khống người khác.

- Mày cướp nhiều chồng quá nên đeo biết thằng nào nữa đúng không? Loại gái đi già mồm.

Nói rồi chị ta lao vào đập mặt nó, miệng vẫn không ngừng hô "con cướp chồng", mọi người xung quanh thấy hung hăng quá cũng không dám can.

Tôi ngồi ở trong xe nhìn phải thật khâm phục khả năng diễn xuất của chị ta mà con Linh thì cứ "tao đeo biết chồng mày", cảm giác buồn cười mà hả hê lắm.

Lúc này tôi mới vào chú lái taxi lái lên rồi mở cửa kính nói bọn họ (tất nhiên tôi cũng phải khẩu trang bịt mặt dữ lắm)

- Được rồi, lên xe đi.

Tôi nói xong thì bọn họ cũng dừng lại quay trở vào xe ngồi rồi chạy đi thẳng.

Mọi việc xong xuôi, tiền nong sòng phẳng, chúng tôi coi như không quen biết đường ai người đó đi.

Tôi quay trở về phòng trọ vẫn bình thường nói chuyện với chị Ly như không có gì, thật muốn biết ngày mai con Linh có còn vác mặt đi làm được hay không?

Sáng hôm sau, khi tôi tỉnh dậy thấy điện thoại có 1 tin nhắn từ 1 số lạ với nội dung: "Tao biết là mày, cứ đợi công an gọi lên làm việc đi"

1 tin nhắn không rõ ràng bỗng nhiên làm tôi lo sợ, nếu là con Linh, nó làm sao có thể biết được.

Tôi tự trấn an mình, dù sao mọi chuyện cũng không để lại 1 chút dấu vết gì, nó cũng không thấy mặt tôi vậy càng không có bằng chứng, tôi cứ lơ đãng nhưng không biết chuyện gì là được.

Nghĩ vậy tôi cũng vội vàng xóa tin nhắn, rồi đi làm bình thường.

Buổi trưa hôm ấy tan làm, chị Ly qua đón tôi về liền nói:

- Đây, con Linh hôm qua bị ai đánh đấy, đầu tóc bị cắt lớm chớm, lại gãy mẹ nó mũi giờ đang nằm viện. Ơm, sướng thế.

Tôi nghe vậy cũng gượng gạo hòa theo chị:

- Thế à, cho chết mẹ nó đi, chắc là đau lắm đấy.

- Đau chứ sao không. Ơm nó không bị người ta đánh thì tao cũng sẽ thuê người đánh nó. Con đi đấy, rồi uengx có ngày ăn thêm trận nữa.

Tôi quả thực lúc này không có tâm trạng để hả hê bởi cái tin nhắn hời hợt còn quanh quẩn trong đầu.

Bỗng chuông điện thoại tôi vang lên, nhìn số lạ tôi chần chừ không dám bắt máy.

Cho đến khi cuộc gọi thứ 2, tôi mới nghe:

- Alo.

- Có phải chị Huyền không?

- Dạ, phải.

- Tôi ở bên đội điều tra của công an thành phố. Hôm nay có nhận 1 đơn tố cáo chị đánh người gây thương tích, mời chị chiều nay lên trụ sở để làm việc.

Tôi nghe đến đấy mà cả người cứng đơ lại, không nói gì liền tắt vội máy.

Con Linh không thể như thế mà đi đâu tra ra nhanh như vậy được,.

Bất chợt tôi mới nghĩ đến 1 người, tôi quên mất 1 chuyện, nó chẳng phải đang cặp với lão già đấy sao?

Tôi lần này quá đại dốt rồi, bây giờ phải làm sao đây.

(Còn nữa)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 12

Đấy, lâu không cho gặp Duy nay cho gặp Duy 18+ nhé 🤔🤔

Tiếng chuông lại 1 lần nữa tiếp tục vang lên, tôi lo sợ nên vội vàng tắt nguồn điện thoại.

Chí ít ra khi chưa thể tính toán nên làm gì tiếp theo thì tốt nhất không nghe để tránh có gì lỡ lời.

Chúng tôi đi ra quán cơm mua chút đồ ăn sẵn rồi đem về phòng trọ.

Tôi suốt cả quãng đường lại cứ như người mất hồn nên khi vừa vào phòng, chị Ly liền huých tôi 1 cái:

- Ê con kia, mày sao thế? Cứ ngơ ngơ như con say nắng thế?

Tôi nghe vậy nhìn chị có chút lo sợ, 2 lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi. Trong đầu lúc này rối như tơ vò, tôi thật không biết có nên nói ra với chị hay không.

Tôi bần thần đi vào trong rồi lại phía giường mà ngồi xuống.

Chị Ly thấy vậy cũng cảm thấy kỳ lạ nên tiến lại chỗ tôi vỗ vai tôi 1 cái:

- Đây, sao thế?

Tôi đắn đo 1 hồi rồi mới nhìn chị mà lo lắng nói:

- Chị ơi, chết em rồi. Vụ đánh con Linh là em thuê người làm. Giờ nó đã báo công an là em, vừa nãy có người ở bên công an thành phố gọi điện

nói em chiều nay lên làm việc với họ. Em không biết bây nên làm như thế nào nữa.

Chị Ly nghe vậy nét mặt đầu tiên là kinh ngạc, có lẽ chị không thể tin 1 đứa khá nhu nhược như tôi lại dám làm chuyện này:

- Mà nói cái gì? Là mà làm? Ôi Huyền ơi, tao không tin được.

Tôi nhìn chị bằng nét mặt có chút khổ sở và sợ hãi:

- Em không nói đùa đâu? Bây giờ phải làm sao hả chị? Họ hẹn em chiều nay lên làm việc, nếu em không lên chắc sẽ bị báo về nhà nhưng nếu lên em không biết nên đối phó như thế nào cả.

Chị Ly thấy vẻ mặt tôi có vẻ nghiêm trọng nên cũng không đùa giỡn nữa liền ngồi xuống bên cạnh tôi mà nói:

- Là mà thuê người làm thật sao hả Huyền?

Tôi nhìn chị đành chỉ biết gật đầu 1 cái thì chị Ly liền đánh vào người tôi:

- Con điên này, mà làm gì thì cũng phải nói qua với tao chứ! Tự ý làm mà không tính toán trước sau cái gì. Giờ nó báo công an là đúng rồi. Lão già nó cặp cũng có tiếng đấy, đeo phải đùa đâu. Giờ nó mà nhõng nhẽo với lão thì mà ăn đủ rồi con ạ.

Tôi nghe chị nói vậy càng thêm lo sợ, nét mặt đã trắng bệch:

- Bây giờ em phải làm sao hả chị? Liệu có bị đi tù không?

- Mà hỏi tao, tao biết hỏi ai? Nếu lão ta dấm tiền cho bọn công an, thì việc mà đi tù còn dễ như chơi ấy. Để tao xem có nhờ vả được ai không?

Nói rồi chị liền im lặng toan tính, còn tôi trong đầu lúc này chỉ lặp lại câu nói "nhờ vả".

Bất chợt 1 hình ảnh loé lên trong đầu, tôi vội vàng vội lấy chiếc túi đồ tung ra mà tìm 1 thứ nhưng không thấy liền chạy lại phía tủ đảo lộn lên.

Chị Ly thấy vậy liền lên tiếng:

- Mà tìm cái gì?

Tôi nghe vậy vẫn không ngừng tìm kiếm mà trả lời qua loa:

- Danh thiếp.

- Danh thiếp của ai?

Tôi không trả lời chị, vẫn lục tung đồ đạc lên tìm nhưng không thấy.

Chị Ly lúc này thấy vậy lại tiếp lời:

- Tao hôm qua nghỉ làm có dọn dẹp 1 đồng giấy tờ rác rưởi đang bỏ trong cái túi bóng trước cửa phòng đây. Mà ra xem có trong đó không.

Tôi chỉ cần nghe vậy liền lao ra ngoài, nhìn thấy túi rác cũng không nghĩ ngợi gì mà vội vàng cúi xuống mở cái túi ra tiếp tục công cuộc tìm kiếm.

Sau khi bơi ra 1 đồng lộn xộn trước cửa phòng, mắt tôi sáng lên khi nhìn thấy 1 mẫu giấy nhỏ mà trên đấy có in rõ cái tên "Phan Bá Duy - Phó giám đốc ngân hàng đầu tiên".

Cái danh thiếp này là Duy đưa tôi khi lần đầu gặp tôi ở nhà hàng Hải Sản Phố.

Lúc ấy cần về vốn chỉ là theo phép lịch sự không nghĩ đến sẽ có ngày dùng đến nó nên mới vứt lung tung như vậy, thật may là vẫn chưa mất.

Tôi cần tìm danh thiếp ấy đi vào trong, vội lấy chiếc điện thoại bấm gọi theo con số được ghi trên danh thiếp.

Đầu tôi lúc này không hiểu sao lại chỉ tin Duy mới có thể giúp tôi thoát khỏi chuyện này.

Tiếng chuông kéo dài rồi cũng có người bắt máy, chỉ là giọng nói ấy:

- Alo!

Là âm thanh của nữ, khiến tôi trở nên cứng họng, nhìn lại số điện thoại trên màn hình và ở danh thiếp đã trùng khớp mới biết là mình không hề gọi sai số.

Đầu bên kia thấy tôi im lặng lại tiếp tục lên tiếng:

- Alo, ai đấy?

Tôi đoán chắc là cô gái hay xuất hiện cùng Duy ngày trước nên cũng không lên tiếng định tắt máy đi thì đầu bên kia truyền đến giọng nói:

- Ai cho cô tự ý nghe điện thoại của tôi.

- Dù sao sau này em cũng là vợ anh, nghe điện thoại giùm anh thì có gì không được.

Tôi nghe đến đấy không hiểu sao lại cảm thấy có chút sững người, còn chưa kịp tắt máy thì giọng nói của Duy đã kè bên tai:

- Ai đấy?

Tôi lúc này có chút chần chừ, không biết có nên lên tiếng hay không? Bởi quả thực nhờ vả chuyện này là quá đi xa so với mối quan hệ. Nhưng nếu không nhờ anh ta, tôi thực sự đã cùng đường rồi.

Đành kệ vậy, đã đến nước này còn đắn đo cái gì:

- Là tôi, Huyền!

Tôi không thể nhìn thấy được vẻ mặt của anh ta nhưng dám chắc Duy cũng có chút kinh ngạc nên im lặng 1 hồi rồi mới trả lời tôi:

- Có chuyện gì?

- Tôi muốn nhờ anh giúp 1 chuyện. Tôi không dám chắc anh có đồng ý hay không nhưng thật sự chỉ có anh mới giúp được tôi chuyện này.

- Nói đi!

- Anh...có quen ai là công an thành phố không?

- Cô đang ở đâu?

1 câu trả lời lạc chủ đề làm tôi ngây người 1 lúc rồi cũng đáp lại:

- Tôi đang ở phòng trọ.

- Đọc địa chỉ!

- Đường....@/#*¥\¥€\....

- Ở đó, tôi đến.

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì anh ta đã liến tắt máy.

Chị Ly lúc này mới nhìn tôi hỏi:

- Mà gọi cho ai đấy?

Tôi đưa tấm danh thiếp cho chị, Ly đọc cái tên trên đó liến buột miệng nói:

- Phan Bá Duyệt? Ờ, Phó Giám đốc ngân hàng đầu khí, lão này không phải bạn của anh Nam sao? Là cái lão hôm trước bị thằng chó Đạt nó cắn càn 1 cái đấy.

Tôi nhìn chị không nói gì, chỉ gật đầu 1 cái.

Chị Ly thất vọng lại tiếp lời:

- Sao mày có tấm danh thiếp của lão ấy? Tên Duy này cũng không vừa đâu, tao đi chơi mấy lần cũng biết qua qua rồi. Nhà đi đâu kiện, quen biết cũng gồm lắm.

- Thế nên em mới gọi điện nhờ anh ta.

- Nhưng sao mày chắc là lão đấy giúp? Bọn mày cũng quen nhau đến 1 lần chứ mấy.

Tôi nghe vậy lại nhìn chị có chút e ngại rồi cũng đành nói:

- Thực ra tiền nợ Tuấn gấu, là anh ta đã trả hết rồi.

- Cái gì? Trả hết? Tên Duy đấy trả hết cho mày á? O, thế tự nhiên nó đưa tiền cho mày à? Sao tao đéo biết chuyện gì hết thế.

Tôi đang định kể lại mọi chuyện với chị thì chuông điện thoại vang lên, nhìn dãy số đất tiền với 5 con số 8 ở đuôi là biết Duy gọi nên cũng vội vàng thay chiếc váy độc phục ra, chọn lấy 1 bộ khác mặc vào rồi cầm lấy cái túi xách đứng dậy mà nhìn chị nói:

- Em đi đã, mọi chuyện để về rồi em kể sau.

Nói rồi tôi cũng đi ra ngoài, ở ngay đầu ngõ đã thấy chiếc xe của Duy đỗ ở đấy, tôi cũng đi lại mở cửa ghế trên mà ngồi vào.

Duy thấy tôi cũng không nói gì mà lái xe đi thẳng, tôi lúc này lại mới lên tiếng:

- Thật ra tôi định nhờ anh...

Còn chưa kịp nói hết câu, Duy đã cắt ngang:

- Tìm 1 chỗ nói chuyện.

Tôi nghe vậy nên không nói gì nữa, chiếc xe chạy chạy mãi rồi cũng đi thẳng vào cổng lớn của 1 khách sạn.

Mẹ nó, muốn nói chuyện có thể lại 1 quán cafe nào đấy, đâu nhất thiết phải vào trong này.

Huống gì bây giờ là giữa ban ngày, anh ta không sợ bị nhìn thấy sao?

Nghĩ thì nghĩ vậy đấy nhưng tôi cũng không lên tiếng. Dù sao cũng là nhờ vả anh ta nên hiểu chuyện 1 chút, hơn nữa, việc này cũng chẳng phải là lần đầu.

Chúng tôi đi vào lấy 1 phòng rồi hướng đến thang máy mà nhấn thang đi lên tầng.

Duy đi trước, tôi cũng chỉ biết lẻo đẻo theo sau, tâm trạng kỳ lạ ở chỗ đã tiếp xúc nhiều lần nhưng tôi vẫn còn căng thẳng cực độ như vậy.

Chúng tôi đi vào căn phòng đã lấy, Duy lúc này lại cởi chiếc áo sơ mi trên người vứt lên chiếc ghế rồi lại phía giường nằm xuống, trông điệu bộ có vẻ mệt mỏi.

Tôi thấy anh ta nằm đấy cũng chẳng có ý định làm gì hay nói gì nên lại lên tiếng trước:

- Tôi muốn nhờ anh...

Lại 1 lần nữa câu nói chưa được nói hết thì Duy tiếp tục cắt ngang:

- Tôi hơi mệt, muốn ngủ 1 lát. Em cũng lại đây nằm đi, mọi chuyện để sau khi dậy sẽ nói.

Nói rồi anh ta cũng liền nhắm mắt lại còn tôi chỉ biết ngây người đứng đấy.

Mẹ nó, trong lòng tôi bây giờ đang rối như tơ vò, tâm trạng đầu mà có thể bình yên ngủ như anh ta.

Tôi có chút bực bội đi lại chỗ Duy gất nhẹ lên 1 tiếng:

- Tôi không còn cách nào mới bất đắc dĩ tìm anh giúp. Nhưng nếu anh không muốn thì có thể nói không cần phải dùng thái độ như vậy. Anh muốn ngủ thì ở lại mà ngủ, tôi còn việc nên đi trước.

Ai ngờ lời tôi vừa nói xong, Duy liền đưa tay ra tóm lấy cánh tay tôi kéo ngã xuống giường, anh ta theo đó cũng giữ chặt lấy eo tôi, chẳng buồn mở mắt ra.

Tôi thấy vậy liền chống chế lại:

- Anh điên à, tôi còn có có việc phải lo.

- Ở cái thành phố này, công an từ nhỏ đến lớn tôi đều quen hết, nếu em muốn tôi giúp, tốt nhất nên yên lặng.

Tối nghe vậy mới tự động khoá miệng lại, khoảng cách chúng tôi lúc này gần đến mức tôi có thể nghe được tiếng thở nặng nhọc của anh, hình như Duy đang gặp chuyện gì mệt mỏi thì phải.

Không hiểu sao lúc này nhìn dáng vẻ của anh ta như vậy, tôi lại cảm thấy có chút thương xót, bất giác cũng nằm yên, không gian đi vào tĩnh lặng.

Thời gian cứ trôi trong không khí như vậy, tôi theo đó cũng ngủ đi lúc nào không hay.

Trong cơn mơ màng, cảm nhận được bàn tay của ai đấy đang chạm vào khắp cơ thể mình, cả người có sự trống rỗng kỳ lạ khiến tôi mở mắt.

Quần áo ở trên người từ lúc nào đã bị cởi bỏ xuống, Duy ở trên người tôi đưa chiếc môi di chuyển đến từng bộ phận của cơ thể.

Mặc dù mọi thứ trần trụi đến nhìn rõ khiến tôi có chút xấu hổ nhưng quả thật bản năng của con người, tôi đối với sự kích thích này không tài nào chống chế được mà bất giác kêu lên 1 tiếng:

- Uhm!

Duy biết tôi đã tỉnh nên liền rời nụ hôn đến môi tôi, chiếc lưỡi của anh luồn vào bên trong khoang miệng, bằng 1 cách dịu dàng quấn lấy lưỡi tôi.

Bàn tay từ phía dưới chạm đến điểm nhạy cảm nhất mà cho từng ngón tay vào đùa nghịch.

Cả người tôi lúc này đã vụn vụn, phía dưới cũng ướt át, theo phản xạ vòng tay qua cổ anh đáp trả nụ hôn, 2 bầu ngực dính sát vào cơ thể săn chắc.

Duy lúc này bỗng lấy tay ra, anh khẽ tách chân tôi rồi đem cả sự cao ngạo kia đi thẳng vào bên trong, hơi bất ngờ làm tôi bật lên tiếng:

- Ahh!

Ở phía dưới, anh bắt đầu là sự chậm rãi sau đó nhanh dần.

Nụ hôn theo đó cũng rời khỏi môi tôi mà đi thẳng xuống đều 2 bầu ngực căng mọng, 2 nhũ hoa đã cương cứng mà dựng đứng cả lên, tôi theo đó vẫn không ngừng rên rỉ:

- Uhm...Duy...anh chậm lại...ahh....!

Tôi càng nói anh lại càng nhanh và dùng lực mạnh hơn.

2 chân tôi kẹp chặt lấy hông anh, cánh tay vòng ra phía sau bấu vào tấm lưng rộng lớn, mồ hôi nhễ nhại làm ướt đầm cả lòng bàn tay.

Sau khi đã thỏa mãn dục vọng, Duy mệt mỏi thả người nằm xuống bên cạnh tôi, hơi thở có phần gấp gáp nói:

- Nói đi, em muốn nhờ tôi làm gì?

Tôi lúc này vội lấy tấm chăn mỏng kéo lên che đi cơ thể mình, gương mặt vẫn còn hơi nóng mà kể lại mọi chuyện.

Duy nghe xong chợt im lặng 1 lúc rồi lại ngẩng dậy mặc quần áo vào mà trả lời tôi 1 câu lạc đề

- Chiều nay xin nghỉ làm đi với tôi.

Tôi nghe vậy không hiểu chuyện, lại thấy anh phớt lờ chuyện của tôi nên vội vàng ngắt bật dây nói:

- Không được, bên công an họ hẹn tôi chiều nay lên làm việc. Anh rất cuộc có giúp tôi được hay không thì cũng nên nói thẳng.

Duy lúc này quần áo đã chỉnh tề quay sang nhìn tôi, dáng vẻ có chút ngông nghênh, 2 tay đút túi quần, bình thản nói:

- Lắm kẻ giết người họ còn không sợ, đây chỉ là bị gãy cái mũi giả, giỏi lắm thì làm được tờ giấy giám định thương tật trên 10% đến vài chục triệu, cũng chưa chết người thì em lo cái gì? Tiền sao? Tôi có!

Tôi nghe vậy chột ngậy người 1 lúc rồi nói:

- Nhưng...họ nói tôi chiều nay...

- Giấy triệu tập thì không, thế bọn nó bảo em ngắt tù em cũng chịu ngắt? Bằng chứng không có, em không lên, bọn nó dám làm gì? Nếu dám, tôi lo. Còn chiều nay đi cùng tôi, tôi sẽ cho em gặp 1 số người.

Mặc dù trong lòng vẫn lo sợ nhưng không hiểu sao tôi lại chọn tin tưởng Duy.

Không phải vì địa vị hay vì Duy có tiền mà vì lời nói của anh không 1 chút đắn đo và vô cùng chắc chắn.

Buổi chiều hôm ấy tôi điện thoại cho quản lý xin nghỉ rồi cũng nói qua với chị Ly.

Duy không cho tôi về phòng trọ, anh đưa tôi đến 1 cửa hàng thời trang độ hiệu nổi tiếng.

Vốn dĩ là gái quê, tiền cũng không có, tôi dùng đồ chợ quen rồi nên đối với những thứ đắt tiền này quả thật cảm thấy không hợp.

Nhưng vì Duy nói đi cùng anh ta gặp 1 số người có địa vị nên tôi cũng cố lựa lấy 1 chiếc váy phù hợp nhất mà mặc vào.

Tôi ở trong phòng thay đồ sơ soạn 1 lúc, cũng tiện trang điểm lại, khi cảm thấy đã ổn mới đi ra.

Duy thanh toán tiền xong, chúng tôi cũng trở ra ngoài, còn chưa kịp ra đến xe thì 1 giọng nói vang lên:

- Anh Duy.

Tôi và Duy theo hướng phát ra âm thanh liền quay người nhìn.

Lúc này trước mặt tôi là cô gái đã 2 lần tôi gặp mặt. 1 là ở Hải Sản Phố, 2 là hôm tôi về nhà Duy.

Ở bên cạnh cô ta lúc này là 1 người phụ nữ trung tuổi, nét mặt có phần sang trọng.

- Mẹ đi mua sắm sao?

Câu nói của Duy làm tôi giật mình, kia là mẹ Duy, cô gái đi bên cạnh không nhận là người đã nói "Dù sao sau này em cũng là vợ anh", vậy chẳng phải bắt gặp Duy đi cùng tôi như vậy là vô lý sao?

Bỗng nhiên tôi lại cảm thấy chột dạ thì mẹ của Duy lên tiếng:

- Cái Trang nó đến nhà thăm mày mà mày lại bỏ đi mất hút cả nửa ngày với 1 đứa con gái vớ vẩn này à?

Câu nói của bà làm tôi cảm thấy bị xúc phạm nhưng tôi không dám hỗn láo, khi tôi định lên tiếng giải thích thì Duy liền nói:

- Con có việc cần phải đi trước, mẹ với Trang đi mua sắm, cần thì thanh toán bằng tài khoản của con.

Nói rồi anh quay sang nhìn tôi tiếp lời:

- Đi nào.

Duy quay người đi lại phía xe, tôi thấy vậy cũng có chút ái ngại cúi đầu chào 2 người bọn họ 1 cái rồi xoay người đi theo Duy.

Còn chưa kịp mở cửa xe, tôi bị 1 cánh tay của ai đó kéo quay người lại, ngay sau đó liền nhận được 1 cái tát đau điếng từ người đấy.

Tôi kinh ngạc mở to mắt nhìn người trước mặt, cả người cứng đờ lại không biết nên làm gì chỉ thấy được đôi mắt mình đã trở nên long lanh nước.

Mng đoán xem là ai đã tát Huyền nào?

(Còn nữa)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 13

Duy lúc này quay người lại thấy vậy liền túm lấy cánh tay Trang mà gắt lên:

- Cô đang làm cái gì thế?

Trang nhìn anh bằng nét mặt vô cùng hiển nhiên mà nói:

- Em không làm sai. 1 lần em có thể cho qua nhưng đây là lần thứ 2 em bắt gặp cô ta đi với anh, chắc chắn giữa 2 người có gì. Dù sao sớm muộn em cũng là vợ anh, vậy cảnh cáo cô ta để giữ chồng mình thì có gì không đúng.

Tôi nghe Trang nói vậy trong lòng cũng cảm thấy có chút tội lỗi.

Nếu giữa tôi và Duy không có gì thì nó lại khác nhưng quả thật giữa tôi và anh ta lại trên cả mức là bạn bè.

Tôi còn chưa biết nên giải thích như thế nào về 2 lần gặp mặt đó thì Duy đã lên tiếng:

- Hành xử kém như vậy mà muốn bước chân vào làm dâu nhà tôi sao?

Lời Duy vừa dứt thì mẹ anh với nét mặt bình tĩnh mà lên tiếng:

- Nếu là mẹ bảo Trang nó làm thì sao?

Duy nghe vậy mới hất tay Trang ra, đưa tầm mắt đến đối diện bà rồi nói:

- Mẹ muốn có con dâu, vậy trước tiên hãy biết cách làm mẹ chồng.

Duy chỉ nói với mẹ mình 1 câu vốn là lạc đề nhưng lại khiến bà có chút tức giận đến nỗi không nói được lại nào nên lại chuyển mục tiêu sang tôi mà công kích:

- Tôi không biết cô làm sao quen được con trai tôi. Cũng không biết cô có biết chuyện nó sắp lấy vợ không nhưng hôm nay nghe Trang nó nói rồi đấy. Nếu cô còn tự trọng thì nên biết phải làm như thế nào đúng không?

Tôi nghe bà nói vậy liền lên tiếng giải thích:

- Cháu với anh Duy thật sự không có gì cả, xin bác với chị đừng hiểu lầm.

- Nghe nói cô làm gái rút rượu bia phải không? Nghề nghiệp cũng không phải tử tế, làm gì cũng nên để mặt mũi cho người khác.

Tôi biết cái nghề PG trong mắt mọi người là rất tiêu cực, bản thân cũng nhận thấy như vậy nhưng nghe mẹ Duy nói vẫn cảm thấy bị xúc phạm nặng nề

Bỗng Duy lúc này mở cánh cửa xe rồi kéo tay tôi đẩy vào trong ghế.

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì Duy đã đóng cửa lại rồi nhìn đến bà nói:

- Giữa con và Trang chưa bao giờ đi quá mối quan hệ tìm hiểu. Muốn cưới cô ấy cũng mới chỉ là chủ ý của mẹ, con còn chưa đồng ý. Mẹ biết đấy, tính con không thích bị sắp đặt, mọi chuyện mẹ đừng làm quá lên. Còn cô gái này là đi cùng con, mẹ nói gì cũng nên để mặt mũi cho người khác. Mẹ xem thường cô ấy cũng là đang hạ thấp các mối quan hệ của con. Đang ở ngoài đường, không tiện nói chuyện. Mẹ cùng Trang đi vui vẻ.

Nói rồi Duy cũng đi sang phía bên kia mở cửa xe ghế vào rồi nổ máy đi.

Tôi không nghĩ anh ta lại có thể ở trước mặt mẹ mình mà lên tiếng vì tôi, quả thật có chút cảm động:

- Anh nói như thế, không sợ mẹ mình giận sao?

Duy nghe vậy vẫn chỉ tập trung lái xe, không nhìn tôi mà trả lời:

- Tính mẹ tôi, tôi hiểu. Bà ấy luôn quan tâm con mình 1 cách thái quá, can thiệp sâu vào cả những việc cá nhân. Ít nhi ều cũng 32 tuổi đ ầu, tôi đủ hiểu những việc mình làm, nên không thích có sự sắp đặt của người khác. Quen Trang cũng chỉ là muốn đ ể bà xuôi lòng, còn tôi chưa muốn lấy vợ ở độ tuổi này.

Tôi nghe vậy cũng chỉ biết gật đ ầu 1 cái. Anh ta hơn tôi đến chục tuổi, tất nhiên suy nghĩ phải khác r ồi.

Chẳng bù cho tôi khi trước còn chung sống với Đạt, chỉ 1 lòng muốn được 2 bên gia đình cho cưới nhau.

Giờ nghĩ lại đúng là tuổi trẻ b ồng bột, cũng may là nhà tên đấy không ưa tôi, tôi mới tránh được bãi phân này.

Duy đưa tôi đến 1 nhà hàng khá sang trọng, tôi nhìn nó mà nghĩ thật may là đã chọn được cho mình 1 chiếc phù hợp nếu không với bộ qu ần áo hàng chợ không quá 300k mà đi vào đây, thật sự mất mặt.

Tôi đi theo sau Duy đến 1 phòng ăn VIP mà mở cửa bước vào.

Bên trong lúc này phải có đến 4-5 người lớn tuổi, chắc khoảng độ ngoài 50.

Vừa thấy Duy bước vào là cũng li ền ni ềm nở đứng dậy bắt tay chào hỏi.

Chúng tôi đi lại phía bàn ng ồi, sau 1 màn giới thiệu qua qua, tôi biết được 1 người ở trong đây là Đội trưởng đội đi ều tra tổng hợp thành phố, 1 người là Phó bí thư tỉnh uỷ, mấy người kia chức vụ cũng không t ầm thường.

Duy lúc này nhìn sang tôi nói nhỏ:

- Em rót rượu đi, mấy người này đâu là quan lớn, chuyện của em, chỉ cần vài ly rượu là giải quyết được.

Tôi nghe vậy cũng làm theo, đứng dậy mở chai rượu ra rồi rót vào chén của từng người.

Sau khi tôi rót xong quay lại vị trí ngồi xuống thì 1 người ở trong số đấy lại lên tiếng:

- Chú Duy không định giới thiệu cho anh em biết đây là ai à?

Duy nghe vậy liền cười 1 cái:

- Đây là cô em gái chơi với em. Thật ra hôm nay mời các anh đến đây cũng có việc muốn nhờ vả. Nhưng mà để sau đã, chúng ta nâng ly trước.

Nói rồi Duy cầm chén rượu của mình đưa lên, mấy người kia cũng theo sau, tôi vì lịch sự cũng nâng chén của mình cùng chạm vào chén của họ nhưng không uống, chỉ nhấp môi.

Sau vài câu chuyện trà dư tửu hậu, Duy lúc này mới nhìn đến người Đội trưởng đội đi đầu tra tổng hợp mà nói:

- Anh Thành này, bên đội anh có phải hôm qua mới tiếp nhận thụ lý hồ sơ 1 vụ án cố ý gây thương tích đúng không?

- 1 ngày không biết bao nhiêu vụ, chú nói thế thì anh biết làm sao được. Chú phải nói tên để anh hỏi mấy đứa cấp dưới xem.

Duy nghe vậy mới nhìn sang tôi:

- Tên cô gái kia là gì?

- Trần Diệu Linh.

Người anh tên Thành kia nghe vậy mới lấy điện thoại ra bấm gọi cho ai đấy rồi đưa lên tai:

- Tùng à? Hôm nay có trực không?

-

- Ủ, mày tìm cho anh ngày hôm qua xem có hồ sơ nào tên là Trần Diệu Linh không? Cố tình gây thương tích nhé.

-

- Ủ, xong gọi điện lại cho anh.

Thành nói rồi cúp máy, lại nhìn về phía chúng tôi:

- Đợi tí, để nó tìm rồi nó báo lại. Nhưng mà làm sao, chú nói qua cho anh biết. Có liên quan đến cô em này à?

Duy nghe vậy nhìn anh ta cười rồi trả lời:

- Cũng là chuyện đàn bà, con gái ấy mà anh. Xích mích rồi đánh nhau vài cái, nghe nói con Linh kia cũng không bị làm sao nhưng chắc có ít tí thì làm giám định sức khỏe nên làm đơn kiện lên thành phố. Em hỏi anh xem có nhận vụ đấy không, thì anh xem xét xử lý nhẹ cho con em em, rồi em sẽ cảm ơn anh sau.

- Chú lại nói thế rồi, anh em có việc nhờ vả thì giúp chứ ờn huệ cái gì. Để đợi nó báo lại xem cụ thể nó thế nào.

- Vậy em xin phép các anh ở đây, uống riêng với anh Thành 1 cái.

Tôi nghe vậy cũng vội rót rượu vào chén 2 người họ.

Sau khi rượu được uống hết thì cũng là lúc chuông điện thoại của Thành vang lên:

- Anh đây, sao rồi?

-

Không nghe được đầu bên kia nói gì, Thành liền nhìn sang tôi hỏi:

- Em là Lê Bích Huyền à?

Tôi nghe vậy liền vội vàng gật đầu:

- Vâng!

Thành lúc này mới nói với người trong điện thoại:

- Đúng rồi, thế đơn tố cáo những gì?

-

- Ủ, được rồi. Chú xem xét xử lý hồ sơ đấy em đẹp 1 chút, con em của anh đấy mà.

-

- Ủ, thế nhé.

Nói rồi Thành tắt máy, nhìn về phía tôi:

- Em không phải lo đâu, anh giải quyết xong rồi. Với cả vụ của em bên đối phương không cung cấp được bằng chứng nên cũng không xử lý được.

Tôi nghe đến đấy mới dám thở phào 1 cái nhìn anh ta nói cảm ơn.

Duy lúc này mới lên tiếng:

- Cái lão già Dũng trẻ đạo này làm ăn thế nào, các anh có biết không?

Tôi nghe vậy mới nhìn Duy có chút kinh ngạc, nghĩ anh giúp tôi giải quyết chuyện hồ sơ vụ án thôi không ngờ anh lại muốn đi đầu tra cả lão bô của con Linh.

1 người ở trong số kia lên tiếng trả lời anh:

- Lão đầy vừa mới thôi được dự án lớn ở khu MB530, vụ đầy cũng ăn được mấy tỉ chứ không ít.

- Vụ nào cũng cắt xén nhiều thế mà vẫn chưa bị sờ gáy à?

- Lão đầy khôn lắm, tháng nào cũng quà cáp từ người to đến thằng nhỏ. Riêng ở cái thành phố này, Dũng trề đứng đầu các dự án còn gì.

- Bà vợ của nó tên nhĩ. Em tự nhiên lại quên mất mà nghe nói lão đầy sợ vợ lắm.

- Bà Hạnh đấy, ghê gớm lắm. Thằng Dũng trề lấy vợ nhờ hết bên đường nhà vợ mới có cơ ngơi như bây giờ, nên nó sợ là đúng. Tài sản nghe đâu toàn đứng tên vợ, lệch 1 cái là mất hết.

- Em có việc muốn nhờ bà ấy, mà không biết liên lạc như thế nào.

- Để anh về hỏi mẹ vợ nhà anh, thấy cũng hay qua lại với bà đấy. Nhưng phải để anh lựa lời hỏi khéo, kéo mẹ già lại nghĩ vợ vẫn thì chết.

Lời anh ta vừa dứt cả đám liề cười ồ, Duy bảo tôi rót rượu rồi cần chén của mình nâng lên:

- Hôm nay em thật sự rất vui, có việc gọi anh em đầu đến nên em rất cảm ơn. Anh em mình uống vài chén rồi ta đi hát nhĩ, để em gọi mấy cô em lên phục vụ. Đạo này nhiều mới ngon lắm.

Mấy người kia nghe vậy liề cười vẻ thích thú lắm.

Mặc dù tôi không ưa lắm việc này, nhưng có lẽ đây là cách duy trì những mối quan hệ của bọn họ.

Hướng gì Duy đã giúp tôi nhiều chuyện, tôi chỉ biết an phận nghe theo.

Chúng tôi ăn uống xong, thanh toán thì liề đi ra xe rồi hướng đến 1 quán karaoke lớn.

Trên đường đi, Duy có dừng lại ở 1 hàng tạp hoá, bảo tôi vào mua phong bì.

Tôi lúc đầu không hiểu nên cũng đi vào mua, khi trở lại xe thì Duy lấy trong túi quần ra là 1 tập tiền 500k đưa cho tôi rồi nói:

- Em đếm ra lấy 20 triệu bỏ vào phong bì.

Tôi nghe vậy nên cũng buột miệng hỏi:

- Làm gì thế?

- Tất nhiên làm gì có ai giúp không công. Họ không nói nhưng mình vẫn phải hiểu ý.

Tôi nghe vậy mới giật mình:

- 20 triệu sao? Tôi không có tiền trả anh đâu.

- Tôi cho em nợ, tính vào đó là 4 đêm.

Duy trả lời thản nhiên làm tôi có chút xấu hổ:

- Tôi đâu có bảo anh làm vậy, anh là đang ép tôi phải nợ sao?

- Không phải em muốn tôi giúp sao? Nếu không cần thì mai đợi gọi lên công an thành phố.

Tôi nghe vậy biết hết đường nói lý cũng chỉ đành im lặng đếm tiền bỏ vào phong bì.

Mẹ nó, đời giàu nhất vẫn là bọn quan chức, 1 câu nói kiếm được 20 triệu. Ông trời có phải bất công quá không, nghèo như tôi lại còn ôm thêm nợ thành ra nghèo vẫn hoàn nghèo, còn giàu lại vẫn cứ giàu.

Chiếc xe dừng lại ở 1 quán karaoke nhấp nháy đủ ánh đèn.

Tôi lúc này đưa phong bì và tiền cho Duy thì anh chỉ cần lấy chiếc phong bì rồi nói:

- Em cần lấy, lát nữa vào sẽ gọi dịch vụ, tôi không quen bỏ tiền cho bọn họ, nên em để ý 1 chút. Không cần quan trọng tiền, chỉ cần mấy người kia hài lòng là được. Đối với bọn họ cứ hào phóng 1 chút, ta sẽ không bị thiệt.

Tôi nghe vậy lại ngây người, anh ta tin tưởng tôi đến mức đưa tôi cần 1 số tiền lớn này sao:

- Anh không sợ tôi ôm nó trốn đi à?

- Em trốn được thì cứ trốn, tôi đủ tiền để tìm em về. Khi đấy tính vào nợ, em ngủ với tôi lúc nào mới trả hết.

Mẹ nó, anh ta hờn lại nhắc đến chuyện đấy khiến tôi xấu hổ. Được, muốn tôi cần tiền vậy để tôi hào phóng cho anh ta xem.

Tôi bỏ tập tiền vào túi xách mà mở cửa bước xuống xe rồi đợi Duy đỗ xe gọn lại.

Mấy người kia đã đi vào lấy phòng trước.

Duy lúc này xuống xe đi lại chỗ tôi, khi chúng tôi đang định đi vào trong thì 1 âm thanh từ phía sau vang lên:

- Đm con đĩ, tao tìm được mày rồi.

Tôi và Duy theo phản xạ quay người lại, còn chưa kịp hiểu chuyện gì chỉ thấy 1 con dao chĩa thẳng về phía tôi.

1 giây sau đó cả tôi và Duy liền bị đẩy ngã xuống đất, cơn đau kéo đến, cảm nhận được mùi máu, tôi sợ hãi và cố gắng nhìn kẻ cần dao kia, hẳn đội chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống che đi nửa gương mặt nhưng vẫn nhận ra đó chính là Đạt, nó đã bỏ chạy ngay sau đấy.

Theo bạn, Duy hay Huyên bị đâm?

(Còn nữa)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 14

Truyện có sớm hơn dự kiến nè cả nhà 😊

Mọi người xung quanh lúc này liền xúm lại chỗ tôi, đâu đó có vài câu la hét dữ dội:

- Mau bắt lấy thằng kia, nó đâm người ta rồi.

Tôi lúc này mới gắng gượng nhìn sang Duy, cánh tay anh bị lưỡi dao xướt qua làm rách 1 đường, máu đỏ thấm hẳn lên chiếc áo sơmi trắng.

Anh hình như không biết mình bị thương thì phải, nét mặt có chút lo lắng nhìn tôi mà nói với những người đang đứng hiếu kỳ xung quanh:

- Ai gọi giúp tôi 1 chiếc xe cứu thương.

Mọi người xung quanh bắt đầu xì xầm to nhỏ, ai cũng tò mò nhìn tôi.

Còn tôi bây giờ cả người đau điếng đến nỗi không còn muốn cử động, phía phần eo co thắt lại, máu từ đây vẫn không ngừng chảy ra, cả con dao Thái còn cắm thẳng vào, đau đến mức tôi tưởng mình sẽ chết đi vậy.

Duy lúc này để tôi nằm ngay ngắn trên đất, anh còn để ý kéo chiếc váy của tôi xuống rồi cởi áo mình ra quấn chặt vào vết thương của tôi sát ngay lưỡi dao.

Lúc này 1 người dân quanh đấy lên tiếng:

- Có taxi kia, cho cô ta lên xe đi, bây giờ chờ cứu thương đến lúc nào.

Đầu óc tôi bây giờ choáng váng đến mức chẳng còn sức để mà lên tiếng, hơi thở cũng trở nên khó nhọc.

Duy thấy vậy liền nhìn tôi hỏi:

- Em có thể đi được không?

Tôi nhìn Duy bằng đôi mắt thật sự đã muốn sụp xuống, lúc này trong đầu không ngừng suy nghĩ, tôi không muốn chết ở độ tuổi này, tôi không muốn bố mẹ tôi người tóc bạc tiền kẻ đầu xanh.

Tôi còn cả 1 đường dài phía trước, kiếm được tiền, xin được cái nghề tử tế, lo cho ông bà, còn cả thằng Tí mới lớp 6 nữa, phải cho nó học hết, học bù cho cả tôi.

Tôi không muốn chết, tôi muốn được tiếp tục sống, tôi khó nhọc nhìn anh nhưng vẫn gắng gượng gật đầu 1 cái.

Duy thấy vậy mới nhìn lên những người xung quanh kia nói:

- Mọi người lùi bớt ra, để cô ấy có chút không khí....Anh, cho tôi mượn cái áo.

Duy chỉ đến 1 người đàn ông đứng gần đó nói khiến anh ta ngại người nhưng sau đó cũng hiểu chuyện liền cởi chiếc áo của mình ra đưa cho Duy.

Duy cần lấy nó quấn xuống chân váy tôi để giữ chiếc váy không bị lộ rồi lại nhìn đến người vừa đưa áo nói:

- Lại giúp tôi đưa cô ấy ra xe, anh đỡ 2 chân còn tôi sẽ ở trên. Cần thận đừng có để vết thương cử động mạnh.

Anh ta nghe vậy cũng liền gật đầu đi lại nâng chân tôi lên, Duy hướng về phía đầu tôi nâng cao, 1 vài người cũng vào xúm nhưng Duy đầu nói không cần nhiều chỉ bởi vì để không khí cho tôi thở.

Tôi được đặt vào ghế sau xe của Duy rồi đưa đến bệnh viện, mọi thứ vẫn còn tỉnh táo cho đến khi tôi được đặt lên chiếc giường đẩy vào phòng

cấp cứu, về sau được gây mê nên không còn nhận thức được gì nữa.

Cho đến khi tỉnh lại ở 1 phòng chăm sóc đã thấy chị Ly ở đây từ lúc nào.

Chị vừa thấy tôi tỉnh lại liền lên tiếng:

- Này, mày thấy sao rồi? Tao nghe tin mà sợ chết khiếp.

Tôi nhìn chị mệt mỏi nói:

- Ai bảo chị biết thế?

- Còn ai nữa ngoài lão Duy, chẳng phải mày đi cũng lão hay sao? Lão gọi điện cho anh Nam rồi anh Nam gọi cho tao. Mà cái thằng cha Nam còn nói kiểu nghiêm trọng lắm làm tao sợ phát khóc.

- Thế anh Duy đâu? Hôm qua em thấy anh ấy cũng bị thương.

- Mới vừa ở đây, chắc giờ về rồi. Tao chạy đến thấy lão cời trần, cánh tay bị bị dao cửa qua nên rách 1 đoạn, băng rồi. Không phải lo. Cái mày lo bây giờ là phải bắt được thằng đâm mày kìa.

Tôi nghe vậy mới sức nhớ đến:

- Thằng Đạt, nó đội mũ che mặt nhưng em nhận ra nó.

- Đm, vẫn là thằng con chó đấy, nó còn sống là nó đeo tha cho mày đâu. Huyền ơi, tao sợ lắm, mày gặp phải thằng khốn nạn rồi, nếu không bắt được nó thì mày chỉ có chết thôi.

- Chắc nó cay em chuyện em báo bọn Tuấn gấu đến xích nó.

- Đéo cần biết vì lý do gì, cứ tống nó vào tù cho đỡ nguy hiểm.

Tôi nghe vậy cũng không nói gì, 1 phần vì cơn đau chỗ vết thương vẫn còn, 1 phần vì tôi thực sự cảm thấy quá mệt mỏi.

Nếu như Đạt có thể bỏ qua tôi, tôi cũng sẵn sàng bỏ qua cho hắn, chỉ là hắn lại luôn gây tổn hại cho tôi, cũng đừng trách tôi tại sao không nể tình nghĩa.

Yêu thì có yêu thật nhưng 1 khi đã bạc đến mức này thì thương tiếc cái gì nữa.

Nhìn ra phía ngoài cửa sổ thấy trời cũng chỉ mới quá nửa đêm, tôi lại nhắm mắt muốn nghỉ ngơi 1 chút.

Chị Ly thấy vậy cũng không nói gì nữa, liền mở chiếc giường gấp mà ai đã chuẩn bị sẵn rồi cũng nằm xuống ngủ.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, không thấy chị Ly ở đây, tôi muốn đi vệ sinh nên đành phải tự gắng gượng dậy mà xệt từng bước 1, vết thương ở phần eo bị cử động lại nhói lên.

Sau khi rửa qua mặt mũi trở ra ngoài thì chị Ly tay xách 1 chiếc cặp lồng đi vào, thấy tôi liền vội lại gần đỡ lấy rồi nói:

- Tao chạy ra ngoài mua cháo. Mẹ nó, mày biết tao gặp được ai không?

Tôi lết lết vài bước lại giường ngủ xuống, đi 1 bước cũng cảm thấy phải nín thở vì đau, không mấy quan tâm đến lời chị nói mà trả lời qua loa:

- Em biết sao được.

- Con Linh đấy, con chó chết. Đm, mặt nó còn sưng vù lên, tao thấy phải băng mũi, chắc giờ bẹp mẹ nó rồi. Mà người thì dẻo nghiêm trọng gì, nó vẫn muốn ở viện ăn vạ à. Thế vụ đơn kiện sao rồi?

- Em cũng không biết nữa, hôm qua đi ăn với Duy, anh ấy gọi lão nào ở bên công an thành phố ý, lão đấy bảo lo rồi. Chẳng biết sao.

- Uh, lo rồi thì tốt. Lão Duy làm được, anh Nam bảo lão đấy còn quan hệ nhiều hơn cả a ý mà, lại thêm có tiền nữa, chả có cái dẻo gì mà không giải quyết được.

Vừa nói chị vừa đổ cháo ra bát đưa cho tôi, tôi nhận lấy rồi lại nhìn chị hỏi:

- Hôm nay chị không đi làm à?

- Tao đi làm thì ai chăm mày? Bố mẹ mày thì ở quê. À, nói tao mới nhớ. Lúc này bố mày gọi điện, tao thấy mày đang ngủ, gọi không dậy nên tao bảo mày ra ngoài rồi. Giờ gọi lại xem có chuyện gì không?

Tôi nghe vậy cũng đưa bát cháo cho chị cầm hộ rồi lấy điện thoại bấm gọi.

Sau vài cuộc gọi không nghe máy, cuối cùng đầu bên kia cũng có tín hiệu:

- Huyền à?

- Con đây, lúc này bố gọi có chuyện gì thế ạ?

- Công việc mày ở trên đấy thế nào rồi?

Tôi thấy ông hỏi vậy cũng có chút khó hiểu nhưng vẫn trả lời:

- Vẫn bình thường, có chuyện gì không bố?

Ở đầu dây bên kia tôi nghe được tiếng thở dài của ông, sau 1 hồi mới thấy ông trả lời:

- Bác sĩ nói bệnh của mẹ mày không được khả quan. Nếu sắp xếp được công việc thì về thăm bà ấy 1 cái.

Lời nói của ông như búa đánh xuống đầu tôi vậy:

- Tại sao lại không được khả quan? Không phải bố bảo chỉ là mới chớm, có thể đi điều trị được sao?

- Bác sĩ ngay lúc đầu cũng nói chưa có thuốc chữa khỏi, chỉ là nằm điều trị giảm các biến chứng. Không ngờ bệnh tái phát nhanh đã chuyển sang

giai đoạn cuối rồi.

Tôi nghe đến đây nước mắt liền ứa ra:

- Có lẽ người ta chẩn đoán nhầm, ngày mai con về sẽ đưa mẹ lên thành phố đi điều trị. Bác sĩ ở đây họ giỏi hơn, chắc chắn chưa được.

- Huyền, nghe lời ba. Bác sĩ người ta không thể nhầm lẫn được. Mà xem sao thu xếp về thăm mẹ mấy 1 lát, bà ấy dạo này có vẻ yếu đi nhiều rồi.

Tôi nghe vậy không nói được gì, chỉ biết nấc lên, đầu bên kia bố tôi cũng tắt máy.

Chị Ly thấy vậy liền lo lắng hỏi:

- Huyền, sao thế? Có chuyện gì à?

Tôi nước mắt ngấn dài nhìn chị:

- Chị ơi, cho em xuất viện, em giờ phải về quê.

- Mà điên à, mới phẫu thuật hôm qua, hôm nay xuất viện, ai dám ký cho mà xuất viện. Có chuyện gì, nói tao nghe xem.

- Bố mẹ mới gọi, bảo mẹ em, bà ấy.....không khả quan.

Chị Ly nhìn tôi có chút giật mình, thêm cả thương xót:

- Sao mà nhanh thế được, mà chẳng phải bảo mới bị thôi à? Bây giờ không ai cho mà xuất viện đâu.

Tôi nghe vậy liền gắng gượng bước xuống giường túm lấy cánh tay chị:

- Chị cho em gặp bác sĩ trực, em sẽ ký cam kết chịu rủi ro khi xuất viện. Chắc chắn họ đồng ý.

Chị giữ lấy tôi mà gắt lên:

- Mày điên rồi, không được. Có muốn về thì cũng đợi mấy ngày nữa. Bây giờ người ngợm như này, mày đứng còn không nổi, thì về làm sao?

- Nhưng bây giờ không về, em chỉ sợ sau này không kịp.

- Mẹ cái mồm này, toàn nói gở. Cái gì mà không kịp.

Lời chị vừa nói xong thì phía bên ngoài liền có tiếng nói vọng vào:

- Đây, phòng này này bác.

Tôi và chị Ly theo đó cũng nhìn ra phía cửa, người bước vào làm tôi giật mình.

Mẹ Duy, bà ấy đến đây làm gì?

Bà thấy tôi ngây người liền lên tiếng:

- Đúng là vô giáo dục có khác, gặp người lớn cũng không biết chào!

Tôi nghe vậy mới giật mình cúi chào bà 1 cái:

- Bác!

Bà lúc này tiến lại chỗ tôi nói:

- Cô đừng nghĩ là tôi đến thăm cô, tôi chỉ đến nói cho cô biết đừng có gặp thằng Duy con tôi nữa. Hôm qua nó đi với cô lúc về người lại bị thương. Nghe Trang nói chuyện mới biết là cô bị ai đâm nên mới trúng phải nó.

Tôi nghe bà nói vậy cảm thấy có chút mắc nợ nên nhẹ giọng xin lỗi:

- Dạ, cháu xin lỗi. Anh Duy có nghiêm trọng không bác.

- Cô còn hỏi có nghiêm trọng hay không à? Vậy lấy dao rạch thử xem.

Bà mặc dù có quá lời nhưng tôi hiểu nỗi lòng người mẹ nên cũng biết đi ầu:

- Vâng, cháu thật sự không mong muốn chuyện này. Mong bác thông cảm. Đợi khi cháu sẽ đến thăm anh ấy.

- Thôi, cô không phải đến thăm. Tôi chỉ cần cô đừng xuất hiện trước mặt nó là được.

Tôi nghe vậy không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy buồn nhưng vẫn "dạ" 1 cái.

Chị Ly đứng bên cạnh nghe mẹ Duy nói trông có vẻ bức tức lắm nhưng vẫn cố nhịn.

Bà lúc này nhìn tôi 1 lượt rồi nói thêm 1 câu:

- Cô đúng là đồ sao chổi, tối nhất nên tránh xa con tôi ra, đen đủi tự mình cô chịu lấy, đừng lôi nó vào. Loại vô phúc.

Chị Ly lúc này nghe bà nói vậy không nhịn được nữa liền gắt lên:

- Đây, cái gì cũng vừa phải thôi nhé. Bà không thấy con Huyền nó còn bị nặng hơn thằng con bà à? Chuyện xảy ra là đi ầu không ai mong muốn, hơn nữa Duy cũng chỉ bị thương ngoài da, bà làm gì cứ phải quá lên thế.

Tôi thấy chị nóng tính nên lấy tay gài lại, mẹ Duy lúc này cũng đáp trả Ly:

- Đúng là ngu t ần ngu, m ấ t ần m ấ. Vô học thì chơi với loại vô học.

Ly không chịu nổi liền định nhào lên caiz tay đôi với bà:

- Bà nói ai vô học? Vậy bà đến đây nói xỉa xối người khác là có học chắc.

Tôi lúc này phải túm lấy chị Ly kéo lại, nhưng có lẽ Ly tức quá nên hất tôi ra làm rụng đến vết thương khiến tôi kêu đau 1 tiếng.

Chị thấy vậy mới vội vàng đỡ lấy tôi, rồi cố nhịn xuống nhìn mẹ Duy nói:

- Chúng tôi không tiếp nổi người có học như bà nên mời bà đi cho.

Lời chị vừa dứt thì Duy từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy bà có vẻ nhú mảy:

- Mẹ đến đây làm gì?

Bà nghe vậy liền vội vàng quay lại nhìn anh:

- Thế mảy đến đây làm gì? Còn không sợ có ngày bị liên lụy nữa sao? Thôi, đi về cùng mẹ. Thăm thì cũng thăm rồi, mẹ thấy nó có sốt lắm, mảy tránh xa thì hơn.

Nói rồi bà quay người túm lấy cánh tay Duy đẩy ra nhưng anh lại gỡ tay bà rồi nói:

- Bệnh viện đông người như thế này, mẹ không muốn mất mặt thì đi về trước đi.

Bà nhìn Duy tức tối lắm nhưng có lẽ biết không nói được anh nên hậm hực bỏ đi còn không quên để lại 1 câu:

- Cá không ăn mắm cá ươn!

Duy lúc này mới đi lại chỗ tôi nhìn 1 lúc rồi mới lên tiếng:

- Công an đã vào cuộc vụ này rồi, em có muốn kiện hay không?

Tôi nghe vậy mới giật mình nhìn anh, Duy là đang giúp tôi lấy lại công bằng sao?

Tôi đến giờ vẫn không hiểu, tại sao anh ta lại luôn giúp đỡ tôi nhiều đến như vậy.

Chỉ có đi ầu, tôi bây giờ nửa muốn kiện, nửa muốn không.

Duy thấy tôi chần chừ lại tiếp lời:

- Nếu em không muốn kiện thì tìm người đánh thẳng đấy 1 trận đến chừa. Còn nếu muốn, chỉ việc nói, tất cả mọi thủ tục, tôi lo.

Chị Ly nghe vậy liền chen vào:

- Giết được nó thì giết chứ đánh nó làm gì? Mày kiện đi, bỏ tù một ông nó.

Tôi cảm thấy rối như tơ vò, thật sự không muốn liên quan đến pháp luật, bởi tôi bây giờ chỉ muốn về quê thăm mẹ mình.

Rốt cuộc tối có nên kiện hay không?

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 15

Chị Ly thấy tôi cứ chần chừ không trả lời liền huých nhẹ vào vai tôi 1 cái rồi nói:

- Mà còn suy nghĩ cái gì nữa, hay là còn thương xót cho thằng chó đấy. Đm, bị nó đánh cho tí chết mà vẫn còn vẩn vương, tao cũng đến chịu mày.

Không hiểu sao lại không muốn Duy hiểu lần nên tôi nghe chị nói vậy lại liền giải thích:

- Không phải, em cũng muốn kiện nó, chỉ là sợ làm lớn, bố mẹ em lỡ may biết chuyện. Chị biết đấy đấy, mẹ em giờ....

Tôi còn chưa kịp nói hết câu thì Duy liền cắt ngang:

- Nếu em không muốn ra mặt, tôi cũng có cách giải quyết. Em chỉ việc nói muốn hay không muốn thôi.

Tôi nghe vậy nhìn Duy có chút sững sờ, biết anh ta có địa vị, có tiền, muốn làm gì cũng được, chỉ là không ngờ 1 người như anh ta lại chịu bỏ tiền và thời gian cho 1 cô gái quê như tôi.

Còn nhớ ngày đầu gặp Duy, anh là vị khách đầu tiên bỏ tiền cho tôi 1 cách rộng rãi như vậy, từ đấy có 1 chút thiện cảm.

Lại thêm sau lần anh ta mua tôi 1 đêm với giá 20 triệu, mặc dù khi ấy có chút bất mãn nhưng giờ nghĩ lại chẳng phải nên cảm ơn anh ta đã chịu bỏ tiền ra sao?

Cho đến ngay cả bây giờ, số tiền nợ của tên Tuấn gấu cũng là Duy trả, vụ việc đánh con Linh cũng là Duy giải quyết và lần nay anh lại ra mặt vì

tôi lấy lại công bằng.

Người đàn ông này tôi sớm đã để tâm đến rồi, nếu không tại sao lại phải chạy đi nhờ anh ta giúp đỡ.

Bảo tôi vương vấn thằng Đạt? Tôi chỉ sợ tôi sắp ngu ngốc mà treo cao mất rồi.

Tôi nhìn Duy cũng chẳng chần chừ gì nữa mà gật đầu 1 cái:

- Tôi phải làm gì?

Duy nghe vậy nét mặt vẫn bình thản trả lời:

- Em chỉ việc nằm đây dưỡng sức, tôi sẽ cho người viết đơn kiện gửi lên. Nếu có thể thì vài ngày nữa sẽ có công an đến bệnh viện lấy lời khai. Em chỉ cần kể lại mọi chuyện, cần thiết hơn tôi sẽ làm 1 tờ giấy giám định sức khỏe tăng thêm vài phần trăm. Mặc dù không đủ để tử hình thằng đấy nhưng ít ra sự việc này cũng sẽ không lặp lại lần nữa.

Tôi nghe Duy nói vậy mà trong lòng không khỏi cảm kích mà phải lên tiếng:

- Cảm ơn!

- Được rồi, tôi còn có việc phải đi trước, 2 người nghỉ ngơi đi.

Nói rồi Duy cũng quay người trở ra phía ngoài, tôi lúc này mới chợt nhớ ra còn chưa kịp hỏi vết thương của anh, thì người đã chẳng thấy đâu rồi.

Chị Ly lúc này lại nhìn tôi mà lên tiếng:

- Úi giờ nhìn cái mặt mày kìa, ngậm cái mồm lại, hứng được cả chậu rồi đây này.

Tôi nghe chị nói vậy lại bật cười nhưng ngay sau đấy lại phải nhắm mắt vì ảnh hưởng đến vết thương:

- Khiếp, chị nói kinh thế, em chỉ là định hỏi anh ta vết thương sao rồi thôi. Dù gì người ta cũng giúp mình mà.

Chị Ly đỡ tôi lại phía giường nằm xuống rồi lại nói tiếp:

- Này, tao thấy lão Duy được đấy mày. Vừa đẹp trai, không những có tiền mà còn làm Phó Giám đốc của tiền, người đéo gì đâu mà ok thế.

Tôi nhìn chị buồn cười mà chỉ có thể mếu máo vì vết thương:

- Cái gì mà Phó Giám đốc của tiền?

- O, thế đéo đúng à. Ngân hàng không phải là chứa tiền à? Nói chung nó hơn cái thằng trên răng dưới d... kia của mày nhiều.

- Cái bà này, ai là của em. Chị đừng nhắc đến thằng đấy nữa, em thấy hãm quá rồi.

- Mày giờ mới thấy hãm à, tao còn thấy nó bốc mùi từ lâu rồi mà đéo hiểu sao mày vẫn ở với nó được mấy tháng trời.

Tôi nghe chị nói vậy cũng chỉ biết thở dài, dù sao cũng là tuổi trẻ, không va vấp thì không thể hiểu hết được lòng người.

Cuối cùng vì chị Ly nhất quyết can ngăn nên tôi cũng đành phải nán lại bệnh viện vài ngày, nhưng cũng liên tục gọi điện về cho bố tôi để biết được tình hình.

Trong những ngày này, công an từ trên thành phố có đến gặp tôi, tôi cũng theo lời dặn dò của Duy mà nói chuyện với bọn họ. Mọi việc tưởng chừng như phức tạp nhưng quả thật Duy đã lo hết nên tôi không phải làm gì.

Vài ngày tôi có thể tự mình đi lại bình thường thì chị Ly cũng đi làm lại nhưng cũng từ đó Duy lại thương xuyên có mặt ở đây. Giống như trưa nay, anh tay cầm 1 chiếc cặp lồng đi vào phòng (quên không nói phòng bệnh

của tôi là phòng yêu cầu nên chỉ có 1 bệnh nhân thôi).Tôi thấy anh đi vào cũng bước xuống giường mà lên tiếng:

- Tôi không sao rồi, anh không cần ngày nào cũng đem cơm vào. Ở bệnh viện có căng tin, tôi có thể tự mua được.

Duy đi lại đưa chiếc cặp lồng cho tôi rồi đi về phía chiếc giường gấp nằm xuống:

- Em thích cơm căng tin vậy để mai tôi mua ở căng tin cho em

Tôi nghe vậy cũng chỉ iết im lặng đổ cơm ra rồi ngồi lại giường ăn.

Duy lúc này nằm đấy lại cứ nhìn tôi chăm chăm làm tôi mất tự nhiên mà phải lên tiếng:

- Anh có thói quen nhìn người khác ăn cơm à?

Duy nghe vậy lại bình tĩnh trả lời:

- Tôi đang nghĩ thôi.

- Nghĩ? Nghĩ gì mà phải nhìn người khác ăn cơm chăm chăm như thế?

- Tôi đang nghĩ sau này nếu có tiền thì chắc sẽ cho em mượn, cứ cộng vào 1 số nợ rồi tính đêm mà trả. Lời lãi cũng không nhiều, nhưng không lỗ là được.

Tôi nghe vậy liếc đảo mắt:

- Anh bị điên à?

- Tôi điên mà giải quyết được việc của em sao? Hơn nữa tôi vẫn còn nhớ số lần em nợ tôi đấy. Tôi nhất nghĩ ngại cho tốt đi mà lấy sức trả.

Duy nói vậy mới làm tôi sực nhớ đến 1 chuyện, liếc nhìn anh nói:

- Tôi muốn ngày mai xin xuất viện?

Duy khẽ nhú mào nhìn tôi hỏi:

- Làm gì?

- Về quê. Mẹ tôi đang ốm nặng.

Anh nghe vậy cũng không thắc mắc gì nữa mà hỏi:

- Vết thương thì sao?

- Đỡ nhiều rồi, đợt lành là rút chỉ được.

- Vậy để sáng mai tôi bảo bác sĩ kiểm tra 1 lần nữa rồi làm thủ tục xuất viện. Tôi ngủ 1 lát, khoảng 1 rưỡi gọi tôi dậy.

Nói rồi Duy cũng nhắm mắt lại, tôi thấy vậy cũng không làm phiền nữa, dọn qua bát đĩa rồi lại giường nghỉ ngơi.

Buổi chiều, ngay sau khi Duy vừa rời khỏi, thì 1 vị khách không ngờ đến thăm tôi.

Người phụ nữ này khi trước còn váy đầm sang trọng bây giờ chỉ đơn giản trong bộ quần áo hoa củ người già, tay bà cầm 1 túi hoa quả đi vào.

Tôi vừa nhìn thấy bà liền giật mình mà ngẩng dậy bước xuống giường nói:

- Ơ, bác....

Bà lúc này nhìn tôi niền nở mà đi lại đỡ lấy tôi:

- Ấy, không cần phải ngẩng dậy, cháu đang bị thương mà, cứ nằm nghỉ ngơi đi.

Thấy thái độ của bà có chút khác trước cũng làm tôi không hiểu:

- Bác, sao bác lại đến đây?

Bà đi lại đặt túi hoa quả lên chiếc tủ nhỏ rồi nói:

- Thằng Đạt nhà bác nó trót làm việc ngu ngốc, bác làm mẹ nó cũng hiểu được sai trái nên đến đây thăm hỏi cháu 1 chút.

Mặc dù Đạt là người gây ra việc này, hơn nữa mẹ Đạt ngày trước cũng quá đáng với tôi nhưng không hiểu sao nghe lời nói này của bà lại làm tôi cảm thấy day dứt vì đã làm đơn kiện:

- Vâng, cháu không sao rồi, bác cũng không cần phải bận tâm đâu ạ.

- Sao lại không bận tâm được, ta thấy bảo nó dùng dao đâm đến thủng ruột phải lấp ruột giả mà.

Tôi nghe vậy cũng chỉ biết cười gượng trong lòng, cái thủng ruột này là do Duy bỏ tiền ra để làm hồ sơ bệnh án thêm nặng, còn thật ra tôi cũng chỉ bị đâm vào phần eo không quá sâu thôi.

- Dạ, dù sao cũng không nghiêm trọng đến tính mạng là được rồi bác.

Bà vừa nghe tôi nói vậy liền thay đổi sang nét mặt hơn hả mà nhẹ giọng nói:

- Cháu nói đúng, quan trọng là vẫn giữ được tính mạng đúng không? Huyền này, bác thật ra đến đây cũng có chuyện muốn nói với cháu.

- Chuyện gì bác?

- Thật ra thằng Đạt nó sai nhưng con đại thì cái mang. Cũng như cháu nói dù sao cũng không nghiêm trọng đến tính mạng, hay là cháu coi như thương bác đang còn phải lặn lưng trả nợ cho nó mà rút đơn kiện được không?

Tôi thấy bộ dạng bà như vậy cũng gần như đoán được ý của bà khi đến đây, chỉ là:

- Cháu hiểu được nỗi lòng của người mẹ như bác, nhưng nếu lần này cháu bỏ qua cho Đạt, có dám chắc rằng Đạt sẽ không tìm cháu gây chuyện

nữa không? Có lẽ bác không biết, Đạt còn khốn nạn với cháu rất nhiều đi đâu không chỉ riêng việc này.

Bà nghe tôi nọ giọng ý từ chối liền vội vàng rưng rưng nước mắt:

- Huyền à, bác xin cháu, bác chỉ có mỗi nó là đứa con duy nhất, ba nó giờ lại mất sớm, nếu nó bị xử tội vậy còn mỗi mình bác sống 1 thân 1 mình. Coi như cháu vì nghĩ đến ngày trước có ăn ở cùng nó mà bỏ qua cho nó lần này. Bác nhất định sẽ quản chặt nó.

Tôi nhìn bộ dạng bà như vậy mà cũng cảm thấy mũi lòng, chỉ là nếu rút đơn kiện bây giờ vậy chẳng phải là có lỗi với những việc Duy đã làm hay sao?

Tôi thấy bà khóc lóc cũng có chút chần chừ rồi mới nói:

- Anh Đạt lớn rồi, bác hãy để anh ấy tự chịu trách nhiệm với việc làm của mình. Nếu bác cứ vì thương con mà bao che Đạt như vậy sẽ làm anh ấy không bao giờ thay đổi được.

- Bác hiểu, nhưng người làm mẹ này thật sự không thể nhìn con mình mất đi tương lai được. Huyền, coi như bác cầu xin cháu, hãy bỏ qua cho nó mà rút đơn kiện đi.

Mặc dù biết có chút phũ với tấm lòng của người mẹ này nhưng tôi cũng phải lên tiếng:

- Bác thông cảm, đơn cháu đã gửi đi rồi thì không thể rút được.

Ai ngờ tôi vừa mới nói xong. Nét mặt bà liền thay đổi, đứng bật dậy lớn tiếng nói:

- Tao đã nói đến thế rồi mà mày còn không chịu, đúng là con tao vô phúc mới gặp phải mày. Loại gái đi.

Bà lật mặt nhanh đến nỗi tôi còn không kịp hiểu chuyện gì thì đã thấy và đi lại phía tủ quần áo đi ra còn không quên để lại 1 câu:

- Tao sẽ không để tương lai của con tao bị một con đi như mày phá huỷ.

Tôi nghe vậy cũng chỉ biết cười giễu 1 cái, quả nhiên con người không chỉ có 1 mặt, lúc họ nhờ vả, cầu xin thì luôn tử tế nhưng nếu mình không đáp ứng được thì họ liền lật mặt còn nhanh hơn cả lật bàn tay.

Tôi đi ra đóng lại cửa phòng thì chuông điện thoại vang lên, vội quay về phía giường cần lấy nó, là bố tôi gọi:

- Bố gọi con!

- Huyền ơi, thu xếp về đi con. Bệnh viện đã trả mẹ mày về nhà rồi!

Giọng nói của ông tôi nghe rõ được sự run rẩy, mọi thứ mặc dù đã được dự đoán trước nhưng nghe tin này vẫn không khiến tôi bớt bàng hoàng.

Nước mắt vô thức cứ chảy ra, tôi chẳng kịp nghĩ ngợi gì cả liền tắt máy mà vội vàng đi lại chỗ tủ đồ thay bộ quần áo bệnh nhân, cần số tiền ít ỏi mang theo dự trữ rồi đi ra ngoài.

Không xin phép, cũng không nói với ai, cứ thế mà ra khỏi viện với đôi mắt đỏ hoe, mọi thứ trước mắt tôi bây giờ là chỉ 1 đường trở về quê, nhìn thấy mẹ mình, nhất định phải được nhìn thấy bà lần cuối.

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 16

(Thực ra H ở Thạch Thất là em mượn địa danh thôi, chap này có nói gì liên quan đến TT thì mng cũng đừng soi kỹ quá nhé, bởi em cũng ko biết TT nó như nào nữa. Không như trước có bạn cũng ở TT vào cmt truyện bảo: mình ở TT nhưng quê m không có người như vậy là e chịu r đấy).

Tôi chạy lại chỗ mấy người xe ôm rồi hốt hoảng nói:

- Chú ơi, chở con ra bến xe.

Bác xe ôm gặp khách cũng niềm nở không kém, liền vội vàng lấy chiếc mũ bảo hiểm đưa cho tôi:

- Lên xe đi cháu, ra đấy 30k nhé.

- Dạ

Tôi nhận lấy chiếc mũ bảo hiểm rồi lên xe, trong lòng lúc này nóng như lửa trên đồng ruộng, cảm giác còn lo sợ hơn rất nhiều khi bị mời lên công an thành phố.

Xe chạy ra đến nơi, tôi mới biết giờ này rất khó bắt xe về Thạch Thất, ngó qua ngó lại rồi nhìn giờ trên điện thoại mới quyết định đi xe ôm về

- Cháu có việc gấp mà giờ đợi bắt xe rất lâu. Bác chạy về Thạch Thất hết nhiều không?

Bác xe ôm nghe vậy liền tính toán 1 lát rồi nhìn tôi nói:

- Cũng xa đấy nhưng bác thấy mày là sinh viên nên lấy rẻ 400k thì đi luôn.

Tôi nghe vậy mới vội lục túi xách của mình đếm lại, vì ở viện mọi cái đều là Duy lo hết, ăn uống khi chị Ly mua khi Duy đem vào nên tôi chẳng mang nhiều tiền. Đếm đi đếm lại cũng chỉ được 350k, nếu tôi đợi bắt xe khách thì chỉ mất vài chục nhưng thực sự lúc này càng về sớm được phút nào càng hay phút đấy.

Tôi nhìn bác xe ôm có chút ái ngại nói:

- 350k được không bác, tại cháu đi gấp nên không đem theo nhiều.
- Thôi được rồi, lên xe đi.

Tôi nghe vậy liền vội vàng ngẩng lên, xe chạy mất hơn 1 tiếng mới đến được thị trấn, bảo bác ấy chạy thêm 1 đoạn nữa nhưng có lẽ đường vào nhà tôi khá sâu và thưa thớt nên bác ấy cũng có phần dè chừng, tôi đành phải trả tiền rồi đi bộ về.

Nhà tôi nằm mãi cuối của con đường đất đá ngổn ngang, 2 bên ven đường là cây cối mọc um tùm, nhà thì thưa thớt cách nhau đến vài met, đi 1 mình vào đường này chắc ai cũng sợ, bảo sao bác xe ôm không dám chở tôi vào quá sâu.

Gần cuối con đường là 1 căn nhà mái ngói lợp xúp với khoảng sân không quá rộng, đến cả cái cửa cổng cũng chỉ là 1 tấm ván lớn có thể nhấc ra được, xung quanh là những hàng rào được đóng bằng các cây luồng cũ kỹ đã phủ đầy rêu, đấy là nhà của tôi.

Vừa bước chân qua cánh cửa cổng, đã nghe thấy tiếng của cô Sáu (em gái bố tôi):

- Thế con Huyền còn chưa mò mặt về à? Mẹ nó sắp đi đến nơi rồi đây này.

Cô Sáu trước giờ vẫn luôn nói giọng khó nghe như vậy, cảm giác cô ấy không ưa tôi từ nhỏ có lẽ vì tôi hơn con gái cô ấy về mọi mặt (cái này là do người lại nói lại với tôi) với cả khi ông bà nội tôi mất, ông bà liền cho bố

mẹ tôi mảnh đất này không chia chác gì cho cô Sáu, đấy cũng là 1 phần cũng nên.

Tôi nghe thấy cô nói vậy liền tức giận đi thẳng vào trong nhà:

- Nếu cô đến chỉ để nói mấy lời khó nghe thì cô về đi, nhà cháu không hoan nghênh.

Bố tôi lúc này nghe thấy giọng của tôi liền chạy ra:

- Huyền về rồi à con.

Tôi nhìn thấy ông trong chiếc áo sowmi trắng đã ố vàng rộng thùng thình với chiếc quần vải ống cao ống thấp, gương mặt sạm nắng đã có phần gầy đi nhiều mà cảm thấy thương xót, nghẹn ngào nói:

- Bố!

- Ủ, vào đi con. Vào thăm mẹ mày đi!

Cô Sáu lúc này nhìn thấy tôi bắt đầu dùng ánh mắt soi xét rồi bĩu môi nói:

- Gớm, đúng là lên thành phố có khác, vừa học vừa làm mà trông có vẻ xí xốn nhỉ.

Bố tôi nghe vậy cũng lên tiếng quát:

- Cô vừa vừa phải phải thôi, nhà thì đang rồi hết mà cô cứ đứng đấy nói mĩa mai nó.

Cô Sáu cũng chẳng vừa liền quặc lại bố tôi:

- Em nói sai à? Anh nhìn xem xem nó ăn mặc mấy đồ này cũng phải mấy trăm nghìn, thế mà để bố mẹ nó ở nhà mặc đồ chắp vá, tháng gửi về được vài triệu bạc thì lo cái nỗi gì?

Tôi nghe vậy nhìn cô lườm 1 cái:

- Còn hơn con Na nhà cô cũng chỉ kém cháu 1 tuổi nhưng không phải cô vẫn đang phải nuôi nó từng bát cơm sao?

Cô ấy nghe vậy cũng tức lắm định nói lại tôi nhưng bị bố tôi quát 1 tiếng nên cũng đành im.

Tôi lúc này đi vào trong nhà, nhìn về phía giường mẹ tôi nằm nhắm mắt với hơi thở nặng nhọc, thằng Tí ngồi ngay bên cạnh tay cầm bình bóng bóp oxy, cạnh đấy là 1 chiếc máy nhỏ đo nhịp tim.

Tôi lúc này đôi mắt đã đỏ ngầu, sống mũi cay xè đến nghẹt thở nhìn người phụ nữ đáng vẻ khắc khổ nằm đấy với phần bụng đã chương phì lên mà ghen đắng cả cổ họng.

Từng bước chân nặng trĩu tiến lại phía giường ngồi xuống, cầm lấy bàn tay nhăn nheo chỉ còn lớp da bọc mà ghen ngào nói:

- Mẹ, con về rồi đây.

Thằng Tí nhìn thấy tôi như vậy chắc cũng không kìm được cảm xúc lại òa lên khóc nức nở, mà tôi vì đi đâu đấy cũng không giấu nổi được nước mắt của mình nữa.

Bố tôi lúc này đi lại, ông tuy không khóc nhưng tôi hiểu được ông đang cố gắng giữ bình tĩnh để làm chỗ dựa tinh thần vững chắc cho 2 đứa con của mình:

- Nói chuyện với mẹ đi, bà ấy vẫn còn nghe được đấy.

Tôi nghe vậy cố gắng nén lại cảm xúc của mình nhưng không hiểu tại sao nước mắt mỗi lúc một nhiều hơn khiến giọng nói cũng trở nên khó nghe:

- Mẹ ơi, con xin lỗi, con xin lỗi, con xin lỗi...!

Đấy là tất cả những gì tôi muốn nói với bà, tôi muốn xin lỗi bà vì năm xưa đã phải gánh chịu bao nhiêu khó nhọc để sinh tôi ra. Tôi xin lỗi bà vì

suốt những năm tháng vè sau để bà vất vả nuôi tôi lớn. Tôi xin lỗi bà vì năm 18 tuổi còn chưa đỡ đần được gì đã rời khỏi bà mà lên thành phố sống bon chen. Tôi xin lỗi bà vì đã lừa dối 1 đi đâu mà biết nó sẽ khiến bà thất vọng nhưng vẫn phải làm. Tôi xin lỗi bà cả quãng thời gian rời xa này lại chẳng thể cho bà nổi 1 cái ôm tình nghĩa. Tôi xin lỗi bà vì tất cả những món nợ này sẽ không bao giờ có cơ hội để trả nữa. Đi đâu tôi hy vọng nhất lúc này chỉ mong bà có thể mở mắt nhìn đứa con gái của mình đã trưởng thành rồi hãy rời đi.

Bố tôi lúc này đi đến, bàn tay thô ráp vì công việc đặt lên vai của 2 đứa con mình như 1 lời an ủi trong im lặng.

Cô Sáu này giờ chịu im lặng thì lúc này lại lên tiếng nói với bố tôi:

- Anh Thìn này, thôi thì bệnh tình của chị Liễu anh cũng biết rồi đấy, bác sĩ cũng nói rồi, trước sau gì cũng đi thôi, hay là trả lại mấy cái máy móc này cho bệnh viện đi, ta cũng đỡ được 1 khoản tiền.

Tôi nghe vậy liền tức giận quay lại nhìn cô ấy mà lớn tiếng:

- Cô im đi, liên quan gì đến nhà cô mà cô can thiệp vào?

Cô Sáu lúc này trừng mắt nhìn tôi:

- Sao không liên quan đến tao? Mà có biết mấy cái máy móc này là tao cho bố mày mượn tiền để thuê cho mẹ mày không?

Tôi nghe vậy quay sang nhìn bố:

- Bố mượn cô ấy bao nhiêu?

Bố tôi còn chưa kịp trả lời thì cô ấy đã chen ngang vào:

- Tiền thuê máy móc, rồi cả những đồ linh tinh chậu, phích, rồi khăn....là 2 triệu cả đấy. Mà có thì trả luôn đi!

- Được, tôi trả hết, cô cần tiền rồi đi khỏi nhà tôi.

Nói rồi tôi liền lục trong túi, mới sức nhớ ra có mấy trăm bạc trả tiền xe ôm cả rồi, lúc này trên đường về cũng quên không ghé vào cây rút nên đành nhìn cô ấy nói:

- Tôi quên không đem tiền mặt ở đây, để lát nữa tôi ra ngân hàng rút về rồi sẽ trả cho cô.

Cô Sáu nghe vậy lại cười khẩy 1 cái:

- Ồi giờ ời, tưởng thế nào. Mang tiếng lên thành phố làm mấy năm trời mà mẹ sắp chết cũng không đem nổi được 1 nghìn về.

Nghe cô ta nhắc đến 3 từ "mẹ sắp chết" càng làm tôi thêm điên tiết liền đứng bật dậy đẩy cô ta ra ngoài mà to tiếng:

- Cô bảo ai sắp chết? Đi, đi ra khỏi nhà tôi.

- A, con này láo, mày đuổi cả cô của mày. Đúng là không được ai dạy phải không?

Bố tôi lúc này chạy đến kéo tôi lại:

- Huyền, mẹ mày đã như thế rồi đừng để mà ấy phiền lòng nữa, mau vào trong đi, để bố nói chuyện với cô Sáu.

Tôi còn chưa kịp nói lại gì thì cô ta đứng ở sân gào lên:

- Chuyện gì nữa, anh thấy nó mất dạy chưa? Đánh đuổi cả em của anh đấy, còn không dạy lại nó có ngày nó cũng tổng cổ anh ra ngoài.

Cô ta không chịu im miệng càng làm tôi điên máu hơn, với lấy chiếc ghế nhựa gần đấy cầm ném thẳng ra ngoài:

- Cút, cút khỏi nhà tôi.

Bố tôi thấy vậy liền quát lớn:

- Huyền, mày có thôi đi không hay để tao chết mày mới chịu.

Tôi lúc này mới bình tĩnh hơn 1 chút thì cô ta vẫn chưa chịu để yên:

- Đấy, đúng là con mất dạy, mẹ mày chắc đau l... lắm mới đẻ ra được cái loại mày.

- Con Sáu nữa, mày mà không rời khỏi đây mày có tin là tao đánh mày không?

Bố tôi thực sự tức giận quát lên làm cô ta cũng sợ chết khiếp, cố nói thêm vài câu mĩ mai rồi cũng quấy đi ra.

Tôi lúc này mới đi vào nhà, nhìn thấy thằng Tí vẫn còn ng ãi đấy thút thút li ền đi lại xoa đầu nó mà cũng nức nở theo.

Bỗng lúc này chuông điện thoại vang lên, tôi đi lại lấy trong túi ra, là Duy gọi nhưng cảm thấy tâm trạng không ổn nên không bắt máy.

Mãi cho đến cuộc thứ 4 của anh, vì nghĩ tôi khi đi quên không nói với ai sợ mọi người lo lắng nên mới bắt máy:

- Alo!

- Đi đâu sao không nói với ai?

- Tôi có việc gấp nên không kịp nhắn lại.

Có lẽ Duy nghe được giọng nói của tôi có chút khác lạ nên giọng của anh cũng có chút thay đổi:

- Em đang ở đâu?

Tôi nghe anh hỏi vội cố kìm nén tiếng nấc xuống mà nói:

- Tôi về nhà rồi.

- Đưa tôi địa chỉ!

- Anh hỏi làm gì?

- Còn làm gì nữa, tìm em!

Tôi chột ngậy người 1 chút vì câu nói của anh:

- Tìm tôi làm gì?

Đầu bên kia bỗng im lặng 1 hồi rồi mới trả lời:

- Đòi nợ!

Mẹ nó, tâm trạng tôi còn đang như ngỗng trên đồng lửa mà anh ta còn có tâm tình để đùa như vậy.

Tôi quay người đi ra bên ngoài cửa nói nhỏ:

- Nhà tôi đang có việc, anh yên tâm đi, tôi sẽ không trốn nợ của anh đâu.

- Tôi không bắt em phải trả ngay lúc này, chỉ là tôi muốn nhìn thấy em để chắc chắn an toàn.

Tôi lúc này nghe vậy thật sự đối với anh ta là có chút chán ghét, bởi nghĩ đơn thuần là anh ta thực sự sợ tôi chốn nợ nên cũng đành đưa cho anh ta địa chỉ.

Còn chưa đến khoảng 1 tiếng sau khi tôi nói địa chỉ thì chuông điện thoại lại vang lên khi tôi đang giúp mẹ mình lau người.

Nhìn cái tên hiện trên màn hình liền quay sang nói với em tôi:

- Để ý mẹ nhé, chị ra ngoài 1 lát rồi lại về

Thằng Tí em tôi nó còn nhỏ nhưng hiểu chuyện lắm, nó thấy tôi nói vậy cũng biết được đi đâu sẽ xảy ra nên nhìn tôi nói:

- Nhanh về chị nhé.

Tôi nhìn nó mà chỉ biết đờ mắt, hiểu được ý nó là gì, nó là sợ tôi không kịp ở cạnh bà đến nhưng giây phút cuối cùng.

Tôi cố nén xuống nước mắt gật đầu 1 cái rồi chạy vội ra ngoài, vì đường vào nhà tôi rất khó nên tôi chỉ cho Duy đến 1 địa chỉ ở đường chính rồi tôi sẽ ra đón.

Đi bộ 1 đoạn ra đến đầu đường đã thấy chiếc xe của anh ta đỗ ở đấy, tôi tiến lại thì anh ta cũng hạ cửa kính xuống, tôi liền nói luôn:

- Nhà cũng đã biết rồi, như vậy là được chưa?

Duy nghe vậy lại bình thản trả lời:

- Em không dẫn tôi vào nhà à?

- Anh vào nhà tôi làm gì?

- Dù sao cũng đến đây rồi, tôi muốn biết nhà của em.

Tôi nghe vậy trong lòng thực sự bức bối:

- Nhà tôi nhỏ, anh không tiện vào đâu.

Duy có vẻ như không để ý lời tôi nói, liền với người mở cánh cửa phía bên rồi nói:

- Lên xe đi, tôi đưa em về

Thấy anh ta cương quyết như vậy tôi cũng đành miễn cưỡng nói:

- Đường khó đi, ô tô không vào được, anh có đi bộ vào thì đi.

Nói rồi tôi cũng quay người rời đi, Duy thấy vậy cũng mở cửa bước xuống theo sau tôi.

Vẫn men theo con đường đầy vênh nhà, vừa bước chân đến cổng đã nghe tiếng khóc thét của thằng Tí:

- Mẹ ời, mẹ ời!

Tôi chẳng để ý anh ta ở phía sau, biết chuyện đã chẳng lành liền chạy vào trong nhà nhìn thẳng Tí đang ôm lấy mẹ, chiếc bình bóng bóp oxy cũng vút lăn xuống dưới đất, bố tôi ngã cạnh bà cũng đã rơi nước mắt, rốt cuộc tôi đến giây phút cuối cùng cũng không thể làm trọn được chữ hiếu.

Cả người tôi bất lực mà khụy xuống đất, nước mắt thi nhau chảy trào ra mà gào lên:

- MẸ!!!!!!!!!!

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 17

Duy lúc này từ phía ngoài chạy vào, anh có lẽ hiểu được chuyện gì đang xảy ra nên chỉ im lặng đi lại đỡ tôi lên.

Vết thương của tôi không hiểu sao chợt đau thất lại, gương mặt vẫn đầm đìa nước mắt đẩy mạnh anh ta ra:

- Nếu không phải là tại anh, tôi đã có thể ở bên bà ấy những giây phút cuối cùng.

Phần thắt eo bỗng nhiên trở nên đau quặn quại, tôi đưa bàn tay lên ôm chỗ vết thương của mình rồi đi từng bước nặng nhọc lại phía giường.

Thằng Tí em tôi nó khóc đến khàn cả cổ họng mà miệng vẫn không ngừng gào lên trong nước mắt:

- Mẹ ơi, mẹ tỉnh lại đi!

Tôi ngã xuống bên cạnh bố mình, gục đầu lên vai ông, cảm nhận được sự run rẩy từ đấy. Tôi hiểu, ông mới là người cảm thấy đau khổ nhất, bởi người bao nhiêu năm gắn bó, đồng cam cộng khổ cùng mình giờ đã rời xa, làm sao không đau đớn cho được.

Cuối cùng, người phụ nữ này cũng đã mãi mãi vắng bóng trong cuộc đời của chúng tôi.

Bà sẽ chẳng thể có mặt vào giây phút tôi mặc chiếc váy cưới lộng lẫy, cũng chẳng thể nào nhìn thấy tôi vui mừng sinh ra đứa con đầu lòng. Và rồi, từng những nấc thang vè sau sẽ chỉ còn 3 chúng tôi cô độc, nhưng liệu bố tôi, ông ấy có phải rồi cũng đến ngày già đi hay không?

Buổi chiều hôm ấy, chúng tôi lo hậu sự cho bà. Quanh đây được vài người hàng xóm cũng chạy sang giúp đỡ, tất nhiên sẽ chẳng thể nào thiếu mặt gia đình cô Sáu.

Chỉ có đi đâu, tôi không ngờ Duy lại ở đây đỡ đầu tôi tất cả mọi việc, từ việc dựng rạp đến mượn người trống kèn, từ cái chén trà đến cả chiếc phích nước, ngay cả cỗ quan tài của mẹ tôi cũng đều là Duy đứng ra lo liệu.

Mặc dù tôi cảm thấy chuyện này có chút ái ngại nhưng trong lúc tang gia thế này tôi cũng đành chấp nhận, để xong việc rồi nói chuyện với anh sau cũng được.

Khi tôi còn đang triết khăn trắng trên đầu, quỳ trước di ảnh của mẹ mình để làm lễ viếng thì cô Sáu ở bên cạnh mới ghé sang tôi hỏi nhỏ:

- Này, cái cậu con trai đang rót nước ở kia là ai thế?

Tôi nghe vậy liền quay mặt nhìn ra phía sau, người đàn ông ấy vẫn là chiếc áo sơ mi trắng, gương mặt sáng sủa đã lấm tẩm những hạt mồ hôi, nét mặt điềm đạm nói chuyện gì đấy với ông trưởng thôn, dáng vẻ có chút khá mệt mỏi.

Tôi nhìn anh 1 lúc rồi quay mặt lại tiếp tục làm lễ mà trả lời cô qua loa:

- Bạn cháu.

Cô ta nghe vậy lại không chịu yên mà gặng hỏi tôi:

- Bạn sao? Bạn kiêu gì?

Nghe đến đây tôi có chút bực bội, nhưng trong lúc này cũng không muốn làm ồn ã nên nói:

- Bạn bình thường.

- Thế cậu ta làm gì? Tao trông vẻ có tiền đấy, chắc sắp hả.

Tôi thấy cô hiểu kỳ như vậy nên có chút gắt gỏng nói:

- Bây giờ đang làm lễ cho mẹ cháu, cô muốn biết thì ra đó mà hỏi anh ấy.

Cô ta nghe vậy lại liếc xéo tôi 1 cái rồi cũng im lặng, thi thoảng cũng có quay người nhìn trộm Duy vài lần.

Cho tới khi tôi đang đứng đón khách đến viếng, vô tình thấy cô Sáu thì thầm gì với con Na (con gái cô ấy) sau đấy thấy con Na đi lại chỗ Duy rồi xuống nói chuyện gì tôi cũng chẳng biết.

Trong lòng lúc này không hiểu sao lại cảm thấy có chút khó chịu nhưng vì trong tang lễ nên tôi cũng chẳng để tâm đến nữa.

Khi trời đã bắt đầu nhá nhem tối, thợ trống kèn cũng nghỉ ngơi để ăn tạm bát cơm.

Chúng tôi chỉ nấu vài món đạm bạc qua loa để lót dạ.

Lúc này thấy Duy đang ngồi ở bàn phía cuối, tôi đi lại định ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh anh thì con Na ở đâu lại chen vào, có chút bực bội nhưng cũng cố cho qua đi lại ghế đối diện ngồi xuống.

Con Na ngồi đấy liên tục gấp thức ăn cho Duy, miệng thì không ngừng nói:

- Anh Duy đang làm cái gì vậy ạ?

Duy có lẽ biết là người thân tôi nên cũng lịch sử trả lời:

- Anh làm bên ngân hàng.

Con Na nghe vậy mắt rõ sáng rực lên:

- Ôi, thật ạ? Em cũng thích ngành đấy lắm, cũng đang xin mẹ lên thành phố học theo, nếu sau này học xong chắc nhờ anh giúp đỡ được không?

Mẹ nó, mới lần đầu gặp mặt mà con Na đã làm như thân quen lắm, mà nó làm gì có thích học nói gì mà sẽ theo ngành ngân hàng.

Tôi thì vẫn im lặng để xem Duy nói như thế nào, công nhận anh ta cũng khôn khéo lắm:

- Chịu khó học, nếu đủ năng lực thì sẽ được vào.

Duy nói câu đấy khiến con Na tắt hẳn nụ cười, tôi trong lòng cũng dễ chịu hơn hẳn.

Bỗng lúc này chuông điện thoại tôi vang lên, là số của chị Ly:

- Alo!

- Con kia, mẹ mày, nhà có việc sao không nói gì hả?

Công việc rồi ren nên tôi cũng quên mất nói với chị, nhưng không hiểu sao chị lại biết chuyện:

- Em bận quá, quên không nói. Nhưng sao chị biết thế?

- Còn hỏi à? Thế không phải lão Duy đang ở nhà mày sao?

Tôi nghe vậy mới nhìn sang phía Duy, cùng lúc đấy anh cũng nhìn tôi, có chút cảm kích nên cũng gượng cười gật đầu với anh 1 cái rồi lại trả lời Ly:

- Vâng, anh ấy nói với chị hả?

- Uh, mà tao về gần đến nơi rồi này, lão Duy cho địa chỉ mà tìm không ra, mày chạy ra đón tao xem nào?

Tôi nghe vậy có chút ngạc nhiên, không nghĩ chị là đến nhà tôi nên cũng vội đứng dậy đi ra ngoài:

- Trời ơi, xa thế chị không cần phải đến đâu.

- Nhà có việc, mày không nói tao là tao đang bực đấy, giờ lại còn nói thế là tao giận thật. Nhanh lên đi, ra đón tao xem nào.

- Vậy chị đi đến số ... gần đây có đường rẽ nhỏ, chị dừng ở đó rồi em chạy ra.

- Ừ, nhanh lên đi.

Nói rồi tôi tắt máy cũng vội chạy ra ngoài thì cánh tay bị ai giật lại, trời đã tối mà lại không có đèn nhưng tôi vẫn nhìn rõ được gương mặt của người ấy:

- Duy, anh ra đây làm gì?

Duy vẫn giữ tay tôi mà hỏi:

- Em đi đâu?

- Chị Ly đang đến đây, tôi phải ra đón chị ấy?

- Vậy tôi đi cùng em!

Tôi nghe anh ta nói vậy không hiểu sao lại ấm lòng rồi cũng im lặng cùng anh đi ra ngoài.

Đi đến đầu đường, phải gọi mấy cuộc điện thoại chị Ly mới tìm được địa chỉ.

Dừng trước mặt chúng tôi là 1 chiếc oto đắt tiền, chị Ly mở cửa bước xuống đi lại phía tôi:

- Nhà mày khó tìm quá, làm cứ đi qua rồi lại quay lại.

- Chị đi với ai thế?

- Àh...

Ly còn chưa kịp nói, tôi đã thấy người ở trong xe bước xuống, có chút kinh ngạc nhìn người đấy nói:

- Kiệt, anh cũng đến đây sao?

Kiệt đi lại phía chúng tôi, có nhìn Duy 1 cái, có lẽ nhận ra đã từng gặp mặt nên cũng lịch sự gật đầu chào rồi nhìn tôi nói:

- Ly bảo với anh em bị thương nằm viện mà anh bận đến hôm nay mới qua rủ Ly vào thăm em thì cô ấy bảo nhà em có việc nên về quê rồi. Thấy Ly cũng định đi nên tôi tiện đi cùng cô ấy đến thăm cho bác nén hương.

Tôi nghe vậy cũng khẽ gật đầu cảm ơn Kiệt 1 cái rồi chúng tôi quay vào.

Tiếng trống kèn lại tiếp tục vang lên, khung cảnh tang thương này lại chỉ khiến tôi thêm đau lòng.

Tiếp khách đến 10h thì mọi người nghỉ, hàng xóm cũng ra về, tôi đi lại phía Duy với Kiệt lên tiếng:

- Nhà hôm nay có việc, nếu có gì không chu đáo 2 anh cũng thông cảm cho. Hôm nay thật sự rất cảm ơn 2 người, nhưng giờ cũng 10h rồi, đường lại xa, 2 người tranh thủ về sớm đi.

Ai ngờ tôi vừa dứt lời xong, thì cả 2 người bọn họ không hẹn mà cùng nói:

- Hôm nay, tôi ở lại. / Hôm nay, anh ở lại.

Tôi nghe vậy lại nhìn bọn họ khó hiểu, nhà thì nhỏ thế này, bọn họ ở lại thì lấy chỗ nào mà nghỉ ngơi, với cả họ ở lại cũng đâu để làm gì?

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 18

Chị Ly lúc này tiến lại phía chúng tôi, nhìn 2 người họ gắt nhẹ:

- 2 anh ở đây làm gì? Nhà nó lại nhỏ, cũng bất tiện nữa, làm gì có chỗ mà nghỉ ngơi, để mình em ở lại là được rồi.

Lời chị Ly vừa dứt, bọn họ lại đồng thanh tập 2:

- Tôi thức được/Anh thức được!

Lần này, chị Ly và tôi lại khó hiểu nhìn bọn họ.

Duy có lẽ vì sự trùng hợp như vậy nên có chút ngại, mà đứng lên nói với tôi:

- Thôi được rồi, để tôi về. Có gì mai tôi lại đến.

Tôi nghe vậy liền nhìn anh cảm kích nói:

- Nếu mai anh bận việc, không cần xuống cũng được. Dù sao hôm nay anh cũng giúp tôi rất nhiều. Những cái này, đợi sau khi lo hậu sự xong gia đình tôi sẽ trả cho anh.

Duy nhìn tôi mà nét mặt chẳng có chút biến đổi:

- Không sao, chỗ đấy lại sẽ tính vào nợ.

Tên khốn khiếp này cái chữ "nợ" dính vào miệng anh ta thì phải, hờ 1 cái là đầu quy vào nợ. Tôi khẽ liếc xéo Duy 1 cái rồi nói:

- Anh cứ tính đi, rồi đến lúc nhiều quá tôi sẽ không trả đâu.

Duy nghe vậy lại cười nhạt 1 cái rồi cúi người xuống ghé vào tai tôi nói nhỏ:

- Em nợ tôi càng nhiều càng tốt. Đến khi nào phải dùng hết cả đời mới trả đủ tôi lại càng mừng.

Tôi lúc này 2 má đã đỏ bừng liền vội vàng đẩy anh ra:

- Được rồi, anh đi về đi, còn nói nữa là trời sẽ mưa đấy.

Ai ngờ lời tôi vừa dứt, sấm đánh đùng 1 cái, mưa bắt đầu lác đác vài hạt rơi xuống. Mẹ nó, không nghĩ lời của tôi lại thiêng đến như vậy.

Duy lúc này nhìn lên trời có vài tia chớp sáng rạch ngang rồi lại nhìn sang tôi:

- Em thật ra không muốn tôi về đúng không?

Tôi nghe vậy đúng là tức đến á khẩu, Duy thấy tôi giận thật nên cũng đành xuống nước:

- Tôi chỉ đùa thôi. Được rồi, em vào đi, tôi về đây.

Nói rồi, người đàn ông ấy với chiếc áo sơ mi trắng đi ra phía ngoài, vài giọt mưa lầy phất đã in xuống tấm lưng áo rộng lớn.

Tôi bất chợt quay người chạy vào trong nhà, tìm mãi mới thấy được chiếc ô cũ đã có phần rỉ mà vội vàng chạy đuổi theo Duy.

- Đợi đã!

Duy nghe vậy liền quay người lại, mưa bỗng nhiên lại đổ lớn, cũng là lúc tôi bật chiếc ô lên che cho anh.

Dưới thứ ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn ở rạp nhà tôi chiếu ra, vẫn nhìn rõ được gương mặt của người đàn ông ấy, làm tôi lưu luyến:

- Từ đây đi ra còn 1 đoạn đường dài nữa, anh cần lấy nó, kéo ướm.

Tôi đưa chiếc ô đặt vào tay anh rồi định quay người chạy về nhà thì Duy bỗng nhiên kéo tay tôi lại, bất chợt cúi đầu xuống, chỉ đặt lên môi tôi 1 nụ hôn lướt qua nhưng vẫn cảm nhận được sự nóng ấm:

- Em có thể khóc, nhưng đừng nghĩ ngợi nhiều. Ngày mai...đợi tôi!

Khoảng cách của chúng tôi gần đến nỗi tôi lo sợ anh có thể nghe thấy được tiếng tim tôi đập rất mạnh, mặc dù trời vẫn đang đổ cơn mưa to.

Không phải chúng tôi chưa từng đụng chạm nhau, hôn nhau cũng là chuyện đã xảy ra vài lần nhưng nụ hôn này thật sự, thật sự khiến tôi rung động.

Tôi nhìn thẳng vào gương mặt không 1 chút biểu cảm đầy nhưng đôi mắt của anh tôi vẫn nhận ra được 1 tia nắng giữa trời đang mưa kia.

Bản thân cũng chẳng biết nói câu gì, chỉ đành im lặng gật đầu 1 cái.

Duy thấy vậy lại tiếp lời:

- Tôi đưa em về, kéo lối ướt người!

Nói rồi 2 chúng tôi cũng quay người đi lại phía căn nhà đang sáng rực đèn.

Duy đưa tôi về rồi cũng quay người rời đi, trời cứ mưa và bóng người con trai ấy cũng khuất xa rồi rồi mất hút sau bóng đen.

Chị Ly lúc này đi đến vỗ vai tôi 1 cái rồi nói nhỏ:

- Gớm, nhìn thế đủ rồi, mà đang còn khách đợi trong kia.

Tôi nghe vậy mới vội vàng quay vào, đi lại phía bàn mà Kiệt đang ngồi nói:

- Còn anh nữa, trời mưa rồi, không về sao?

Kiệt lúc này lại bình thản c ần lấy ấm trà nóng rót vào chén, đưa lên miệng uống rồi mới nói:

- Vì trời mưa nên anh lại phải c ần ở lại.

Tôi nghe vậy lại g ắt nhẹ anh:

- Kiệt, nhà em rất nhỏ, không có chỗ nghỉ ngơi đâu. Hơn nữa anh ở lại rất bất tiện.

Kiệt nghe vậy cũng chẳng thay đổi ý định của mình:

- Tôi ở ngoài này trông r ạp cho em, không có gì bất tiện.

Thấy anh tay cứ cương quyết như vậy tôi cũng chẳng nói nữa, dù sao trời cũng mưa to và mu ộn rồi, đi đường xa cũng không an toàn nên đành kệ anh ta vậy.

Tôi quay người đi vào phía trong nhà, ng ồi xuống bên quan tài của mẹ mình, thằng Tí này giờ m ếu máo có lẽ mệt nên gục xuống bên cạnh quan tài mà ngủ.

Bố tôi lúc này tiếp khách xong từ phía ngoài đi vào, tiến lại chỗ tôi nói nhẹ:

- Lại gọi thằng Tí dậy, 2 chị em nghỉ ngơi đi, để bố ở đây trông hương cũng được.

Tôi nghe vậy chỉ im lặng đi lại chỗ thằng Tí lay lay người nó:

- Tí, dậy đi em, dậy lại giường ngủ đi.

Lay mãi nó mới mở m àng dậy, đưa nó lại giường ngủ kéo chăn lên đắp rồi mới quay lại chỗ bố tôi ng ồi xuống bên cạnh:

- Bố mệt thì vào nghỉ đi, để con trông cho.

- Một gì, thức đêm như thế này không phải là chưa bao giờ như vậy. À, con đã báo nghỉ học ở trên trường chưa?

Tôi nghe vậy nét mặt có chút chột dạ nhưng vẫn gắng gượng nói:

- Con xin r ấ.

- Ừ, xong việc thì cũng lên đi học đi, đừng nghỉ nhiều. Quan trọng bây giờ là việc học, thằng Tí trông chờ hết vào con, chứ giờ bố cũng không làm được gì nữa r ấ.

Tôi nhìn ông mà lại ứa nước mắt, người đàn ông này cũng đã trải qua biết bao nhiêu khó nhọc, bàn tay ông bồng đá, quốc đất cái gì cũng đã làm, đôi vai gầy từng gánh bao nhiêu sức nặng, vất vả g ần hết cả 1 đời người nhưng đến giờ phút này ông ,còn chưa có nổi 1 ngày nghỉ ngơi.

Vì sự kỳ vọng của ông, vì sự nhờ vả của ông, vì thứ trách nhiệm tôi phải mang, tất cả khiến tôi day dứt đến khó chịu. Tôi làm sao có thể nói rằng tôi đã chẳng thể đi học được nữa.

Cả đêm đấy tôi cùng ông nh ấ bên quan tài của mẹ mình mà nói chuyện, chưa đêm nào lại cảm thấy dài lê thê đến như vậy,

cũng chưa đêm nào mà khóc suốt 1 đêm ròng rã như vậy.

Chị Ly dọn dẹp 1 chút r ấ cũng vào phòng tôi nằm nghỉ, tôi có đi ra ngoài bảo Kiệt có vào nằm ngủ cùng thằng Tí em tôi nhưng anh ta không chịu, tôi cũng đành vậy.

Sang ngày mai là làm lễ đưa tang mẹ tôi, tiếng trống kèn cũng đã vang lên từ sáng sớm, 1 buổi sáng tôi cho là nào n ền nhất trong cuộc đời của mình.

Khi lúc nhà tôi còn trong tang lễ, chiếc quan tài của mẹ cũng chuẩn bị được đưa ra xe, thì 1 vị khách chẳng mời mà đến.

Tôi ở phía trong nhà quỳ bên quan tài của mẹ mình, tiếng trống kèn vang lên nhưng vẫn nghe được giọng nói chanh chua của người phụ nữ từ ngoài:

- Nó đâu rồi, con mất dây đâu rồi, ra đây mà nghe tao chửi.

Tôi thấy vậy liền vội đứng dậy chạy ra ngoài đã thấy Kiệt cùng vài người khác đang giữ lấy bà ta không cho bà ta vào nhà, tiếng trống kèn cũng chợt tắt đi, chỉ nghe được âm thanh chửi bới của bà ấy đang hướng đến tôi:

- Con kia, mày ra đây. Bố tổ sư nhà mày, mày khốn nạn, mày lừa con tao rồi còn đẩy con tao vào cùng đường

Vài người hàng xóm cũng hiếu kỳ nhìn, cô Sáu thì cứ chăm chăm hóng chuyện, còn chị Ly lúc này đi đến đẩy bà ta ra ngoài:

- Bà có biết nhà đang có việc không? Không có ý thức sao? Đi khỏi đây mau đi.

Tôi lúc này đã sợ đến đỏ mắt, 2 tay bấu chặt vào nhau nhìn bà ta vẫn chưa chịu rời khỏi:

- Tao không đi đấy, hôm nay tao đến đây tao phải nói rõ cho mọi người biết được bộ mặt hồ ly tinh của mày.

Bố tôi lúc này ở trong nhà đi ra thì lại phía bà, tôi thấy vậy cũng vội theo sau ông gần lại nhưng không được.

Ông lúc này nhìn bà ta đi kèm đàm nói:

- Không biết bà là ai, cũng không biết có chuyện gì nhưng nhà tôi đang có tang sự, mong bà thông cảm. Đợi sau khi mọi chuyện xong, chúng ta có thể từ từ nói chuyện.

Bà ta nghe vậy cũng chưa chịu im lặng:

- Ông là bố nó phải không? Được, tôi nói ông nên dạy lại con mình, học không lo học, đi làm gái rớt rượu r ồi dụ dỗ con trai tôi khiến nó bỏ nhà đi để ở cùng. Lừa hết tiền của nó giờ con trai tôi mang nợ nó còn đẩy con tôi đến công an, đúng là loại khốn nạn, loại vô phúc.

Lời bà nói ra làm bố tôi bàng hoàng mà tôi cũng chết sững, cả người tôi run rẩy đến nỗi không thể đứng vững được nữa r ồi.

Chị Ly với Kiệt lúc này vẫn cố gắng đẩy bà ta ra ngoài r ồi nói:

- Bà đừng có đến đây làm loạn, đi về đi.

Bố tôi lúc này thấy vậy lại lên tiếng:

- 2 đứa bỏ bà ấy ra để bác nói chuyện.

Ly và Kiệt nghe vậy cũng đành thuận theo nhưng vẫn cố chen vào:

- Bác đừng nghe lời người lạ nói, bà ta đến đây có mục đích gì còn chưa biết.

- Được, cứ để bác nói chuyện.

Nói r ồi bố tôi tiến lại phía bà ta nói:

- Không biết bà có nh ần nhà không? Còn Huy ền nhà tôi rất ngoan, nó vẫn đang học và công việc của nó là bán hàng cho 1 tiệm quần áo chứ không phải là như bà nói.

Bà ta nghe vậy lại cười hất 1 cái:

- Hừ, Phải hay không thì ông cứ hỏi nó, xem nó có phải ăn nằm với thằng con tôi mấy tháng trời không?

Ông nghe vậy liền quay lại nhìn tôi, tôi thấy rõ đôi mắt đỏ ngầu và sự mệt mỏi trên gương mặt khắc khổ ấy, giọng nói ông có phần khàn đặc:

- Huy ền, có phải không con?

1 câu hỏi của ông làm tôi đau lòng, cổ họng như bị ai bóp nghẹn lại đến khó thở. Nước mắt theo đó cũng chảy trào ra, trời ơi, tôi phải trả lời ông thế nào đây?

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 19

Chị Ly lúc này vội vàng đi đến trước mặt tôi lên tiếng khuyên giải:

- Bác ời, đừng nghe bà ta nói, con Huy ền nó không...

Chị Ly còn chưa kịp nói hết, bố tôi đã quát lên:

- Cháu đứng sang 1 bên đi!

Sự tức giận của ông làm tôi thêm sợ, chị Ly cũng không thể nói thêm gì nữa, mọi người xung quanh lại chỉ đem 1 con mắt hiếu kỳ nhìn.

Cô Sáu ở gần đấy lúc này lại lên tiếng:

- Kìa, bố mày hỏi kìa, còn không trả lời đi. Ôi giờ ời, tưởng thế nào.

Tôi bỏ ngoài tai lời nói mỉa mai của cô ta, đi ều tôi quan trọng nhất là người ở trước mặt mình:

- Bố ời, để con nói đã, mọi chuyện thực ra....

- CON CHỈ CẦN TRẢ LỜI BỐ, CÓ PHẢI HAY LÀ KHÔNG?

Ông bỗng nhiên lớn tiếng làm tôi kinh hãi, nước mắt theo đó cũng chảy ra nhiều hơn, cổ họng như bị ai bóp nghẹn lại nhưng vẫn phải gắng gượng nói:

- Bố, con xin lỗi!

Lời vừa dứt, tôi liền nhận ngay 1 cái tát đau điếng, và đau hơn nữa người giáng cái tát đấy lại chính là bố tôi, đây là lần đầu tiên ông ấy làm vậy, còn khiến lồng ngực tôi đau gấp bội so với vết rộp đỏ ở má này.

Kiệt thấy vậy liền vội vàng đi đến khuyên ngăn ông:

- Bác bình tĩnh đã, nhà đang có việc, mọi chuyện hãy để hậu sự xong xuôi rồi nói tiếp được không?

Ông nghe vậy mà đôi mắt đỏ ngầu vẫn rung rung nhìn tôi, bàn tay vừa mới đánh tôi cũng trở nên run run, cố nén xuống cơn giận mà nói:

- Đây là đi đâu tốt đẹp mà làm sao? Mà tốt nhất đừng đi tiễn mẹ mà nữa, hãy để cho bà ấy yên lòng mà nhắm mắt.

Nói rồi ông liền quay người định rời đi thì tôi liền vội vã chạy đến giữ cánh tay ông lại, nước mắt vẫn không ngừng giàn dụa mà nức nở nói:

- Bố, con xin bố, hãy để cho con được đi tiễn mẹ, mọi chuyện xong bố muốn đánh con như thế nào cũng được.

Ông nghe vậy lại hất mạnh tay tôi ra, cổ họng khàn đặc mà quát lên:

- Mà muốn mẹ mà đến lúc chết còn không được yên lòng sao?

Dứt lời ông cũng theo đoàn đưa tang đi ra ngoài, tôi còn nhớ rõ nét mặt của thằng Tí nhìn tôi chứa 1 sự thất vọng mà chỉ lặng lẽ quay đi.

Mẹ Đạt lúc này cũng liếc xéo tôi 1 cái:

- Cho đáng cái loại đi tha như mày.

Kiệt nghe vậy lại đi đến trước mặt bà ta, có chút tức giận nói:

- Bà ăn nói cho cẩn thận. Có tin tôi có thể xé rách cái cổ họng của bà ra không?

- Lại thêm 1 thằng ngu nữa bị nó lừa à?

Lời vừa dứt, chị Ly liền đi đến đây bà ra phía ngoài:

- Cút, bà còn không nhanh cút khỏi đây thì đừng trách tôi.

Nói rồi chị Ly liền lấy cái chổi ngay đấy cùn liên tục vào người bà ta, mẹ Đạt có phần sợ cũng lùi lại rồi quay người đi, vẫn không quên chửi thêm vài câu nữa.

Cô Sáu lúc này lại hếch mặt lên nhìn tôi mà nói:

- Đẹp mặt chưa? Tưởng thế nào hoá ra cũng là đi làm loại gái vớ vẩn.

Nói rồi cô ta cũng liền rời khỏi nhà của tôi.

Kiệt lúc này mới đi lại chỗ tôi, nhẹ giọng an ủi:

- Em không sao chứ? Ngồi nghỉ 1 lát đi.

Tôi nghe vậy mới nhìn lên anh bằng đôi mắt ngấn nước còn chưa kịp hoàn hồn mà nói:

- Mẹ tôi...tôi phải đi tiễn bà...

Nói rồi tôi liền lao ra ngoài, dư âm của cơn mưa đêm qua để lại là 1 bầu trời xám xịt se lạnh, là những vũng nước bùn lầy trên con đường đất đá, sự trơn trượt đấy khiến tôi không cẩn thận ngã xuống, nước đục ngầu bắn lên tung toé hoà cả vào những giọt nước mắt vương hết lên gương mặt tôi, vết thương ở eo bị va chạm cũng đau đến thất lại.

Kiệt thấy vậy liền chạy đến đỡ lấy tôi nhưng tôi chỉ biết vùng vằng chống cự lại anh ấy mà gào lên:

- Buông tôi ra, tôi phải đi.

Chẳng mấy chốc cả người Kiệt cũng trở nên lấm lem nhưng anh vẫn đủ kiên nhẫn cố gắng giữ lấy tôi

- Huyên, em bình tĩnh lại.

Lúc này, bảo tôi bình tĩnh sao được, đã 1 lần bất hiếu không thể ở bên cạnh mẹ mình những giây phút cuối cùng, bây giờ lại 1 lần nữa chẳng thể

được nhìn bà 1 lần cuối cùng trước khi cỗ quan tài kia bị tumhf lớp đất đá vùi lấp.

Tại sao tất cả những điều t ấ t ệ nhất lại đầu đổ xuống đầu tôi như vậy, ngay lúc này tôi thật sự cần 1 người có thể giúp tôi đứng dậy...người mà tôi đang nghĩ đến...anh ấy...tại sao đến giờ vẫn chẳng xuất hiện.

Phút chốc mọi thứ trước mắt tôi như chao đảo r ấ t ối s ầm lại, bên tai chỉ kịp nghe tiếng gọi tên r ấ t l ị m h ẫ n.

Tôi tỉnh lại khi trên tay còn cầm 1 ống dây chuy ề n nhỏ, chị Ly ng ấ t bên cạnh giường thấy vậy li ề n nói nhỏ:

- Mày ăn uống kiểu gì mà đ ể ki ệ t sức? Còn chỗ vết thương nữa, cử động mạnh quá nó còn lâu mới khỏi.

Tôi nghe vậy mới nhìn chị mệt mỏi nói:

- Ai gọi bác sĩ đến chuy ề n nước cho em đấy?

- Còn ai nữa, anh Kiệt chứ ai. Đang ng ấ t ở ngoài nói chuyện với bố mày kia kìa.

Tôi nghe vậy không hiểu sao có chút thất vọng, bu ộ t miệng hỏi chị:

- Anh Duy, đã đến chưa?

- Duy á? Có thấy đâu. Hôm qua lão ấy cũng bảo v ề r ấ t ối lại đến, sao sáng giờ không thấy mặt.

Trong lòng tôi lúc này trở nên tr ầ n xu ố n g, nhờ chị Ly đưa hộ chiếc điện thoại, tôi mở nó lên, không có cuộc gọi nh ớ nào càng khiến tôi thêm bu ồ n bã mà nhìn chị nói:

- Chị rút ống truy ề n ra cho em với, muốn nói chuyện với bố.

- Mày điên à? Nằm yên đấy truy ề n nốt chỗ này đã, bố mày cứ đ ể đấy Kiệt nói chuyện cho.

Tôi nhìn chị khẽ lắc đầu 1 cái rồi gắng gượng nói:

- Chị mà không rút, em sẽ giật nó ra đấy.

- Mẹ con điên này.

Chị Ly nói vậy nhưng thấy tôi cương quyết cũng đành xuôi lòng.

Sau khi cẩn thận rút ông chuyền ra, chị đỡ tôi ngồi dậy, bước xuống giường rồi dìu tôi ra ngoài.

Lúc này Kiệt đang ngồi với bố tôi ở chiếc bàn uống nước ngoài sân.

Tôi đi lại phía ông, nước mắt rơi từ lúc nào chẳng biết mà quỳ xuống nói:

- Bố, con sai rồi, con xin lỗi.

Ông nghe vậy lại nhìn tôi có chút đau lòng, có chút khổ sở, có chút tức giận mà lạnh nhạt nói:

- Mà không phải xin lỗi, cũng đừng gọi tao là bố nữa. Những việc mà mày làm vô cùng nhục nhã và con gái tao sẽ không bao giờ làm như vậy.

Tôi mếu máo quỳ lết đến chân ông, vết thương ở eo lại đau nhói lên nhưng so với đi ều này thật sự chẳng là gì:

- Bố, con xin lỗi, con biết sai rồi.

Chị Ly và Kiệt lúc này thấy vậy liền vội vàng đỡ lấy tôi nhưng đầu bị tôi cùng văng đẩy ra.

Bỗng nhiên cô Sáu từ phía ngoài đi vào, vẫn giọng nói khó nghe ấy mà lên tiếng:

- Xin lỗi thì giải quyết được gì? Mày làm xấu mặt cả cái họ Lê này rồi. Không bằng muốn chuộc lỗi thì kiếm lấy 1 thằng chồng khá giả lấy đi rồi mà thay bố mày trả nợ.

Tôi nghe vậy liền quay ra nhìn cô ta đang đi vào, còn chưa kịp nói gì thì cô ấy đã lại gần bố tôi mà nói:

- Anh Thìn, em nói này. Nó dù sao cũng lớn rồi, học thì đấy, cũng có ra gì đâu. Không bằng cho nó lấy chồng quách cho rồi.

Chị Ly thấy vậy liền vội vàng lên tiếng:

- Chồng gì mà chồng, cô đừng nói lung tung.

Kiệt nghe vậy cũng vội chen vào:

- Bác bình tĩnh lại đã, không nên quyết định mọi chuyện trong lúc nóng giận.

Tôi bây giờ nhìn ông bằng 1 sự mong đợi, mặc dù biết đã để cho ông 1 nỗi thất vọng ghê gớm nhưng vẫn hy vọng ông sẽ thương đứa con gái này, ông nhất định sẽ không làm tôi đau lòng, đúng không?

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 20

Ông lúc này nhìn chăm chăm vào tôi, gương mặt già nua in hằn những nếp nhăn vượt sương gió.

Tôi thấy rõ được sự đau lòng từ cái nhìn ấy, thấy rõ được nỗi thất vọng tràn trề cũng như thấy rõ được cơn tức giận đang phải cố kìm nén xuống của ông.

- Bố, con xin lỗi, bố đừng làm như vậy. Con còn phải đi làm, phải kiếm tiền để cho thằng Tí học tiếp nữa.

Ông nghe vậy lại quát lên:

- Mà đi làm? Mà đang nói cái nghề rót bia rót rượu hâu hạ cho mấy thằng đàn ông phải không?

Tôi nhìn ông mà khóc lóc giải thích:

- Bố ơi, thật sự không phải như bố nghĩ, cái nghề đấy là đường hoàng, cũng có rất nhiều người làm, không phải là vớ vẩn.

- Nghề đấy đường hoàng, NHƯNG CHÚNG MÀY KHÔNG ĐƯỜNG HOÀNG. NẾU KHÔNG MÀY SẼ KHÔNG PHÓNG KHOÁNG ĐẾN MỨC ĂN Ở VỚI CON NHÀ NGƯỜI TA MẤY THÁNG TRỜI.

Ông quát lớn, làm tôi sợ, cũng làm tôi đau đớn, không thể giải thích thêm nổi 1 lời nào nữa, chỉ biết bầu vào tà áo của ông mà nức nở nói:

- Con xin lỗi, bố ơi, con biết sai rồi. Từ giờ con sẽ không làm cái đấy nữa, con sẽ xin 1 việc tử tế, bố làm ơn đừng bắt con lấy chông. Mẹ vừa

mất, con không muốn xa bố, còn thằng Tí nữa, nó còn nhỏ, làm sao có thể lo hết mọi chuyện được.

- Mà biết nghĩ như thế, thì đã không làm việc này. Suốt mấy năm qua, tao cứ nghĩ mày ở trên đấy chuyên tâm học hành, có 1 cái nghề lương không cao nhưng cũng đường hoàng, rồi sau ra trường, xin được việc ổn định, mày có thể lo cho thằng Tí. Nhưng bây giờ, mày làm như thế này, tao có chết thì làm sao yên tâm nhắm mắt hả Huyền.

- Bố, giờ con vẫn có thể xin đi học lại, con sẽ quay lại trường, con sẽ nghe theo lời bố, học xong, ra trường rồi xin việc.

Cô Sáu lúc này ở bên cạnh bố tôi thở dài 1 cái:

- Thôi, t lần này còn học hành gì nữa, mày lại muốn bố mày ôm thêm nợ à? Để tao tìm xem nhà nào giàu có, có con trai muốn lấy vợ, thì gả cho nó, rồi người ta trả nợ thay cho.

Nói rồi, cô ta lại quay sang bố tôi:

- Anh nghe em, cho nó lấy chồng đi. Em nghe nói ở thôn bên có nhà bà Đào cũng có tí tiền, thằng con trai cũng sáng sủa lắm nhưng nghe đâu gặp tai nạn bị liệt, phải ngồi xe lăn, cho con Huyền mình gả sang đó cũng được, thằng đấy liệt cũng không lo nó hành hạ con Huyền. Nếu anh đồng ý, đợi qua 50 ngày chị Liễu, em sẽ sang bên đấy nói chuyện.

Tôi nghe vậy lại nhìn cô ta gào lên:

- Cô im đi, đây không phải việc nhà cô.

- O, con này. Tao là lo cho bố mày. Huyền ạ, mày thấy bố mày bao nhiêu năm qua có ngày nào được sung sướng không, lại thêm mày, không đỡ đần gì còn gây ra nghiệp, để ngay đúng ngày đưa ma mẹ mày, người ta xuống đây làm ầm, mày còn không biết đi đâu sao?

Kiệt này giờ im lặng, lúc này lại lên tiếng:

- Bác, cháu nghĩ bác không nên vì 1 lúc tức giận mà quyết định cả tương lai của Huy ền. Số tiền nợ, cháu sẽ thay bác trả. Nếu bác thấy ngại có thể dần dần trả cho cháu cũng được, cháu không quan trọng đi đâu đấy.

Bố tôi nghe vậy lại nhìn sang Kiệt khoát tay 1 cái:

- Bác biết cách cháu là muốn tốt cho con Huy ền, nhưng đây là chuyện riêng của gia đình bác, mấy đứa đừng can thiệp vào.

Nói rồi ông lại nhìn sang tôi:

- Đợi qua 3 ngày của mẹ mày, mày lên xin nghỉ việc ở nơi đấy, rồi đem hết đồ đạc về đây, không học hành, không làm gì hết, chuyện lấy chồng, tao sẽ tính. Bây giờ tao mệt rồi, đừng đứa nào nói thêm gì nữa, không thì đi hết đi.

Dứt lời, ông cũng đứng dậy đi vào nhà, tà áo màu trắng đã ố vàng nhàu nát dần dần tuột khỏi bàn tay tôi, tôi cũng chỉ biết quỳ ở đấy nhìn theo bóng ông đi khuất mà nước mắt, phía nơi cánh cửa còn thấy được nửa gương mặt của thằng Tí đứng lấp ló nhìn ra, nó đủ lớn để hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Cô Sáu lúc này liếc xéo tôi 1 cái rồi nói:

- Mày đừng làm khổ bố mày thêm nữa, lấy chồng quách đi cho rồi. Nuôi tốn cơm tốn gạo mà.

Dứt lời, cô ta cũng quay người rời đi, chị Ly thấy vậy mới đi đến bên cạnh, ngẩng xuống ôm lấy tôi an ủi:

- Thôi, nín đi, khóc đéo gì, có giải quyết được gì không?

Tôi nghe vậy lại càng khóc to thêm nhìn chị mà nói:

- Nhưng chị ơi, em không muốn lấy chồng. Em có thể ở nhà làm tất cả mọi việc, vất vả, khổ sở cũng được.

Chị Ly nhìn tôi thở dài 1 cái, rồi có chút bực tức nói:

- Tao đéo hiểu sao con mụ đó lại biết nhà mày được. Đúng là mẹ nào con đấy, hăm như nhau.

Vừa mới nói xong, Ly hình như nhớ ra điều gì đó liền tiếp lời:

- A...đm, tao nhớ rồi. Hôm qua, lúc vào viện với mày, không thấy mày ở đó, tao gặp mẹ thằng Đạt đứng nói chuyện với con Linh. Đm nó, lại là con chó chết đấy, chắc chắn là nó nói chứ không phải là ai. Bị đánh 1 trận còn chưa chữa cơ mà, tao nhất định phải cho nó 1 trận nữa.

- Lại là con Linh, sao nó không chịu buông tha cho em.

- Mày đánh nó, nó không kiện được mày, đợi đấy mà nó tha cho.

Kiệt lúc này tiến lại chỗ chúng tôi, đỡ tôi ngồi lên ghế rồi nói:

- Bây giờ bố em đang tức, có nói thêm gì cũng không giải quyết được. Thôi cứ để vài hôm mọi việc lắng xuống, chắc bác ấy sẽ suy nghĩ khác.

Tôi nghe vậy cũng chỉ biết nhìn Kiệt gật đầu 1 cái rồi nói:

- 2 người đã ở đây 1 đêm rồi, mọi việc cũng xong xuôi cả nên anh với chị Ly về đi, em không sao đâu.

Ly nghe vậy liền nhìn tôi nói:

- Có thật không? Tao chưa nói với bố mày chuyện mày bị đâm đâu, sợ bác thêm lo lắng. Nhưng nhớ phải để ý vết thương đấy.

- Em biết rồi.

Kiệt lúc này cũng nhìn tôi 1 lúc rồi mới lên tiếng:

- Đừng suy nghĩ lung tung nữa, trong thời gian này bố có nói gì em cũng im đi, đợi bác ấy nguôi xuống rồi hãy nói chuyện. Hôm sau lên thành phố, để anh xuống đón.

Tôi nghe vậy lại xoa tay:

- Không cần, để em đi xe khách cũng được. Đường xa, như thế, mất công.

- Không sao, anh cũng muốn xuống thấp cho bác gái nén hương. Hôm đấy lúc nào đi thì gọi cho anh.

Tôi nghe vậy cũng dạ vâng cho qua chuyện, chứ thực ra cũng chẳng muốn nhờ vả ai, có chân thì tự đi, cũng không đến mức thân quen nhờ người ta đưa đón.

Chị Ly và Kiệt sau đó giúp tôi dọn dẹp một số thứ rồi cũng ra về.

Căn nhà lụp xụp bây giờ cũng trở nên cô quạnh, chỉ có mùi khói hương bay nghi ngút đến cay xè cả mắt.

Từ ngày hôm ấy, bố tôi cũng chẳng hỏi tôi câu nào, ông ít ăn hơn, cũng thức nhiều hơn, gương mặt cũng tiều tụy đi hẳn.

Tôi biết ông buồn nên cũng chỉ im lặng ở bên cạnh. Duy từ tối hôm đấy rồi đi cũng không hề gọi điện cho tôi, tôi lo anh gặp chuyện có gọi 1 cuộc nhưng không liên lạc được đành thôi.

3 ngày của mẹ tôi chỉ làm 1 mâm cơm nhỏ để cúng rồi gọi gia đình cô Sáu sang ăn cùng.

Xong xuôi, tôi bê mâm ra sân trước dọn dẹp, con Na lúc này đi theo sau hỏi:

- Chị, chị có số điện thoại của anh Duy không? Cho em!

Tôi nghe vậy có chút sững người nhưng sau đó cũng cố tỏ ra bình thường nói:

- Mà hỏi làm gì?

- Em có chút chuyện muốn nhờ anh ấy thôi, chị cho em đi.

- Hôm qua tao thấy mày nói chuyện ghê lắm mà, thế không xin được số à?

- Em mãi nói chuyện quên mất, với cả lúc đấy đang nói chuyện thì anh Duy đi theo chị đó còn gì. Thôi, đưa em số đi, nhanh để em còn về

Tôi nghe nó nói vậy trong lòng lại thấy tức:

- Tao không có.

- Cái gì? Chị mà không có á? Chị nghĩ lừa được em à?

Tôi nghe vậy lại đặt mạnh cái bát xuống mà nhìn nó:

- Tao lừa mày làm gì? Mà kể cả tao có nhưng tao không thích cho mày đấy, được không?

Nó nghe vậy lại trừng mắt nhìn tôi 1 cái:

- Chị thích anh Duy à, hay sao mà không cho? Cũng chỉ là loại con gái lẳng lơ m ỹ chài đàn ông, anh ấy sẽ không thích chị đâu.

Tôi lúc này tức giận thật sự, lấy tay hất nước xà phòng vào người nó.

Con Na giật bắt người lùi lại, phúi qua quần áo rồi trừng mắt nhìn tôi nói:

- Con điên này, mày nghĩ tao thích gọi mà là chị lắm à? Loại gái rẻ tiền.

Tôi nghe vậy cũng quắc lại nó:

- Tao cũng không thích làm chị mày dù là ở bất cứ mối quan hệ nào. Thế nên mày rút về nhà mày đi.

Nói rồi tôi cầm cả chậu nước rửa bát hất về phía nó nhưng con Na nhanh chân lùi lại nên tránh được.

Nó hậm hực nhìn tôi 1 cái rồi mới bỏ về còn quên không để lại 1 câu:

- Mà y cứ đợi đấy.

Tôi nghe vậy cũng chẳng vừa mà đáp lại:

- Tao đang đợi đây.

Cho đi khi nó đi mất hút tôi mới quay lại dọn dẹp nốt rồi đi vào nhà.

Lúc này thấy cô Sáu đang ngồi đếm phong bì phúng viếng, còn bố tôi thì đang dọn dẹp bàn thờ của mẹ, thấy vậy tôi liền đi lại:

- Cô đang làm gì thế?

Cô Sáu nghe vậy mới nhìn lên tôi:

- Mà y mù mà không thấy à?

Tôi tức giận đi lại giật cái phong bì trên tay cô, rồi vợ lại hết những cái ở trên bàn rồi nói:

- Đây không phải việc của cô.

- Không phải việc của tao, thế là việc của mà y chắc. Tao phải đếm xem được bao nhiêu, có đủ mà trả nợ không? Lo ma chay cho mẹ mà y tao cũng phải bỏ tiền ra mua vài thứ đấy. Tao ghi rõ ra giấy đây này.

Nói rồi cô ta lấy 1 tờ giấy gấp nhỏ trong túi áo mở ra:

- Nợ cũ là 2 triệu nhé, hôm qua tao phải mua 5 bó hương, 30k chè xanh, 100k hoa quả, mấy cái bóng đèn rồi cả nến.....đấy, lật vật vài cái cũng mấy triệu bạc, không ít đâu. Mà y cộng lại xem tiền viếng bao nhiêu rồi trả số nợ cho tao.

Tôi lúc này tức đến ứa nước mắt, nhà có 2 anh em, lúc khó khăn nương tựa nhau mà cô tôi ngay lúc này lại có thể vô tâm như vậy.

Tôi tức quá nên cũng kiểm phong bì đếm rồi trả tiền cho cô ta để cô ta nhanh rời khỏi nhà tôi, chỗ còn lại cũng chỉ đủ chi trả những cái phát sinh

của tang lễ, còn chưa nói đến những món nợ khi mẹ tôi ốm đau bố đã mượn của bạn bè, người quen. Cũng may Duy đã lo những khoản chi phí lớn như rạp, quan tài, rỗi cả người trông kèn, nếu không nhà tôi có làm cả đời chắc cũng chỉ để trả nợ.

Tôi sắp lại số tiền ấy rồi nhìn ông nói:

- Ngày mai ta trả trước vài khoản nợ nhiều, còn vài chỗ nhỏ để hôm nào con lên thành phố sẽ ra ngân hàng rút tiền về rồi trả sau.

Bố tôi nghe vậy lại nói:

- Tiền của mày làm từ cái trò bắn thủ đấy thì giữ lấy mà dùng. Nợ tao lo trả được.

- Bố...!

Ông không nghe tôi nói, liếc đứng dậy đi vào phòng.

Tôi thấy vậy mà chỉ biết đỏ mắt, đi lại phía bàn thờ mẹ mình thắp cho bà nén nhang rồi nhìn chăm chăm vào di ảnh của bà mà nghẹn ngào nói:

- Mẹ, con gái xin lỗi! Nếu mẹ có thể nhìn thấy vậy hãy giúp bố vượt qua được quãng thời gian này.

Tôi ở lại nhà vài hôm thu xếp mọi chuyện rồi sáng hôm sau ra bắt xe lên thành phố, đến bến thì gọi chị ra đón.

- Đây, sao rồi? Bố mày còn nói gì đến chuyện lấy chồng không?

- Không, nhưng ông ấy vẫn còn giận em lắm.

- Giận là đúng rồi, ngay trong tang gia mà có người đến làm ấm tử rồi nói con gái mình như thế trước bao nhiêu người, ông ấy tát mày 1 cái là nhẹ chứ gặp bố mẹ tao, ông bà ấy còn cạo đầu bôi vôi vôi ấy.

Tôi nghe vậy cũng chỉ biết rũ mặt xuống, gạt qua chuyện đấy rồi nói:

- Chị cho em lại cây em rút tiền trước đã rồi về phòng sau.

Chị Ly nghe vậy cũng chẳng nói gì, đi thêm 1 đoạn thấy có cây ATM ở bên đường liền ghé vào.

Tôi xuống xe rồi đi vào trong, kiểm tra tài khoản còn được bao nhiêu tiền rút hết.

Xong xuôi thì trở ra ngoài, lúc này 1 chiếc xe đi đến quá chỗ tôi rồi dừng lại.

Vốn sẽ chẳng có gì đặc biệt nếu tôi không quá quen thuộc chiếc xe đó.

Cánh cửa mở ra, người bước xuống đấy cũng vô tình nhìn về phía tôi, khoảng khắc này tim tôi đập nhanh dữ dội, tôi vẫn còn nhớ như in lời nói tối hôm ấy: "ngày mai, đợi tôi" nhưng tính đến hôm nay đã 1 tuần, phải, tôi mới gặp lại Duy.

Có lẽ vì sự lỡ hẹn ngày ấy, mà chúng tôi nhìn nhau lại khó mở lời.

Lúc này, cánh cửa xe bên kia mở ra, 1 người con gái bước xuống đi lại phía Duy mà khoác lấy tay anh:

- Duy, chúng ta đi nào!

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Lẽ:)

Ahihi Duy sói nào có lơ Huy`ên còn nt dụ dỗ đây mà 🤔

(chap 21 có 18+, thím nào hóng thì giờ tay 🙋)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 21

Đến giờ luyện đọc r ồi nha ^^

(Cảnh báo chap này có 18+ nha, đọc xong có mấy thím im lặng rời đi như 1 cơn gió ahihi)

Có khi nào 2 người lại chia xa k ta?

Cô gái kia không quay mặt về phía tôi, nhưng nhìn dáng người này tôi có thể đoán được đó là Trang.

Bỗng nhiên nhìn 2 người bọn họ khoác tay tình tứ, trong lòng tôi không hiểu sao lại có cảm giác khó chịu.

Tôi vẫn giữ im lặng nhìn Duy, không nói gì hoặc chính là muốn đợi anh lên tiếng trước, tôi thật sự rất muốn biết tại sao hôm ấy anh lại thất hẹn.

Có đi ầu là, Duy chỉ nhìn tôi bằng đôi mắt theo tôi nghĩ là có chút áy náy r ồi lại quay người 1 cách lạnh nhạt cùng cô gái kia đi vào.

Cái khoảnh khắc ấy, tôi thật sự như muốn nín thở vậy, cảm giác khó chịu chỉ muốn đến kéo tay anh lại và hỏi "Tại sao lại như vậy" nhưng có lẽ cái tôi của mình không cho phép tôi làm như vậy, bởi giữa chúng tôi có là gì đâu?

Chị Ly lúc này có lẽ cũng bất gặp được cảnh đấy liền ghé tai tôi nói nhỏ:

- O, lão Duy kia, có phải không mà? Lão đi với con nào đấy nhỉ?

Tôi nghe vậy liền quay mặt lại nhìn chị, cố tỏ ra bình thường nói:

- Kệ anh ấy, chúng ta về thôi.

Nói rồi tôi đi lại phía xe của chị, Ly cũng vội tiến về phía tôi:

- Sao thế? Lão đấy từ hôm đến giờ không gọi cho mày à?

Không hiểu sao thấy chị nói vậy tôi lại tức giận nên gắt nhẹ:

- Gọi em làm gì? Có chuyện gì mà nói đâu. Thôi, đi về nào!

Ly thấy vậy cũng ngẩng lên xe, nhưng miệng thì vẫn vu vơ nói:

- Những người như lão Duy, đừng nên ôm mộng làm gì, không đến lượt mình đâu, chỉ tổ thêm phiền phức rồi lại tổn thương mình.

Tôi lên xe ngồi ở phía sau chị, trong lòng bực bội nói:

- Chị điên à, ôm mộng gì ở đây.

- O' con này, tao chỉ nhắc nhở thế, mày sao phải cáu bẳn.

Tôi nghe vậy phải nén xuống cảm xúc của mình:

- Thôi, về đi, trời nắng rồi.

Dứt lời chị cũng phóng xe đi thẳng về phòng trọ.

Chúng tôi loay hoay thu dọn đồ đạc rồi cơm nước qua loa mà nghỉ tí buổi trưa.

Chị Ly hôm nay cũng xin nghỉ làm, ở nhà đi chợ mua ít đồ về nấu coi như làm bữa tiệc chia tay để mai tôi đến công ty trả lại đồng phục và xin thôi việc.

Tối hôm ấy vốn có 2 chị em nhưng không ngờ Kiệt lại gọi điện cho tôi hỏi lên thành phố chưa nên tôi cũng nhân tiện mời anh ta qua phòng chị.

Bữa tiệc chia tay chỉ có 3 người ngồi quây bên 1 chiếc bàn nhỏ, mọi người cũng nói chuyện hỏi han nhau khá tự nhiên thì Kiệt bỗng lại nhìn tôi hỏi:

- Huyền này, em muốn học lại không? Anh có 1 chút quen biết, nếu em muốn anh có thể lo cho em học tiếp vài năm Đại học.

Tôi nghe vậy lại nhìn anh có chút kinh ngạc xen lẫn biết ơn nhưng vẫn gượng gạo nói:

- Nói thật nghỉ học lâu như vậy rồi em cũng không còn ham muốn học tiếp nữa. Vốn dĩ bây giờ xã hội cần tài năng, cuộc sống cũng cần tài năng, thế nên em nghỉ học hay không học, không quan trọng. Quan trọng là có kiếm được việc làm hay không.

- Vậy hay để anh xin cho em 1 công việc, có thể lương không được cao nhưng ít ra cũng là công việc tử tế.

Thấy anh có lòng như vậy tôi thật sự có chút cảm động nhưng cũng phải lên tiếng từ chối:

- Bố em đã già rồi, em không muốn ông ấy phải phiền lòng nữa. Có thể không đồng ý việc lấy chồng nhưng hy vọng thời gian này ở nhà chăm sóc, bố em sẽ đổi ý.

Kiệt nhìn tôi đôi mắt cảm nhận được có chút buồn bã mà nói:

- Thế em không lên thành phố nữa sao?

- Có chứ, rảnh em sẽ lên, chị của em ở đây mà.

Nói rồi tôi lại cầm ly rượu đưa lên, chị Ly với Kiệt thấy vậy cũng nâng chén của mình, 3 chúng tôi uống cạn bỗng nhiên tôi lại buột miệng nói:

- Uống rượu mà quên mất không mua mấy cái chân gà ngâm.

Vốn chỉ là nói vu vơ, không nghĩ Kiệt vì vậy mà lên tiếng:

- Ăn không? Anh đi mua.

Tôi nghe vậy liền xua tay gần:

- Thôi, em nói vậy thôi chứ ăn thế này cũng được rồi.

Kiệt nghe nhưng cũng không để tai liền đứng dậy:

- 2 chị em đợi tí, anh đi mua.

Tôi và chị Ly thấy vậy liền gần nhưng Kiệt không chịu cứ nhất định đi mua bằng được, còn hỏi tôi hay mua chỗ nào để anh đến.

Tôi thấy Kiệt nhiệt tình nên cũng không làm anh mất hứng mà nói 1 địa chỉ phải cách phòng trọ của chị Ly đến gần 10km.

Kiệt vừa đi thì chị Ly liền nhìn tôi nói:

- Này, tao thấy Kiệt có ý với mày hay sao đấy?

Tô nghe vậy cũng chỉ cho là chị nói đùa trêu ghẹo nên trả lời:

- O, không phải chị bảo em không nên ôm mộng với những người như thế sao?

- Tao là đang nói đến lão Duy, bởi tao thấy lão đấy trông đào hoa lắm. Nhưng Kiệt tao thấy được mà mày, trông có vẻ là trai chung tình đấy, khéo lại còn zin.

Tôi thấy chị nói vậy lại bật cười:

- Khiếp, giờ kiếm đâu ra được trai zin, em thấy chị đang nâng cao anh ấy quá đấy. Hay là chị yêu đi.

- Mày điên à, nó là em anh Hoàng.

Bỗng nhiên vừa nhắc đến cái tên đấy, nét mặt chị Ly cũng trở nên thay đổi.

Tôi hiểu chị có lẽ vẫn chưa quên được Hoàng nên buột miệng nói:

- Anh Hoàng dạo này có gọi điện cho chị không?

- Tạo chặn số lão đấy rồi, có lấy số lạ gọi nhưng tao nghe được giọng là tắt máy luôn.

- Chị làm như thế không thấy phũ quá à?

- Phũ gì? Thế mà bảo tao còn phải à ời nói chuyện, hỏi thăm anh giờ này ra sao à? Rồi xong mấy mẹ lại mò đến đây làm loạn, khổ tao.

Tôi nghe vậy cũng chỉ biết thở dài không nói gì thêm nữa, thì chuông điện thoại của tôi vang lên.

Vội đi lại phía túi xách lấy nó ra, nhìn cái tên trên màn hình có chút tức giận nên tắt ngang máy.

Ngay sau đó cuộc gọi lại tiếp tục 1 lần nữa, tôi chần chừ 1 lúc rồi đi ra ngoài bắt máy:

- Alo.

- Em đang ở đâu?

- Tôi đang ở phòng trọ, có chuyện gì không?

- Đợi tôi qua đón.

Lại nghe cái từ "đợi" làm tôi nghĩ đến ngày hôm ấy nên tức giận nói:

- Tôi bận lắm, có chuyện gì thì anh nói qua đây đi.

Đầu bên kia nghe vậy chợt im lặng 1 lúc rồi mới trả lời tôi:

- Mới mấy ngày không gặp mà em đã quên mất số nợ rồi sao?

Tôi biết mà, giữa tôi và anh ta chắc chỉ có lấy việc "nợ" ra để mà giữ quan hệ với nhau thôi:

- Tôi nợ của anh bao nhiêu, anh cộng lại tôi sẽ trả dần bằng tiền mặt.

- Nếu em có đủ khả năng, vậy ngay bây giờ trả đủ cho tôi. Còn không...thì cùng tôi đi khách sạn!

Duy dứt khoát trả lời tôi như vậy càng làm tôi thêm khó chịu.

Rốt cuộc anh ta xem tôi là gì? Nếu đơn giản chỉ là gái qua đường, xem như tôi mượn tiền anh ra và dùng thân để trả thì đâu nhất thiết anh ta phải có những sự giúp đỡ quá mức thân thiết như vậy, cũng đâu cần phải nói đôi ba lời khiến người khác phải chờ đợi.

Cảm xúc có chút không kiểm soát được nên buột miệng nói:

- Tôi mượn tiền anh vốn không có giấy tờ gì, nếu tôi muốn có thể không trả, thì anh làm được gì tôi. Nếu không muốn mất tiền, thì để tôi trả dần. Còn nếu ngủ với tôi, vậy thì 1 đêm gạt hết số nợ, không thì thôi.

Vốn chỉ là tức giận nói thế không nghĩ được Duy lại đồng ý:

- Được, tôi qua đón em.

Nói rồi Duy liền tắt máy còn không kịp để tôi nói gì, biết có chút lỗ lời nhưng nghĩ lại 1 đêm có thể trả hết khoản nợ vài chục triệu không phải là quá lời hay sao?

Chỉ là tôi không biết sau lần cắt đứt này lại khiến cả 2 chúng tôi trở nên khốn đốn như vậy.

Tôi quay vào trong phòng nói với chị Ly:

- Em có việc phải ra ngoài, lát anh Kiệt về chị với anh ấy cứ ăn đi nhé.

Ly nghe vậy liền tròn mắt nhìn tôi:

- Ở con này, mày đi đâu? Kiệt nó đi mua chân gà cho mày mãi 15km cả đi cả về mà không thấy mày lão đấy sẽ buồn đấy.

Tôi cũng cảm thấy có chút áy náy nhưng biết làm sao được, cái mồm hại cái thân mà:

- Chị với Kiệt cứ ăn trước đi, em sẽ về sau.

Nói rồi đi lại phía túi đồ thay 1 chiếc váy mặc vào, trang điểm qua qua rồi đi ra ngoài còn nghe được tiếng chị Ly ở phía sau vọng ra:

- Thế mày đi đâu cũng phải nói tao biết chứ?

Tôi nghe nhưng cũng không trả lời chị chỉ chạy ra đầu ngõ cũng vừa lúc thấy chiếc xe của Duy đi đến.

Lần này tôi lại chọn ngồi ở phía sau nên mở cửa bước lên. Ai ngờ vừa ngồi vào Duy liền lạnh nhạt nói:

- Lên đây ngồi!

- Tôi ngồi đây thì sao?

- Khi này em hoàn toàn có khả năng chạy nợ, em nghĩ bây giờ có thể không?

Lời vừa nói xong Duy liền mở cửa bước xuống đi lại phía tôi mở cánh cửa ra rồi kéo tôi nhé vào ghế trên còn gằn giọng nói:

- Ngồi yên đó!

Anh ta đóng cửa rồi 1 cái rồi đi về phía ghế bên ngồi vào mà lái xe đi thẳng.

Xe chạy ra khỏi trung tâm thành phố, tôi thấy đường đi khá xa nên hỏi:

- Anh đi đâu thế?

- Tìm khách sạn.

Thấy anh ta trả lời cộc lốc thế tôi cũng buột miệng nói:

- Ở thành phố thiếu gì, hay anh sợ bị ai bắt gặp?

Tôi vừa nói xong thì Duy liền thẳng gấp lại, anh quay sang nhìn tôi, nét mặt thật sự lạnh nhạt nói:

- Em dạo này lại biết bắt bẻ tôi rồi à? Tôi không thích ai dò hỏi quá nhiều, nếu em muốn đêm nay giải quyết xong hết thì im lặng đi theo tôi.

Thấy anh ta thực sự tức giận tôi cũng không nói gì nữa nhưng trong lòng lại có cảm giác tổn thương ghê gớm.

Duy lúc này lại tiếp tục lái xe đi tiếp, thêm 1 đoạn khá xa nữa mới thấy 1 khách sạn nằm ngay ở mặt chính đường quốc lộ, anh liền rẽ vào

Chúng tôi đi vào lấy 1 phòng, rồi theo con số đấy đi thẳng lên.

Cửa vừa mở, Duy liền lướt qua tôi và đi vào trong, anh cởi chiếc áo sơmi vút lên thành ghế rồi kéo tôi đi thẳng vào nhà tắm.

Tôi thấy vậy liền nhìn anh ta khó hiểu:

- Anh làm gì thế?

Duy lúc này lại bình thản khoá cửa phòng lại rồi cởi quần ra nói:

- Tắm.

Mặc dù đã xảy ra hệ vài lần nhưng nhìn anh ta ở phương diện này tôi vẫn có chút xấu hổ liền quay người định đi ra:

- Anh điên à? Tôi tắm rồi!

Ai ngờ vừa quay người 1 cái thì Duy liền túm cánh tay tôi kéo lại, dùng sức đẩy dấn tôi về phía bức tường rồi ghì chặt mà cúi xuống hôn.

Vì quá bất ngờ nên lúc đầu tôi có chút kháng cự, nhưng về sau cũng dần dần xuôi theo.

Dù sao đến đây cũng để làm chuyện này, ra về làm cái gì nữa.

Tôi bắt đầu vòng tay qua cổ Duy, cũng đưa chiếc lưỡi của mình quấn lấy lưỡi của anh, nụ hôn trở nên gắt gao hơn hẳn.

Duy lúc này vòng tay ra sau kéo chiếc khoá váy của tôi, cả chiếc váy cũng được anh cởi xuống, cả người chỉ còn lớp đồ lót mỏng dính khiến tôi cảm nhận được cái của Duy đang lớn dần chọc thẳng vào bụng mình.

Duy chọt rời khỏi môi của tôi, đưa nụ hôn xuống cổ lượn lờ phả từng hơi thở nóng làm tôi rùng mình, rồi anh lại rời môi xuống ngực tôi, 2 tay dùng sức bật chiếc áo con của tôi ra rồi ra sức cắn mút 2 đầu núm hoa làm nó dựng đứng khiến tôi không kìm được mà phải bật thành tiếng:

- Uhm!

Sau khi nhào nặn ngực tôi đến đỏ ửng, Duy từ từ hạ thấp người xuống đưa nụ hôn đến phần eo, nơi vết thương vẫn còn nằm rõ ở đấy với những đường chỉ khâu còn chưa rút.

Trông nó đáng sợ như vậy làm tôi có phần e ngại lấy tay che đi nhưng anh lại gạt ra mà hôn nhẹ lên nó.

Khoảnh khắc ấy không hiểu sao làm tôi rung động.

Duy lúc này bỗng nhiên bế bổng tôi lên rồi đặt vào bồn tắm, anh chỉnh nước cho vừa mà xả ra rồi cũng ngẩng vào đặt tôi ngẩng lên cả sự kiêu ngạo kia. Ở cửa mình, Duy chậm rãi đem nó vào sâu trong tôi, có sự xâm nhập bất ngờ khiến tôi phải vòng tay ra sau lưng ôm chặt lấy anh mà kêu lên:

- Ahh...!

Duy đưa gương mặt thu hút áp sát vào tai tôi nói nhỏ:

- Vết thương, có đau không?

Tôi nghe vậy chỉ khẽ lắc đầu 1 cái nhưng ai lại nói tiếp:

- Tôi sẽ làm nhẹ!

Lời vừa dứt Duy liền cắn nhẹ vào vành tai tôi 1 cái, cả người như có 1 luồng điện giật mạnh khiến tôi hưng phấn.

Anh ở phía dưới đã bắt đầu ra vào, bàn tay ôm chặt lấy hông tôi mà dùng sức nhấp, phía trên Duy vẫn dùng miệng mình mà cắn mút ngực tôi.

2 tay tôi bấu chặt vào tấm lưng rộng lớn của anh, cảm nhận được phía dưới đang co rút mạnh mẽ theo phản xạ của cơ thể:

- Uhm...Duy...lại giường được không?

Duy nghe vậy liền dừng lại mọi động tác, đưa gương mặt áp sát vào mặt tôi rồi gât hao hôn lấy.

Bàn tay vẫn không ngừng nhào nắn bộ ngực tôi đến méo mó.

1 lúc sau anh mới chịu rời khỏi môi tôi, vẫn giữ tư thế như vậy, Duy ôm chặt lấy cơ thể tôi mà đứng dậy, tôi theo phản xạ 2 chân kẹp chặt vào hông anh, chúng tôi mở cửa đi ra, đến thẳng chiếc giường Duy nhẹ nhàng đặt tôi nằm xuống.

Lần đầu tiên chúng tôi quan hệ ở dưới ánh sáng quá rõ ràng như vậy, rõ đến mức tôi có thể nhìn thấy được những hạt mồ hôi vương trên mặt anh, vài giọt nước còn đọng lại trên cơ thể rắn chắc, anh nhẹ nhàng ra vào liên tục những lần đẩy đến sự hưng phấn cực độ.

- Ahh...Duy, chậm thôi....uhm....

Anh cúi người xuống, ngẫu nhiên ở ngực tôi, nơi phía dưới vẫn nhấp nhàng đều đặn.

Cả người tôi lúc này sồn hết da gà, bản năng của con người theo đó cũng dần bộc lộ ra bằng những tiếng rên rỉ đỏ mặt.

Duy lúc này giọng nói đã gấp gáp, mà thì thầm:

- Tôi muốn nghe em gọi tên tôi!

Cả người bây giờ đã bị anh ta làm cho ngây dại nên tôi cũng chỉ biết nghe theo:

- Uhm...Duy....ahhh....

Sau lời rên rỉ ấy Duy bắt đầu dùng sức mạnh hơn, nhịp cũng nhanh hơn, 2 chân tôi kẹp chặt lấy hông anh, bầu ngực áp chặt vào, cả người bị thúc đẩy đến nhả nhúm cả tấm ga trải giường:

- Ahh...Duy...anh đừng dùng sức như thế...uhm....ahhh....

Tiếng thở dốc phả vào bên tai tôi, Duy bắt đầu trở nên gấp rút, tới đỉnh điểm của dục vọng, anh khẽ hừ 1 tiếng r ả gục trên người tôi, mồ hôi của cả 2 nhễ nhại nhưng Duy chẳng có ý định rời ra li ền như thế ôm tôi vào lòng.

Đêm đấy chúng tôi phải mây mưa với nhau 3 trận, không biết anh ta lấy đâu ra sức mà mỗi lần phải kéo dài đến 30 phút và lần nào cũng đưa tôi đến sự cao trào của khoái cảm.

Chúng tôi ôm nhau ngủ mãi đến gần trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy.

Nhìn qua điện thoại thấy có rất nhiều cuộc gọi nhớ của chị Ly của cả bố tôi nên tôi lo lắng gọi lại nhưng chị Ly không bắt máy, bố tôi lại thuê bao.

Linh cảm có đi ầu gì đó nên tôi giục Duy đưa tôi về

Chiếc xe dừng ở đ ầu ngõ, tôi vội vàng đến mức không nói 1 lời với anh li ền mở cửa bước xuống r ả chạy vào.

Sau đó mới biết không cho nhau 1 lời chào đ ằng hoàng thật sự nỗi day dứt khó nguôi.

Tôi đi vào khu trọ, thấy phòng chị Ly mở cửa nên chưa kịp bước chân vào đã lên tiếng từ ngoài:

- Chị Ly, sao em gọi chị không nghe?

Nói xong hើy câu, cũng là lúc tôi bước vào phòng, cả người chột sững lại, đôi mắt mở to nhìn người ng ồi đấy mà bất giác gọi:

- BỐ!

Nhớ bấm nút theo dõi tui ,r ồi bật thông báo của wattpat để xem chap mới sớm nhất nha

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 22 +23

Bố tôi vẫn với chiếc áo sơmi trắng đã chuyển sang màu ngà, vẫn chiếc quần vải với phần gấu đã sờn rách mà ng ồi khoanh chân ở dưới đất.

Nét mặt ông cho dù chỉ là nghỉ ngơi thì vẫn in hằn sự vất vả, mệt mỏi cực độ.

Ông nhìn tôi 1 h ồi r ồi mới nói bằng 1 giọng vô cùng lạnh nhạt:

- Vừa đi đâu về?

Tôi nghe vậy mà trong lòng trở nên căng thẳng, đôi mắt khẽ liếc nhìn chị Ly, thấy chị vẫn không ngừng ra hiệu với tôi mà tôi lúc này thật sự không hiểu nổi.

Còn đang cố gắng nghĩ xem chị Ly muốn nói gì thì ba tôi li ền quát lớn lên:

- Mà y vừa đi đâu về?

Tôi có chút giật mình nhìn ông mà lúng túng nói:

- Dạ, con...con...vừa cùng bạn đi ăn sáng về

- Đi ăn sáng? Phải không?

Ông hỏi lại l ần nữa khiến tôi thêm lo sợ nhưng vẫn phải nói:

- Dạ!

Ai ngờ lời vừa dứt, bố tôi li ền quát lớn lên:

- Mày đi ăn sáng mà phải đi cả 1 đêm sao?

Lời ông nói làm tôi sửng sốt, cổ họng nghẹn lại đến không thể biết nói gì nữa.

Chị Ly lúc này ng ắ cạnh đấy nét mặt có phần lo lắng nhìn tôi lên tiếng:

- Bố em đã lên đây từ tối qua. Bác ấy đã thức cả đêm để chờ em về, chị gọi cho em mãi cũng không được.

Tôi nghe vậy mới biết bản thân đã lựa chọn nói dối 1 cách thất bại. 2 bàn tay bấu chặt vào nhau mà nhìn ông.

Đi đâu tôi lo sợ không phải là ông sẽ trách mắng tôi hay chửi bới tôi, mà tôi chính là sợ ông thất vọng, sợ ông phiền lòng, sợ ông đã vất vả mà lại thêm lo toan.

Mẹ đã mất, tôi không muốn ông buồn thêm nữa, nhưng thực sự tôi không thể trốn tránh được hoàn cảnh.

- Bố, thật ra con....

Lời chưa kịp nói ra hết ông liền tức giận nói:

- Tao cứ nghĩ mày những ngày qua đã hiểu được chuyện, đã biết cái gì nên làm và cái gì không? Nhưng r ấi mày lại làm tao thất vọng. CÒN KHÔNG NÓI LÀ ĐÊM QUA MÀY ĐI ĐÂU SAO?

Câu cuối của ông lớn tiếng làm tôi sợ đến ứa nước mắt, cổ họng nghẹn đắng nhìn ông mà nước n ỏ nói:

- Bố, bố nghe con nói đã...chuyện rất dài mà con cũng không phải là muốn như vậy.

- Thế là mày đã nhận r ấi đúng không?

Tôi thấy ông như vậy mà trong lòng cũng có 1 nỗi uất ức muốn nói ra:

- Bố...nhưng con thật sự có lý do, bố tại sao không chịu nghe con nói. Bố có biết nhưng năm qua con sống ở cái nơi này đã phải rất cố gắng thế nào không? Bố nghĩ 1 tháng đi làm 2, 3 triệu bạc có thể vừa học, vừa gửi tiền về, vừa nuôi sống được bản thân sao? Bố nghĩ con muốn làm cái nghề mà trong mắt người đời luôn khinh rẻ sao? Bố nghĩ con muốn ngày ngày mặc váy ngắn lượn lờ trước mấy kẻ đàn ông còn đáng tuổi cha chú mình mà hâu hạ họ sao? Nếu không phải hoàn cảnh nhà mình như vậy, con có thể như những người khác nhàn hạ học hết những năm đại học, rồi xin 1 việc làm ổn định. Bố nghĩ thời gian mẹ chưa bệnh, mười mấy hai mươi triệu bạc thực sự là do con ứng lương mà ra sao? Công ty nào, chủ nào lại tin tưởng đưa nhân viên nhiều tiền như thế? Bố có biết để có được nó con phải làm gì không? Bố có biết con đã lo sợ, con đã khóc nhiều như thế nào không? Con hư hỏng không phải vì con đua đòi, không phải vì xã hội đưa đẩy mà là vì hoàn cảnh nhà mình, là hoàn cảnh nhà mình bố biết không?

Nói được ra những lời đầy nước mắt tôi cũng đã đầm đìa gương mặt, cảm giác trong lòng cũng nhẹ đi.

Bố tôi ngời đầy nét mặt cũng thần thờ chẳng kém, ông từ từ đứng dậy đi lại phía tôi, đôi mắt thấy rõ được 1 sự u buồn từ trong đấy:

- Con muốn nói là bố mẹ đã đẩy con đến đường này phải không?

Tôi nghe vậy liền vội vàng lắc đầu, bàn tay đưa lên túm lấy cánh tay ông mà nức nở nói:

- Bố, con không phải có ý đó, con thật ra chỉ muốn nói con không hề như bố nghĩ, mọi thứ con làm đều là vì gia đình mình.

Ông nhìn tôi với đôi mắt đỏ ngầu như muốn rung rung nước, bàn tay thô ráp lại nhăn nheo đưa lên vỗ vào tay tôi đang nắm ông vài cái rồi gạt nó xuống:

- Con nói đúng, là bố mẹ đã làm khổ con cái. Trước giờ chúng ta cũng không cho con được cái gì nhưng lại khiến con phải lo lắng như vậy, người làm bố, làm mẹ này thật sự thấy rất xấu hổ. Từ giờ con cứ làm gì con

muốn, thằng Tí, bố có thể lo cho nó được, con không cần bận tâm nữa. Bố về đây.

Ông lướt qua tôi mà đi thẳng ra ngoài, tôi thấy vậy cũng khóc lóc đuổi theo níu ông lại:

- Bố, con không có ý trách bố mẹ, con sai rồi, con sẽ không bao giờ nói như thế nữa. Hôm nay con đã chuẩn bị trả lại đồng phục để thôi việc, con sẽ về nhà xin bán hàng cũng được. Nhà bây giờ còn 3 người, nếu bố cũng như vậy con làm sao sống vui vẻ để làm những điều mình thích được.

Ông nghe vậy mà nơi khoé mắt kia tôi cũng nhìn thấy được 1 giọt nước trực trào. Chúng tôi không nói với nhau câu nào nữa, chỉ đứng đấy ôm nhau mà khóc, thực sự thời gian qua đối với tôi là những tháng ngày cực kỳ mệt mỏi và cả gia đình tôi cũng vậy.

Tôi đem hành lý trở về quê, cũng xin được 1 chân bụng bê dọn dẹp ở quán phở của cô Lý ngay đầu đường đi vào nhà tôi.

Chuyện giữa tôi và Duy từ đêm hôm đó đến giờ đã là 2 tuần cũng chẳng liên lạc với nhau nữa.

Cũng đúng thôi, chúng tôi đã thoả thuận 1 đêm duy nhất gạt hết tất cả món nợ rồi nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy có chút luyến tiếc anh ta đến như vậy:

- Huyền...Huyền....

Tiếng gọi của cô Lý kéo tôi thoát khỏi đoạn suy nghĩ mà vội vàng nhìn cô nói:

- Dạ!

- Mà làm sao thế? Khách gọi giấy kìa!

Tôi nghe vậy liền lật đật đi lấy hộp giấy rồi đem ra cho khách, bỗng nhiên lúc này tôi cảm thấy chóng mặt nên tiến lại phía ghế ngồi xuống mà

xoa xoa thái dương mình.

Bất chợt từ phía ngoài nói vọng vào là giọng của cô Sáu:

- Gớm, mới làm được tí buổi sáng mà đã mệt rồi à? Lao động bằng thân quen rồi nên lao động chân tay không được phải không?

Tôi nghe vậy lại liếc xéo cô 1 cái, muốn nói lắm nhưng ai đến đây thì đầu là khách của quán nên phải cố nhịn:

- Cô đến ăn phở thì gọi đi, không phải quan tâm đến tôi.

- A, con này càng ngày càng gớm mặt nhỉ? Tao không những là cô mày mà còn là khách ở đây, mày dùng thái độ kiêu gì để nói chuyện thế?

Thấy cô ta cứ muốn bắt bẻ tôi nên tôi cũng không nhịn nữa:

- Tôi tiếp khách lịch sự chứ không tiếp loại vô học như cô.

Cô Sáu nghe vậy cũng tức giận lắm, đôi đũa trên tay đặt mạnh xuống bàn, đứng lên chỉ mặt tôi nói:

- Tao nói cho cái loại mày biết, loại mày cũng dẻo ra gì đâu, nát rồi thì đừng cố mà làm cao. Tao với bố mày đang tính kiếm cho mày 1 thằng để lấy chồng đấy. Liệu mà chuẩn bị đi.

Tôi nghe vậy thật sự tức giận định quặc lại cô ta thì cô Lý lên tiếng quát:

- Huyền, cô mày thì là cô mày, nhưng đến đây là khách của tao, không được cãi tay đôi như thế.

Tôi phải cố nén xuống cơn tức đi lại bưng bát phở cho cô ta mà đặt xuống bàn.

Bỗng nhiên lúc này cả người nôn nao, tôi theo phản xạ bịt miệng mình rồi cúi người xuống "oẹ, oẹ" vài tiếng.

Cô Sáu thấy vậy liền đứng bật dậy nói:

- Mẹ mày, mày cố tình làm thế để tao không ăn được nữa có phải không? Lý ời, bà ra đây mà dạy lại nó này. Đồi thuở ai bụng ra cho khách nó còn giả vờ nôn oẹ thì bố ai nuốt nổi.

Cô Lý lúc này đi lại nhìn tôi:

- Huy ền, tao nói không được à? Mày sao thế?

Tôi nghe vậy liền nhìn cô Lý phân bua:

- Không phải cháu cố tình đâu, tự nhiên thấy buồn nôn, không hiểu sao lại bị.

Cô Sáu lườm tôi 1 cái rồi nói;

- Mày mà không cố tình à?

- Cô vừa phải thôi nhé. Tôi đã nói không cố tình rồi, hơn nữa cũng đã nôn vào bát cô đâu mà cô cứ s ền s ền lên thế?

- O, con mất dạy này!

Cô Lý lúc này mới quát lớn:

- Huy ền, mày thôi đi không? Một thì về nhà nghỉ đừng ở đây gây chuyện, tao còn làm ăn.

Tôi nghe vậy cũng không nói gì nữa, dù sao đầu óc cũng hơi mệt mỏi nên xin về

Đi ra được 1 đoạn, cơn buồn nôn lại tiếp tục kéo đến, tôi phải ngã xuống bên mép đường. Bu ền thì buồn vậy nhưng có nôn ra được đâu.

Không hiểu sao trong đầu lúc này lại có 1 suy nghĩ táo bạo, mà thật sự nó là có khả năng.

Tôi vội vàng chạy ra hiệu thuốc mua 1 cái que thử thai rồi đi vội về nhà.

Bố tôi thấy tôi về cũng hỏi:

- Sao về sớm thế?

Tôi chào ông 1 cái rồi nói:

- Con hơi đau đầu nên xin về.

Nói rồi chạy vội vào nhà vệ sinh, trong lòng lúc này căng thẳng đến vã mồ hôi.

Tôi làm cẩn thận theo đúng quy trình của nó, đôi mắt dán chặt vào que thử chờ nó dần dần hiện lên: 1 vạch.....rồi 2 vạch.....đầu tôi không ngừng lăm băm, 3 vạch...3 vạch đi.

Nhưng tất cả nó rõ ràng trước mắt, tôi thật sự có thai rồi!

Chap 23

Tôi cầm que thử ở trên tay mà run rẩy, nhìn chăm chăm vào nó, rõ như in 2 đường vạch đỏ.

Nếu như trí nhớ tôi không nhầm, chỉ có 2 lần tôi quên uống thuốc cũng là 2 lần cuối cùng tôi cùng Duy phát sinh quan hệ. Một lần là vào đúng hôm Đạt đâm tôi và một lần chính là 2 tuần trước chúng tôi 1 đêm cắt đứt tất cả.

Đầu óc tôi bây giờ mọi thứ cứ rối tung lên, hoảng loạn và cảm thấy bất an vô cùng.

Tôi vứt vội que thử xuống rồi liên tục mức nước dãi nó trôi đi, bây giờ chỉ một cách giải quyết tôi cũng chẳng thể nào nghĩ ra được.

Cả người như 1 kẻ mất hồn bước ra mà đi thẳng vào trong nhà, bố tôi có lẽ nhận ra sự khác thường nên lên tiếng:

- Huy`ên, sao thế con?

Tôi nghe vậy lại nhìn tấm thân hô khéo của người đàn ông đã vượt biết bao năm sương gió mà trở nên già dặn, nếu bây giờ ông mà biết chuyện này chỉ sợ sẽ chẳng cách nào chịu đựng nổi:

- Con thấy hơi chóng mặt thôi, con vào nằm nghỉ 1 lát. Sáng nay con đi chợ mua thức ăn rồi đang để dưới bếp, thằng Tí mà về bố bảo nó luộc rau và rang thịt lên hộ con nhé. Con mệt không ăn cơm đâu!

Nói rồi tôi đi thẳng vào trong phòng, lại giường mà nằm xuống. Mùa hè năm nay không quá nắng nóng, nhưng cũng không đến mức mà tôi cảm thấy toàn thân lạnh buốt đến như vậy.

Bàn tay theo một phản xạ từ từ đặt lên bụng mình, đứa con này là của Duy, tôi cảm thấy sao thật nực cười. Từ khi bắt đầu một mối quan hệ không tên với anh ta, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc này, sau mỗi lần mây mưa việc uống thuốc là đi đầu tôi luôn phải ghi nhớ, giống như thời gian ở cùng với Đạt vậy.

Nhưng sau những lần tiếp xúc với Duy, anh làm tôi mù mị đến mức chẳng còn thể nhớ được những việc đã dặn mình từ trước. Tôi không phủ nhận qua một nẩy thời gian, bản thân tôi đối với anh là có rung động, chỉ là biết vị trí mình ở đâu, tôi luôn phải dùng lí trí để đối mặt với anh.

Nếu anh ta đã quyết định một đêm trước để cắt đứt những mối nợ dây dưa vậy lần này tôi nói với anh ta chuyện cái thai, liệu anh ta có nghĩ tôi "bầy" hay không?

Tôi khẽ ngẩng đầu ngó ra phía ngoài, thấy bố tôi đang lom khom nhóm lửa ở phía bếp, một chút đau lòng, một chút tội lỗi, một chút xót xa.

Với lấy chiếc điện thoại, tôi bấm số của chị Ly gọi, 1 tiếng chuông qua đi lại làm tôi thêm nóng ruột, nó kéo dài mãi đầu bên kia mới có tín hiệu:

- Oí, gọi chị gì đấy?

- Chị đang làm gì thế?

- Tao mới đi ăn sáng với lão Nam về.

Tôi nghe vậy liền lấy hết can đảm mà lên tiếng:

- Chị ơi, em có thai rồi!

Mặc dù không thể nhìn thấy được nét mặt của chị Ly nhưng tôi tin chắc rằng chị đang rất kinh ngạc:

- Cái gì? Có thai? Mẹ mày, tao cũng đến bất lực với mày rồi đấy Huy à, là của đứa nào?

Tâm trạng tôi lúc này không tốt lại nghe chị nói vậy càng thêm tủi thân mà sụt sịt nói:

- Duy!

- Lão Duy á? Chắc không?

Chị hỏi như vậy thật sự làm tôi tự ái, con của ai, chẳng nhẽ tôi không biết hay sao?

- Chị hỏi thế ý là sao? Không lẽ em không biết được ai là bố nó sao?

- À, thì tao hỏi cho chắc thôi. Mà mày làm sao để có thai được, thuốc nó bán đầy rẫy đấy, sao không uống?

- Em mà nhớ uống thì đã không xảy ra chuyện, với cả hôm đấy có lẽ là hôm em bị thằng Đạt đâm. Nhưng mà bây giờ phải làm sao hả chị, bố em mà biết chuyện này chắc không chịu nổi nữa mất. Ông ấy khổ lắm rồi.

Đầu bên kia bỗng nhiên im lặng một hồi rồi lên tiếng:

- Mày đi khám chưa, hay chỉ mới dùng que thử thôi?

- Em mới mua que về thử lúc này, 2 vạch in rõ chị ạ. Với cả em tính chu kỳ rồi, có thật đấy chị.

- Trước mắt ngày mai mày lên thành phố đi, tao với mày đi khám xem bao nhiêu tuần rồi mới tính tiếp được.

Tôi nghe vậy cũng đành "dạ" một tiếng rồi tắt máy, đôi mắt thần thờ nhìn vào bóng dáng gầy gò ở phía góc bếp kia mà sống mũi chột cay xè. Nếu như có thể, tôi muốn được sinh đứa bé này, bởi dù sao nó cũng là máu mủ của tôi, mà tôi đối với Duy vốn cũng là có tình cảm. Tôi không nghĩ đến chuyện sẽ nói cho anh ấy biết, bởi tự lượng sức mình vốn không thể leo cao, tôi chỉ cần bố tôi khi biết chuyện, ông ấy có thể vui vẻ chấp thuận thì dù phải mò mẫm đi xin ăn từng bữa tôi cũng sẽ nuôi tốt đứa con của mình.

Buổi tối hôm ấy, sau khi cơm nước và dọn dẹp xong xuôi, tôi đi lại phía bàn ngủ xuống đối diện bố, có phần căng thẳng nói:

- Bố, chị Ly hôm nay mới gọi điện cho con nói chị ấy bị ốm, con muốn ngày mai lên thăm chị một chuyến, dù sao khi ở thành phố chị Ly cũng giúp đỡ con rất nhiều.

Ông nghe vậy lại nhìn đến tôi bằng ánh mắt dò xét, tôi hiểu được đi đâu ông đang suy nghĩ là gì, trong lòng cũng chỉ biết cười khổ, ông đối với con gái mình đã chẳng còn niềm tin nữa rồi. Nhưng nghĩ lại cũng đâu có gì sai, tôi lần này lên thành phố cũng là đang nói dối ông mà.

- Ừ, mai thu xếp lên thăm nó 1 tí, dù sao ở nhà có công chuyện người ta cũng xuống giúp đỡ.

- Dạ

Nói rồi tôi cũng đứng dậy định trở vào phòng thì ông lại lên tiếng:

- Đợi hôm nào về, bố có chuyện muốn nói với mày.

Tôi nghe vậy liền quay lại nhìn ông:

- Có chuyện gì bố nói luôn đi.

- Thôi được rồi, cứ lên xem con Ly nó làm sao đã, để hôm sau về nói.

Dứt lời ông cũng đứng dậy đi ra ngoài mà tôi dõi theo bóng ông trong lòng không hiểu sao cảm thấy có chút lo lắng..

Đêm hôm đấy nằm trần trọc cả đêm chỉ chợp mắt được 1 tí thì trời sáng. Tôi chỉ đem vài ba bộ quần áo với chút tiền rồi ra bắt xe lên thành phố. Đến nơi thì gọi chị Ly ra đón, chị vừa nhìn thấy tôi, nét mặt tôi cảm thấy có chút khác thường nên hỏi:

- Sao thế?

Chị nghe vậy liền đưa chiếc mũ bảo hiểm cho tôi rồi nói:

- Lên xe đi, tao đưa mày đi siêu âm trước rồi nói chuyện sau.

Tôi không nói gì nữa liền nhận lấy chiếc mũ đội vào rồi ngồi lên xe.

Chúng tôi đi đến một phòng khám tư nhân nhưng trông cũng khá an toàn và uy tín.

Đẩy cánh cửa kính bước vào bên trong, hơi lạnh của điều hòa làm tôi sờn da gà, cảm giác căng thẳng kéo đến khiến lồng ngực tôi đập thành thịch.

Một cô gái khá trẻ mặc áo blouse trắng tiến lại phía chúng tôi hỏi:

- Em chào 2 chị, các chị đến làm gì ạ?

Tôi còn chưa kịp lên tiếng thì chị Ly liền nói:

- À, chị đưa con em gái đi siêu âm xem xem thai được bao nhiêu tuần rồi.

Cô gái kia nghe vậy liền nhìn sang tôi hỏi:

- Chị siêu âm à? Vậy đi vào đây với em!

Nói rồi cô ta quay người đi vào trong, tôi thấy vậy cũng theo sau, mà lòng bàn tay bây giờ đã ướt đầm mồ hôi bầu chặt vào nhau..

Cả người bị động mà leo lên chiếc giường đơn trải ga trắng xoá nằm xuống, cô gái kia lúc này nhìn tôi nói:

- Chị kéo áo lên đi, mở khuy quần ra.

Tôi làm theo lời cô gái ấy, cả người nằm cứng đờ mà nhìn lên trần nhà trắng xoá, cảm giác được một vật đang di chuyển ở trên bụng mình, lạnh buốt.

Không gian kéo vào tĩnh lặng, tôi chỉ nghe được tiếng gõ bàn phím của cô gái kia, bỗng nhiên cô ta lại hỏi:

- Chị chậm kinh lâu chưa?

Tôi nghe vậy có chút tính toán lại rồi trả lời:

- Hình như khoảng 10 ngày rồi.

- Vâng, em thấy ở đây đã có tim thai rồi, thai vẫn đang phát triển bình thường ở tuần thứ 6.

Mặc dù trước đó tôi cũng đã dự tính như vậy nhưng không hiểu sao nghe cô ta nói lại khiến tôi như không muốn tin vào điếu này.

Chỉnh trang lại quần áo rồi cần tờ kết quả siêu âm đi ra, chị Ly thấy tôi liếc đi lại hỏi nhỏ:

- Sao rồi? Bao nhiêu tuần?

Tôi nhìn chị mà mặt mũi trả lời:

- 6 tuần!

Ly nghe vậy liền lấy trong túi ra tờ 100k đưa cho cô gái kia rồi kéo tôi đi ra ngoài:

- Thế giờ mày tính sao?

Đầu óc tôi bây giờ cũng trống rỗng lắm, siết chặt lấy bản kết quả trên tay rồi nhìn chị lo lắng nói:

- Em không biết nên mới lên đây hỏi chị, bây giờ chị lại hỏi em.

Chị Ly nhìn tôi thở mạnh 1 cái rồi đưa chiếc mũ cho tôi nói:

- Về phòng rồi nói chuyện.

Tôi nhận lấy nón đội vào rồi ngẩng lên xe, chúng tôi trở về khu trọ của chị Ly.

Cánh cửa vừa mở ra, chị liền kéo tay tôi đi vào trong, đóng cửa cẩn thận rồi đi lại phía giường ngồi xuống nhìn tôi nói:

- Huyền này, bây giờ tao phải nói với mày chuyện này, để mà quyết định có nên giữ đứa bé hay không.

Tôi nghe vậy lại khó hiểu tiến lại phía chị, trong lòng lại nơm nớp lo sợ:

- Chị nói thế là sao?

Ly nhìn tôi một hồi rồi mới trả lời:

- Hôm qua tao gọi điện cho anh Nam, cũng nói chuyện mày với lão Duy như thế. Anh Nam bảo, lão Duy sắp lấy vợ rồi.

Lời của chị làm tôi chết sững, không hiểu sao lại có một cảm giác đau lòng kỳ lạ. Anh ta lấy vợ là chuyện sớm muộn, cũng là chuyện của anh ta, tại sao tôi lại cảm thấy khó chịu đến như vậy, chẳng lẽ là vì bây giờ tôi đang mang thai con của Duy sao?

Tôi cảm nhận được đôi mắt của mình như sắp muốn khóc, cổ họng như bị ai bóp nghẹn đến không thể nói được câu nào, lồng ngực trở nên tức tối.

Ngay cái lúc mà tôi còn chưa biết nên như thế nào thì chuông điện thoại tôi vang lên, bàn tay có phần run rẩy lấy chiếc điện thoại ra, 1 giọt nước mắt bất giác rơi xuống màn hình làm nhoè cả chữ "Bố" được lưu cẩn thận ở trên đấy.

Tôi vội vàng đưa tay gạt đi đi nó, hít 1 hơi thật sâu mà thở ra rồi cố ra vẻ bình thường bắt máy:

- Dạ.

Lời vừa dứt thì đầu bên kia chuyển đến giọng nói chanh chua của cô Sáu:

- Con kia, mới sáng mày đã đi đâu, về nhà nhanh lên, bố mày sắp bị đánh chết rồi đây này!

.....

Các bạn đoán thử xem bố Huyên bị sao nào.

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 24

Tôi nghe thế liền đứng bật dậy:

- Cô nói cái gì? Bố tôi làm sao? Ai đánh?

- Mà hỏi nhiều thế làm gì? Mau về nhanh đi, không là đến cả chỗ thờ mẹ mà cũng không còn đâu.

Tôi tắt vội điện thoại bỏ hết vào túi rồi xách lấy đi vội ra ngoài thì chị Ly chạy đến giữ tay tôi lại:

- Này, sao thế?

Tôi nghe vậy liền quay lại nhìn chị, sống mũi cay xè mà ứa nước mắt:

- Bố em ở nhà gặp chuyện rồi, em phải về đây.

- Có chuyện gì thế? Có cần tao về cùng không?

- Không sao đâu, chị cho em ra bến xe là được.

Chị Ly nghe vậy chắc cũng không yên tâm nên lên tiếng:

- Thôi, để tao đưa mày về luôn. Bây giờ đang mang thai, nhà lại có chuyện, lỡ không may mày nghĩ quẩn thì bỏ mẹ.

- Em không sao đâu.

Chị không để tai lời nói của tôi, liền vội vàng quay vào lấy chìa khóa rồi đi ra ngoài khóa cửa lại.

Chúng tôi ng ỡ lên xe mà đi thẳng về Thạch Thất, con đường vẫn như cũ nhưng sao tôi cảm thấy hôm nay lại dài lê thê đến như vậy, trong lòng có cảm giác bất an đến kỳ lạ.

Phải gần 2 tiếng đồng hồ chúng tôi mới đến được thị trấn, theo lối mòn đất đá ngổn ngang mà trở về nhà. Từ phía xa đã thấy tấm ván của cửa cổng nằm ngổn ngang trên nền đất, vài chiếc hàng rào cũ kỹ bị đập đổ trên luống rau còn non.

Chị Ly dừng xe trước cổng, tôi vội vàng trèo xuống mà chạy vào bên trong, đã nghe thấy tiếng của cô Sáu và bóng dáng con Na:

- Anh Thìn à, suy nghĩ gì nữa, cứ làm theo cách của em là tốt nhất rồi.

Tôi lúc này hốt hoảng bước vào trong nhà mà gọi lớn:

- Bố, có chuyện gì thế?

Vừa dứt lời cũng là lúc thấy ông ng ỡ trên giường, tay cầm 1 chiếc áo cũ mà thấm máu ở phần bên thái dương, chiếc áo ấy cũng đã loang lổ màu đỏ, thằng Tí thì co ro ở 1 góc còn thút thít sợ.

Tôi sợ hãi mà vội vàng đi lại chỗ ông, đôi mắt đỏ hoe nghẹn giọng nói:

- Bố, đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao bố là bị thế này?

Ông nhìn tôi ch ần chừ như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cô Sáu thấy vậy li ền lên tiếng chen vào:

- Anh giấu nó làm gì? Nếu không nói được để em nói cho...(Dứt lời cô ta li ền quay sang nhìn tôi)...Huy ền này, đợt mẹ mày ốm, bố mày đã phải chạy đi vay khắp nơi, rồi có nhờ tao hỏi. Nhưng mày biết đấy, hoàn cảnh gia đình nhà thế này không ai dám cho mượn nên tao đã hỏi đến mấy người chuyên cho vay nóng. Vay trong 20 ngày mà hôm nay đã chậm của họ hơn 10 ngày rồi, bọn nó vừa xuống đây làm ầm lên, đánh cả bố mày đấy.

Tôi nghe vậy mới nhìn sang ông thật sự kinh ngạc:

- Tại sao bố không nói với con? Không phải đợt đấy con cũng đã gửi 15 triệu về nhà rồi sao? Tại sao vẫn còn phải đi vay nóng?

Không để bố tôi trả lời, cô Sáu lại tiếp tục chen ngang:

- 15 triệu của mày thì làm được gì? Bệnh của mẹ mày cũng không phải là bệnh thường, mày có biết riêng tiền nằm viện là bao nhiêu không, còn chưa kể mỗi lần khám chụp, rồi thuốc thang mỗi ngày, mày nghĩ 15 triệu của mày là đưa mẹ mày từ cõi chết trở về được chắc.

Chị Ly này giờ im lặng mới lên tiếng nói với cô Sáu:

- Cô vừa vừa cái mồm thôi, cô tưởng kiếm được 15 triệu dễ lắm à? Đã không đỡ đần được gì nó thì im lặng cũng là 1 cách đấy.

- O con này, việc của nhà mày à? Mày là bạn nó không có nghĩa là mày được hỗn láo với tao.

Chị Ly nghe vậy tôi nghĩ 1 phần là nể tôi, cả bố tôi nữa nên mới chịu im lặng, còn không với tính cách của chị chắc chắn sẽ tay đôi với cô ta đến cùng.

Tôi lúc này cũng chẳng hơi đâu mà đến ý đến việc đấy, khoé mắt đã rung rức nước, bàn tay run rẩy cầm lấy chiếc áo đã thấm máu từ tay bố tôi lấy xuống, là 1 vết rách khá sâu, nó là tôi kinh sợ và vô cùng đau lòng:

- Bọn chúng đánh bố bằng cái gì đây?

Ông nghe vậy lại cố tỏ ra không sao mà nói:

- À, là bọn nó đến cầm đồ đạc đập phá, bố không cẩn thận đứng gần nên bị cái ghế đập trúng thôi.

Chị Ly lúc này đi lại chỗ chúng tôi:

- Chỗ này phải khâu lại đấy, mày đưa bố đến trạm xá đi!

Tôi nghe vậy cũng gật đầu rồi túm lấy cánh tay ông định kéo đứng lên, thì ông lại giật tay lại:

- Thôi, không sao đâu. Cứ băng lại là 1 thời gian sẽ lành thôi.

- Không được, nó rách sâu như thế này, bố không khâu lại còn lâu mới khỏi.

Ông dường như không để tai đến lời nói của tôi, đôi mắt có phần mệt mỏi mà rồi rồi nói:

- Huyền này, nghe xuống đây bố có chuyện muốn nói với con.

Tôi nghe vậy trong lòng liền rấy lên 1 linh cảm không tốt nhưng vẫn nghe lời ông mà nghe xuống. Đôi mắt mang 1 sự trông chờ và hy vọng ông sẽ không nói ra những điều mà tôi đang nghĩ đến.

- Con cũng hai mấy tuổi rồi, không còn nhỏ nhắn gì nữa, mấy đứa quanh đây cũng lấy chồng từ lâu rồi, có đứa con cũng 3, 4 tuổi. Bây giờ hoàn cảnh nhà mình con cũng biết rồi, chỉ đủ sức nuôi ngày 2 bữa, còn thằng Tí phải đi học nữa. Bố định nhờ cô Sáu đi sang thôn bên nói chuyện với vài nhà xem họ có đồng ý gánh nợ thay nhà ta không, rồi gả chồng cho con.

Chị Ly chưa gì đã nôn nóng hơn tôi mà lên tiếng:

- Bác ơi, sao bác lại nói thế được, lấy chồng là chuyện cả đời nó, không thể vì tí tiền mà đẩy cuộc sống nó rẽ 1 hướng khác được.

Quả nhiên những gì tôi linh tính chẳng sai, ông cuối cùng cũng đem con gái mình bán đi, nước mắt tôi theo đó cũng chảy trào ra:

- Bao nhiêu? Bố bán con bao nhiêu?

Ông nghe tôi nói vậy chắc hẳn cũng cảm thấy đau lòng, tôi thấy được đôi mắt đục ngầu đã chuyển sang đỏ:

- Huy`ên, đây không phải là bán con, bố sẽ tìm một người tử tế, con đừng lo.

Tôi nhìn ông mà gào lên trong nước mắt:

- Không phải bán? Vậy sao bố lại muốn con lấy chồng, lấy một người mà con còn chưa hề biết mặt. Nợ, bố nợ họ bao nhiêu, con có thể làm trả dần, tại sao nhất định phải ép con lấy chồng?

Bố tôi bỗng nhiên im lặng, có lẽ ông cũng hiểu được việc này thực sự là quá đáng với tôi, cô Sáu lúc này thấy vậy mới lên tiếng:

- 30 triệu đấy, mà có thể trả được trong ngày mai không? Bọn nó cho hạn đúng ngày mai, nếu không trả được thì đến cái nhà này cũng không có chỗ cho 3 bố con mà dung thân đâu.

Tôi nhìn cô ta mà uất ức ghen đáng cả cổ họng:

- 30 triệu? Tôi chỉ đáng 30 triệu? Nếu không phải là tại cô đi vay nóng của bọn họ thì có chuyện ngày hôm nay sao?

- Ở con này, là bố mà nhờ tao hỏi, tao có lòng tốt đi hỏi giờ còn làm ơn mắc oán à?

Tôi nghe vậy lại nhìn sang ông, lòng ngực đau đớn như bị ai đâm mạnh vào:

- Vậy bố vẫn muốn bán con phải không? Chỉ vì 30 triệu? Mẹ vừa mới mất người còn chưa kịp lạnh, bố lại đẩy con gái của mình đi lấy chồng? Bố muốn nhà tổ chức ăn mừng trước bàn thờ mẹ còn chưa tàn hương sao?

Ông không nói gì, chỉ nhìn tôi bằng đôi mắt bất lực, cô Sáu lúc này lại chen vào:

- Mà không phải lo chuyện đó, tao tính rồi. Nếu họ đồng ý trả nợ thay thì không cần phải tổ chức linh đình làm gì, làm bữa cơm liên hoan nhỏ

giữa 2 bên gia đình, mà cũng không cần phải đưa dâu, cứ ôm quần áo theo nhà người ta mà về, thế là được.

Tôi nghe vậy mới trừng mắt nhìn lên cô ta, cả 1 đời người con gái, duy nhất chỉ 1 lần lên xe hoa, vậy mà cô ta nói chỉ làm 1 bữa cơm nhỏ rồi tôi ôm quần áo theo nhà người ta về, nghe thật chua chát mà cười khở:

- Tôi tự hỏi, nếu tôi là con Na, thì cô có bao giờ để nó phải chịu thiệt thòi như thế không? Cô nghĩ cô là ai? Cô có quyền gì mà can thiệp, quyết định cuộc đời tôi như thế? Cô muốn gả thì cô đem con Na nhà cô đi mà gả.

Con Na này giờ đứng đây xem tôi như một vở kịch bi thương, lúc này lại lên tiếng:

- Nay, tôi liên quan gì mà chị lôi tôi vào? Tôi còn phải học chứ không phải loại đủ đởn rót bia, tiếp khách, trai gái như chị. Chị thành thực như thế, tôi thấy lấy chồng được rồi đấy, đừng có làm khổ bác Thìn nữa. Chị nhìn xem cả đời bác ấy có lúc nào được ăn no mặc ấm không? Bây giờ lại còn phải gánh 2 cục nợ mà trong đó chị là 1 cục đấy.

Tôi nghe vậy tức giận lao lên định đánh nó thì con Na nó liếc núp sau cô Sáu, cô ta thấy vậy cũng quát tôi:

- Huyền, mày định đánh em sao? Con mất dạy này!

Chị Ly này giờ cố nén cơn tức thấy vậy cũng lên tiếng:

- Em thì em, lão là phải đánh, không cần nề.

Trong cái đám đang náo loạn này, bố tôi bỗng nhiên đứng lên quát lớn:

- THÔI CẢ ĐI!

Tôi nghe vậy mới quay lại nhìn ông, đôi mắt tưởng chừng như muốn sụp xuống vì khóc quá nhiều.

Ông nhìn tôi có chút đau lòng, có chút bất lực, có chút day dứt vậy mà vẫn lạnh nhạt nói:

- Bố quyết định rồi, chiều này con Sáu đi sang thôn bên nói chuyện với nhà người ta đi, họ đồng ý thì tiến hành làm luôn.

Từng lời ông nói như ngàn lưỡi dao đang đâm vào tôi vậy, đau đớn, tổn thương, thất vọng tràn trề, tôi chỉ biết uất ức mà gào lên:

- BỐ!!!!!!!!!!

Ông nhìn tôi 1 cái nhìn thương cảm rồi cúi mặt lướt qua tôi rồi đi, khoảnh khắc ấy tôi đã mệt mỏi ngã thụp xuống đất mà nước mắt.

Chị Ly thấy vậy liền đi đến bên cạnh ôm lấy tôi, bàn tay một cách an ủi vỗ nhẹ lên bờ vai đang run rẩy.

Thế rồi anh lấy vợ, tôi lấy chồng, anh là chú rể, tôi là cô dâu, chúng tôi có chung 1 đứa con nhưng nước cười thay, đau lòng thay, chúng tôi lại chẳng phải là 1 nửa của đời nhau!

.....

Ps: đau lòng quá nè 😭 Anh Duy đâu rồiiiii

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 25

Sáng sớm hôm sau, tôi thức dậy với đôi mắt đã sưng húp vì 1 đêm khóc ròng rã, trời hôm nay lại thật tình cò đổ cơn mưa rả rích, cũng may hôm qua tôi bảo chị Ly về nếu không hôm nay gặp thời tiết như vậy mà đi đường xa cũng vất vả cho chị.

Tôi bước xuống giường trong tình trạng cả người mệt mỏi chẳng còn chút sức lực nào, đi ra phía ngoài đến chiếc giường của thằng Tí đang ngủ cùng với bố tôi mà vén màn lên rồi khẽ lay người nó:

- Tí, dậy đi học em.

Nó khẽ vặn vẹo dụi mắt vài cái rồi nhìn tôi ngái ngủ nói:

- Trời mưa à chị?

- Ừ, mưa đấy, lát đi học nhớ lấy áo mưa mặc vào.

Nó nghe vậy cũng không nói gì nữa liền ngẩng dậy bước xuống giường mà đi ra rửa mặt. Tôi lúc này mới nhìn sang bên cạnh, bố tôi nằm quay lưng lại, hơi thở có phần khó nhọc, tôi vừa thương mà lại vừa giận.

Buông màn xuống cài cẩn thận rồi cũng đi ra ngoài rửa mặt, sáng hôm nay tôi không cần phải đi làm nữa, bởi sắp có người nuôi rồi mà.

Nghĩ vậy tôi lại chỉ biết cười giấu mình 1 cái, trong đầu lại nghĩ không biết người chồng sắp cưới đây như thế nào, tôi thừa hiểu cô Sáu, chắc chẳng thật lòng chọn cho tôi 1 gia đình tử tế để gả về đâu, không cưới thì cũng là què, không vũ phu thì cũng là 1 kẻ nghiện ngập rượu chè thôi.

Bỗng nhiên lúc này hình ảnh của Duy lại hiện rõ trong tâm trí, sống mũi phút chốc lại cay xè, bàn tay bất giác đặt lên bụng mình, đứa bé này cho đến bây giờ tôi vẫn chưa cách nào đối diện được với nó thì lại phải chuẩn bị tâm lý làm 1 người vợ của 1 kẻ lại chẳng phải là bố nó, thật buồn cười mà.

Tôi thở dài 1 cái rồi đi lại chỗ thằng Tí đang loay hoay mặc chiếc áo mưa đã sớm rách vài chỗ:

- Không còn cái nào à? Mặc thế này thì khác gì không mặc đâu!

Nó nghe vậy lại nhìn tôi:

- Còn 1 cái nữa lành hơn nhưng để cho bố với chị tí nữa có đi đâu thì dùng, em nhỏ người mặc cái này là được rồi.

Nghe nó nói vậy mà tôi lại muốn ứa nước mắt:

- Thôi, để chị vào lấy cái áo kia cho mà mặc, lát nữa chị đi chợ thì sẽ mua thêm cái khác.

Khi tôi vừa định quay người đi vào thì thằng Tí giữ lại, nó nhìn tôi cười xoà 1 cái:

- Không cần đâu chị, mua làm gì tốn tiền. Em chỉ cần che được cái cặp, không ướt sách là được, quần áo ướt ngấm học 1 lúc là khô thôi. Muốn rồi, em đi học đây!

Dứt lời nó cũng chạy vụt ra ngoài, tôi đứng đấy chỉ kịp nói với theo:

- Tí, từ từ thôi, đừng trơn lại ngã bây giờ.

Nhìn bóng dáng đứa em học lớp 6 mà người nó gầy gò, da thì đen vì phải làm đủ việc dưới mưa nắng làm tôi thương xót vô cùng. Ở độ tuổi này của nó, đáng lẽ ra chỉ việc ăn và việc học nhưng rồi đến ngay cả ăn nó cũng chẳng bao giờ dám nói những thứ mà nó thích, nhà có gì thì ăn đó, kể cả cơm chan nước mắm, vậy mà nó chưa bao giờ hé 1 câu than vãn.

Cứ đứng đấy nhìn theo bóng nó đi khuất xa hẳn tôi mới quay vào trong nhà, thì chuông điện thoại vang lên.

Đi vào trong phòng lấy trong chiếc túi xách ra, là chị Ly gọi, tôi có chút mệt mỏi nghe máy:

- Em đây!

- Sao rồi? Bên kia đến chưa?

- Mới sáng sớm mà chị, chắc phải lát nữa.

- Huyền ơi, tao lo cho mày quá. Giờ mày còn đang có thai, nếu không may gặp phải nhà đéo ra gì, rồi nó biết chuyện thì mày khổ thôi. Hay là mày bỏ lên thành phố ở với tao đi, xin việc khác làm cũng được, chị em mình nương tựa rồi sẽ qua được thời gian này thôi.

Tôi nghe chị nói vậy mà đôi mắt cũng đã rung rung, nỗi uất ức lại ứa lên tận cổ họng:

- Vậy bố em thì sao chị? Còn thằng Tí nữa? Nếu bây giờ em bỏ mặc ông ấy và em trai mình lên thành phố, vậy bọn chủ nợ xuống nhà thì phải làm sao? Lỡ may nó đánh bố em nữa, ông ấy già yếu rồi còn chịu nổi bao nhiêu hả chị?

Tôi không thấy được nét mặt chị nhưng cảm nhận được là chị đang thật sự lo lắng cho tôi, giọng nói cũng đã có phần nghẹn ngào:

- Nhưng con mày thì sao hả Huyền, đứa trẻ nó không tội, nếu như người ta có thể hiểu được thì là phước cho mày, còn nếu họ ích kỷ thì chỉ khổ mày và khổ cả đứa bé thôi. Tao lo cho mày, tao cũng lo cho nó, lo cả cho bố và em trai mày, nếu như tao dư giả, tao cũng chẳng tiếc gì mà không cho mày mượn tiền trả nợ nhưng mày biết đấy, tiền tao làm ra cũng đâu gửi về quê nuôi bố mẹ già yếu và mấy đứa em nữa, có chăng thì cũng đủ nuôi sống bản thân qua ngày đoạn tháng, nên mày cũng thông cảm cho tao.

Chị nói tới đâu là tôi khóc tới đấy, cái ngày bước chân lên thành phố tôi quen chị chỉ tình cờ là đi chung 1 chuyến xe buýt và chị vội nên để quên tiều ở nhà, tôi cũng chỉ là vài đồng bạc nhỏ nên trả giúp chị thôi nhưng không nghĩ vì chuyện đấy mà chị luôn để ơn mãi, lấy số tôi rồi chị em liên lạc dần dần trở thành thân quen.

Thời gian đi học, tôi có nhiều cái bế tắc, về kinh tế về cả tinh thần, chị cũng đều ở bên tôi giúp đỡ và khuyên răn. Kể cả là cái nghề làm PG này, tôi biết chị đã phải cân nhắc rất lâu mới giúp tôi xin việc.

- Em có nghĩ gì đâu chị, em còn phải cảm ơn chị thời gian qua chịu chứa em, chỉ tiếc là về sau không biết chị em mình còn được gặp nhau nữa hay không.

- Ủ, làm gì thì làm cũng phải lo nghĩ đến bản thân mình, cuộc đời không sống được bao lâu đâu em ạ, nên thích gì thì cứ làm đừng cam chịu chỉ mình thiệt thòi thôi. Còn đứa bé nữa, mày tính sao đây, tao giờ chỉ lo cho nó, hay có cần tao nói chuyện với lão Duy không?

Tôi nghe đến đấy mà bỗng nhiên cảm thấy tim mình đau nhói khó tả, nước mắt cũng chảy ra nhiều hơn:

- Nói giờ làm gì được chị, anh ta cũng sắp lấy vợ rồi, với cả nói ra người ta lại nghĩ em thủ đoạn.

- Thủ đoạn gì? Mày điên à, đứa bé là con lão thì lão phải có trách nhiệm, không lẽ để mình mày gánh? Với cả tao nghe anh Nam nói, Duy là bị ép cưới, mẹ lão ốm bệnh phải nhập viện, hình như vào cái hôm ở nhà mày về đấy, có lẽ vì thế mà hôm sau lão không đến. Anh Nam nói lão không ưa gì cái con vợ sắp cưới này đâu, cũng con gái của ông to nào đấy, ăn chơi lắm.

Hoá ra là vậy, ngày hôm ấy anh không quay lại, ngày hôm ấy anh thất hứa không phải là cố tình mà là vì có chuyện nhưng không hiểu sao khi biết được đi đâu đấy lại càng làm tôi day dứt hơn. Tại sao hôm gặp lại, anh không giải thích, cũng chẳng nói cho tôi biết mọi chuyện, làm tôi trách anh, đến nỗi rời đi cũng chẳng 1 lần ngoái đầu nhìn. Bây giờ mới cảm thấy nhớ da diết cái gương mặt ấy.

Nhưng rồi sao đây? Cũng chẳng thể giải quyết được gì, tôi và Duy chắc chỉ có duyên mà không mang nợ.

- Vậy thì sao hả chị? Nói ra thì anh ấy sẽ bỏ vợ mà cưới em sao? Chị còn nhớ mẹ Duy đã từng đến gặp em và nói những gì chứ? Cho dù em có mang thai máu mủ nhà người ta nhưng họ đã không xem trọng mình thì cố ép mình sống trong đây lại càng thêm khổ thôi.

- Thế giờ mày định sao? Cứ vậy để rồi nói với thằng chồng sắp cưới của mày là con nó à? Nó có tin không?

Tôi nghe vậy lại hướng đôi mắt ra phía màn mưa ngoài kia, tương lai trước mắt chỉ là 1 lớp sương mờ không rõ ràng:

- Đến đâu thì ta tính đến đó chị ạ, em giờ cũng chẳng còn cách nào khác. Bỏ thì thương, vương lại tội, thôi thì đành theo ý trời vậy.

Lời vừa dứt thì từ phía bên ngoài truyền vào tiếng giọng nói hung hăng:

- Ông Thìn đâu rồi, sang ngày mai rồi đây, có tiền trả chưa?

Tôi nghe vậy liền vội vàng nói với chị:

- Bọn nó đến rồi, em tắt máy đây, nói chuyện sau nhé.

Cung chẳng để cho chị kịp nói gì tôi liền tắt máy, bỏ chiếc điện thoại vào túi thì vô tình làm rơi tờ giấy siêu âm ra lại vội vàng nhét nó vào mà đi ra ngoài liền thấy đám người đàn ông, thanh niên có, đứng tuổi có đi vào:

- Các anh tìm bố em có chuyện gì không ạ?

1 tên trong số đấy nhìn tôi nhăn mặt nói:

- Mày con ông Thìn à? Hôm nay đến ngày trả tiền, thế nào rồi?

Bố tôi lúc này từ phía giường đi ra, nét mặt ông có phần mệt mỏi, có lẽ như đã mất ngủ 1 đêm thì phải:

- Quân đến rồi à? Hôm nay sẽ trả tiền cho cháu, đợi chút 1 tí.

Người tên Quân đẩy tay chân xăm trổ, cắt đầu đinh, nét mặt dữ tợn lại đáp vào cái ghế để gần đấy 1 cái rồ lớn tiếng:

- Lại đợi, tôi đùa với ông đấy à? Đã bảo hôm nay đến là phải có tiền luôn, mà bây giờ ông còn bảo đợi à.

Dáng vẻ của bọn họ cũng làm tôi khiếp sợ không dám ho he, bố tôi lúc này đưa tay lên xoa xoa mà hạ giọng:

- Không phải, chỉ 1 lát thôi, để chú gọi con Sáu nó cần tiền sang trả liền.

Nói rồi ông quay sang nhìn tôi tiếp lời:

- Huyền, chạy sang nhà cô Sáu gọi cô ấy cho bố!

Tôi nghe vậy cũng chỉ biết hoảng sợ làm theo, vừa bước chân ra đến phía cổng thì cô Sáu cùng con Na, thêm cả 1 người phụ nữ đi cùng với 1 người con trai chân bị cà nhắc bước vào.

Không cần nói tôi cũng biết được, đây là người chồng sắp cưới của mình, quả nhiên đoán không sai, cô Sáu sẽ chẳng có tấm lòng tốt đâu.

- Đây, tiền đến rồi đấy, mấy chú cứ bình tĩnh, mới sáng sớm chưa gì đã làm ồn lên thế?

Cô Sáu nét mặt đơ đả đi về phía mấy tên kia cười cười nói nói, tên Quân thấy vậy nhưng cũng chẳng thay đổi sắc mặt mà còn quát lên:

- Tôi còn chưa phá nhà là may chứ làm ồn là còn nhẹ, mau đưa tiền đây đi.

Cô Sáu nghe vậy lại nhìn sang người phụ nữ đi cùng mình mà nhẹ giọng nói:

- Chị Thanh, chị trả 30 triệu cho chú Quân đi, để họ về trước rồi chúng ta ng ồi bàn chuyện nhé?

Người phụ nữ tên Thanh kia nghe vậy lại quay ra nhìn tôi 1 lượt từ đầu tới chân rồi nói với đứa con trai đứng bên cạnh bà:

- Phúc, con đẩy đẩy, mà thấy ưng không để tao đưa tiền?

Tên cà nhắc kia nghe vậy lại nhìn tôi cười hề tiện:

- Ngon đấy mẹ, mẹ trả tiền đi rồi ta đưa nó về luôn.

Bà Thanh lúc này cũng gật đầu 1 cái rồi mở ví tiền ra đếm đi đếm lại nhiều lần mới đưa tiền cho tên Quân:

- Đây, đếm lại đi cho chắc.

Tên Quân giật lấy tập 500k trên tay bà Thanh cũng đếm lại 1 lần nữa rồi quay người cùng với đám anh em của nó trở ra ngoài, lúc đi qua chỗ tôi còn khạc 1 cái mà nhổ nước bọt.

Cô Sáu lúc này mới nhìn sang bà Thanh với tên Phúc đơn đả mời:

- Nào, nào, chị với cháu lại ghế ng ồi đi, chúng ta nói chuyện.

Dứt lời cô ta cũng hướng về phía tôi mà lớn tiếng:

- Con Huy ền vào đây đi, đứng đó làm gì?

Tôi nghe vậy quả thực chẳng muốn vào, đôi mắt vô tình đụng phải cái nhìn đau thương của ông, trong lòng lại rấy lên nỗi uất ức nghẹn thắt mà từng bước nặng nhọc đi vào.

Cô Sáu thấy vậy lại lên tiếng:

- Ơ, còn không chào mẹ ch ồng với ch ồng mà đi, đứng trơ đó làm gì? Mà nên nhớ là c ần tiền của người ta rồi đấy.

Không hiểu sao tôi cảm thấy ở trước mặt họ lại nhục nhã và thấp hèn đến như vậy, cảm giác còn tệ hơn khi làm cái nghề PG nữa, đôi mắt phải cố gắng nén xuống những giọt nước mắt, 2 bàn tay cứ bấu chặt vào nhau mà nhìn mẹ con họ gồng mình lên nói:

- Bác, anh!

Tên Phúc thấy vậy, đôi chân khập khiễng tiến lại chỗ tôi:

- Anh cái gì mà anh, gọi chằng đi cho quen.

Nói rồi tên đấy liền khoác tay qua vai tôi làm tôi giật mình đẩy hẳn ra, nét mặt hẳn ngay sau đó lộ rõ sự không vui:

- Thế này là sao?

Cô Sáu thấy vậy liền vội vàng lên tiếng:

- Ấy, cháu bình tĩnh, con bé nó chưa quen thôi, nó còn ngại ấy mà. Ở đây đông người thế, cháu làm vậy nó xấu hổ chứ sao?

Tên Phúc nghe thế liền bật cười khanh khách rồi nhìn sang mẹ hẳn nói:

- Phải, thôi mẹ, chúng ta đi về luôn thôi, con đang máu lăm rồi.

Bà Thanh nghe vậy lại nhăn mặt nói:

- Cái thằng này, mày ăn nói lịch sự tí chứ.

Dứt lời bà cũng đứng dậy, quay sang nhìn bố tôi:

- Như vậy là xong rồi nhé, giờ con Huy ền nó là dâu nhà tôi, chúng tôi sẽ đưa nó về đây giờ luôn.

Tên Phúc nghe vậy thích thú định kéo tôi đi nhưng tôi liền cản lại:

- Tôi còn phải sắp xếp đồ đạc nữa, ngày mai sẽ về có được không?

- Ôi dào, đồ đạc để chi ầu anh sang lấy, giờ về ta làm việc đã, đi nào!

Cô Sáu lúc này cũng thêm vào:

- Ủ, Huy ền cứ về trước đi, để cô bảo con Na nó sắp xếp cho, đừng lo.

Lời cô vừa dứt, tên Phúc liền túm lấy cánh tay tôi kéo đi, tôi 2 chân muồn bấu chặt vào nền đất, nước mắt cũng đã chảy ra mà nhìn đến bố tôi, ông lại nhấn tâm chỉ nhìn tôi 1 cái rồi quay mặt đi, 1 câu chào tiễn biệt cũng chẳng nói.

Dù sao tôi cũng đã nghe lời ông, cũng đã chấp nhận lấy chồng để trả nợ, tại sao ông vẫn lạnh nhạt như vậy, ông chẳng còn thương tôi nữa rồi sao?

Khi bàn chân vừa bước qua cánh cửa nhà, thì con Na từ phía trong chạy ra:

- Mẹ, mẹ, cái giấy gì đây? Chị Huy ền có thai à?

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 26

Câu nói của con Na làm tôi trắng mặt, mà hình như tất cả mọi người ở đây cũng vậy.

Cô Sáu lúc này cầm lấy tờ giấy ở trên tay con Na, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn vào những hàng chữ in ở trên đấy, tôi hoảng sợ vùng vằng thoát khỏi tên Phúc mà lao đến định giật lại tờ giấy nhưng 1 bàn tay khác đã nhanh hơn.

- Chị Thanh, từ từ đã, chắc có gì nhầm lẫn đấy.

Cô Sáu nét mặt sốt sắng nhìn bà Thanh tay cầm tờ giấy kết quả mà lên tiếng, còn tôi lúc này thì đã sợ đến tê cứng cả chân tay.

- Lê Bích Huyền, tên nó rõ ràng rành rành đây này, thai nhi khỏe mạnh ở tuần thứ 6. Chúng mày định lừa tao à, muốn tao đem gái nọ dòng về nhà nuôi hộ chúng mày phải không?

Bà ta trừng mắt lên quát tôi là tôi kinh hãi, tên Phúc lúc này giật mạnh tờ giấy trên tay bà, ngầu ngẩn nhìn 1 hồi rồi vứt nó xuống đất mà lao đến túm tóc tôi giật ngược ra sau, đay nghiến nói:

- Đm con đĩ, mày ăn ốc rồi định bắt tao đổ vỏ à?

Tôi bây giờ nước mắt đã giàn dụa, 1 câu cũng không biết nên nói thế nào bởi tôi sợ nếu chẳng may lỡ lời, cái thai này cũng chẳng thể được an toàn nữa.

Bố tôi hốt hoảng đi đến cố gắng gỡ tay tên Phúc ra khỏi đầu tôi mà gấp gáp nói:

- Phúc, cháu bình tĩnh lại đã, có chuyện gì để bác hỏi con Huyền cho ra nhẽ, đừng đùng chân đùng tay như vậy.

Tên Phúc lúc này nét mặt tợn tạo đẩy bố tôi ra khiến ông vấp phải chiếc ghế ở đấy mà ngã xuống. Tôi thấy vậy không nhịn được nữa cũng hung hăng dùng tay cào vào mặt hắn, ai ngờ hắn vũ phu liền tát tôi 1 cái đau điếng:

- Đm, con khốn, mày còn dám đánh cả ch ồng mày à? Để tao dạy dỗ lại cho mày biết đi ầu.

Nói rồi tên đấy liền định tát tôi 1 cái nữa nhưng bà Thanh mẹ hắn liền gàn lại:

- Phúc, không đánh nó nữa, nó có thai lỡ may làm sao lại ăn vạ thì xui lắm.

Nói rồi bà Thanh liền quay sang nhìn cô Sáu:

- Thế này là như thế nào? Nhà cô định lừa chúng tôi đúng không? Bảo tôi là con Huyền nó ngoan, biết đi ầu rồi để tôi trả nợ thay các người trước, bây giờ mới vỡ lở ra, định để cho chúng tôi nuôi đứa con hoang của nó phải không?

Cô Sáu nghe vậy liền vội vàng đưa tay lên phân bua:

- Ấy, chị Thanh bình tĩnh đã, em thật ra cũng không biết chuyện này, để em hỏi rõ ngọn ngành đã.

- Hỏi đéo gì nữa mà hỏi, giấy tờ in rõ ràng ở đây. Nói tóm lại các người giải quyết thế nào đây? Tiền thì đã trả cho bọn nó rồi.

Cô Sáu lúc này rối rắm thực sự, không biết trả lời thế nào, bố tôi thì đứng dậy đi lại chỗ tôi hỏi:

- Huyền, mày giải thích chuyện này làm sao?

Tôi nhìn ông run rẩy mà 2 tay chỉ biết đặt lên bụng mình, nước mắt nước mũi đã tèm lem cả gương mặt:

- Bố, con...con...thật ra mọi chuyện....

- LÀ CỦA ĐỨA NÀO?

Ông bỗng nhiên quát lớn lên làm tôi kinh hãi, mà câu hỏi ấy thật sự tôi không biết trả lời như thế nào ngoài những tiếng nức nở đau đến xé lòng.

Bà Thanh lúc này mới nhìn bố tôi mà lớn tiếng:

- Thôi, của đứa nào thì đấy là việc nhà ông giải quyết sau, còn bây giờ tiền chúng tôi ông định như thế nào đây?

Bố tôi nghe vậy lại nhìn bà Thanh nét mặt có phần lúng túng nói:

- Chị Thanh à, chuyện này thật sự gia đình tôi mới biết, chúng tôi cũng không có ý lừa gạt gì chị cả. Bây giờ tiền chị cũng đưa cho người ta cần đi rồi, không thể chạy theo lấy lại được. Thôi thì chị khất cho nhà tôi vài ngày rồi chúng tôi sẽ gửi lại chị sau.

Bà Thanh nghe đến đấy thì liền sùng cồ lên:

- Tiền đâu mà sẵn để cho các người mượn thế? Tôi không nói nhiều, ngay bây giờ trả lại tiền cho tôi bằng không tôi tống nó vào tù vì cái tội lừa đảo đấy.

Bố tôi lúc này nét mặt đã trở nên khó xử, thì tên Phúc lại chen hòng vào:

- Con có ý như thế này, nếu không trả lại được tiền thì đưa con này đi bỏ cái thai, con vẫn sẽ lấy nó làm vợ.

Tôi nghe đến đấy mà trợn mắt lên kinh hãi, bàn tay cũng đưa lên ôm lấy bụng mình, cô Sáu lúc này cũng hòa vào với thằng Phúc:

- Phải đấy, cách này cũng được. Dù sao nó mới chỉ 6 tuần, có làm cũng đơn giản thôi.

Tôi nhìn bọn họ đang mờ nhạt đi vì nước mắt, rốt cuộc họ có còn là người không, đứa trẻ này nó vô tội, tôi mất bình tĩnh mà gào lên:

- Không được, các người lấy quyền gì mà làm thế với tôi, đứa bé là con tôi, tôi sẽ không bỏ nó.

Thằng Phúc nghe thế nét mặt đã trở nên khó nhìn:

- Đem con đi, cũng chỉ là đứa con hoang, mày cũng ngủ với nhiều thằng ròi, đéo biết bố nó là ai nên mới lừa nhà tao để tao nuôi hộ con thằng khác phải không? Tao chưa ngu nhé. Đi, bố mày đưa mày đi phá.

Nói rồi hắn liền đi đến túm tay tôi kéo đi còn tôi thì cố gắng vùng vằng thoát khỏi hắn, hướng đôi mắt ướt át đến bố tôi:

- Bố, đứa bé là con của con, cũng là cháu ngoại của bố, bố không thể nào nhẫn tâm giết nó như vậy được. Bàn thờ mẹ còn đây, nếu bố làm như vậy con sẽ từ mặt cái nhà này.

Tôi cứ nghĩ khi ông nghe tôi nói vậy sẽ hiểu được tính chất sự việc nhưng cuối cùng ông đáp lại tôi lại là 1 câu quát tháo đau lòng:

- Mày còn dám nói thế? KHÔNG CHỒNG MÀ CHỨA MÀY THẤY ĐẸP MẶT CHỨA?

Câu nói của ông vào ngay lúc này làm tổn thương tôi kinh khủng, ở những giây phút khó khăn tôi cần 1 điểm để dựa dẫm nhưng ngày đến cả người thân của mình cũng chẳng hiểu cho tôi thì trách làm sao mẹ con bà Thanh lại nhẫn tâm như vậy.

Tôi nhìn ông bằng đôi mắt uất ức, đau lòng, căm phẫn, và có cả 1 chút hối lỗi mà đáng cỡ họ lại nói:

- Bố thấy như vậy là nhục nhã phải không? Phải, tất nhiên là con làm con chịu, không thể đổ lỗi cho ai được nhưng bố có biết cái nhục nhã đấy là con đã phải nuốt xuống chỉ vì kiếm tiền lo cho nhà mình không? Con hỏi khi con chông chênh nhất, bố mẹ áp lực việc phải học để kiếm được việc, nhưng có biết cuộc sống ở trên thành phố nó không đơn thuần như nhà mình, ai lo cho con được chút nào chưa? Ngay cả việc nghỉ học con lúc nào cũng sống trong sự day dứt, ngay cả làm việc đó để kiếm tiền gửi về cho mẹ chữa bệnh con cũng luôn cảm thấy tội lỗi. Vậy mà, đến ngay cả cái giây phút con còn đang chông chênh như thế này, 1 người thân như bố lại vẫn nhẫn tâm to tiếng chỉ vì muốn giữ 1 chút thể diện. ĐƯỢC, TIỀN PHẢI KHÔNG? TÔI SẼ TRẢ CHO CÁC NGƯỜI!

Dứt lời tôi liền vùng vằng thoát khỏi tay tên Phúc rồi chạy vào trong phòng lấy chiếc điện thoại ra, đầu tôi lúc này chỉ có thể nghĩ đến 1 người, là Duy, anh ấy nhất định sẽ cứu lấy đứa bé, nhất định sẽ giúp tôi.

Bàn tay run rẩy lướt từng số danh bạ, nước mắt thì nhau rơi xuống làm mờ đi những con chữ, tôi phải lau vội đi nó mà bấm gọi vào con số đã được lưu ở trong đấy.

Mỗi 1 hồi chuông qua lại lấy của tôi đi thêm nhiều nước mắt, anh không nghe máy tôi vẫn cố tiếp tục gọi, 1 lần, 2 lần, rồi 3 lần cuối cùng đầu bên kia cũng có tín hiệu, nét mặt tôi lộ ra sự mừng rỡ chẳng đợi đầu bên kia nói gì tôi đã vội lên tiếng:

- Duy à, em Huyền đây. Em có chuyện muốn nói với anh, mặc dù nó hơi gấp gáp nhưng anh bây giờ có thể đến nhà em được không?

Đầu bên kia chẳng nói gì, chỉ là 1 khoảng không im lặng, anh như vậy lại càng làm tôi đau lòng, nhưng giờ ngoài Duy ra tôi biết nhờ vào ai đây. Tôi lại 1 lần nữa cố nén xuống nước mắt, mà chiếc điện thoại bên tai đã ướn nhẹp, bàn tay vẫn còn run rẩy siết chặt lấy nói, lấy hết dũng khí đem theo cả niềm hy vọng duy nhất mà nói với anh:

- Duy, em có con rồi, là của anh! Em biết bây giờ nói ra anh có thể không tin hoặc nghĩ em cố tình giở trò, nhưng thật sự đến đường này em đã gặp phải ngõ cụt rồi, ngoài anh ra không ai có thể cứu được nó hết. Nhà

em đã nợ người ta 30 triệu, họ muốn em bỏ đứa bé để lấy chồng gạt nợ. Duy, làm ơn, em không đòi hỏi gì, cũng không cần 1 thân phận, em chỉ muốn đứa bé được sinh ra và sống, em chắc chắn sẽ không để nó làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, em sẽ giấu chuyện này với cô ấy. Xin anh, có thể giúp em được không?

Tôi vừa nói vừa khóc, giọng phải cố nhỏ xuống để bên ngoài không nghe thấy, trống ngực vẫn đập liên tục 1 cách dằn dập, trái tim qua từng giây phút đợi anh trả lời mà cảm tưởng như đã muốn thoi thóp.

- Cô lại muốn giở trò gì nữa đây? Hay cô biết chuyện tôi và Duy sẽ lấy nhau nên dừng việc có con ra để ràng buộc anh ấy sao? Cô đừng hòng phá hoại hạnh phúc của chúng tôi, Duy và tôi bây giờ đang rất vui vẻ đợi đến ngày tổ chức lễ cưới, cô tốt nhất nên biết đi đâu. Đứa mốc thì đừng đòi mâm son!

Giọng nói ấy làm tôi chết lặng, lần thứ 2 tôi gọi cho Duy cũng là 2 lần cô ta nhắc máy, ông trời thật sự không muốn để chúng tôi có duyên đến như vậy, tại sao còn trớ trêu để đứa bé này xuất hiện.

Những tiếng tút tút ở bên tai đã bắt đầu vang lên, tôi lấy hết can đảm để gọi lại lần nữa nhưng lần này đối phương đã chẳng còn tín hiệu.

Tối bất lực buông cả chiếc điện thoại xuống, khắp cả người chỗ nào cũng cảm thấy đau đến tê dại, tôi gào lên khóc, tôi hận ông trời sao lại cho cuộc sống nghiệt ngã đến như vậy, tôi hận bản thân mình sao quá ngây dại và nớt, để rồi bây giờ, đến con của mình còn chẳng đủ khả năng để bảo vệ nổi.

Tên Phúc lúc này đứng ở ngoài đi vào phòng kéo tôi ra:

- Khóc đéo gì mà khóc, nhà chúng tao mất tiền mà đen đui vợ phải mày còn chưa khóc thì thôi thì mày khóc gì? Đi, bố mày đưa mày đi phá thai.

Bây giờ ngoài người đàn ông đã có mái tóc bạc kia có thể giúp tôi ra, thì tôi cũng chẳng biết nhờ vào ai được nữa. Tôi nhìn ông không nói gì nhưng cái nhìn ấy mang đầy 1 sự trông chờ da diết.

Ông nhìn tôi, tôi thấy rõ được sự day dứt nhưng bất lực vẫn là phần nhiều hơn, bà Thanh lúc này đi đến chỗ tôi mà nhìn ông nói:

- Đúng là tiền mất tật mang. Thôi được rồi, nhà tôi chấp nhận chịu thiệt thòi 1 chút, giờ đưa con Huyền đi phá thai rồi sẽ đưa thằng nó về nhà luôn.

Cô Sáu nghe vậy lại vui mừng ra mặt:

- Vâng, chị thông cảm nhé, hôm nào rảnh 2 bên lại gặp mặt nói chuyện ạ.

Lời vừa dứt bà Thanh cũng đi đến túm lấy cánh tay tôi, 2 mẹ con nhà họ mỗi người 1 bên kéo tôi ra phía ngoài, tôi lúc này vẫn còn nuôi hi vọng ngoái đầu lại nhìn ông, khoảng khắc đấy thấy ông đưa cánh tay lên định nói gì đấy nhưng rồi lại chỉ biết thờ dài 1 cái.

Bỗng lúc này 1 giọng nói vang lên:

- Không ai có quyền bắt Huyền bỏ đi đứa bé, cô ấy nợ các người bao nhiêu tôi sẽ trả.

Giọng nói ấy làm tập trung sự chú ý của mọi người, tôi quay mặt nhìn ra phía cổng, người đàn ông ấy bước vào trong sự kinh ngạc của tôi mà chỉ biết gọi tên:

- Kiệt!

Anh đi cùng chị Ly tiến lại phía tôi, kéo tôi ra khỏi tay 2 mẹ con nhà bà Thanh rồi nhìn bà ấy nói:

- Cô ấy nợ bao nhiêu? Tôi trả.

Tên Phúc nghe vậy nét mặt lại khó chịu:

- Mà là thằng nào? Tốt nhất rút khỏi đây, đừng can thiệp đến chuyện nhà tao?

Bố tôi lúc này cũng tiến lại gần, nét mặt mệt mỏi nhìn đến Kiệt:

- Kiệt à, bác biết cháu có lòng tốt, nhưng đây là chuyện gia đình bác, bác không muốn bây giờ phải nợ nần hay mang ơn thêm ai nữa hết, vậy nên cháu đừng can thiệp vào, 2 đứa vẫn có thể là bạn tốt.

Tôi nghe vậy lại chỉ biết cười chua xót, hoá ra từ nãy đến giờ, ông chẳng hề có 1 giây phút nào muốn giúp đỡ tôi, ông thật sự muốn giết đứa bé, muốn giết cả chính cháu ngoại của mình, tôi tự hỏi ông ấy có phải là bố tôi không? Ông ấy làm như vậy đã đủ nhẫn tâm và đau lòng chưa?

Kiệt lúc này nhìn bố tôi mà nói:

- Cháu biết cháu không có quyền can thiệp vào chuyện gia đình nhà bác, nhưng Huyền là bạn cháu, tất nhiên cháu sẽ không thể thấy cô ấy gặp khó khăn mà không giúp. Số tiền này là cháu thay Huyền trả, không liên quan đến bác, bác cũng không phải cảm thấy mang ơn hay áy náy 1 chút nào, cháu sẽ không đòi hỏi gì từ việc này. Cháu chỉ muốn Huyền có 1 cuộc sống an nhàn sinh con, bác đừng làm khó cô ấy nữa. Còn nếu bác cảm thấy "không ch ờng mà chữa", cảm thấy Huyền làm mất mặt vậy thì cháu sẽ đưa cô ấy lên thành phố để tránh mặt, như vậy cũng tốt.

Nói rồi Kiệt liền quay sang bà Thanh tiếp lời:

- Cô ấy nợ bà 30 triệu phải không? Tôi sẽ trả bằng tiền mặt ở đây.

Bà Thanh nghe vậy liền trở mặt:

- 30 triệu là tiền tao thay nó trả nợ cho bọn khác. Còn nhà chúng tao bây giờ thì mất hết mặt mũi, còn cả mấy mâm cỗ đã chuẩn bị để liên hoan với bà con, giờ tính sao? Các người phải đền bù đủ cho tao

Chị Ly nghe vậy liền sững c ò lên:

- Nay, bà vừa phải thôi nhé. Cỗ là bà tự mua, chúng tôi cũng có được miếng nào không mà phải trả cho bà cả cái đấy.

Kiệt lúc này đưa tay ra gần chị Ly rồi lại nói tiếp:

- Được rồi, bây giờ bà muốn bao nhiêu?

Bà Thanh lúc này nét mặt hiện rõ sự mừng rỡ mà nói:

- 60 triệu cả!

Câu đấy nói ra làm cả chúng tôi giật thốt, Kiệt lại vẫn bình tĩnh quay sang hỏi Ly:

- Chỗ lúc này anh đưa cho em là bao nhiêu?

Chị Ly lúc này lấy trong túi ra 1 tệp 500k rồi đưa cho Kiệt nói:

- 50 triệu!

Kiệt cần lấy nó đưa cho bà Thanh:

- Tôi chỉ đem 50 triệu tiền mặt, còn 10 triệu kia tôi sẽ chuyển vào tài khoản của bà.

- Tao không có tài khoản, có thì đưa tiền mặt luôn.

Kiệt nghe vậy khẽ nhủ mày 1 cái, suy nghĩ 1 lúc rồi tháo chiếc lắc tay của anh ra đưa cho bà:

- Cái lắc này, hơn 10 triệu đấy!\

Chị Ly thấy vậy tức thay:

- Không được, anh đưa đủ thôi, sao lại phải đưa dư cho bọn nó.

Bà Thanh lúc này sợ hụt liền vội vàng giật lấy chiếc lắc trên tay Kiệt rồi kéo cả thằng Phúc đi ra ngoài, miệng còn lẩm bẩm nói:

- Đúng là gặp phải con đen đui.

Cô Sáu với con Na trông thấy Kiệt có tiền cũng sáng mắt lại bắt chuyện, Kiệt lúc này lại hướng đến bố tôi nói:

- Cháu nghĩ sau chuyện này bác chắc cũng phiền lòng rất nhiều, mà Huyền chắc cũng có những suy nghĩ tiêu cực, thời gian này cứ để Huyền lên thành phố ở với cái Ly cho đôi bên thoải mái đi, bác cũng đừng tự áp lực mình quá, tuổi cao, sức khoẻ yếu, hãy xem nhẹ mọi chuyện đi ạ, bác gái ở trên trời cũng sẽ được yên lòng.

Ngày hôm ấy, tôi chỉ biết khóc nhìn bố, nhìn người đàn ông gầy gò và già nua cứ đứng im lặng ở đấy, ngay cả giây phút tôi xách túi hành lý rời đi, ông cũng chỉ cho tôi 1 cái nhìn thương xót xen chút day dứt mà thôi, không 1 lời hay không 1 hành động tiễn biệt nào.

Tôi biết không thể trách ông, cũng không thể căm hận bố mình nhưng tôi cần 1 khoảng thời gian để làm tĩnh lặng lại tâm tư của mình, và muốn tinh thần được nghỉ ngơi mà chờ đợi đứa bé được sinh ra.

Nhưng quả nhiên người tính không bằng trời tính, tôi cứ nghĩ đã có thể yên yên ổn ổn sống qua ngày đoạn tháng, nếu như người đàn ông ấy không 1 lần nữa xuất hiện làm mọi thứ dậy sóng, làm tôi mất đi cả cuộc sống lớn nhất của mình để tôi nhận ra được hoá ra khi đã quá yêu một người thì tổn thương bao nhiêu cũng chấp nhận gánh chịu, một chữ yêu rồi cũng hoá thành thương.

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 27

Từ cái ngày tôi mang thêm 1 sinh mạng bên mình trở lại thành phố, cuộc sống dường như xuất hiện thêm 1 chút màu hồng. Kiệt cũng kiếm cho tôi 1 công việc bán hàng ở 1 siêu thị mini do cô của anh mở.

Lương không cao nhưng cũng khá tốt, công việc lại không quá vất vả, chỉ việc đứng 1 chỗ tích máy và tính tiền.

Chỉ có 1 điều, cho đến bây giờ tôi vẫn chưa thể gặp lại Duy.

Không hiểu sao từ khi biết mình mang trong người đứa con của anh, tôi lại càng nhớ anh đến da diết như vậy.

Nhớ đến mức khiến tôi phải day dứt đến xé lòng, không ngừng mà "giá như" rằng thời gian về trước có thể cùng anh trân trọng 1 chút, để bây giờ sẽ chẳng phải phát hiện ra là bản thân đã yêu anh đến muộn màng.

Tôi không biết tình yêu này xuất phát từ đâu, từ khi nào, có phải là những đêm tình qua nhanh chóng vánh, hay là những lần anh giúp đỡ tôi không ngần ngại, hay là vì chính bây giờ tôi đang mang trong mình giọt máu của anh? Dù là gì đi nữa, suy cho cùng cũng chỉ quanh quẩn 1 cái tên Duy, nó khắc sâu vào tận trí óc của tôi vậy, không phải như Đạt là tuổi trẻ nông nổi, mà Duy vốn là cả thanh xuân đến bất chợt rồi đi cũng bất chợt, chỉ để lại cho tôi 1 mảnh non đang lớn dần.

Chị Ly nói cuối tuần này là anh tổ chức lễ cưới, ở 1 khách sạn 5 sao của thành phố, tôi nghe mà cũng chỉ biết cười nhưng chẳng hiểu sao cổ cười mà nước mắt vẫn cứ chảy ra. Tôi không phải là 1 người phụ nữ quá ích kỷ chỉ là tôi không dám chắc rằng nếu nói với anh chuyện đứa bé thì liệu tình thế có thay đổi hay không, hay lại kéo đến 1 chuỗi bất hạnh ập đến?

Bỗng tiếng guốc nện trên sàn nhà là tôi sực tỉnh, vội vàng khẽ cúi đầu 1 cái:

- Xin chào quý khách!

Lời vừa dứt, tôi cũng ngẩng mặt lên, vị khách cứ đứng đấy làm tôi chết lặng, trong lòng bỗng trở nên căng thẳng.

- Công việc ở đây cũng khá tốt nhỉ? Rảnh không? Tôi muốn cùng cô nói chuyện 1 lát.

Không hiểu sao tôi nghe vậy lại cảm thấy lo sợ, bàn tay bấu chặt vào tà áo vẫn còn cảm nhận được mồ hôi toát ra:

- Xin lỗi, trong giờ làm việc, tôi không được phép ra ngoài.

- Cô không cần phải sợ, tôi không có gan làm gì cô đâu, chẳng qua mẹ Duy muốn gặp cô nên tôi mới đến đây 1 chuyến.

Tôi nghe vậy đôi mắt cũng trở nên kinh ngạc nhìn Trang, mẹ Duy muốn gặp tôi chắc cũng là vì chuyện đứa bé, nhưng chỉ sợ họ cũng chẳng có ý tốt.

Trong khi tôi còn chưa trả lời thì chuông điện thoại của Trang vang lên, cô ta bắt máy:

-

- Con đang ở đây rồi bác, nhưng cô ấy không chịu.

-

- Dạ.

Nói rồi Trang đưa điện thoại cho tôi:

- Bác ấy muốn nói chuyện với cô, cô nghe đi.

Tôi thấy vậy mới đưa tay ra nhận chiếc điện thoại, chần chừ 1 lúc rồi mới đưa lên tai nghe:

- Dạ!

- Huy ền hả? Bác là mẹ của Duy đây!

- Vâng, cháu biết!

- Có rảnh không? Bác muốn nói chuyện với cháu, nhưng tình hình sức khoẻ không cho phép, cháu có thể mất chút thời gian đến gặp bác được không?

Nghe bà nói vậy tôi cũng chẳng còn cách nào để từ chối cũng đành "vâng" 1 cái rồi trả lại điện thoại cho Trang.

Tôi chạy vào xin cô chủ ra ngoài 1 tiếng rồi cùng Trang ngồi lên xe ô tô mà đi thẳng đến bệnh viện.

Thật sự lúc đến đây, tôi vô cùng lo sợ, không có cách nào không suy nghĩ tiêu cực, cho đến khi Trang đưa tôi vào 1 căn phòng, người phụ nữ ngồi ở trên chiếc giường bệnh gầy và xanh xao hơn nhiều so với những lần gặp mặt trước.

Tôi đi lại nhìn bà rồi chào 1 tiếng:

- Bác!

Bà nghe vậy cũng gật đầu 1 cái rồi nói:

- Ngồi đi!

Tôi có chút căng thẳng kéo chiếc ghế lại rồi ngồi xuống, bà lúc này lên tiếng:

- Bác cũng không muốn mất thời gian nhiều nữa, nên nói thẳng vào vấn đề luôn. Cái thai đó, có phải là của thằng Duy không?

Tôi nghe vậy bất giác lại đặt tay lên bụng, có lẽ Trang sợ tôi ngày cưới đến phá huỷ đám cưới của họ nên mới nói cho mẹ Duy để bà ấy ra mặt sao?

- Có thể bác không tin, nhưng cháu biết chắc ai là bố của nó. Cháu cũng không có ý định dùng nó để áp lực cho mọi người, bác yên tâm, cháu sẽ giữ kín chuyện này, đám cưới của Duy sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Bà ấy nghe vậy nét mặt vẫn bình thường mà nói:

- Cháu suy nghĩ như thế là tốt đấy, nhưng nếu nó đúng là con của thằng Duy, bác cũng sẽ không bạc bẽo với nó. Bác sẽ chu cấp cho cháu 1 khoản tiền mỗi tháng, chi phí sinh đẻ bác cũng sẽ lo những với điều kiện sau khi sinh đưa bé ra, nếu xét nghiệm đúng con của thằng Duy, bác sẽ toàn quyền nuôi nó, cũng sẽ lo cho cháu 1 khoản tiền đủ để cháu làm lại từ đầu và hãy quên đứa bé đi. Cháu cũng nên hiểu chuyện 1 chút, ở hoàn cảnh này của cháu tiền nuôi sống bản thân còn không được, thêm đứa trẻ sẽ chỉ làm khổ nó.

Tôi nghe đến đấy mà trở nên sững sốt, quả nhiên những con người có tiền họ đều chỉ dùng tiền để giải quyết mọi việc mà chẳng quan tâm đến 1 chữ "Tình":

- Cảm ơn bác đã có ý tốt, nhưng cháu chưa bao giờ có ý định đưa con mình cho ai nuôi. Có thể bây giờ mỗi tháng cháu chỉ kiếm được vài triệu, nhưng số tiền ít ỏi đấy cứ cộng dồn lại cháu nghĩ cháu đủ khả năng để sinh nó ra. Bác đừng lo cháu không nuôi nổi nó, bởi khi làm 1 người mẹ cháu sẽ tự biết cách để con mình không phải khổ. Bác đã làm mẹ bác chắc cũng phải biết, không ai thương con mình bằng người đã rút ruột để đau ra nó, cho dù người đó là bà thì cũng không thể so được với tình mẫu tử.

Tôi cũng chẳng hiểu từ bao giờ lại có thể nói ra được những lời này, có lẽ là vì khi biết mình sắp được lên 1 thiên chức mới, tôi chỉ muốn sống sao để con mình sinh ra sẽ không phải chịu khổ sở, chí ít ra cũng sẽ không vất vả như tôi.

- Tất nhiên cháu có thể nuôi nó, nhưng hãy nghĩ đến đứa bé sống trong cảnh thiếu bố, thiệt thòi rất nhiều so với những đứa trẻ khác về cả tình cảm và cả vật chất. Nếu nó ở với bác, cái Trang sẽ là mẹ nó khi đấy đứa bé sẽ được đầy đủ hơn.

Tôi nghe bà nói vậy mà đôi mắt cũng trở nên đỏ ngầu, cổ họng nghẹn đắng mà uất ức, bà cũng đã từng làm mẹ vậy mà lại nói tôi giao con mình cho 1 người khác để họ thay tôi làm mẹ nó, thật nực cười.

- Cháu cảm thấy cuộc nói chuyện này không giúp ích được gì, vậy nên cháu xin phép về trước. Cháu còn phải kiếm tiền, chứ không rảnh rỗi như vậy.

Nói rồi tôi cũng chào bà 1 cái mà đứng dậy định quay người rời đi thì bà ấy lại lên tiếng:

- Vậy được, nếu cháu đã quyết định nuôi nó thì ngay từ bây giờ, bước chân ra khỏi đây, hãy bỏ ngay suy nghĩ ai là bố đứa trẻ. Tốt nhất đừng lấy nó ra làm sợi dây để ràng buộc đôi bên.

Tôi nghe vậy lại cười giấu 1 cái, cố gắng nén xuống những giọt nước mắt sắp chảy trào ra mà gồng mình lên nói:

- Được!

Tôi nhanh chân rời khỏi đó, rời khỏi những con người vô cảm, họ nghĩ họ có tiền là họ muốn gì cũng được sao?

Tôi chưa từng nghĩ sẽ có 1 chuyện tình đẹp với Duy, kể cả ngay khi phát hiện mình có thai cũng chưa từng dám mơ mộng đến viễn cảnh gia đình hạnh phúc, bởi giữa tôi và anh là 2 thái cực hoàn toàn khác biệt, gặp nhau chính là sự sai lầm của số phận.

Tôi vẫy 1 chiếc taxi trở về nơi làm việc, vừa mở cửa bước vào đã thấy cô Hoa (chủ siêu thị) đứng đấy nói chuyện với 1 người phụ nữ ăn mặc khá sang trọng.

Tôi thấy vậy chào họ 1 cái rồi định đi về phía bàn làm việc, thì cô Hoa lên tiếng:

- Huy`ên, lại đây!

Tôi nghe vậy cũng tiến lại phía họ, người phụ nữ kia lúc này nhìn tôi 1 hồi rồi nói:

- Cháu là Huy`ên phải không?

- Dạ!

Bà gật đầu 1 cái rồi tiếp lời:

- Bác là mẹ Kiệt!

Tôi nghe đến đấy mà trợn mắt kinh ngạc, trong cùng 1 ngày, cùng 1 khoảng thời gian, tôi lại gặp 2 người phụ nữ là mẹ của 2 người đàn ông bước vào cuộc đời tôi.

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 28

Tôi nhìn bà trong lòng có phần căng thẳng, cũng tự đoán được ý định của bà là muốn nói gì.

Cô Hoa lúc này bỗng nhiên lên tiếng:

- Huy ền đưa bác lại phòng khác ng ồi nói chuyện đi, để đây cô bán hàng cho!

Tôi nghe vậy cũng khẽ gật đầu 1 cái r ồi nhìn đến mẹ Kiệt mà lễ phép nói:

- Bác vào nhà uống nước!

Tôi dẫn bà đi vào sâu bên trong và đến 1 căn phòng mở cửa vào, cũng lịch sự rót cho bà 1 cốc nước lọc r ồi đặt lên bàn:

- Bác mời nước!

Nói r ồi tôi cũng ng ồi xuống đối diện, nét mặt vẫn cố tỏ ra bình thường nhưng thật ra trong lòng lại căng thẳng vô cùng.

Bà lúc này nhìn tôi mà nói:

- Bác nghe cô Hoa nói cháu đang có thai? Đứa bé thế nào r ồi? Vẫn ổn chứ?

Tôi nghe vậy cũng cố cười 1 cái r ồi đáp lại:

- Cảm ơn bác, nó vẫn phát triển bình thường ạ.

- Bao nhiêu tuần r ồi nhỉ?

- Dạ, 12 tuần!

Bà nghe vậy lại gật đầu 1 cái rồi tiếp lời:

- Vậy tính ra cũng còn khoảng 6 tháng nữa là đẻ rồi đúng không?

- Dạ, dự tính sẽ sinh vào mùa đông.

Bà nghe vậy cũng gật đầu, cầm lấy cốc nước uống 1 ngụm rồi đặt nó xuống bàn lại nhìn tôi nói tiếp:

- Bác nghe nói cháu với Kiệt cũng chỉ mới quen nhau thôi đúng không? Nó ngày trước đi du học ở bên Pháp xong rồi cũng làm việc và ở lì ở bên đấy không chịu về. Mãi vừa rồi được dịp nghỉ nên mới trở lại Việt Nam, chủ cũng là chỉ để thăm hỏi sức khỏe của bố mẹ rồi sẽ lại đi. Thời gian về đây cũng khá lâu rồi, ở bên Pháp công việc của nó cũng đã có người gọi về báo và giục trở lại làm việc, cũng có lời mời rất có lợi cho tương lai của nó về sau nhưng đến giờ đã là hơn 2 tháng, bác có nhắc nhở nó nhưng có vẻ nó hình như không có ý định trở lại Pháp nữa thì phải. Thực ra bác cũng không biết lý do là gì, bởi khi trước nó ở bên đấy, dù có nói thế nào cũng không chịu về, lần này về kỳ lạ lại không muốn đi.

Tôi nghe bà nói vậy cũng đoán được ra ý tứ ở trong lời nói ấy:

- Có gì xin bác cứ nói thẳng.

- Vậy được, để bác nói thẳng. Sau khi vài lần nhắc nhở nó trở lại Pháp nhưng Kiệt vẫn không có ý định đi thì bác có tìm hiểu và biết được nó ở lại đây là vì cháu.

Tôi nghe vậy có chút giật mình, quả thực thời gian qua Kiệt giúp đỡ tôi rất nhiều nhưng giữa chúng tôi vốn chẳng có 1 thứ tình cảm già quá hơn là tình bạn:

- Có lẽ có gì đó là hiểu nhầm, giữa cháu và anh Kiệt vốn chỉ là bạn bè bình thường.

- Cháu nghĩ là bình thường, nhưng nó không nghĩ là bình thường. Bác nghe nói Kiệt nó còn trả nợ thay cháu?

Tôi nghe vậy có chút e ngại nhìn bà:

- Dạ phải, nhưng số tiền ấy cháu sẽ làm và trả dần cho anh ấy, không hề có ý muốn lấy không?

- Với khả năng của cháu 1 tháng làm được vài triệu, thêm cả việc mang thai và sau này còn sinh đẻ thì cháu nghĩ đến bao giờ mới có thể trả được số tiền đấy. Mặc dù nó không nhiều nhưng so với cháu là quá khả năng, đáng lẽ cháu nên biết điều đấy, và Kiệt nó cũng hiểu thế nên bác tin chắc nó thay cháu trả nợ mà không bao giờ nghĩ đến chuyện lấy lại. Cháu nên hiểu ở xã hội bây giờ, đồng tiền đi liền khúc ruột. Đàn ông hay đàn bà không ai cho không ai cái gì trừ khi giữa họ phát sinh 1 cái TÌNH. Cháu đừng nghĩ là bạn bè có thể giúp đỡ nhau đến như vậy. Cháu làm ở siêu thị này cũng biết công việc không quá vất vả, khá nhàn hạ, 1 mình cô Hoa có thể làm được và cô ấy cũng không hề có ý định thuê nhân viên, nhưng có lẽ cháu không biết Kiệt đã phải xin xỏ rất nhiều để cháu mới có công việc ở đây và đặc biệt lương tháng của cháu là do chính Kiệt trả.

Tôi nghe vậy mà kinh ngạc thật sự, ngày anh đưa tôi đến đây xin việc, tất cả mọi chuyện tôi đều nói chuyện trực tiếp với cô Hoa, lương cũng là thỏa thuận từ chính cô ấy, thật sự không dám nghĩ anh ở đường sau sắp đặt hết mọi chuyện như vậy:

- Cháu...chuyện này...cháu thật sự không biết!

- Cháu không biết là phải thôi, bởi Kiệt nó chính là muốn như vậy. Bác nghĩ nếu nó đơn giản chỉ là giúp đỡ bạn bè thì sẽ không cần phải tận tâm đến như vậy. Mặc dù biết nói ra cháu sẽ cảm thấy bị tổn thương nhưng bác cũng phải nói thẳng. Giữa cháu và Kiệt, 2 đứa vốn không hợp với nhau. Bác không phải là dị nghị chuyện cháu không chồng mà chửa, mà bởi vì đơn giản nếu Kiệt đến với cháu, tương lai của nó sẽ bị hủy hoại. Vậy nên lần này bác đến gặp cháu nói chuyện, tư cách là giữa 2 người phụ nữ, hơn nữa là giữa 2 người mẹ, chắc chắn sẽ hiểu đúng không.

Bà ấy nói không sai, tôi hiểu được nỗi lòng của người mẹ bao giờ cũng muốn đi đầu tốt nhất cho con mình, mặc dù tôi đối với Kiệt tình cảm không quá mức bạn bè nhưng nghe những lời nói này tôi vẫn cảm thấy tổn thương.

Đời người con gái có 1 lần thanh xuân tươi trẻ, ai cũng muốn nó sẽ là quãng thời gian tươi đẹp nhất. "Không ch ờng mà chữa" cũng chỉ là do trót lỡ đại, chữa là họ, bị người đời dị nghị cũng là họ, mang nặng đẻ đau họ chịu, vất vả cực nhọc nuôi nấng cũng là họ gánh, nếu đã không thể giúp đỡ hay động viên họ có sao phải nói những lời nặng nề khiến họ thêm tổn thương làm gì.

Cái sự đời nó là thế, chỉ khi nào ở trong hoàn cảnh của người khác mới hiểu được những gì họ đang phải chịu đựng, là tổn thương, là sự dày vò, và là nỗi ân hận khó nguôi ngoai.

Tôi nhìn đến bà mà sống mũi cũng trở nên cay xè, hai hốc mắt đỏ hoe nhưng vẫn phải kiên cường nói:

- Cháu thực sự không biết chuyện anh Kiệt ở sau lưng sắp đặt mọi chuyện như vậy, nếu cháu biết chắc chắn sẽ không nhận. Bác yên tâm, cháu chưa bao giờ có ý định sẽ nương tựa vào anh ấy. Việc cháu làm, cháu chịu, con cháu thì cháu nuôi. Cháu sẽ nói chuyện với Kiệt, cố gắng khuyên anh ấy trở lại Pháp tiếp tục công việc. Nếu cảm thấy khó khăn quá, vậy thì cháu sẽ cắt đứt liên lạc với anh ấy và rời khỏi đây.

Bà nghe vậy nét mặt cũng hiện rõ sự hài lòng, lấy trong túi ra 1 chiếc phong bì đẩy sang cho tôi:

- Bác không có ý gì cả, chỉ là cùng cảnh phụ nữ hiểu được sự vất vả khi mang thai nên muốn cháu c ần lấy nó để đỡ đ ần chút khó khăn.

Tôi nghe vậy mà trong lòng chỉ biết cười giễu, người có ti ền ai cũng vậy, họ cứ nghĩ dùng ti ền là giải quyết xong mọi chuyện sao? Tôi c ần ti ền thật đấy nhưng vài đ ồng này tôi đủ khả năng làm ra, vậy thì nhận làm gì để thêm nhục nhã.

Tôi đẩy chiếc phong bì lại về phía bà rồi đứng lên cúi chào bà 1 cái:

- Cảm ơn bác đã có ý tốt nhưng bác có biết đi đâu bác làm không phải là đồng cảm mà chỉ là thương hại thôi không? Và chắc bác cũng không biết sự thương hại sẽ khiến người khác bị tổn thương rất nhiều so với những lời nhục mạ đấy. Cháu còn phải làm việc nữa, bác cứ ở lại từ từ mời nước.

Nói rồi tôi cũng quay người trở ra phía ngoài, cái khoảng khắc đấy 1 giọt nước mắt kìm không được liền chảy dài xuống.

Hai người đàn ông ấy, họ đều là chủ động tiếp cận tôi nhưng cuối cùng để lại tôi là kẻ đáng thương nhiều nhất.

Công việc của tôi chỉ đến 6h chiều là tan ca, vẫn là 1 hình ảnh quen thuộc mở cửa bước vào:

- Xong chưa, anh đưa em về

Tôi ngẩng mặt lên nhìn thấy Kiệt, thời gian tôi đi làm ở đây, hầu như ngày nào tan làm anh cũng đều đến đón như vậy. Mới đầu tôi có chút ngại và nói anh không cần phải như vậy nhưng Kiệt vẫn cứ cố chấp nên về sau tôi cũng thành quen.

Tôi khẽ mỉm cười 1 cái rồi gật đầu với lấy túi xách, chào cô Hoa rồi cùng anh đi ra xe, dù sao hôm nay cũng có chuyện muốn nói với Kiệt.

Ngồi trong xe Kiệt hỏi tôi đôi ba câu về công việc như mọi ngày rồi cũng hỏi han đứa bé ở trong bụng như thế nào, tôi cũng có sao thì nói vậy, rồi nghĩa đến chuyện khi sáng gặp mẹ anh, tôi mới lên tiếng:

- Kiệt này, em nghe nói ngày trước anh sinh sống ở bên Pháp phải không?

- Phải, anh du học ở bên đấy từ năm 18 tuổi, tính đến bây giờ là cũng phải 12 năm rồi.

- Anh định khi nào quay trở lại?

Câu hỏi của tôi làm Kiệt có chút sùng người, tôi cũng khá khéo léo để ý biểu hiện của anh, bởi trước giờ Kiệt chưa có những lời nói nào quá sức thân mật với tôi nên nghĩ việc có tình cảm với tôi chỉ là dự đoán của mẹ anh thôi.

- Chắc là sẽ không trở lại nữa!

- Sao thế? Em thấy môi trường ở bên đây rất tốt, đất nước họ cũng văn minh, với cả nếu sự nghiệp ở bên đây được phát triển thì sẽ rất có lợi cho tương lai của anh.

- Nếu có trí thì sự nghiệp gây dựng ở đâu cũng đều được, anh chỉ là cảm thấy chán cuộc sống ở bên đó thôi.

Tôi nghe vậy lại nhìn anh 1 hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Kiệt này, em muốn chuyển đi nơi khác!

Lời vừa dứt anh liền dậm mạnh chân phanh lại rồi quay sang nhìn tôi:

- Chuyển đi nơi khác? Chuyển đi đâu? Tại sao lại phải chuyển? Công việc ở đây không tốt sao?

- Không phải, công việc ở đây rất tốt, không có gì vất vả cả em chỉ là không muốn sống ở cái thành phố đã quá nhiều ký ức đau buồn này thôi. Số tiền mà anh thay em trả nợ sẽ cố gắng kiếm đủ để trả dần.

- Huyền, em nói vậy là ý gì? Anh chưa bao giờ hỏi em về việc đó.

- Kiệt, em biết là anh có lòng tốt nhưng cái gì cái đấy cũng phải rõ ràng, mượn là phải trả hơn nữa thời gian qua anh cũng đã giúp đỡ em rất nhiều những cái đấy em xin nhận.

Kiệt nghe vậy lại khẽ nhíu mày nhìn tôi, rất nhanh sau đấy tôi cảm nhận được đôi mắt anh không đơn giản chỉ coi tôi là bạn:

- Em chẳng lẽ nghĩ thời gian qua anh làm những điều này chỉ đơn thuần là giúp đỡ em thôi sao? Huyền, anh thật sự không quan tâm đến việc em có

con, cũng không quan tâm trước đây quá khứ em như thế nào, cho dù em có nghĩ hoàn cảnh chúng ta không hợp anh cũng mặc kệ. Anh quyết định không quay trở lại Pháp duy nhất chỉ là 1 lý do là vì em!

Cuối cùng những gì tôi không dám nghĩ cũng đã trở thành sự thật, bản thân tôi đã quá trắc trở, tôi không muốn lôi kéo người khác vào cả quãng đường chông chênh này. Nếu tôi có thể biết trước được tình cảm của anh, tôi nhất định sẽ không nhận 1 sự giúp đỡ nào, để bây giờ lại cảm thấy áy náy và day dứt đến như vậy:

- Em nghĩ anh đã đủ lớn để nhận biết được cái nào nên và cái nào không nên, anh chắc chắn cũng nên phân biệt đâu là tình thương hại và đâu là tình cảm nam nữ. Đi đâu đấy rất hay nh ân lẫn.

- Anh chưa bao giờ cảm thấy thương hại em, cũng đủ biết được tình cảm của mình là như thế nào. Em biết được sự nghiệp của anh ở bên Pháp nếu phát triển sẽ rất tốt nhưng anh quyết định từ bỏ nó, nếu chỉ là thương hại anh sẽ không làm như vậy.

- Anh đang nói là vì em mà anh phải từ bỏ sự nghiệp sao?

- Huy ền, anh không có ý đó, anh chỉ muốn nói để em hiểu anh đối với em là...

- NHƯNG EM KHÔNG YÊU ANH!

Tôi nhấn mạnh câu nói ấy cắt ngang lời của anh, thấy rõ được nét mặt tổn thương cực độ của Kiệt trong lòng tôi cũng khó chịu. Nhưng nếu đã quyết định cắt đứt vậy thì cứ phũ 1 lần cho dứt khoát vậy.

- Chẳng nhẽ những thời gian qua, em 1 chút cũng không có tình cảm sao?

Tôi thấy Kiệt đau lòng cũng chỉ muốn khóc, không phải vì tôi cũng có tình cảm với anh mà bởi vì anh đã quá tốt với tôi, tốt đến nỗi 1 chút tổn thương cho anh cũng không muốn nhưng vẫn phải đành lòng làm như vậy:

- Kiệt, tất cả những tình cảm của em bây giờ đều chỉ dành cho đứa bé đang ở trong bụng, còn về việc này nó đã quá xa xỉ rồi.

- Quá xa xỉ hay là em vẫn đang mong đợi bố nó đến tìm?

Một câu nói của anh lại rạch sâu thêm vào vết thương của tôi, nước mắt không được liền chảy trào ra, cổ họng nghẹn đắng đến 1 câu cũng không thể thốt ra được.

Kiệt thấy vậy lại cười khổ 1 cái, tôi thấy được sự đau lòng ở trong mắt anh nhưng biết làm sao được bởi tôi là người con gái có lẽ sẽ chẳng phù hợp với ai.

Kiệt chẳng đợi tôi trả lời câu hỏi của anh liền nhìn tôi mà nói tiếp:

- Tên đấy trả em 5 triệu 1 đêm, vậy em ra giá đi, bao nhiêu để mua em cả đời!

Mặc dù lời nói ấy có chút mỉa mai nhưng tôi lại chẳng thể giận đối anh 1 giây nào, bởi tôi biết anh thật sự đang tổn thương rất nhiều nhưng việc của tôi thì tôi vẫn phải làm, bởi tôi đã hứa với người phụ nữ ấy:

- Ngoài bố đứa bé ra, không ai có thể!

Câu nói này của tôi quả thực dập hết mọi hy vọng của anh, Kiệt nhìn tôi 1 hồi rồi cũng quay người lại, không nói thêm 1 lời nào nữa, khởi động xe mà nhấn ga lao đi thẳng. Không gian của chúng tôi đi vào im lặng.

Chiếc xe dừng trước ngõ khu trọ cầu chị Ly, tôi mở cửa bước xuống Kiệt cũng nhấn ga lao đi mất, không còn những lời căn dặn mỗi lần đưa tôi về như khi trước nữa.

Tôi chỉ khẽ cười 1 cái, tôi tổn thương anh đến như vậy, chắc hẳn anh sẽ ghét tôi lắm, như vậy cũng được, ít ra sẽ tốt cho anh hơn.

Tôi lưỡng lự đi bộ vào, vừa bước qua cánh cửa cổng của khu trọ, thấy đèn phòng chị Ly sáng rực nhưng bị 1 bóng người quen thuộc đứng ở

đẩy che khuất.

Giữa trời nhá nhem tối, giữa ánh đèn ít ỏi kia, nước mắt tôi không hiểu vì sao mà thi nhau chảy ra không thể kìm lại được, cổ họng cũng ứa nghẹn lại.

Đôi mắt người ấy nhìn thấy tôi cũng len lỏi 1 chút mừng rỡ, từng bước đi lại rồi bỗng nhiên ôm chầm lấy tôi:

- Huy`ên, tôi rất nhớ em!

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 29

Chỉ một câu nói đơn giản ấy của anh lại khiến tim tôi đau đến nghẹt thở. Người đàn ông mà tôi tưởng chừng như đã biến mất khỏi cuộc đời mình bây giờ lại xuất hiện ở ngay trước mặt, ôm tôi và nói những lời đó....nếu là khi trước tôi chắc hẳn sẽ vui mừng lắm, chỉ là bây giờ mọi thứ đã khác trước rồi.

2 tay tôi chống lên ngực anh rồi từ từ đẩy ra, nước mắt sớm đã làm ướt đầm 1 vùng chiếc áo sơ mi màu trắng, hình ảnh trước mặt đang nhoè dần đi vì nước mắt nhưng vẫn thấy rõ được từng đường nét trên gương mặt của Duy, có lẽ nó đã khắc sâu vào tâm trí của tôi rồi.

Anh đã gầy đi nhiều rồi thì phải, lại còn để râu nữa, khoé mắt đã xuất hiện thêm những nếp nhăn, chẳng còn đáng vẻ tươm tươm, hào hoa như trước nữa khiến tôi nhìn cũng cảm thấy đau thắt lòng, bàn tay run rẩy chỉ muốn đưa lên chạm nhẹ vào gò má đã có phần hóp lại nhưng lý trí chẳng cho phép tôi làm điều đấy dù chỉ ngắn ngủi trong vài giây phút. Bờ vai tôi mỗi lúc trở nên run rẩy, tôi phải cố gồng mình lên để lấy hết sức lực mà nhìn anh nói:

- Anh đến đây làm gì?

Duy còn chưa kịp lên tiếng thì chị Ly từ trong phòng chạy ra nhìn thấy tôi có chút lúng túng nói:

- Huyền à, Duy...anh ấy...anh ấy...biết chuyện rồi...!

Điều tôi lo lắng nhất cuối cùng cũng đến, tôi nhìn chị có chút thất vọng:

- Là chị nói.

Ly nghe vậy nét mặt cũng thương xót tôi mà vội vã lắc đầu:

- Không phải, chị không biết, anh ấy chạy đến đây tìm em không thấy thì liền hỏi chị, Duy gắt gao quá nên chị cũng không nói dối được.

Duy lúc này đưa tay lên túm lấy bả vai tôi, nét mặt anh có chút vui mừng xen lẫn 1 chút gấp gáp mà nói:

- Huy ền, tôi nghe mẹ và Trang nói chuyện tình cờ mới biết được. Em thật sự có thai sao?

Tôi nghe vậy lại nhìn anh, cố gắng nuốt nước mắt vào trong rồi nói:

- Phải! Vậy thì sao? Anh lấy vợ nhưng lại muốn tôi đẻ con cho anh sao?

- Huy ền, tôi là vì tình thế ép buộc, vốn không hề muốn lấy Trang. Ngày hôm ấy lỡ hẹn với em cũng là vì mẹ tôi hôm đấy vì bệnh mà phải nhập viện gấp, tôi thật sự xin lỗi vì không liên lạc với em sau đó. Về sau theo ý nguyện cuối của bà là lấy Trang, tôi mới hẹn gặp em đêm đấy, chỉ bởi vì tôi day dứt và không thể nào quên được. Tôi cũng không hề biết chuyện em có thai, em tại sao không nói cho tôi biết? Nếu không phải hôm nay tôi tình cờ nghe được mẹ tôi nói chuyện với Trang thì chắc sẽ không bao giờ biết được việc này.

Tôi nghe vậy lại cười khổ 1 cái, tôi không nói cho anh sao? Ngày hôm đó tôi đã khóc lóc và hy vọng đến nhường nào nhưng cuối cùng người nghe được lời cầu xin đấy lại chính là vợ chưa cưới của anh, bây giờ anh lại trách tôi không nói cho anh sao?

- Anh biết rồi thì giải quyết được gì? Anh có đồng ý từ bỏ mẹ mình để theo tôi không?

Duy nghe vậy nét mặt có chút biến đổi:

- Sức khỏe mẹ tôi dạo này không tốt, tôi không thể bỏ mặc bà lúc này được. Nhưng tôi sẽ tìm cách nói chuyện với bà, để bà chấp nhận chuyện này. Huy ền, đứa bé được bao nhiêu tuần rồi, vẫn tốt phải không?

Nói chuyện vờ bà ấy sao? Tôi đã nói chuyện rồi, tôi cũng hiểu được dù bất kể thế nào bà cũng sẽ không đồng ý, vậy rồi sao? Nếu bà không đồng ý có phải anh cũng nghe theo bà hay không?

Cổ họng tôi lúc này đã trở nên đắng ngắt, cảm giác trái tim đang thoi thóp đập, lồng ngực như bị ai đè nén xuống đến khó thở nhưng vẫn cố nhìn thẳng mắt anh mà lạnh nhạt nói:

- Chết rồi!

Chỉ 2 từ đấy thôi cũng đủ khiến anh chết lặng, chị Ly thì hoảng hốt túm lấy cánh tay tôi mà nói:

- Huyền, mày vừa nói gì? Mày nói thế là sao? TẠI SAO LẠI CHẾT?

Câu cuối chị gào lên nhìn tôi, đôi mắt vẫn dán chặt vào gương mặt tôi như chờ đợi 1 câu trả lời làm chị vừa ý.

Tôi lúc này lại để tâm mắt đến gương mặt đang thất thần của anh, dáng vẻ ấy thật sự làm tim tôi thất lại, nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh mà nhìn anh nói:

- Tôi bỏ nó rồi!

Chị Ly lúc này sững người, tôi thấy được đôi mắt chị đã trở nên đỏ ngầu mà đâm vào bề vai tôi 1 cái:

- Huyền, mày điên rồi! Mày điên thật rồi!

Duy nghe vậy cả người có chút chao đảo lùi về phía sau, sự tổn thương in hằn lên nét mặt mệt mỏi ấy:

- Bỏ? Tôi không nghĩ em có thể nói ra từ ấy dễ dàng như vậy. EM KHÔNG PHẢI LÀ MẸ NÓ SAO?

Anh gắt gỏng với tôi, đi đâu đấy làm tôi khiếp sợ, nước mắt theo đó cũng chảy dài xuống 2 bên má:

- Vậy thì sao? Anh lấy vợ thì tôi cũng phải lấy chồng, có đứa bé thì làm sao tôi sống thoải mái được thế nên tôi phải bỏ nó đi.

Thật không ngờ lời tôi vừa dứt liền nhận được 1 cái tát đau điếng mà người ấy lại chính là anh khiến tôi trai tim tôi đang vỡ ra từng mảnh vụn.

Tôi đưa tay lên ôm lấy 1 bên má của mình, nước mắt không hiểu sao cứ tuôn ra không có điểm dừng, tâm can đau 1 cách ghê gớm mà nhìn người đàn ông trước mặt mình.

Anh có lẽ lúc này cũng nhận ra được hành động có chút quá đáng của mình, bàn tay có phần run rẩy như muốn chạm vào vết đỏ trên má tôi nhưng rồi cũng đành bất lực buông xuống.

Tôi nhận thấy tận sâu trong đôi mắt đẹp ấy là cả 1 niềm thống khổ chông chênh, anh đau lòng, tôi biết. Anh thất vọng, tôi cũng thấy. Anh hận tôi, tôi cũng nhận ra. Nhưng tôi chẳng thể nào làm khác được, bởi tương lai của anh không nên có tôi xuất hiện.

- Một người phụ nữ nhẫn tâm bỏ đi đứa con của mình, tôi thấy cô thật ghê tởm. Cô đừng đổ lỗi cho bất cứ điều gì, bởi có rất nhiều người còn khó khăn hơn cô nhưng họ vẫn nâng niu con của mình. Còn cô...tôi...không...quen!

Những từ cuối cùng anh nói ra làm tim tôi thất lại, lồng ngực đau khủng khiếp và rồi cả bóng người ấy từng nước nặng nề lướt qua tôi, anh chẳng để lại cho tôi 1 cái nhìn nào nữa, lạnh nhạt rời đi như giữa chúng tôi chỉ là người đứng bước qua đời nhau thôi.

Khi bóng anh đã khuất dần, cả người tôi như bị hút hết sức lực mà khuỵ xuống mà gào lên khóc, bàn tay siết chặt đấm thẳng vào lồng ngực mình từng cái đau đớn, chỉ ít ra làm như vậy tôi mới cảm thấy vết thương ở trong tim đỡ hơn 1 chút.

Chị Ly lúc này vội vàng ngẩng xuống ôm lấy tôi, tôi nghe được tiếng thút thít của chị:

- Huy ền à, lần này mày sai rồi, tại sao mày có thể bỏ đi đứa con của mình?

Tôi nghe vậy nước mắt ngấn, nước mắt dài nhìn sang chị, bao nhiêu uất ức không tìm được nữa mà vỡ oà ra, bàn tay đặt lên bụng mình, liên tục lắc đầu:

- Em không bỏ nó, đứa bé vẫn còn nằm ở đây.

Chị Ly nghe vậy mới sững người nhìn tôi:

- Vậy...tại sao mày lại nói...

Tôi nhìn chị mà chỉ biết nức nở nói nước mắt:

- Hôm nay em gặp mẹ Duy, chị có biết bà ấy nói gì không? Bà ấy bảo 1 là sẽ chu cấp tiền cho em, đến khi em sinh đứa bé thì sẽ phải để bà ấy nuôi. 2 là em phải vĩnh viễn quên đi chuyện Duy là bố đứa bé và cắt đứt tất cả liên lạc với anh ấy. Chị bảo em phải làm sao đây? Em yêu Duy, cũng yêu con mình, nhưng em không thể ích kỷ cướp anh ấy khỏi 1 người mẹ đang ốm đau, bệnh tật được. Em thật sự không còn cách nào khác, nói những lời như vậy em còn đau hơn rất nhiều, chị biết không?

Chị Ly nghe vậy cũng khóc theo mà vội vã gạt đầu ôm lấy tôi vào, bàn tay vỗ lên bờ vai đang run rẩy:

- Chị biết, chị hiểu. Được rồi, mày giỏi lắm, không cần phải khóc, khi này mạnh mẽ như thế nào thì hãy cứ như vậy, không ai trách mày cả.

2 chị em tôi cứ ôm nhau như vậy giữa 1 trời đen kịt không sao cũng không có nổi 1 ánh trăng, tiếng khóc đau xe lòng khiến những người xung quanh cũng phải cảm thấy thương xót.

Có lẽ ngày hôm nay, mọi chuyện giữa tôi và Duy đã đến hồi kết thúc rồi.

Ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy với đôi mắt đã sưng húp và thâm quầng bởi 1 đêm khóc ròng rã thương tâm.

Ở trong căn phòng nhỏ, nghe được những tiếng mưa rả rích ở phía ngoài kia, ông trời quả nhiên thật biết chiều lòng người, sau mỗi lần tôi đau lòng mà khóc ròng rã thì ngày mai lại sẽ đón được 1 cơn mưa, tuy khá buồn bởi tâm hồn ướt sũng nhưng tôi nghĩ nó sẽ cuốn trôi đi hết buồn phiền khi trời bắt đầu hửng nắng.

Tôi bước xuống giường, đi lại phía cửa mở nó ra, thứ ánh sáng không quá chói mắt từng chút len lỏi vào, bỗng chốc đôi mắt trở nên kinh ngạc nhìn bóng người đang đứng dưới mái hiên nhỏ cạnh đấy mà gọi tên:

- Kiệt!!!

Anh nghe vậy mới nhìn tôi khẽ cười 1 cái, tôi không biết anh đứng đây từ khi nào nhưng nét mặt in hằn sự mệt mỏi, vài giọt nước đọng lại trên mái tóc rơi xuống vương trên gương mặt khá bắt mắt.

- Hôm qua anh có vài lời nói lúc nóng giận cảm thấy không được hay nên muốn đến đây xin lỗi em. Nhưng có lẽ anh đến hơi sớm, em còn chưa dậy nên đành đứng ngoài này đợi.

Tôi nhìn anh, nghe anh nói cũng chỉ muốn ứa nước mắt. Trong khi tôi yêu 1 người khác đến hết lòng, lại có 1 người cũng vì tôi mà hết lòng như vậy nhưng tôi lại chẳng thể đặt anh vào cuộc sống của mình. Cái cảm giác nhận được thứ tình cảm lớn lao của người khác nhưng bản thân lại không thể đáp trả, nó khiến trái tim tôi nặng trĩu và tội lỗi.

Ấy vậy mà có một người lại khiến tôi tự thuyết phục mình phải từ bỏ, mà trên con đường ấy tôi đã trải qua biết bao nhiêu đau khổ giữa việc nên hay là không nên, rồi sau cùng kẻ đau lòng cũng chỉ là 1 mình tôi.

Cuộc đời này gặp 2 người đàn ông, 2 thứ tình yêu khác biệt. 1 loại tình yêu nặng nề và 1 loại tình yêu sợ bị tổn thương.

Tôi đưa tay ra tóm lấy áo anh mà kéo vào trong phòng:

- Trời mưa rồi, đứng lâu ở ngoài đây sẽ bị cảm lạnh.

Kiệt nghe vậy nhìn tôi nói:

- Em không giận anh là được, cảm 1 chút cũng không sao, coi như là hình phạt vì hôm qua đã nặng lời với em.

Tôi nhìn anh khẽ thở dài 1 cái rồi đưa cho Kiệt 1 chiếc khăn khô:

- Lau đầu đi, không là cảm thật đấy.

Kiệt cần lấy nó rồi nhìn tôi nói tiếp:

- Lát nữa em vẫn đi làm chứ?

- Phải đi chứ? Tại sao lại không? Dù có gặp phải chuyện gì thì mục tiêu của em vẫn là kiếm tiền.

- Vậy để anh đưa em đi.

Tôi nhìn anh 1 lúc rồi khẽ mỉm cười 1 cái mà gật đầu, Kiệt thấy vậy cũng mừng ra mặt.

Chị Ly có lẽ hôm qua vì đỡ dành tôi cả nên nên sáng chẳng thể dậy nổi, tôi soạn xong rồi khép cửa lại cùng Kiệt ra xe đi đến siêu thị.

Khi vừa mở cánh cửa bước xuống, tôi nhìn Kiệt chào anh 1 cái rồi xoay người đi vào thì 1 lực từ phía sau đẩy mạnh tôi ngã xuống đất.

1 cơn đau từ bụng kéo đến dữ dội, tôi co người lại ôm lấy bụng mình, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã nghe thấy tiếng nói giận dữ của con gái:

- Con khốn, hôm qua mày nói hay lắm vậy mà vẫn cố tình đến dụ dỗ chồng tao sao? Có phải mày bảo anh ấy huỷ đám cưới của chúng tao đúng không?

Nói rồi cô ta định lao vào đánh tôi thì Kiệt lúc này ở trên xe xuống chạy vội vào giữ lấy cô gái ấy mà quát:

- Cô làm cái gì thế? Có muốn tôi báo công an không?

Cô ta nghe vậy chỉ nhìn về phía tôi với đôi mắt căm hận:

- Báo đi, để tao cho công an bắt luôn con khốn nhà mày.

- Nếu cô còn dám gây sự nữa, tôi sẽ báo công an!

Kiệt vừa nói vừa lấy điện thoại ra thì tôi lúc này phần bụng trở nên đau quằn quại, cảm nhận được sự ứ đọng từ phía dưới, cả gương mặt vã mồ hôi mà trở nên xanh xao nhưng vẫn gắng gượng nói:

- Kiệt, em đau bụng quá!

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Chap 30 End

Chap 30 (Cuối)❤️

Mọi người ở quanh đó chỉ im lặng đứng đấy nhìn chúng tôi thản nhiên như xem 1 bộ phim vật.

Còn Kiệt lúc này li ền buông cô ta ra rồi vội vàng đi lại phía tôi mà đỡ tôi lên, có lẽ do lo lắng mà anh trở nên lúng túng hỏi:

- Huy ền, em làm sao thế?

Tôi lúc này đưa bàn tay lên túm chặt lấy cánh tay của anh, cơn đau vẫn d ần dập khiến tôi mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng gượng nói:

- Kiệt...đi bệnh viện...bụng em...rất đau!

Cô Hoa từ bên trong siêu thị chạy ra, thấy vậy li ền thúc giục anh:

- Chết rồi...cái thai, mau đưa con Huy ền đến bệnh viện nhanh lên!

Kiệt lúc này mới chợt sực tỉnh li ền vội vàng bế tôi đi lại xe, cái khoảnh khắc đi ngang qua cô gái đang đứng đấy với gương mặt xanh mét kia, tôi đã tự nhủ trong lòng: "Nếu con tôi có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!"

Tôi nằm ở ghế sau xe, cơn đau bụng mỗi lúc 1 hoành hành, dòng máu đỏ ở phía dưới tràn cả ra yên ghế, đầu óc tôi bây giờ đã trở nên choáng váng, cả người bỗng nhiên cảm thấy gai lạnh, tay chân mệt mỏi đến 1 chút cử động cũng không thể nào.

Tôi cảm nhận được sự lo lắng từ Kiệt, chiếc xe lao đi với vận tốc khá nhanh đến bệnh viện, anh vội vàng mở cửa bế tôi ra mà gọi lớn:

- Bác sĩ, bác sĩ....nhanh lên, cô ấy đang mang thai!

Nhìn gương mặt người đàn ông ấy thấm thía những giọt mồ hôi, chiếc áo của anh cũng đã sẫm in những vết loang lổ màu đỏ khiến tôi cảm thấy day dứt. Là bởi vì anh quá tận tâm với tôi mà tôi lại chẳng thể cách nào đáp trả, đi đâu đấy lại làm tôi rơi nước mắt.

Anh đặt tôi lên chiếc giường đầy của bệnh viện, hấp tấp chạy theo chiếc xe đến cánh cửa phòng cấp cứu, đôi mắt tôi mệt mỏi nhìn gương mặt anh đang trở nên xa dần, khoảnh khắc chiếc cửa phòng khép lại cũng là lúc mọi thứ trở nên tối tăm, tôi đã chẳng còn nhận thức được gì nữa.

Cho đến khi tỉnh lại ở 1 phòng bệnh khác, cảm giác mùi thuốc tây làm tôi khiếp sợ, dạo gần đây tôi có vẻ có duyên với bệnh viện thì phải.

Bên tai nghe được tiếng khẽ thút thít của người con gái, tôi quay sang nhìn thấy chị Ly với đôi mắt đỏ ngầu, không phải tôi suy nghĩ tiêu cực, mà bởi vì dáng vẻ chị như vậy khiến tôi nghĩ đến thứ tồi tệ nhất:

- Chị...con em...nó không sao, phải không?

Chị Ly nghe vậy nhìn tôi mà không kiềm nổi nước mắt nữa, bàn tay có phần run rẩy túm lấy cánh tay tôi mà siết mạnh:

- Huy ền à, mày phải bình tĩnh, ngay lúc này không được yếu đuối, mày còn cả tương lai về sau, còn có thể sinh rất nhiều đứa con khác nữa.

Chị không trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi, những câu nói vòng vo ấy lại càng khiến tôi thêm đau lòng, nước mắt vô thức chày dài xuống 2 bên má, tôi vẫn nhìn chị 1 lần nữa hỏi:

- Chị...con em...nó không sao, phải không?

Chị nhìn tôi mà bật khóc thành tiếng mà vẫn chẳng chịu trả lời câu hỏi ấy của tôi. Sự im lặng ấy thật sự khiến tôi cảm thấy ngột ngạt. Bàn tay còn cầm ống chuyền, tôi chậm rãi đặt lên bụng mình, ngược đôi mắt lên nhìn trần nhà trắng xóa, nước mắt không hiểu sao cứ thi nhau chảy ra không có cách nào kìm lại được:

- Em vẫn còn cảm nhận được tiếng nhịp tim của nó, hình như nó cựa quậy phải. 3 tháng rồi chắc nó giờ đã đủ chân tay rồi chị nhỉ? Em mong quá, dạo này bạn cũng chưa đi kiểm tra xem là trai hay gái nữa, mà sao cũng được, thế nào em cũng đều yêu nó. Em đang nghĩ đến lúc sinh ra thì nó sẽ giống ai hả chị, giống em thì chắc xấu lắm, nếu mà giống...(nói đến đây không hiểu sao cổ họng tôi nghẹn ứ lại, nước mắt cũng chảy ra nhiều hơn, lòng ngực nhói lên như bị ai bóp thắt lại, phải khó khăn lắm tôi mới có thể nói tiếp được).....nếu mà giống anh ấy.....là trai hay gái...cũng đều sẽ đẹp!

Chị Ly lúc này tiếng khóc còn lớn hơn cả tôi, tôi thấy vậy lại quay sang nhìn chị mà nghẹn ngào nói:

- Chị tại sao lại khóc? Chị không thích đứa bé sao?

Chị nhìn tôi mà liên tục lắc đầu:

- Huyền ơi, mày đừng như thế nữa. Thà mày khóc lóc ần 1 trận còn hơn mày cứ thế này, tao sợ lắm.

- Tại sao em lại phải khóc? Con em vẫn khỏe mạnh, thì em nên vui mới phải....nhưng mà....không hiểu sao, nước mắt em cứ chảy ra vậy chị? Em không có cách nào ngăn nó được!

Chị Ly lúc này ôm chầm lấy tôi, gương mặt ướt át gục cả trên đôi vai đang run rẩy của tôi, giọng chị vang lên bên tai:

- Huyền ơi, đứa bé không còn nữa rồi, mày đừng tự dằn vặt nữa, tao nghĩ như vậy cũng tốt cho cả mày và nó. Sinh ra là 1 đứa trẻ không ba, mày lại 1 thân 1 mình vất vả nuôi nó, vậy nó ở trên trời chắc sẽ được vui vẻ hơn.

Những lời chị nói như dao cứa vào tim tôi vậy, nó đau khủng khiếp, đau đến mức tôi tưởng như bao nhiêu sức nặng của cuộc đời đều đè lên người tôi vậy.

Tôi như một đứa trẻ gào lên mà khóc, đứa con của tôi, thứ duy nhất tôi có thể giữ lại và mang bên mình cũng là kỷ niệm của tôi với anh, là nguồn động lực sống duy nhất cuối cùng cũng nhấc tâm rời bỏ tôi.

Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình bất hạnh như lúc này, từng người mà tôi cho là thân thiết nhất cứ lần lượt rời xa. Mẹ tôi ra đi khi tôi còn chẳng kịp ở bên cạnh bà những giây phút cuối, bố tôi lại bán tôi cho 1 kẻ què để gạt nợ. Còn anh, người duy nhất tôi nghĩ mình có thể nương tựa lại lạnh nhạt tặng tôi 1 cái tát rồi quay lưng đi đến với tổ ấm mới. Và rồi thứ tôi còn lại chỉ là 1 hình hài còn quá nhỏ, đến phút cuối cùng tôi vẫn phải bất lực nhìn đứa trẻ mất đi.

Tôi đang tự hỏi rằng, ông trời ông có mắt hay không, tại sao lại để bao nhiêu đau khổ đều trút xuống người tôi như vậy, liệu có phải ông muốn tôi chết đi thì ông mới bằng lòng đúng không?

Những ngày vè sau của tôi là chuỗi ngày dài lê thê và vô vị nhất, nếu không phải có 1 vị khách không mời mà đến.

Tiếng cửa phòng đẩy ra làm tập trung sự chú ý của tôi, Kiệt và chị Ly, 2 bóng người bước vừa bước vào mà trong đấy có 1 gương mặt làm đôi mắt tôi tròng lên đỏ ngầu, 2 bàn tay tôi siết chặt lấy mảnh chăn mỏng đến nhấc nhúm mà nhìn người đó nói:

- Cô đến đây làm gì?

Chị Ly lúc này đứng dậy đi lại phía cô ta mà đẩy mạnh ra:

- Mà còn dám vác mặt đến đây có phải muốn để tao đập nát cái mặt mày ra không?

Người phụ nữ đi cùng cô ta thấy vậy cũng vội vàng can ngăn mà lên tiếng:

- Bác là mẹ cái Trang, hôm nay đến đây thật sự là có nhã ý tốt, chỉ muốn thăm hỏi xem Huy ền nó như thế nào, mọi người hãy bình tĩnh.

Ly nghe vậy li ền sừng s ờ nhìn sang bà:

- Bình tĩnh? Chúng tôi nhìn thấy mặt con khốn đó là không thể nào bình tĩnh được. Không cần các người đến thăm hỏi, đi khỏi đây đi.

Chị vừa nói vừa đẩy 2 mẹ con họ ra phía cửa, con Trang nãy giờ trông có vẻ nhẫn nhẹn thì lại lên tiếng:

- Mà y tưởng tao muốn đến đây à? Tao sợ chúng mà y chắc? Mà y có đủ khả năng thì cứ kiện đi, để xem mèo nào cắn mỉu nào.

Mẹ Trang nghe vậy li ền quay sang đánh vào vai nó rồi quát lên:

- Trang, mà y có im miệng đi không?

- Mình có lòng tốt đem ti ền đến cho nó mà nó không cần thì ta về thôi, con không tin nó làm được gì con, dù sao bố ở sau cũng đã nhờ vả hết rồi.

Ai ngờ lời vừa dứt nó li ền nhận ngay cái tát của chính mẹ mình,:

- Mà y đi ra ngoài để tao nói chuyện!

Con Trang gương mặt hậm hực trừng mắt nhìn tôi rồi quay mặt đi ra ngoài, mẹ nó lúc này mới đi lại phía tôi:

- Huy ền, bác biết con Trang nhà bác nó sai, bác cũng biết việc nó làm để lại hậu quả nặng nề như thế nào. Hôm nay bác đến đây 1 phần là hỏi thăm cháu và cũng là 1 phần muốn thay mặt con Trang xin lỗi cháu, mong cháu có thể bỏ qua cho nó. Nó từ nó cũng được nuông chiều quen nên tính khí quả thực có chút không ưa được, bác là mẹ nó đôi khi còn không chịu nổi nên bác không bao giờ bao che cho việc làm của nó. Chỉ là lần này, chuyện nó làm đi quá xa rồi, mà bố nó chắc cháu cũng biết hiện đang là người của Nhà nước, nếu con Trang bị khởi kiện vụ này, quả thực ông ấy sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Nói rồi bà ta liền lấy trong túi ra 2 cộp tiền 500k khá dày rồi đặt lên chiếc giường của tôi:

- Bác biết tiền nó không thể làm mọi thứ khác đi được, nhưng ít ra nó cũng giúp cháu đỡ đi được phần nào. Hy vọng cháu hiểu được nỗi lòng của 1 người làm mẹ như bác, mà nhận lấy số tiền đó và hãy để mọi thứ được êm xuôi.

Tôi nghe vậy lại nhìn bà khẽ cười nhạt 1 cái mà nói:

- Bà bảo tôi phải hiểu cho nỗi lòng của người làm mẹ, vậy bà có biết tôi cũng đã sắp làm mẹ hay không? Vậy bà có hiểu cho cảm giác của người sắp làm mẹ này khi mất đi đứa con nó thế nào không? Bà nghĩ dùng tiền là có thể hóa giải mọi thứ sao? Nó có đem được con tôi quay lại không?

- Huyền, bác biết....

- Bà không cần phải nói nữa, bà cũng hãy đem những đồng tiền nhor bản này về đi, đừng ở đây thêm 1 giây phút nào, tôi không hề có ý định sẽ rút đơn kiện đâu.

Con Trang lúc này ở ngoài nghe vậy liền đi vào lớn tiếng:

- Chẳng qua mẹ tao nói thì tao mới theo bà ấy đến đây, mà đừng nghĩ là tao đến để xin xỏ mày. Không rút thì kệ mày, tao không sợ. Mẹ, đi về thôi.

Bà ta lúc này nhìn tôi bằng đôi mắt van nài, tôi nhận ra được nỗi khổ của 1 người làm mẹ chỉ là tôi thương người ta thì ai thương tôi:

- Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, các người nếu còn muốn làm loạn tôi sẽ báo công an đấy.

Mẹ Trang nghe vậy lại chẳng có ý lấy lại tiền:

- Bác hy vọng cháu có thể suy nghĩ 1 chút, chút tiền này bác để đây coi như là muốn bù đắp cho cháu, còn cháu quyết định như thế nào là tùy cháu.

Nói rồi bà ta cũng quay người kéo theo con Trang trở ra ngoài, chị Ly thấy vậy cũng chạy đến cầm 2 cặp tiêng ấy đuổi theo họ, chỉ ít ra lúc này còn có 1 người chị khá hiểu tôi đến như vậy.

Kiệt này giờ không nói thì bây giờ lại lên tiếng:

- Bố cô ta làm bên Bộ ngoại giao đấy, quan hệ cũng không vừa, chỉ cần em gửi đơn liên tục, thành phố không được thì lên tỉnh, tỉnh không được thì lên Bộ, chắc chắn không ai dám giúp đỡ đâu. Họ có tiêng, anh cũng có tiêng, đủ khả năng để đòi lại công bằng cho em.

Tôi nghe vậy mới nhìn sang Kiệt, gương mặt anh những ngày qua chạy ngược chạy xuôi đã gầy đi nhiều, bao nhiêu nỗ lực và những đi đâu anh làm cho tôi, tôi đâu thấy rõ, chỉ là tìm tôi lại chẳng thể nào đón nhận được, có lẽ bởi vì anh quá tốt mà tôi chẳng còn xứng đáng:

- Kiệt, cảm ơn anh!

Anh nghe vậy lại cười 1 cái:

- Câu đấy em đã nói rất nhiều rồi, có thể khác đi được không?

Tôi hiểu ý anh muốn nói gì chỉ là không có cách nào đối mặt được nên đành nằm xuống mà quay lưng lại với anh:

- Em mệt rồi, muốn ngủ 1 lúc.

Tuy không thể nhìn thấy được nét mặt của anh nhưng tôi cũng đoán được anh thật sự có chút thất vọng và hụt hẫng, tiếng thở dài khẽ vang lên cùng 1 giọng nói trầm xuống:

- Em vẫn quyết định đi sao?

- Mọi thứ đâu đã được chuẩn bị cả, mà em cũng có ý định này từ lâu rồi đến bây giờ mới thực hiện được.

Kiệt nghe vậy bỗng im lặng 1 hồi, rồi cũng đứng dậy:

- Được rồi, em nghỉ ngơi đi, còn một số chuyện liên quan đến đơn kiện anh đi xử lý nốt.

Tôi không trả lời anh, Kiệt cũng xoay người trở ra ngoài nhưng vừa đến cửa anh bỗng dừng lại, giọng nói không quá lớn nhưng cũng đủ để tôi nghe được:

- Anh sẽ chờ!

Nói rồi anh cũng rời khỏi đó, tiếng cửa đóng lại cũng là lúc nước mắt tôi lại chảy dài ra.

Tất cả mọi chuyện xảy ra, đến và rời đi nhanh như 1 cơn bão lốc, chóng vánh chỉ sau 1 đêm tỉnh dậy tất cả mọi thứ đã trở nên hoang tàn, vậy bảo tôi làm sao có thể tồn tại được ở 1 mảnh đất đầy đau thương như vậy. Bởi nơi đây có 2 người đàn ông khiến tôi đau khổ. 1 người là bởi vì tôi phụ lòng anh ấy, còn 1 người là bởi vì duyên phận sai lầm. Tình đúng là sợi dây oan!

Xuất viện, tôi chuyển đến 1 nơi ở khác khá kín đáo, công việc ở siêu thị cũng không làm nữa, đổi số điện thoại và gần như tách biệt với cuộc sống chỉ giữ liên lạc với những người tôi cảm thấy tin tưởng nhất, bởi tôi cần 1 thời gian tĩnh lặng để ổn định lại tâm lý mà rời khỏi nơi đây.

Nghe chị Ly nói vài ngày sau khi tôi xuất viện, Duy có lẽ vô tình biết được chuyện đã đến phòng của chị tìm hỏi tôi, thằng Tí ở nhà cũng gọi điện lên nói Duy ngày nào cũng đến nhà tôi, nhưng nó hiểu ý nên cũng chỉ trả lời "không biết".

Tôi thật sự lúc này không muốn gặp mặt anh, hay nói khác hơn là chưa đủ dũng cảm để đối diện, bởi vì chỉ nghĩ đến thôi thì những vết thương khi trước lại trở nên mưng mủ mà đau tê tái. Người đàn ông này ngay từ đầu đã định không phải là của tôi chỉ là đôi bên cố chấp với phải chịu những sự đau thương này.

Tôi lựa chọn rời khỏi đây cũng 1 phần là muốn quên anh, 1 phần là muốn làm lại cuộc đời mình, tôi chán cái cảnh làm thuê từng đồng để trả

nợ, chán cảnh nhìn đứa em tôi còi cọc vừa học r ồi phải vừa làm, chán cảnh ngôi nhà lụp xụp có bóng người bố g ầy gò phải chạy vạy đi vạy mượn, đi đâu tôi muốn bây giờ là thay đổi số phận mình, chí ít ra muốn cho cuộc sống gia đình ổn định hơn.

Ngày tôi ra sân bay cũng là ngày tôi nhận được tin từ Kiệt, anh ấy nói hồ sơ vụ án của tôi đã được tiếp nhận, nhận được tin tôi mừng thật sự ấy, bởi ít ra đi đâu đó cũng an ủi được phần nào cho những đau khổ của tôi.

Tôi từ bao giờ đã chẳng còn ngu ngốc và nhu nhược, vài giọt nước mắt hay những lời năn nỉ là li ền mũi lòng nữa, sống trên đời ắt có nhân có quả mà thôi.

Tôi rời đến 1 thành phố khác ở miền trong, học thêm 1 năm đại học r ồi xin được 1 công việc làm kế toán cho 1 công ty khá lớn. Nói thật ra thì cũng đâu là nhờ Kiệt giúp nên mọi chuyện mới thuận lợi và dễ dàng như vậy được.

Những ngày đầu ở nơi lạ lẫm, tôi rất nhiều đêm đã phải nằm khóc lóc, bởi khi 1 mình không ai k ề cạnh, tôi lại nhớ đến những chuyện đã qua. Nhưng r ồi ngày qua ngày, mọi thứ cũng tập quen dần, khóc mãi cạn nước mắt r ồi cũng thôi, tôi cũng phải tự mình đứng dậy, tự mình kéo khoé môi cười, bởi cuộc sống mà, không cười hôm nay biết đâu ngày mai bạn chẳng còn cơ hội.

Làm quen được với môi trường ở đây thật ra cũng khá tốt, con người cũng khá thân thiện mỗi cái giọng nói là tôi có nhiều từ còn chưa kịp thích nghi được.

Có thêm vài người bạn mới nhưng tôi đối với họ cũng không quá mức thân thiết đến nỗi có thể kể hết tâm sự đời mình như với chị Ly. Cũng có vài lời tán tỉnh, vài câu đong đưa của mấy tên đàn ông, đứng tuổi có mà loại trẻ trâu cũng có, chỉ là với trái tim đã có quá nhiều vết thương tôi đã chẳng đủ can đảm để mở nó ra 1 lần nữa, mãi sau tôi mới biết, không phải không thể mở mà là vị trí ấy đã dành cho 1 người.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ, tôi vội lấy nó nhìn dây số hiện lên trên màn hình cười 1 cái rồi bắt máy:

- Em đây!

- Chưa ngủ sao?

- Chuẩn bị rồi.

- Ừ, ngủ sớm đi mai còn ra sân bay.

- Ơ, thế chị gọi điện chỉ để dặn em thế thôi à?

- Thế thôi, tao sợ mày quên.

- Điên, vé đã đặt rồi, đồ đạc cũng đã thu xếp xong, quên làm sao được mà quên.

- Thật ra đợt này về tao không ngủ được, lâu rồi tao với mày không có gặp nhau, không biết mày có đỡ xấu tí nào không?

Tôi nghe vậy lại bật cười:

- Chưa gặp nhau mà chị đã nói thế rồi, có tin lần này em về sẽ dẫn theo người yêu không?

Nghe tôi nói vậy đầu bên kia bỗng nhiên im lặng 1 hồi rồi mới lên tiếng:

- Duy hôm qua lại vừa mới đến đây, lão say khướt nói lảm nhảm còn khóc nữa Huyền ạ. Tự nhiên tao thấy thương lão quá, lão chắc yêu mày nhiều lắm đấy.

Lần nào nói chuyện cũng vậy, chỉ 1 câu nói qua loa nhắc về anh không hiểu sao lại khiến sống mũi tôi cay xè, thế mới biết hoá ra tôi chẳng thể nào quên được chỉ là đang cố lừa dối mình thôi:

- Chuyện đã qua rồi em không muốn nhắc lại nữa. Ngày mai em về chị không cần phải ra đón đâu, em sẽ tự bắt xe về

- Ủ, vậy ngủ sớm đi, lúc nào ra sân bay thì báo chị.

- Oke!

Nói rồi tôi tắt máy, còn chưa nổi 1 giây sau đó thì chuông điện thoại tiếp tục vang lên:

- 2 người có hẹn nhau không thể? Chị Ly mới vừa gọi cho em xong.

- Vậy à? Anh mới đi sinh nhật thằng bạn về, mới nhớ đến ngày mai e ra sân bay, có cần anh đón không?

- Không cần đâu, em tự bắt xe được vì em về nhà trước rồi mới lên thành phố.

- Ủ, vậy khi nào lên thành phố gọi anh, anh đón.

- Dạ, muộn rồi anh ngủ đi!

- Anh lâu rồi không có ngủ sớm được.

- Sao thế?

Đầu bên kia im lặng 1 hồi rồi mới trả lời:

- Chuyện đấy xảy ra từ ngày em đi.

Tôi nghe vậy bỗng nhiên trong lòng nặng trĩu xuống, muốn trả lời anh nhưng lại chẳng biết nói như thế nào. Sau những lần tôi khuyên nhủ, kể cả đã nói lời phũ phàng với anh nhưng rồi Kiệt vẫn không chịu quay trở lại Pháp, mẹ anh thấy vậy cũng biết không thể nào khác được nên đành mặc kệ, thi thoảng bà ấy vẫn gọi điện cho tôi hỏi chuyện rồi tâm sự, thật ra bà cũng khá gần gũi. Nghĩ đến đây, tôi lại nhớ đến mẹ của Duy, bệnh tật ốm đau, sinh tử khó tránh, 1 thời gian sau chuyện đó bà cũng đã mất, còn nhớ ngày ấy vì nghĩ anh đau buồn nên lo lắng mà gửi cho anh 1 tin nhắn, mặc

dù là số lạ và không nói là ai nhưng có lẽ Duy đoán được là tôi nên ngay sau đó liền gọi lại, chỉ là khi ấy tôi vẫn chưa đủ can đảm để đối diện nên tắt máy.

Kiệt lúc này thấy tôi im lặng lại lên tiếng:

- Đừng suy nghĩ nhiều nữa, nghỉ sớm mai mà còn lấy sức mà đi.

Tôi nghe vậy cũng "ạ" 1 tiếng rồi tắt máy, cuối cùng cả đêm dấy 2 người đàn ông lại làm tôi thao thức chẳng ngủ được.

Ngày mai 7h sáng tôi đã lên máy bay mà khởi hành trở về nhà, 2 năm qua vừa học vừa làm, tôi cũng dành dụm được chút ít gửi về quê, không nhiều nhưng cũng đủ sửa sang được đôi 3 thứ, giờ thật háo hức muốn xem xem nhà mình thay đổi như thế nào.

Xuống sân bay, tôi bắt xe về nhà trước, thằng Tí thấy tôi mừng ra mặt, và rồi người đàn ông ấy vài năm không gặp tôi cũng đã nhớ ông đến da diết, tất cả mọi chuyện cũng đã gạt vào quá khứ, chúng tôi lại ôm nhau mà mừng rỡ.

Có 1 tin nữa mà về nhà tôi mới biết nhờ bố tôi nói đó là con Na nó đã mò lên thành phố học, tôi nghe vậy cũng chỉ cười cho qua, nó thì học hành nổi gì, lên đây chỉ tổ tốn tiền cho nó ăn chơi, mãi sau mới biết nó lên thành phố lại gây thêm cho tôi nhiều rắc rối.

Tôi sắp xếp đồ đạc 1 chút thì chị Ly liên tục gọi điện giục tôi lên, thấy chị háo hức thế tôi cũng đành bắt xe lên thành phố.

Cánh cửa mở ra, tôi đặt chân xuống vỉa hè của 1 con phố, có chút quen cũng có chút xa lạ. Đã lâu lắm rồi tôi mới được ngắm những con đường đông đúc và nhộn nhịp ở nơi này, quang cảnh vẫn vậy, con người vẫn vậy và chỉ có tôi là đã khác đi nhiều.

Tôi không nghĩ cuối cùng tôi lại lựa chọn rời xa anh, rời xa cả thành phố ồn ào này. Không phải bởi vì tôi hết yêu mà bởi vì đã đến lúc tôi biết

chấp nhận, chấp nhận rằng có những người chúng ta chỉ có thể giữ họ trong tim, chứ không phải là trong cuộc đời này.

Ai rồi cũng sẽ có một hướng đi, chỉ là chuyến ga cuối cùng sẽ cũng chẳng còn chung bến, thấm thoát đưa đẩy hết 2 năm trời rông rãi với bao nỗ lực và cố gắng, vết thương đã hóa sẹo mà trái tim cũng đã trở nên kiên cường, và tôi đã đủ can quay trở lại thành phố này.

Từng dòng xe cộ qua lại, thành phố vẫn bon chen như vậy, tôi nhìn họ vội vã cũng chỉ khẽ cười 1 cái, đôi khi sống chậm lại 1 chút để thưởng thức 1 chút bình yên của h ãng tr ền, có lẽ sẽ cảm thấy đỡ mệt mỏi hơn.

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm tôi sức tỉnh, lấy nó ra nhìn cái tên được lưu trên màn hình mà khẽ cười 1 cái rồi bắt máy:

- Alo.
- Em đang đứng ở đâu, sao anh không thấy?
- Ở 96 đường ...@\$&%&%&...., em đang đứng ngay ngoài đường mà.
- 96 sao? À thấy rồi, nhìn sang bên phải đi.

Tôi nghe vậy cũng khẽ quay đầu sang, người đàn ông ấy vẫn là nụ cười rực nắng, anh đưa bàn tay lên vẫy, tôi thấy vậy cũng chỉ khẽ cười 1 cái, tắt chiếc điện thoại rồi bỏ vào túi xách.

Khoảnh khắc ngẩng đầu lên định xoay người rời đi, cả người bất chợt dừng lại, đôi mắt bỗng nhiên có chút dao động nhìn sang phía bên kia đường.

Giữa con phố người người qua lại, những tia nắng vàng trải dài xuống những nóc nhà cao tầng, xuyên qua từng tán lá rồi len lỏi chiếu xuống con người ấy. Anh vẫn quần áo và chiếc áo sơ mi trắng, vẫn tỏa sáng như những gì tôi đã từng mơ thấy. Giây phút chúng tôi đụng nhau 1 cái nhìn tình cờ, phút chốc yêu thương ngày ấy chợt ùa về

Sau 2 năm cách biệt, tôi đã gặp lại 2 người đàn ông. Anh - người đã vì tôi mà từ bỏ cả tương lai. Anh - người tôi đã lựa chọn từ bỏ vì tương lai của anh.

Duyên phận thật là tình cờ, để 3 chúng tôi gặp nhau cùng trên một chuyến đường, vậy ai sẽ cùng tôi đi đến bến đỗ cuối cùng?

----- THE END -----

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Trích Ngoại Truyện 1

Trích đoạn - Ngoại truyện Sống Thử.

(Chú ý có 18+ nhen)

"Đầu óc tôi bây giờ đã trở nên quay cuồng vì rượu, cả người đang được ai dìu đi mà tôi không cách nào mở mắt được, miệng vẫn không ngừng lảm nhảm nói:

- Chị Ly, uống tiếp nào.

Lúc này tôi nhận ra đối phương có chút khó nhọc đỡ lấy tôi, bên tai hình như có nói cái gì nhưng vì say nên tôi chẳng còn nghe rõ.

Bỗng nhiên cảm nhận được cả người đặt lên 1 chiếc đệm êm ái, đôi mắt vẫn chẳng chịu mở, tôi theo phản xạ túm lấy cổ áo của ai kia kéo nằm xuống bên cạnh, gác chân lên người, bàn tay mất nết lại xoa trên ngực đối phương rồi lè nhè nói:

- Chị Ly...sao ngực chị nhỏ thế? Phẳng lì...!

Nói rồi tôi liền cảm thấy ở nơi chân tôi đang gác lên có cái gì đó cộm cộm thì phải:

- Chị đến tháng à? Sao đóng dày thế?

Lời vừa dứt, bên tai nghe thấy được tiếng thở mạnh, cùng giọng nói nam tính:

- Huy`ên, em chết chắc rồi!

Giọng nói ấy làm tôi khẽ nhú mày, cố gắng mở đôi mắt ra mà nheo lại chỉ thấy một gương mặt mờ ảo che lấp cả ánh điện:

- Anh...!

Lời chưa kịp ra hết, anh ta liền cúi xuống hôn lấy tôi, đầu lưỡi nóng bỏng len lỏi vào trong khoang miệng một cách mãnh liệt quấn lấy môi tôi.

Men rượu còn trong người, lại gặp cơn say tình, tôi bị mê mẩn nên liền vòng tay qua cổ anh ta mà hôn đáp trả.

Bàn tay to lớn của anh từng chút tháo cúc khuy áo trên người tôi, cảm nhận được hơi lạnh ủa vào khiến tôi hơi rùng mình.

Anh lúc này đưa nụ hôn rời khỏi môi tôi, mà mơn trớn xuống cổ đi đến mang tai, hơi thở nóng bỏng phả vào khiến tôi ngây dại, bất chợt vành tai lại bị cắn nhẹ một cái:

- Ahh....!

Tiếng kêu ấy vừa dứt tôi cũng cảm nhận được cả người đang bị lột trần trụi, bàn tay của ai đó từng động tác dịu dàng mơn trớn khắp cả người rồi đi đến nơi bầu ngực chậm rãi xoa nắn.

Đầu óc giờ đã trở nên mơ màng, tôi chỉ còn biết nhắm mắt mà hưởng thụ, đầu lưỡi của anh ướt át trên ghẹo nơi nhũ hoa đã dựng đứng lên, bàn tay mân mê trườn xuống phía dưới nghịch ngợm đoá nhụy hồng làm tôi khẽ vận vẹo.

Cả người lúc này đã sồn gai ốc, anh dùng chiếc lưỡi của mình chạy dọc xuống phần bụng, 2 bàn tay nâng đùi tôi lên, sức nóng bỏng chạm vào phần nhạy cảm làm tôi thu người lại:

- Uhm....đừng....!

Lời vừa dứt, cả cơ thể bị 1 lực nặng đè lên, phía dưới cửa mình cảm nhận được 1 thứ to lớn đang mạnh mẽ đi vào.

2 năm rồi tôi không có cảm giác này, thật sự rất đau:

- Ahh....!

Có lẽ cảm nhận được cơn đau của tôi, đối phương bỗng nhiên dừng lại, anh cúi xuống nhẹ nhàng mút lấy bờ môi còn vương mùi rượu, cử chỉ dịu dàng đến mức làm tôi quên đi cơn đau phía dưới.

Đôi mắt lúc này mới từ từ mở ra, cả gương mặt quá đỗi quen thuộc trong giấc mơ của 2 năm qua hiện ra trước mắt, cảm xúc đẩy lên cao trào, tôi vòng tay qua cổ anh siết chặt lấy rồi cũng đây đưa lại chẳng muốn dứt.

Nơi phía dưới đã bắt đầu chuyển động 1 cách nhịp nhàng, tiếng va chạm của 2 cơ thể vang lên rõ ràng trong căn phòng khá rộng lớn, hơi thở tôi trở nên gấp gáp mà phát ra những tiếng đứt quãng:

- Uhm....Ahh...

Bên tai là hơi thở nóng bỏng phả vào cổ, vòng tay tôi bấu chặt vào tấm lưng rộng lớn đã vương những hạt mồ hôi, 2 chân kẹp chặt lấy hông của anh, cảm nhận được sự co rút cực mạnh nơi phía dưới.

Bất chợt cả người tôi bị anh lật ngược lại, bàn tay to lớn kia siết chặt 2 bờ eo rồi đẩy tôi ngửa trên người anh, giọng nói có phần khàn đục vang lên:

- Huy`ên, làm đi!

Tôi bây giờ nói thật là chẳng còn say rượu nữa mà chính xác là say tình, nhận thức đã trở nên mơ hồ, mái tóc từ lúc nào đã tuột khỏi sợi dây lỏng lẻo mà buông xoã xuống che đi 2 bên bầu ngực làm tôi thêm nóng, bàn tay chống lên phần bụng của anh, đối phương cũng nâng mông của tôi lên, đôi bên cùng phối hợp hài hòa.

Bàn tay ai đã rời vị trí, đi đến bầu ngực của tôi, ngón tay đùa nghịch nhũ hoa đến tê cứng lại.

Chúng tôi đổi tư thế này đến tư thế khác, khoái cảm triền miên nối tiếp nhau. Đỉnh điểm của sự cao trào là khi tôi ngã trong lòng anh, cánh tay vòng ra sau siết lấy tấm lưng đã nhể nhại, đôi chân kẹp chặt hông anh mà đối phương đang dùng sức, gấp rút ra vào bên trong tôi khiến tôi thở gấp:

- Uhm...không được...chậm lại một chút....!

Lời vừa dứt là 1 sự va chạm cực mạnh, tôi khẽ kêu lên 1 tiếng rồi một mối gục lên vai anh, cảm nhận được 1 thứ chất lỏng nóng chảy thẳng vào trong, đôi mắt mệt mỏi cũng nhắm lại mà bên tai còn mơ hồ nghe được giọng nói trầm ấm:

- Huyền, tôi rất nhớ em!

Mặc dù chẳng còn tỉnh táo, nghe được câu đấy cảm giác khoái môi tôi có chút nhếch lên 1 ý cười rồi thoải mái đi sâu vào giấc ngủ.

Mơ màng tỉnh lại vào ngày hôm sau khi trời đã đổ sang trưa, cả người tôi đau nhức khẽ cựa mình một cái cảm nhận được 1 sức nặng đè lên bụng mới nhìn xuống là cánh tay của đàn ông tôi mới vội vàng quay sang, gương mặt ở bên cạnh làm tôi sửng sốt ngỡ bật dậy.

Phát hiện cơ thể trần trụi không 1 mảnh vải liền với lấy cái chăn kéo lên che lại, đầu óc không ngừng bấn loạn: chuyện gì thế này, không lẽ giấc mơ hôm qua lại là sự thật. Mẹ nó, không thể nào....nhưng tại sao lại là anh ta"

Đối phương lúc này có lẽ cảm nhận được hành động của tôi nên cũng tỉnh giấc, anh ta có vẻ bình thản nói:

- Mệt không?

Tôi cố lục lại trong trí nhớ của mình, đêm qua cái cảm giác ấy tôi không dám nghĩ là sự thật bởi nó thật sự rất mơ hồ. Tôi nhớ uống rượu cùng chị Ly và Kiệt, nhưng Kiệt có việc về trước, về sau sao lại ở cùng anh ta. Hai hốc mắt bỗng nhiên đỏ ngầu, tôi đã cố gắng không liên quan đến anh, có sao lại có thể đề ra sự cố này.

Vội vàng kéo tấm chăn bước xuống giường, nhặt lại quần áo của mình rồi chạy thẳng vào phòng tắm, xả nước xuống dội thẳng lên mặt để lấy lại chút tỉnh táo, tại sao lại có thể để bản thân hồ đồ đến như vậy.

Tắm rửa rồi chỉnh trang lại mọi thứ, tôi quay trở ra đã thấy anh quần áo chỉnh tề ngồi đấy, cố lờ đi mà tiến lại cầm chiếc túi xách trở ra ngoài.

Bỗng lúc này 1 cánh tay đưa ra giữ tôi lại:

- Tôi đưa em về

Tôi quay lại nhìn anh, trong lòng có chút ấm ức mà hất mạnh tay anh ra:

- Không cần.

Anh có lẽ thấy được sự tức giận của tôi nên vội vàng lên tiếng:

- Huyên, thật ra hôm qua....

- Im đi, tôi không muốn nhắc lại chuyện đấy, coi như là 1 tai nạn, giữa chúng ta sẽ không có bất cứ 1 mối quan hệ nào.

Lời vừa dứt, tôi cũng cảm nhận được sự thay đổi ở nét mặt anh, cái nhìn loé lên chút bi thương:

- 2 năm qua, tôi chưa từng nghĩ sẽ quên em.

- Nhưng tôi thì đã quên rồi.

Tôi trả lời 1 cái dứt khoát nhưng không hiểu sao lòng ngực lại thấy nhói, nước mắt gần như muốn rơi ra vậy, cảm giác thật khó chịu.

- Tôi không tin, đêm qua em.....

Lời anh còn chưa kịp nói hết, tôi 1 tay tát thẳng vào mặt anh, bàn tay muốn đỏ rộp mà lòng tôi cũng đau khủng khiếp, tôi phải cố gồng mình lên mà nói:

- Tôi nhắc lại, chuyện đêm qua...chỉ là tai nạn, tôi không muốn nhớ.

Nói rồi tôi cũng rời đi, cái khoảnh khắc quay lưng lại phía anh, tôi còn nhớ rõ gương mặt ấy với 1 bên má đã đỏ ửng bởi 5 ngón tay, đáng vẻ đau lòng mà im lặng đứng đấy nhìn tôi rời đi bằng ánh mắt thương tâm, hình ảnh ấy thật sự khiến tim tôi nghẹt thở.

Nếu 2 năm qua đã im lặng rời xa và cắt đứt mọi liên lạc, vậy bây giờ gặp lại cũng không cần bất cứ 1 mối quan hệ nào.

Chẳng ai có thể mãi ngu ngốc cả đời để yêu 1 người. Chỉ là tôi không biết rằng, tôi càng tránh né bao nhiêu, số phận lại càng bắt tôi đối mặt bấy nhiêu. Giông bão qua 2 năm vốn đã yên lặng, trở về lần này lại 1 lần nữa dậy sóng"

----- Ngoại truyện Sống Thử -----

Đấy, D hp nhờ, đường hp còn xa và dài lắm D ời 🤔🤔🤔

K may mắn còn k bị H lạnh nhạt, D thì đúng là Duy said rồi 🤔🤔🤔

Các ce đón chờ ngoại truyện nha

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Trích Ngoại Truyện 2

"Chúng tôi được sắp xếp gặp nhau trong 1 căn phòng khá nhỏ và đơn sơ. Chỉ có chiếc bàn và đôi ghế gỗ đã cũ kỹ.

Tôi ngồi ở đấy 2 tay đặt lên bàn mà bầu chặt vào nhau, hướng đôi mắt ra phía ngoài mà chờ đợi người bước vào.

1 lúc sau, chị Ly tay cầm 1 túi đủ loại thứ bánh đi vào đặt lên bàn rồi ngồi xuống.

Đôi mắt chị có chút đỏ ngầu, cầm lấy tay tôi, còn chưa kịp nói gì mà nước mắt đã rơi lăn tăn lên tiếng:

- Huyền ơi, tao thật sự thương mày, thương cả lão Duy nữa....(Nói đến đấy, chị lại khóc nức lên)... Mấy ngày nay lão không ăn, không ngủ, lão còn vớt luôn cả vị trí Phó giám đốc mà chạy đi chạy lại khắp nơi tìm từng ông nhỏ đến ông to. Tao đi cùng lão đấy đến gặp vài người nhờ vả....số tiền biểu xén rồi chạy việc...đã lên đến 700 triệu rồi....mà họ bảo....không thể trắng án được.....!

Tôi nghe vậy mà chết sống, nước mắt theo đó cũng chảy trào ra. Không trắng án được, sao cái từ đấy nghe chua chát đến như vậy. 1 cô gái chỉ mới hai mấy tuổi đầu, ôm bản án oan uổng 5 năm tù. Nghĩ vậy mà tôi gào lên khóc, tôi hận con Na, tại sao nó có thể đối xử với tôi như vậy, dù không phải ruột thịt nhưng cũng là chung huyết thống, vậy mà nó có thể nhẫn tâm đẩy tôi đến đường này. Nổi cay nhục và uất ức, tôi chỉ muốn giết chết nó, nhưng cơ hội bước ra khỏi nơi này khó đến vậy thì đến một sợi tóc của nó cũng chẳng thể đụng vào."

Ngoại truyện nó không đơn giản chỉ viết nên 1 cái kết hoàn hảo mà nó còn là cả 1 bi kịch của Huyền.

Nếu con Trang ở chap 29-30 lấy đi cả cuộc sống của Huyền, thì con Na ở ngoại truyện lại đánh cắp cả quãng đời của Huyền.

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1

Tiếng chuông báo thức vang lên inh ỏi cả căn phòng nhỏ, tôi đưa tay lên khẽ dụi đôi mắt của mình rồi lay nhẹ chị Ly đang nằm ở bên cạnh:

- Chị ơi, đến giờ rồi kìa, dậy đi!

Ly nghe vậy cũng cựa mình một cái rồi mở mắt:

- Thôi, hôm nay tao nghỉ làm, lâu lắm rồi mà mới về đây, nghỉ một hôm tao với mày đi chơi thả ga.

Tôi nghe vậy lại nhìn chị bật cười:

- Diên à, khó khăn lắm mới xin được một công việc tử tế, đi làm đầy đủ cho người ta không có cái nói/

- Tao làm cả năm cả tháng chứ không có làm 1 ngày, nghỉ thì đâu chết ai.

- Thôi, đi làm đi, với cả hôm nay em cũng muốn đến một vài công ty thử xin việc xem như thế nào.

- Sao mà mới về mà đã lo xin việc rồi? Nghỉ ngơi cho thoải mái đã, việc thì lúc nào xin chẳng được.

- Thì cũng phải lo trước chứ, đâu phải mình cứ đến xin một cái là người ta nhận liền đâu. Thôi, chị dậy đi, tối nay chúng ta sẽ đi nhậu một bữa là được chứ gì.

Tôi vừa nói vừa ngẩng dậy kéo chị Ly, chị thấy vậy cũng chỉ liếc xéo tôi một cái rồi thở dài:

- Được rồi, mà không phải xua đuổi, tao tự đi.

Nói rồi chị cũng ngẩng lên bước xuống giường rồi đi vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

Chị Ly đã đổi nơi trọ của mình cũng được một năm rồi, có lẽ nơi cũ kia nó có quá nhiều kỷ ức mà chỉ có thể rời khỏi đó mới cảm thấy nhẹ lòng được. Bây giờ chị cũng đã xin được 1 công việc bán giày dép cho một cửa hàng trong chợ, lương không quá cao nhưng cũng được thêm doanh thu mỗi tháng nên cũng khá ổn.

Chị quay trở ra đi đến tủ thay quần áo rồi nói với tôi:

- Mà đưa tao đến chợ rồi lấy xe mà đi cho tiện.

- Vậy chiều em đến đón chị hả?

- Sao nữa? Không lẽ mà để tao đi bộ về?

- Hay để gọi anh Hoàng đến đón?

- Hoàng gì mà Hoàng, tao với lão đây không có liên quan gì cả.

Một năm trước chị Ly chuyển nơi ở, một phần cũng là chuyện nyaf. Tôi còn nhớ tối hôm đó chị khóc lóc gọi điện cho tôi, sau chuyện vợ anh Hoàng đến làm ăn ở xóm chị thì đây là lần đầu tiên chị nhắc về anh ấy với tôi. Ly nói Hoàng và vợ đã ly dị, nguyên do chỉ là giữa hai vợ chồng có mâu thuẫn đã quá sâu sắc, chứ không phải là do chị cố tình xen vào gia đình nhà người khác. Nhưng có lẽ vợ của Hoàng có nhiều cái bất mãn, nên thời gian đấy luôn tìm đến chị để làm ăn, Ly cũng một phần vì đó mà mới chuyển đi nơi khác.

- Anh ấy bây giờ độc thân, chị cũng độc thật, tại sao không cho nhau cơ hội nhỉ?

Ly nghe vậy lại nhìn sang tôi:

- Thế sao mà không cho lão Duy cơ hội?

Câu nói của chị làm tôi sững người lại, mỗi lần nhắc đến anh là tôi không thể nào vô cảm được: Cũng như ngày hôm qua gặp được anh giữa con phố đông đúc ấy, tôi đã phải tự dặn lòng mình rất nhiều mới có thể bình thản mỉm cười với anh đơn giản như một người quen rồi người đi. Tôi cứ nghĩ đủ bản lĩnh để trở về đây thì sẽ chẳng còn điều gì trở ngại nữa nhưng rồi cuối cùng đối diện với anh, tim tôi vẫn nhói lên 1 cảm giác khó tả, một chút đau đớn, một chút day dứt, và một chút của người đã cũ.

- Em và Duy khác, làm sao có thể giống chị với Hoàng được.

- Tao thấy chẳng có gì khác cả. Ngày ấy mày và lão cũng vì hoàn cảnh gia đình, tao và Hoàng cũng vậy. Khi đấy mày vì mất đứa bé, tổn thương quá lớn nên không dám đối diện. Tao cũng vì sự day dứt khi chen chân làm kẻ thứ ba nên cũng không dám tiếp tục nữa. Nhưng mày biết không, bây giờ nếu tao tiến đến với Hoàng sẽ vĩnh viễn bị xem là kẻ phá hoại gia đình người khác, người đời mỉa mai. Còn mày và Duy, tất cả các rào cản đều biến mất rồi.

Nghe chị nói vậy bàn tay tôi bất giác lại đưa lên bụng mình, nếu lần đó đứa bé không sao thì có lẽ giờ này tôi đang cùng nó chơi đùa. Tôi cũng chưa từng hận anh vì chuyện đó, chỉ trách bản thân mình không đủ khả năng làm mẹ nhưng sự mất mát ấy quá lớn, có lẽ điều đấy khiến tôi không dám mở vết thương của mình ra xem lại nó:

- Không ai đi tiếp trên lối mòn cũ cả.

- Vậy sao? Nếu vậy sao mày không yêu Kiệt đi. Tao thấy anh ấy tốt lắm, giúp mày trả nợ, giúp mày xử lý con Trang, không quay trở lại Pháp chỉ đơn giản vì mày khi đó còn chông chênh, và giờ hai năm rồi, anh vẫn đang đợi mày. Đấy, con người mới, đường đi mới, sao mày không chọn?

Lời chị nói làm tôi bỗng nhiên cảm thấy day dứt, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh mà trả lời qua loa:

- Kiệt quá tốt, em cảm thấy mình không xứng.

Chị Ly lúc này cũng tiến lại chỗ tôi mà nói vọng vào:

- Một khi đã yêu thì không có chuyện xứng và không xứng ở đây. Mà đừng lấy cái đó ra để bào biện cho việc mà vẫn đang còn yêu Duy.

Không hiểu sao tôi nghe đến đây lại cảm thấy trong lòng có chút bức bối, vệ sinh cá nhân xong quay ra nhìn chị mà gắt nhẹ chị:

- Thôi, đi làm nào, nói rõ nhiiii.

- Ở con này, mà cậu bắt cái gì? Là tao nói đúng quá à?

- Đúng cái gì mà đúng, chị còn không đi nữa là muộn đấy.

Nói rồi tôi cũng đi lại trang điểm qua loa, chỉnh trang quần áo một chút, hồ sơ xin việc cũng mang sẵn cầm ở tay rồi xách túi đi ra ngoài. Ly thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa trở ra khóa cửa lại rồi chúng tôi cùng lên xe rồi đi.

Chị đưa tôi đến chợ rồi xuống xe:

- Đây, đi cẩn thận nhé, phố xá dạo này đông lắm, vài thằng thanh niên trâu tổ lái nên chậm chậm mà đi thôi. Buổi trưa tao ăn cơm ở quầy luôn, không về đâu nên mà không phải đón, ra tạm quán bình dân nào mà ăn nhé.

Tôi cầm lấy chìa khóa xe từ tay chị rồi nói:

- Em biết rồi, chị dặn gì mà như mẹ dặn con thế.

- Chẳng không à? Còn hơn mẹ ấy chứ, thôi đi đi, tao vào đây.

Nói rồi chị quay người trở vào, tôi cũng lên xe lái đi thẳng.

Phố xa bây giờ đông thật, ô tô đi đầy đường, xe máy lại chen chúc nhau, dừng ở các ngã tư đèn xanh đèn đỏ bây giờ phải kéo lên những vài phút, ấy thế mà vẫn có nhiều thằng trẻ trâu, đâu không mũ nón cứ vượt ầm ầm.

Tôi đi dọc dọc vài khu phố, thật ra ở đây xin việc vốn không khó, nơi nào cũng cần nhân lực nhưng đa số là các cửa hàng quần áo, những công việc part time ngoài giờ cho sinh viên, rồi quán café, quán ăn...có đến tí tí việc để xin làm. Nhưng tôi muốn tìm một công việc phải khá ổn định, lương không cần cao nhưng cũng phải thỏa đáng, công việc không cần quá nhàn hạ nhưng hạn chế việc phát sinh làm ngoài giờ hay tăng ca, bởi sau ngày làm việc mệt mỏi tôi muốn bản thân có thời gian để chăm chút cho mình, tận hưởng cuộc sống.

Đi lòng vòng vài con phố, vô tình thấy được một thông báo tuyển dụng của một nhà hàng khá đẹp mắt trông có vẻ là mới khai trương, không hiểu sao tôi lại có hứng thú rẽ vào, dù sao với chuyên ngành quản trị kinh doanh, tôi không tin vào đây tôi lại không có một vị trí để làm.

Dừng xe gọn lại một chỗ, chú bảo vệ thấy tôi liếc nhìn tươi cười nói:

- Cứ để đó chú dắt cho, đến xin việc hả?

Tôi nghe vậy cũng nhìn chú cười mà gật đầu một cái:

- Dạ.

- Ừ, vào trong đi, ở quầy lễ tân có cái cô trẻ trẻ tên Phương, cháu lại đưa hồ sơ cho cô ấy là được.

- Vâng, cháu cảm ơn!

Nói rồi tôi cũng đi vào bên trong, không gian nhà hàng này rất rộng, cách bố trí cũng khá ưa nhìn, nội ngoại thất bắt mắt, nhìn qua cũng biết là hàng chất lượng. Từ đèn, rồi những chậu hoa cảnh, đến vị trí đặt bàn ghế rất hợp lý, tạo cho người ta bước vào có cảm giác thoải mái nhưng vẫn không kém phần sang trọng.

Đôi mắt dừng ở quầy lễ tân, tôi theo đó tiến lại, nhìn thấy một người phụ nữ khá đứng tuổi nhưng còn nét trẻ, nhìn cái thẻ cài ngực của chị thấy cái tên Đỗ Trúc Phương tôi mới mỉm cười một cái rồi lại gần:

- Chào chị, em thấy ở ngoài kia có dán thông báo tuyển dụng, không biết bên mình còn cần không ạ?

Chị ta nghe vậy cũng lịch sự mỉm cười rồi nhẹ nhàng nói:

- Em có mang theo hồ sơ không?

- Dạ, có!

Nói rồi tôi cũng đưa bộ hồ sơ cho chị ta, chị Phương nhận lấy mở ra xem một hồi rồi cất lại:

- Hiện tại sếp không có ở đây, em cứ để hồ sơ lại, có gì chị sẽ liên lạc sau nhé.

Tôi nghe vậy cũng gật đầu một cái:

- Dạ, vậy có gì chị liên lạc với số điện thoại em ghi trong hồ sơ nhé, em xin phép.

Nói rồi tôi cũng chào chị ta một cái mà quay trở ra ngoài, đi lại phía xe thì chú bảo vệ khi nãy lên tiếng:

- Sao rồi, có xin được không?

Tôi nhìn ông cười một cái:

- Dạ, cháu mới đưa hồ sơ, còn phải đợi người ta xem xét nữa.

Ông đi lại chỗ tôi dắt chiếc xe quay đầu ra nói:

- Ủ, nói chung ở đây cũng dễ xin thôi mà, chú cũng mới đến làm được vài ngày, vào nói cái họ nhận luôn. Chắc sếp cũng dễ tính.

- Ơ thế chú chưa biết mặt sếp ạ?

- Biết đâu, chú mới đến đây làm vài ngày, biết mỗi cô Phương đấy còn sếp hình như không thấy xuất hiện, chắc mở ra để thuê nhân viên làm thôi.

Tôi nghe vậy cũng gật đầu cười một cái rồi chào ông mà đi lại xe, còn chưa kịp đội mũ vào thì một chiếc ô tô dừng lại ngay trước đầu xe của tôi khiến tôi có chút khó chịu mà nghĩ thầm trong đầu: "Mẹ nó, có cái dốc để đi xuống mà nó lại chặn đi, cứ nghĩ ô tô là muốn đỗ ở đâu cũng được chắc".

Tôi đợi cho cái người trong xe bước xuống là sẽ định lên tiếng nói, chỉ là cánh cửa mở ra, người bước xuống đẩy làm tôi sững người.

Vẫn là màu trắng quen thuộc của chiếc áo sơ mi, cũng quần âu đen đàng bộ như vậy, anh vẫn chẳng thay đổi gu thời trang của mình, nhưng kỳ lạ chẳng hiểu sao tim tôi vẫn như ngày ấy bỗng nhiên đập nhanh hơn một nhịp thì phải. Phan Bá Duy, thì ra tôi vẫn chưa thể nào bình tâm được với anh.

Anh từng bước đi lại phía tôi, kéo đến cả một không khí căng thẳng, bởi vì lần gặp này cũng quá bất ngờ, khiến tôi không kịp phản ứng nên chỉ đứng yên ở đấy nhìn gương mặt của người đàn ông trước mắt.

- Hôm qua nhìn thấy em, còn chưa kịp có lời chào. Bây giờ thật tốt quá, em khỏe không?

Tôi nghe vậy cũng nhìn anh cười gượng gạo một cái rồi trả lời:

- Vẫn tốt.

- Thời gian qua em đã ở đâu vậy? Tôi có đến tìm Ly và xuống nhà nhưng mọi người đều nói là không biết.

Có gì lạ đâu, bởi vì mọi người đều đã bị tôi cản chặn từ trước rồi, nếu dám nói địa chỉ, tôi chắc chắn sẽ biến mất không một vết tích.

- Chỉ là đến một thành phố khác để thay đổi bản thân, mọi người không biết cũng là vì tôi không nói, tôi cần yên tĩnh một thời gian.

- Lần này trở lại em có đi nữa không?

- Không nói trước được.

Cảm thấy ở cạnh anh khiến tôi có chút lúng túng nên cũng vội dắt xe định đi sang hướng khác mà rời đi:

- Tôi còn có việc phải đi trước.

Khi tôi vừa mới rời được một bước, Duy bỗng nhiên đưa tay ra giữ lấy cánh tay tôi lại làm tôi có chút bất ngờ nhìn sang anh, cái giây phút đối diện nhau ở khoảng cách này, người đàn ông ấy lại làm tôi dao động bởi giọng nói trầm ổn:

- Hai năm trước tôi bỏ lỡ em, khoảng thời gian đấy tôi cứ nghĩ đã đánh mất cuộc đời mình. Gặp lại hôm nay, trời bỗng nhiên nở nắng đẹp.....tôi có thể theo đuổi em được không?

Tôi cảm nhận được hai bên má đang trở nên nóng bừng, tim cũng đập nhanh dữ dội, có chút bối rối khẽ gạt tay anh ra mà dắt xe đi rồi nói:

- Đồ điên!

Dứt lời tôi cũng cố gắng rời khỏi đấy nhanh một chút, không khí vừa rồi thật sự khiến tôi không thể nào bình tĩnh được. Không hiểu sao nghe những lời anh nói sống mũi tôi lại trở nên cay, tôi cũng cảm nhận được đôi mắt đã long lanh nước, ngẩng lên chiếc xe mà rời đi cũng chẳng muốn quay đầu nhìn lại.

Nếu như là hai năm trước, nói đúng hơn là nếu như việc đau lòng của hai năm trước không xảy ra, khi nghe được những lời đấy, tôi có thể sẽ mỉm cười mà gạt đầu, chỉ là sự mất mát quá lớn ấy khiến tôi đến bây giờ vẫn không thể nào bình tâm tiếp nhận được.

Thời gian hai năm qua ở một nơi khác, tôi không ngày nào là không mừng tưởng đến chuyện nếu đứa bé còn thì bây giờ sẽ như thế nào, gặp lại anh chỉ khiến tôi nghĩ đến những điều tồi tệ khi ấy cho dù tôi tự biết bản thân mình đối với anh vẫn chưa thể nào dứt. Chỉ là bây giờ, lý trí đã ở trên con tim rồi.

Tôi vừa đi vừa lơ đãng suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại vang lên mấy lần mới sực tỉnh mà nghe thấy liền vội dừng xe ở bên mép đường rồi nghe máy:

- Alo!

- Em là Lê Bích Huyền phải không?

- Dạ.

- Ừ, chị là ở bên nhà hàng em mới gửi hồ sơ xin việc đấy.

- A, vâng. Sao vậy chị?

- Ừ, em được nhận rồi nhé, có thể đến làm việc bất cứ lúc nào.

Tôi nghe vậy lại cảm thấy kinh ngạc, vừa mới đó mà được nhận rồi, cứ nghĩ phải ít nhất vài ngày hay một tuần.

- Dạ, vậy để em thu xếp một chút, hai, ba ngày nữa sẽ đến làm được không chị.

- Được em, vậy nhé. Hôm nào làm chị sẽ nói rõ về phần công việc của em.

- Dạ

Nói rồi tôi cũng tắt máy, vẫn còn đứng ngây ở đấy vì chưa tin mình được nhận nhanh đến như vậy.

Lúc này chuông điện thoại lại tiếp tục vang lên, tôi nhìn cái tên được lưu trên màn hình rồi liền bắt máy:

- Anh gọi đúng lúc thế, tâm trạng đang tốt.

- Sao? Có chuyện gì thế?

- Tối anh em mình đi nhậu một bữa nhé, hôm nay em xin được việc nên sẽ mời.

- Xin việc rồi sao? Vội thế?

- Vâng, nhưng mà mình muốn làm khi nào cũng được anh.

- Thế công việc là làm gì?

- Tốt thì là quản lý, không thì là kế toán cho nhà hàng, hôm nào đi làm em mới nhận việc.

- Làm nhà hàng à? Sao không xin công việc nào nhẹ nhàng một chút, anh có người quen làm ở....

- Kiệt, như vậy là được rồi, em cảm ơn nhưng em muốn tự lực cánh sinh, không muốn dựa dẫm hay nhờ vả ai nữa.

Tôi lên tiếng cắt ngang câu nói của anh, đầu bên kia bỗng im lặng một hồi rồi mới lên tiếng:

- Được rồi, tối nay mấy giờ thế? Anh đến đón hai chị em nhé.

- Ok, khoảng 7h nhé, có gì em sẽ gọi.

- Ừ.

Nói rồi tôi cũng tắt máy, lại phóng xe đi lượn lờ một vài chỗ, ghé nghiêng phố phường, ghé vào vài quán mua sắm đôi chút. Chị Ly buổi trưa không về tôi cũng chỉ về phòng pha một gói mì tôm ăn tạm rồi gọi điện về cho bố:

- Bố và thằng Tí đã ăn cơm chưa?

- Vừa mới ăn xong.

- Con hôm nay xin được việc ở trên thành phố rồi. Chắc mai sẽ về thu xếp đồ đạc rồi chuyển lên đây.

- Xin r ấ sao? Công việc gì thế?

Tôi nghe vậy cũng hiểu được sự lo lắng của ông, trong lòng cũng chẳng có gì tức giận:

- Làm quản lý của một nhà hàng thôi.

- Làm nhà hàng sao? Môi trường có tốt không con?

- Bố yên tâm, 2 năm qua bố không hề nghĩ gì, tại sao bây lại lo lắng như vậy?

- Huy ền à, bố không phải không tin tưởng con, bố chỉ sợ có nhiều chuyện khiến con nhớ lại sẽ lại đau lòng.

Tôi lại khẽ cười một cái r ấ trả lời ông:

- Mọi chuyện, con đã quên từ lâu r ấ. Thôi, bố nghỉ trưa đi, ngày mai con sẽ về.

- Ừ. À mà Huy ền này.

- Sao ạ?

- Cô Sáu nó nói con Na nó lên đây vừa học vừa làm, có nhờ bố bảo con, xem xem nó ở đâu thử liên lạc, có gì thì giúp đỡ nó một tí nhé.

- Vâng, con biết r ấ.

Nói r ấ tôi cũng tắt máy, thả mình xuống chiếc giường một cách thoải mái, tính ra tôi cũng chẳng ư con Na hay cô Sáu, chỉ là hai năm qua những tổn thương kia còn xóa đi được thì dù sao hai người bọn họ cũng là người nhà, tôi có thể bỏ qua được. Không phải vì dè chừng họ, mà vì tôi muốn tâm mình thoải mái mà sống.

Khi trời đã đổ về chiều, tiếng chuông điện thoại đánh thức tôi dậy, nhìn thấy là số chị Ly mới giật mình để ý đến giờ r ấ bắt máy:

- Em đây, ngủ quên mất, bây giờ em ra đón chị nhé.

- Đón gì nữa mà, tao bắt xe ôm về rồi. Đợi mà ra đón thì tôi nay ở phòng pha mì tôm ăn à. Tao gọi mấy cuộc thấy không nghe lo có chuyện gì thôi, sở soạn đi, tao về luôn đấy.

- Vâng.

Tôi tắt máy rồi vội vàng đi vào nhà vệ sinh tắm rửa một chút, không hiểu sao hôm nay lại ngủ miên man đến không biết trời đất nữa như vậy.

Quay trở ra ngoài đi đến phía gương trang điểm qua loa thì chị Ly cũng về đến phòng, tôi thấy vậy liền lên tiếng:

- Em hẹn anh Kiệt rồi, anh ấy bảo đến đón hai chị em mình.

- Ừ, chứ uống rượu rồi, tao cũng ngại lái xe lắm.

Chị vừa nói vừa lao vào nhà vệ sinh, nước xối xả ở trong đây một lúc rồi đi ra, phải nói là chị soạn cực nhanh, vài phút là đã phấn son, quần áo thơm tuốt.

Kiệt cũng đã gọi cho tôi nói anh ấy đang chờ ở đầu ngõ, tôi và chị trở ra khóa cửa rồi đi ra ngoài, thấy chiếc xe quen đây là liền mở cửa ngẩng lên.

Chúng tôi đi đến một quán nhậu khá bình thường, thật ra ăn uống ở những nơi như thế này nó thoải mái hơn rất nhiều so với mấy cái nhà hàng sang trọng kia.

Ngồi vào bàn gọi lên vài món rồi thêm vài chai rượu Vodka X, đúng là xa nghề lâu rồi nhưng đi đâu ăn uống tôi đâu có thói quen gọi rượu của công ty.

Uống đôi ba chén, chị Ly lúc này lên tiếng:

- Thế hôm nay xin được việc ở đâu rồi?

Tôi nghe vậy cũng trả lời chị:

- Nhà hàng MISS.

- MISS? Tao nghe cái tên này quen quen, nghe ai nói qua rồi thì phải.

- Nó nằm ở đường ...@^#%&...đấy, em vô tình đi qua, bắt mắt với cái tên nên mới vào xin, MISS - BỎ LỖ, nghe nó có cảm giác kìêu gì ấy.

- Thôi thôi, mày lại bắt đầu phân tích tâm lý học đi. Uống đã nào.

Nói rồi chị Ly liền chén chén rượu của mình đưa lên, tôi và Kiệt thấy vậy cũng nâng chén rồi uống cạn, Kiệt lúc này mới quay sang hỏi tôi:

- Em định khi nào đi làm?

- Mai em về nhà, thu dọn đồ đạc rồi một, hai hôm sẽ chuyển lên thôi. Cũng đã tìm được một phòng trọ khá sạch sẽ mà giá cũng được.

Chị Ly nghe vậy liền vội vàng chen vào:

- Tìm làm gì? Ở cùng với tao, nếu mày ngại thì sinh hoạt mọi cái chứ chia đôi ra.

Kiệt lúc này cũng gật đầu đồng ý:

- Ly nói đúng đấy, có hai chị em, ở gần nhau cũng tốt.

- Hai năm qua ở trong kia, em tự lập thành thói quen rồi, chỉ sợ ở cùng với chị lại xuất hiện cái tính dựa dẫm.

Chị Ly nhìn tôi mà gất nhẹ:

- Con này, mày điên à? Thế thời gian trước ở có sao đâu?

- Trước khác, bây giờ khác, em muốn tự mình có thể quản lý cuộc sống của mình.

Kiệt nghe vậy cũng thở dài một cái rồi lên tiếng:

- Vậy để anh hỏi bạn.....

- Kiệt, những việc này em tự làm được, hai năm qua anh cũng đã giúp đỡ em rất nhiều rồi, nếu còn nhận thêm nữa em thật sự trở thành con nợ của anh đấy.

Tôi cắt ngang câu nói của Kiệt, nửa đùa nửa thật nhưng cũng để anh hiểu được ý tứ trong đấy.

Kiệt gương mặt có chút biến đổi nhưng ngay sau đó cũng cười gượng một cái rồi gật đầu.

Chị Ly thấy vậy liền lên tiếng phá vỡ không khí ngột ngạt ấy:

- Thôi được rồi, mày muốn như thế nào tùy mày. Dù sao thì hôm nay phải uống say, không say không về

Chúng tôi lại tiếp tục cuộc nhậu của mình một lúc thì Kiệt có điện thoại, anh nhìn sang tôi và chị Ly rồi nói:

- Anh trả tiền chỗ này, hai chị em cứ ở lại ăn đi, ở nhà có việc anh cần phải về bây giờ. Nếu lát nữa xong, thì anh quay lại đón nhé.

Tôi lúc này đã có chút ngà ngà say nên anh nói:

- Ai bảo anh trả tiền? Em đã nói hôm nay em mời rồi, anh mà trả là em giết đấy. Nhà có việc thì cứ về đi, lát nữa em với chị Ly sẽ bắt xe về

Kiệt có vẻ cũng trông thấy tôi không ổn nên lo lắng nói:

- Huyền, em say rồi, hay là ta về luôn đi.

- Anh điên à? Say đâu mà say, lâu rồi bọn em mới gặp lại, em còn muốn uống nữa.

Chị Ly nghe vậy cũng nhìn đến Kiệt mà nói:

- Không sao đâu, anh cứ về đi, có em ở đây tí em sẽ đưa nó về

Kiệt chần chờ một lúc rồi cũng đành gật đầu:

- Vậy anh đi trước, về thì nhắn tin cho anh nhé. Ly nhớ để ý Huyền.

- Em biết rồi, anh đi đi!

Kiệt nhìn tôi đắn đo một lúc rồi cũng quay người lại xe mà lái đi.

Tôi với chị Ly lại tiếp tục uống, đến khi mà cảm thấy đầu óc quay cuồng muốn nôn tung, tôi gục đầu xuống chiếc bàn.

Chị Ly đi lại đỡ lấy tôi, bên tai còn nghe được chị nói:

- Huyền, đứng dậy đi về nào!

Tôi chẳng còn chút sức lực nào nữa mà gật chị ra rồi nhè nhè nói:

- Yên nào, em muốn ngủ một lát.

- Muốn ngủ thì về nhà mà ngủ, mày có biết mày đang ở đâu không?

- Kệ, ở đâu cũng được!

Tôi nói vậy rồi cũng chẳng còn nghe thấy chị nói lại gì nữa, hoặc có thể đúng hơn là đã say quá mà bên tai cũng chỉ có những tiếng ù ù. Bỗng nhiên lúc này cả người được ai đó nhấc lên, tôi chẳng thể nào mở mắt nổi nên đoán là chị Ly liền vung tay loạn xạ nói:

- Nào, buông em ra, đã bảo để em ngủ rồi cơ mà.

Không thấy chị Ly nói gì, mà cả người tôi mền nhũn dựa vào cơ thể của ai đấy, sau đó được đưa đến đặt nằm lên một chiếc ghế, bên tai là tiếng đóng cửa xe lại, cảm giác êm ái làm tôi thoải mái ngủ.

Cho đến khi cả người tôi lại có cảm giác bị ai đó dựng dậy rồi đưa đi, giấc ngủ bị quấy rối khiến tôi có chút bức tức gắt gỏng:

- Bỏ ra nào.

Đối phương vẫn dùng lực khá mạnh mà giữ chặt lấy tôi. Đầu óc tôi bây giờ đã trở nên quay cuồng vì rượu, cả người đang được ai dìu đi mà tôi không cách nào mở mắt được, miệng vẫn không ngừng lẩm nhảm:

- Chị Ly, uống tiếp nào.

Lúc này tôi nhận ra đối phương có chút khó nhọc đỡ lấy tôi, bên tai hình như có nói cái gì nhưng vì say nên tôi chẳng còn nghe rõ.

Bỗng nhiên cảm nhận được cả người được đặt lên một chiếc đệm êm ái, đôi mắt vẫn chẳng chịu mở, tôi theo phản xạ túm lấy cổ áo của ai kia kéo nằm xuống bên cạnh, gác chân lên người, bàn tay mất nết lại xoa trên ngực đối phương rồi lè nhè nói:

- Chị Ly...sao ngực chị nhỏ thế? Phải là....!?

Nói rồi tôi liền cảm thấy ở nơi chân tôi đang gác lên có cái gì đó cộm cộm thì phải:

- Chị đến tháng à? Sao đóng dày thế?

Lời vừa dứt, bên tai nghe thấy được tiếng thở mạnh, cùng giọng nói nam tính:

- Huyền, em chết chắc rồi!

Giọng nói ấy làm tôi khẽ nhú mày, cố gắng mở đôi mắt ra mà nheo lại, chỉ thấy một gương mặt mờ ảo che lấp cả ánh điện:

- Anh....!

Lời chưa kịp ra hết, anh ta liền cúi xuống hôn lấy tôi, đầu lưỡi nóng bỏng len lỏi vào trong khoang miệng, một cách mãnh liệt quấn lấy môi tôi.

Men rượu còn trong người, lại gặp cơn say tình, tôi bị mê mẩn nên liền vòng tay qua cổ anh mà hôn đáp trả. Bàn tay to lớn kia từng chút tháo cúc

khuy áo trên người tôi, cảm nhận được hơi lạnh lùa vào khiến cơ thể rùng mình.

Anh lúc này đưa nụ hôn rời khỏi, mơn trớn xuống cổ, đi đến mang tai phải từng đợt hơi thở nóng bỏng khiến tôi ngây dại, bất chợt vành tai lại bị cắt nhẹ một cái:

- Ahhh....!

Tiếng kêu ấy vừa dứt, tôi cũng cảm nhận được cả người đang bị lột trần trụi, bàn tay của ai đó từng động tác dịu dàng mơn trớn khắp cả cơ thể rồi đi đến nơi bầu ngực chậm rãi xoa nắn.

Đầu óc giờ đã trở nên mơ màng, tôi chỉ còn biết nhắm mắt mà hưởng thụ, đầu lướt ướt át của anh trên ghẹo nơi nhũ hoa đã làm nó dựng đứng lên, bàn tay mân mê trườn xuống phía dưới nghịch ngợm đóa nhụy hồng khiến tôi phải vặn vẹo.

Cả người lúc này đã sồn gai ốc, anh dùng chiếc lưỡi của mình chạy dọc xuống phần bụng, hai bàn tay nâng đùi tôi lên, sức nóng bỏng chạm vào nơi nhạy cảm khiến tôi phải thu người lại:

- Uhm....đừng....!

Lời vừa dứt cũng là lúc cả cơ thể bị một lực đè nặng lên, phía dưới nơi cửa mình cảm nhận được thứ to lớn đang mạnh mẽ đi vào. Hai năm rồi, tôi không có cảm giác này, thật sự rất đau:

- Ahh...!

Có lẽ cảm nhận được cơn đau của tôi, đối phương bỗng nhiên dừng lại, anh cúi xuống nhẹ nhàng mút lấy đôi môi còn vương vị rượu, cử chỉ dịu dàng đến mức làm tôi quên đi cơn đau phía dưới.

Đôi mắt ngây dại từ từ mở ra, cả gương mặt quá đỗi quen thuộc trong giấc mơ của hai năm qua hiện ra trước mắt, cảm xúc dâng lên cao trào, tôi vòng tay qua cổ anh siết chặt lấy rồi cũng đây đưa lại chẳng muốn rời.

Nơi phía dưới đã bắt đầu chuyển động một cách nhịp nhàng, tiếng va chạm của hai cơ thể vang lên rõ ràng trong căn phòng rộng lớn, hơi thở của tôi trở nên gấp gáp, theo bản năng phát ra những âm thanh đứt quãng:

- Uhm...Ahh...!

Bên tai là hơi thở nóng bỏng phả vào cổ, vòng tay tôi bấu chặt vào tấm lưng rộng lớn đã vương những giọt mồ hôi, hai chân kẹp chặt lấy hông của anh, cảm nhận được sự co rút cực mạnh nơi phía dưới.

Bất chợt cả người tôi bị anh lật ngược lại, bàn tay to lớn kia siết chặt hai bờ em nhỏ rồi đẩy tôi ngửa trên người anh, giọng nói khàn đục đầy sự nam tính:

- Huy`ên...làm đi..!

Tôi bây giờ nói thật là chẳng còn say rượu nữa mà chính xác là say tình, nhận thức đã trở nên mơ hồ, mái tóc từ lúc nào đã tuột khỏi sợi dây lỏng lẻo mà buông xoã xuống che đi hai bên bầu ngực làm tôi thêm nóng bức, bàn tay chống lên phần bụng của anh, đối phương cũng dùng sức nâng mông của tôi lên, đôi bên cùng phối hợp hài hoà. Bàn tay kia rồi cũng rời vị trí, đi đến bầu ngực của tôi, ngón tay như có ma lực đùa nghịch nhũ hoa đến tê cứng lại.

Chúng tôi đổi hết tư thế này đến tư thế khác, khoái cảm triền miên nối tiếp nhau. Đỉnh cao của sự cao trào là khi tôi ngửa trong lòng anh, cánh tay vòng ra sau siết chặt lấy tấm lưng đã nhể nhại, đôi chân kẹp chặt hông anh mà đối phương đã dùng sức gấp rút ra vào bên trong tôi. Cả cơ thể nóng ran ngửa đầu về phía sau, hai bầu ngực theo nhịp cọ sát vào cơ thể anh, tôi bắt đầu thở gấp:

- Ahh...không được...uhm...chậm lại một chút...!

Lời vừa dứt là một sự va chạm cực mạnh, tôi khẽ kêu lên một tiếng rồi mệt mỏi gục lên vai anh, cảm nhận được một thứ chất lỏng nóng ẩm chát thẳng vào cơ thể, đôi mắt mệt mỏi cũng nhắm chặt lại mà bên tai còn mơ hồ nghe được giọng nói trầm ấm:

- Huy`ên, tôi rất nhớ em!

Mặc dù chẳng còn tỉnh táo nhưng nghe được câu đấy cảm giác khoẻ môi tôi có chút nhếch lên một ý cười rồi thoải mái đi sâu vào giấc ngủ.

Mơ màng tỉnh lại vào ngày hôm sau khi trời đã đổ sang trưa, cả người tôi đầu đau nhức khẽ cựa mình một cái, cảm nhận được sức nặng đang đè lên phần bụng mới nhìn xuống. Cánh tay của người đàn ông làm tôi giật mình tỉnh hẳn, vội vàng quay sang thấy gương mặt ở bên cạnh càng thêm sững sốt mà ng`ời bật dậy.

Lúc này phát hiện cơ thể trần trụi không một mảnh vải li`ền với lấy cái chăn kéo lên che lợ, đầu óc không ngừng bấn loạn: chuyện quái gì thế này, không lẽ giấc mơ hôm qua lại là sự thật. Mẹ nó, không thể nào....nhưng tại sao lại là anh ta.

Đối phương lúc này có lẽ cảm nhận được hành động của tôi nên cũng tỉnh giấc, anh ta có vẻ bình thản mà nói:

- Mệt không?

Tôi cố lục lại trong trí nhớ của mình, đêm qua, cái cảm giác ấy tôi không dám nghĩ là sự thật bởi nó rất mơ hồ. Tôi nhớ đã uống rượu cùng chị Ly và Kiệt, nhưng Kiệt có việc về trước, về sau sao lại ở cùng anh ta, tôi cũng chẳng biết nữa. Hai hốc mắt bỗng nhiên đỏ ngầu, tôi đã cố gắng không liên quan đến anh, cơ sao lại có thể để ra sự cố này.

Vội vàng kéo tấm chăn bước xuống giường, nhặt lại quần áo của mình rồi chạy thẳng vào phòng tắm, xả nước xuống dội thẳng lên mặt để lấy lại chút tỉnh táo, tại sao lại có thể để bản thân hồ đồ đến như vậy.

Tắm rửa rồi chỉnh trang lại mọi thứ, tôi quay trở ra đã thấy anh quần áo chỉnh tề ngồi đấy, cố lơ đi mà tiến lại cầm chiếc túi xách trở ra ngoài. Bỗng lúc này một cánh tay đưa ra giữ tôi lại:

- Tôi đưa em về

Tôi quay lại nhìn anh, trong lòng có chút ảm ức mà hất mạnh tay anh ra:

- Không cần!

Anh có lẽ thấy được sự tức giận của tôi nên vội vàng lên tiếng:

- Huy`ên, thật ra hôm qua...

- Im đi, tôi không muốn nhắc lại chuyện đấy, coi như là một tai nạn. Giữa chúng ta sẽ không có bất cứ một mối quan hệ nào.

Lời vừa dứt, tôi cũng cảm nhận được sự thay đổi ở nét mặt anh, cái nhìn loé lên chút bi thương:

- Hai năm qua, tôi chưa từng nghĩ sẽ quên em.

- Nhưng tôi thì đã quên rồi.

Tôi trả lời dứt khoát nhưng không hiểu sao lòng ngực lại thấy nhói, nước mắt gần như muốn rơi ra, cảm giác thật khó chịu.

- Tôi không tin, đêm qua em...

Lời anh còn chưa kịp nói hết, tôi một tay tát thẳng vào mặt anh, bàn tay muốn đỏ rộp mà lòng tôi cũng đau khủng khiếp, tôi phải cố gồng mình lên mà nói:

- Tôi nhắc lại, chuyện đêm qua...chỉ là tai nạn, tôi không muốn nhớ.

Nói rồi tôi cũng rời đi, cái khoảnh khắc quay lưng lại phía anh, tôi còn nhớ rõ gương mặt ấy với một bên má đã đỏ ửng bởi năm ngón tay, đáng vẻ đau lòng mà im lặng đứng đấy nhìn tôi rời đi bằng ánh mắt thương tâm, hình ảnh ấy thật sự khiến tim tôi nghẹt thở.

Nếu hai năm qua đã im lặng rời xa và cắt đứt mọi liên lạc, vậy bây giờ gặp lại cũng không cần bất cứ một mối quan hệ nào.

Chẳng ai có thể mãi ngu ngốc cả đời để yêu một người. Chỉ là tôi không biết rằng, tôi càng tránh né bao nhiêu, số phận càng bắt tôi đối mặt bấy nhiêu. Giông bão qua hai năm vốn đã yên lặng, trở về lần này lại một lần nữa dậy sóng.

Đi ra khỏi khách sạn, tôi bắt một chiếc taxi ngồi lên rồi gọi điện về cho chị Ly:

- Huyền ơi, sao rồi mày?

Tôi nghe vậy có chút tức giận mà gắt nhẹ:

- Chị còn hỏi à? Thế tại sao hôm qua em lại đi cùng Duy?

- Trời ơi, mày đừng có trách tao, tao thật sự không có cách nào khác. Mày say nằm gục lên bàn, tao gọi mày dậy để đưa ra taxi đi về mà mày có chịu đâu, còn chửi rồi hất hết đồ trên bàn. Tự nhiên lão Duy ở đâu xuất hiện lại đỡ lấy mày, lão còn ra hiệu cho tao im lặng, mày bảo tao phải làm sao?

- Thế sao chị không bảo anh ta đưa em về

- Tao nói rồi nhưng mà lão ấy...tao thấy lão ấy cũng tội mày ạ, nên cũng không đành lòng.

Tôi nghe chị nói vậy mà ức nghẹn cả cổ họng:

- Vậy chị đành lòng để anh ta đưa em đi? Thật không còn từ nào nói nổi luôn.

- Thôi được rồi, mày có chửi thì cứ chửi đi, chứ thật sự lúc đấy tao cũng không biết làm thế nào.

Tôi bực bội thở mạnh một cái rồi nói:

- Em ra xe về quê luôn, thu xếp đồ đạc để ít hôm nữa chuyển lên.

- Ừ, thế về đi, khi nào lên gọi cho tao, có gì tao qua đỡ cho một chút.

- Vâng!

Nói rồi tôi cũng tắt máy, đôi mắt hướng ra phía ngoài nhìn phố phường nhộn nhịp qua lớp cửa kính xe, trong lòng không hiểu sao lại rấy lên thứ cảm xúc khó tả.

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 2

Ba ngày sau tôi trở lại thành phố, trước khi đi có dặn dò thằng Tí và bố tôi đủ điều rồi gửi ông một chút tiền để chi tiêu và lo học cho thằng Tí. Cũng may thằng Tí em tôi nó càng lớn càng hiểu chuyện, học hành cũng được chứ không đến nỗi nào. Tan học vẫn đi làm thêm, tôi định bảo nó nghỉ nhưng mà nghĩ để nó làm như vậy cũng trách được khoảng thời gian rảnh rỗi rồi vài đứa hư hỏng trong thôn rủ đi chơi thì hỏng.

Tôi mất một ngày ở phòng trọ mới để sắp xếp mọi thứ, mặc dù chị Ly có dặn nhưng ai cũng có công việc nên tôi không muốn làm phiền chị.

Ngày hôm sau, quần áo thơm tốt, tóc tai gọn gàng, trang điểm kỹ một chút, này đầu đi làm tôi muốn bản thân phải thật hoàn chỉnh.

Đi ra ngoài bắt một chiếc xe ôm đến thẳng nhà hàng nơi tôi đã xin việc.

Vừa thấy tôi chú bảo vệ hôm trước liền nhận ra mà cười nói:

- Được nhận rồi sao cháu?

Tôi nhìn chú cũng tươi cười lại:

- Dạ, hôm nay cháu đến nhận việc.

- Ừ, vào đi. Cô Phương đang ở trong đấy.

- Dạ.

Nói rồi tôi đi vào bên trong, đến thẳng quầy lễ tân:

- Chào chị!

Chị Phương lúc này cũng đứng dậy niềm nở:

- Huyền à, đến đi làm hả em. Nào, lại đây chị nói qua công việc.

Chị lục tìm lấy một tập hồ sơ rồi dẫn tôi đến một chiếc vị trí tiếp khách mà ngồi xuống, đẩy tập hồ sơ kia sang cho tôi nói:

- Đây là hợp đồng làm việc, em đọc đi rồi ký vào.

Tôi nghe vậy cũng cầm tập hồ sơ kia lên, cẩn thận lật từng trang một mà đọc rồi bỗng nhiên kinh ngạc nói:

- Quản lý sao chị?

Chị Phương nghe vậy liền gật đầu:

- Đúng rồi em, không phải chuyên ngành của em là quản trị kinh doanh sao?

- Vâng, nhưng mà em không nghĩ mình được giao công việc này.

Chị Phương cười một cái rồi nói tiếp:

- Thông tin của em sếp đã xem qua và quyết định như vậy. Được rồi, em cứ đọc tiếp đi, xem chỗ nào không thoả đáng thì nói chị.

Tôi nghe vậy cũng cúi đầu xuống đọc tiếp, đôi mắt nhìn chăm chăm vào con số ở đấy. Mẹ nó, lương 1 tháng của tôi là 25 triệu, thật sự không dám nghĩ nó cao đến như vậy, chỉ có đi đầu là....

- Chị ơi, hợp đồng làm việc phải là 10 năm sao?

- Đúng rồi em, sếp không muốn một, hai năm lại phải làm công tác bàn giao công việc nên muốn tìm người làm lâu dài.

Tôi nghe vậy cũng chần chừ một chút, công việc này khá tốt, lương cũng quá thoả đáng, chỉ là thời gian làm việc có hơi dài, biết đâu một thời gian tôi kiếm đủ vốn muốn đổi sang kinh doanh thì sao:

- Chị ơi, có thể giảm xuống năm năm được không?

Chị Phương có chút khó xử nhìn tôi một lúc rồi nói:

- Đợi chị thử nói chuyện với sếp xem sao nhé.

- Dạ.

Nói rồi chị lại bàn lễ tân, nhắc máy bàn lên bấm gọi cho ai đó, vì ở xa nên tôi lại chẳng thể nghe được cuộc nói chuyện. Một lúc sau chị đi lại phía tôi mỉm cười nói:

- Sếp đồng ý rồi, hợp đồng này để chị đi in lại nhé.

Tôi gật đầu một cái, chị cũng cần hợp đồng rồi đi, không nghĩ sếp ở đây lại cũng dễ tính đến như vậy.

Mọi thứ ổn thỏa, tôi cũng ký vào hợp đồng, chính thức trở thành quản lý của nhà hàng, thật ra cũng cảm thấy có chút hãnh diện.

Buổi chiều hôm ấy, ở đây cũng có nhân viên phục vụ làm việc theo ca, tôi không nghĩ lại có thể gặp được nó ở đây.

Đứa con gái trong chiếc váy ngắn cũn cỡn, gương mặt trang điểm khá đậm, tay xách một túi đồ đi vào làm tôi giật mình, mà nó cũng chẳng khác gì.

- Na? Sao mày lại ở đây?

Nó nhìn thấy tôi mà nhoe mắt lại:

- Tôi làm ở đây thì sao? Thế còn chị?....(Nó đưa cái nhìn dò xét trên người tôi rồi dừng ở cái tên đeo ngực)...Chị cũng làm ở đây sao?

Tôi nhìn nó gật đầu một cái rồi nói:

- Chị xin từ hôm trước, hôm nay bắt đầu làm ngày đầu tiên. Còn mày, tại sao lại làm ở đây? Không phải là nói lên thành phố đi học sao?

- Tôi thích đi làm ở đây đấy, thì sao? Việc của chị à? Mà chị cũng đang làm ở đây đấy thôi, quản lý cơ mà, chắc cũng lợi dụng quan hệ mà vào....hay là lại ngủ với người ta?

Tôi nghe vậy trong lòng có chút tức giận nhưng vì là nơi làm việc nên vẫn phải cố kìm chế:

- Mày ăn nói cho cẩn thận, tính ra tao còn đang còn lý mày đấy.

Con Na vênh mặt lên nhìn tôi:

- Tôi sợ chị chắc, cùng lắm chị được anh Duy nhận vào đây, thì tôi cũng được anh Duy nhận vào đây.

Tôi nghe vậy lại nhúu mày:

- Liên quan gì đến Duy?

- Khiếp, diễn cũng thật lắm. Anh Duy không phải là chủ nhà hàng này sao? Chị không nhờ anh ấy mới là lạ.

Tôi nghe vậy mới chết sống, tôi thật sự không biết chuyện này. Cùng lúc đấy, từ phía ngoài cửa kia, người đàn ông bước vào với gương mặt quá đỗi quen thuộc tiên lại phía chúng tôi, tôi chỉ biết ngây người đứng im ở đấy.

Con Na lúc này quay lại đến giật nhẹ cánh tay anh:

- Anh Duy, sao lại để cho chị Huy ền làm quản lý còn em lai chỉ là nhân viên theo ca?

- Em còn phải học nên tôi chỉ có thể sắp xếp như vậy thôi. Được rồi, mau vào thay đồng phục đi, khách khứa đã đến rồi đấy.

- Nhưng mà em không chịu.

- Không chịu có thể nghỉ việc.

Con Na nghe vậy liền im bặt, ấm ức một chút rồi hậm hực đi vào trong.

Duy lúc này chuyển tầm nhìn sang tôi, nét mặt anh vẫn bình thản như chưa có chuyện gì đã từng xảy ra vậy:

- Công việc tốt không?

Tôi nghe vậy mới cảm thấy bản thân có chút ấm ức, thì ra anh ta đã biết tôi đến đây xin việc, kể cả hợp đồng, công việc, lương tháng, và thời hạn đầu do anh sắp xếp, vậy mà tôi cứ nghĩ năng lực của mình thực sự đủ. Bàn tay tôi đã siết chặt lại để nén xuống cơn giận, đôi mắt đỏ ngầu nhìn anh nói:

- Không! Không hề tốt một tí nào từ khi tôi thấy anh và biết anh là chủ ở đây!

Anh nghe vậy đôi mắt có chút nheo lại nhìn tôi rồi nói:

- Huyền, em không nên để cảm xúc cá nhân chi phối công việc.

- Mọi việc khác có thể không nên, nhưng việc này phải nên. Tôi không làm nữa!

Nói rồi tôi liền hướng đến phía cửa mà đi ra, khi đi ngang quang anh, cánh tay liền bị giữ lại, bên tai là giọng nói trầm ổn:

- Hợp đồng đã ký, em nên biết nếu một trong hai bên phá vỡ nó, số tiền bồi thường bằng nửa năm em làm việc ở đây đấy.

Cái điều khoản đó ở trong hợp đồng tôi cũng đã thấy rồi, nhưng mẹ nó, thật sự không nghĩ Duy lại là chủ nhà hàng ở đây, không phải anh ta là Phó giám đốc Ngân hàng đầu khí sao? Mà vậy thì sao, cũng đâu thể cấm được anh ta kinh doanh.

Tôi cố gắng nén xuống cơn giận mà gạt tay Duy ra, trừng mắt nhìn anh một cái rồi bất đắc dĩ mà quay vào.

Cả buổi chiều hôm ấy tôi chẳng thể làm được gì, bởi vì ấm ức và còn bận tìm cách xin nghỉ làm ở đây. Bỗng lúc này, ở một phía bàn ăn có tiếng nói lớn vang lên:

- Làm ăn thế này à? Gọi quản lý của mấy người ra đây!

Tôi nghe vậy cũng sực tỉnh mà đi vội về phía đấy, thấy con Na đang đứng đấy cau mày, tôi lại nhìn sang vị khách vừa to tiếng kia, là một lão già khoảng 50 tuổi:

- Dạ, chào anh! Em là quản lý ở đây, không biết anh cần gì?

Lão ta nhìn sang tôi, gương mặt đang giận dữ bỗng nhiên dịu xuống, giọng cũng nhỏ lại:

- Em là quản lý ở đây à?

- Vâng!

- Anh gọi lại đề góp ý cho nhà hàng em rút kinh nghiệm. Lần sau những loại bếp này nên dùng bếp ga mini, chứ đừng dùng bếp cồn, phải liên tục thay mà gọi nhân viên thay thì chờ đến hàng chục phút đồng hồ.

Tôi nghe vậy cũng gạt đầu rồi cố cười với họ một cái:

- Dạ, anh thông cảm, tại nhà hàng đông quá nên có sự chậm trễ. Với cả nhà hàng muốn dùng bếp cồn sẽ an toàn, nhưng nếu anh không thích, em sẽ bảo nhân viên thay ngay.

Tôi quay sang nhìn con Na đang đứng khó chịu ở đấy mà nói:

- Na, thay bếp cho bàn này đi.

Con Na nó lườm tôi một cái rồi hậm hực quay đi, lão già kia thấy vậy lại lên tiếng:

- Bên em đào tạo nhân viên thái độ thế à?

Tôi nhìn lão cười gương một cái:

- Anh thông cảm, bạn đây đang có chuyện gia đình, lát em sẽ vào nhắc nhở.

Nói rồi tôi đứng đẩy đờ con Na mang bếp ra nhưng nó lại đưa một nhân viên khác ra thay, chỉ cho bọn họ thay xong tôi mới lên tiếng:

- Dạ, chúc mọi người ngon miệng!

Nói rồi tôi định quay người rời đi thì lão già kia liề đưa tay giữ tôi kéo tôi lại, làm tôi suýt chút nữa thì ngã bổ vào người lão. Tôi hơi hoảng hốt nên giật tay lại, mới thấy có phầ không lịch sự nên vội vàng lên tiếng:

- Dạ, anh còn cần gì nữa?

Lão già đây lúc này mới nhìn tôi cười nói:

- Quản lý nhà hàng cũng xinh thế nhỉ, uống cùng bàn anh một chén đi. Anh với sếp của em là có chỗ quen biết đây.

Tôi nghe vậy chỉ biết chử thẳm trong đầi. Mẹ nó, đúng là đời, chỉ cần là đàn bà con gái không cần biết là họ làm gì thì mấy lão đàn ông đầi có thể trêu ghẹo đợc.

- Anh thông cảm, quy định của nhà hàng không cho phép. Hơn nữa, em là quản lý, nếu uống rượu cùng khách vậy làm sao có thể làm gương cho nhân viên đợc.

- Không sao, đây là anh mời em chứ không có ý gì khác, cứ coi như là người quen gặp nhau uống cùng nhau chén rượu thôi mà.

- Dạ, người quen cũng không đợc anh ạ. Quy định là quy định, hơn nữa em mới vào làm, không thể vi phạm đợc.

Lão nghe đến đây thì liề trở mặt:

- Em mới vào làm thôi à? Thế mà khách hàng nói lại cứ cãi nhem nhem thế. Không hiểu cái nhà hàng này đào tạo nhân viên kiểu gì, người thì thái độ bằm trợn trừng mắt nhìn khách, người thì khách nói lại cứ đốp chát lại như dân chợ búa. Kiểu này chắc anh phải phản ánh lại với sếp của em.

Vẫn là mấy câu mô típ quen thuộc của lão già mất nết, chỉ là tôi bây giờ không phải là con PG của hai năm trước phải lo lắng lấy lòng mấy lão nữa rồi. Cứ đúng việc mà tôi làm, hơn nữa căng thẳng thêm cũng được, dù sao tôi cũng không muốn làm việc ở đây nữa:

- Anh có nói với sếp em cũng vậy thôi, trước khi vào đây em đã được nhắc rõ quy định. Việc em đang làm không có đi sai với quy định, cũng chưa có to tiếng lại với khách hàng. Anh cứ việc phản ánh, nhưng phải đúng sự thật.

Lão bị tôi nói đến cho tức nghẹn, lại quay sang giờ trò đánh trống la làng, đập bàn mạnh một cái rồi lớn tiếng:

- Mà nói chuyện thái độ gì với khách hàng thế? Có tin tao có thể tổng cổ mày ra khỏi đây được không?

Những bàn xung quanh cũng đã bắt đầu dừng việc ăn của mình mà tập chung về phía tôi. Mặc dù có chút hơi sợ nhưng đã không làm gì sai thì không cần nhún nhường quá mức:

- Mọi người ở đây có thể thấy rõ, em chưa hề có thái độ hay lời nói nào không tôn trọng khách hàng. Nếu anh cứ muốn làm to chuyện, ảnh hưởng đến những khách hàng khác, em buộc phải mời bảo vệ vào đưa anh ra.

Lão ta tức giận thực sự liền đứng lên, vài người bạn đi cùng lão cũng có lời can ngăn nhưng lão vẫn trừng mắt nhìn tôi nói:

- Mà nói thế là đang muốn đuổi khách hàng sao? Tao chưa từng gặp loại nhân viên nào mà hỗn láo như mày, gọi sếp của mày ra đây.

- Không phải anh nói có quen biết với sếp của nhà em bọn em sao? Có thể gọi điện trực tiếp.

Không biết có phải là do tôi quá hỗn láo như lão ta nói không, nhưng tôi chỉ là cảm thấy bản thân ở một vị trí làm việc mới, với công việc khá đàng hoàng, tôi không muốn để bản thân có những hành động nhắc lại quá khứ. Mà nghĩ lại, khi ấy bố tôi cũng nói đúng "NGHỀ ĐƯỜNG HOÀNG NHƯNG CHÚNG MÀY KHÔNG ĐƯỜNG HOÀNG". Cái gì nó cũng có hai mặt, thế nên tốt nhất tôi cứ giữ mình trước đã.

Lão ta thấy tôi nói như vậy càng muốn điên lên, nhưng đúng là nóng quá thì mất khôn, lão đấy đưa tay lên, tôi cũng đoán được tình thế tiếp theo nên đã chuẩn bị chịu trận. Chỉ là bàn tay ghê tởm kia còn chưa kịp chạm vào mặt liền bị một cánh tay khác giữ lại, bên tai là một giọng nói vang lên:

- Khách hàng là thượng đế, nhưng thượng đế sẽ không cư xử như vậy. Ở đây rất đông người, đừng nên tự làm mình mất mặt.

Tôi nghe vậy mới quay sang nhìn, anh ta rớt cuộc đến từ khi nào.

Lão già kia lúc này giật mạnh tay lại nói:

- Mà y là đứa nào?

Ờ, chẳng phải lão ta bảo quen với sếp tôi sao? Hóa ra thì cũng mạnh miệng nói cho sang, đúng là cái sự đời mà.

- Tôi là chủ nhà hàng này, cũng là sếp ở đây, không phải nói anh muốn gặp tôi sao?

Lão ta nghe vậy liền thay đổi sắc mặt, chắc cũng biết khi nãy có nói hớ nên hạ giọng xuống:

- Được, tôi nói để cho anh biết mà dạy dỗ lại nhân viên của mình. Không ai có thái độ hỗn láo với khách hàng như con này, nếu mà không điêu chỉnh lại thì mất khách đừng có kêu.

Duy lúc này kéo tôi lại phía sau rồi bước lên trước nhìn lão, nét mặt bình thản như không có chuyện gì rồi nói:

- Trước hết thì phải cảm ơn lời góp ý của anh. Nhưng để xây dựng thương hiệu cho nhà hàng, thì mất một người khách như anh cũng đáng. Hơn nữa, ở đây cô ấy là quản lý, phụ trách tất cả nhân sự của nhà hàng, tôi là sếp nhưng ngoài việc trả lương thì cũng chỉ dưới trướng cô ấy.

Tôi nghe vậy liền nhìn sang anh kinh ngạc, anh ta đang nói cái quái gì thế, có phải muốn tôi không được yên ổn mà làm việc ở đây không?

Lão ta nghe thấy anh nói vậy thật sự tức đến á khẩu, ngón tay đưa lên chỉ trỏ vào mặt Duy mà quay sang nói với những vị khách đang chứng kiến ở đây:

- Đây nhé, mọi người thấy rõ chưa, thái độ từ nhân viên đến sếp như thế này không thể chấp nhận được. Đây lần đầu cũng là lần cuối đến đây ăn, mọi người nhìn đây mà tránh ra.

Xung quanh cũng chẳng mấy ai để tâm đến lời của lão, đâu đó còn vài tiếng to nhỏ ý bảo lão đi đi cho đỡ mặt.

Lão thấy vậy cũng hậm hực quay sang đám bạn đi cùng kia:

- Ngồi đây làm gì nữa, đi về!

Anh lúc này lại quay người lại nhìn đến chị Phương rồi lên tiếng:

- Phương, tính hóa đơn cho khách. Tổng lại rồi giảm đi 50%. Dù thế nào cũng đến đây ăn rồi không thể không thanh toán mà đi được.

Chị Phương nghe vậy cũng gật đầu rồi đi lại quầy tính tiền, một lúc sau cầm hóa đơn đi đến đưa cho lão ta:

- Tổng hóa đơn của anh là 1.870.000đ, giảm 50% còn 935.000đ, xin anh thanh toán.

Lão ta nhìn Duy tức giận lắm nhưng giữa nơi đông người cũng không thể làm khác nên lấy ví rút ra bốn tờ 500.000đ đưa cho chị Phương rồi nói lớn:

- Cần cả đi, không phải trả lại.

Nói rồi lão quay người rời đi thì Duy lại lên tiếng:

- Không được, trả lại tiền cho khách, thu đủ 935.000đ, không được thừa đồng nào.

Chị Phương nghe vậy cũng trả lại tiền cho lão ta, lão còn trừng mắt nhìn chúng tôi một hồi rồi mới giật mạnh số tiền trên tay chị mà đi ra.

Duy lúc này quay người nhìn đến mọi người rồi nói:

- Thật xin lỗi vì để xảy ra chuyện không hay, hôm nay tất cả hóa đơn đều sẽ được giảm 50% tổng giá trị.

Mọi người nghe vậy liền cười lên mà vỗ tay rần rộ còn tôi lại nhìn anh ta khó hiểu, cảm giác như anh mở cái nhà hàng này chỉ để giải trí chứ chẳng phải là muốn kinh doanh.

Sau khi khách hàng về hết, nhân viên dọn dẹp, tôi cũng đến giờ tan làm, nhìn đồng hồ trên điện thoại thấy cũng đã 9 giờ nên lịch sự chào mọi người rồi đi ra ngoài.

Tầm này cũng chỉ bắt taxi đi cho an toàn chứ xe ôm cũng không tin tưởng được. Tôi cũng đang cố dành dụm để mua một chiếc xe lấy cái đi lại cho đỡ bất tiện.

Khi đang định vẫy tay gọi xe thì giọng nói từ phía sau vang lên:

- Em chưa ăn gì đúng không? Đi ăn cùng tôi.

Tôi nghe nhưng cũng lơ đi, đưa tay ra bắt một chiếc taxi đang đi đến, rồi lại mở cửa, còn chưa kịp ngó vào thì Duy liền bước tới đóng mạnh cánh cửa lại rồi nói với người lái xe:

- Xin lỗi nhé, cô ấy không đi xe nữa.

Người lái xe nghe vậy cũng có chút bực nhưng rồi cũng lái đi, tôi bây giờ mới quay sang mà gất lên:

- Anh điên à?

Anh vẫn bình thản nhìn tôi nói:

- Phải làm vậy thì em mới nghe thấy tôi nói. Đi ăn cùng tôi.

- Tôi không đi!

Duy không để tai lời tôi nói, anh kéo tay tôi đi lại phía xe của anh, tôi tức giận vùng ra:

- Anh không để tôi yên được à?

- Tôi đã nói sẽ theo đuổi em rồi còn gì?

Tôi nghe vậy có chút sững người nhưng rồi cũng nhanh nói lại:

- Tôi không rảnh, anh muốn theo đuổi thì tìm người khác. Đây, ngoài này không thiếu, thế nên để tôi yên đi.

Duy bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, đôi mắt hướng đến tôi cũng là một cái nhìn khác, giọng nói trở nên trầm xuống:

- Thực ra ở trong cái thành phố này, đi qua đi lại có rất nhiều cô gái, nhưng không hiểu sao tôi lại chỉ chọn mình em để nhớ!

Cái tên này, anh ta rốt cuộc hai năm qua đã tán tỉnh bao nhiêu cô gái mà miệng lưỡi bây giờ lại dẻo đến mức này, tôi thật sự đã cố gắng giữ bình tĩnh mà không tránh được việc tim tôi đang đập nhanh khủng khiếp.

Giữa con phố trời đêm với ánh đèn đường vàng chói mắt, âm thanh của những phương tiện qua lại kêu nhức óc, vậy mà kỳ lạ bên tai tôi chỉ nghe được mỗi giọng nói của anh, chỉ thấy được mỗi gương mặt của anh, hoá ra tôi trước giờ vẫn còn nguyên vẹn cảm xúc như vậy đối với người đàn ông này, chỉ là....

Cùng lúc đấy, tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên, nhìn thấy số của Kiệt cũng liền bắt máy:

- Alo!

- Tan làm chưa? Anh qua đón nhé?

Tôi nghe vậy lại nhìn sang Duy, có chút nhói lòng nhưng vẫn bình thản nói:

- Vậy anh qua đi, đường ...@\$&.... Nhé!

Nói rồi tôi tắt máy, hướng đến anh lại nhát nói:

- Bạn tôi qua đón rồi, rất tiếc không thể đi cùng được với anh!

Duy nghe vậy khẽ nhú mày một cái:

- Em là cố tình sao?

- Tôi đã nói rõ với anh rồi, chuyện của hai năm trước tôi đã sớm quên, cũng không muốn nhắc lại ...và đặc biệt...là không muốn có bất cứ một mối quan hệ nào với anh.

- Nếu tôi không đồng ý thì sao?

Tôi nghe vậy lại nhìn anh ta, bao nhiêu kỷ ức vẫn còn hằn sâu ở trí óc:

- Duy, anh cứ muốn dây dưa với tôi để làm gì? Nếu không phải hai năm trước xảy ra chuyện, con Trang bị tôi đẩy đến nước phải ngửi tù thì anh bây giờ cũng là đàn ông đã có vợ, khéo còn được một đứa con...(nhắc đến hai từ nhạy cảm đấy, sống mũi tôi bất giác cũng cay xè)...lúc đấy liệu có tìm đến tôi như bây giờ không? Quãng thời gian tôi quen biết anh là đoạn thanh xuân tôi cảm thấy lãng phí nhất.

Duy nhìn tôi nét mặt thấy rõ được một nỗi khổ tâm, anh dường như thời gian qua vẫn ôm trong mình sự day dứt về chuyện này:

- Huyền, tôi biết lần đó em đã chịu rất nhiều khổ sở. Tôi không giải thích, cũng không viện cớ gì nữa. Dù khi ấy tôi là bất đắc dĩ phải cưới Trang thì cũng đâu là tôi sai với em. Sau khi biết được mọi chuyện, tôi đến chỗ Ly để tìm em nhưng không được, đến nhà của em cũng không có một thông tin gì, lúc đấy tôi thật sự cảm thấy bản thân khốn nạn vô cùng. Cái tát khi đấy tôi đánh em, đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy hèn hạ. Tôi biết có nói như thế nào thì mọi chuyện cũng chẳng thể hoá thành không, vậy nên bây giờ may mắn gặp lại, tôi muốn làm tất cả mọi thứ tốt nhất cho em chỉ là để thay một lời xin lỗi mà hai năm qua chưa thể nói được.

Từng lời anh nói như đang kể lại những gì tawm ấy tôi đã trải qua, cảm giác vết thương bị ai chạm vào khiến nó đau nhức khủng khiếp, nước mắt theo đấy cũng chảy ra. Tôi nhìn anh dường như thể đang nhìn vào nỗi đau của chính mình mà phải cố gồng lên để nói:

- Đừng xuất hiện trước mặt tôi...đó là cách tốt nhất để anh xin lỗi.

Tôi thấy được sự đau lòng ở trong cái nhìn của anh, vậy thì sao chứ? Tôi còn đau hơn anh ta rất nhiều.

Lúc này một giọng nói từ phía sau vang lên:

- Huyền, có chuyện gì thế?

Tôi nghe vậy liền quay đầu lại, thấy Kiệt đang đi đến lại vội vàng đưa tay lên lau đi đôi mắt đang ướt át rồi cũng chẳng nói với anh thêm một câu gì, khẽ xoay người rời đi.

Chỉ mới tiến được một bước, bỗng nhiên cả người liền bị một lực kéo lại, ngay sau đấy cả gương mặt anh áp sát vào mặt tôi, bờ môi gắt gao hôn lấy môi tôi.

Phút chốc có sự kinh ngạc, ngay sau đấy tôi liền đẩy anh ra, cảm xúc có chút không kiểm soát được liền vùng tay tát mạnh anh một cái, tôi cho là khá đau. Chỉ trong hai ngày, tôi đánh anh hai lần, thật không dám nghĩ bản thân lại có thể làm được vậy.

Tôi thấy được mắt anh đã chuyển sang đỏ, một bên má cũng đã muốn rộp lên, tự nhiên cảm giác có chút hối hận nhưng rồi cũng siết chặt lại bàn tay đau dât kia mà nói:

- Nếu anh muốn xin lỗi tôi, vậy trả lại hồ sơ và xé bỏ hợp đồng đấy đi.

Dứt lời tôi cũng quay người đi lại phía Kiệt, mở cửa ngó vào rồi đóng mạnh lại. Kiệt đứng đấy có nhìn Duy một cái rồi quay quay lại xe mà lái đi thẳng. Khoảnh khắc ngang qua nhìn anh sau lớp cửa kính, đôi mắt đau lòng ấy của anh thật sự làm tôi day dứt.

Không gian trong xe vốn đang yên lặng, Kiệt bỗng nhiên lên tiếng phá vỡ nó:

- Tại sao lại gặp nó?

Tôi nghe vậy cũng trả lời anh:

- Chủ nhà hàng nơi em làm việc. Em thật sự cũng mới biết sau khi ký hợp đồng làm việc.

Kiệt nghe vậy nhìn tôi một hồi rồi lên tiếng:

- Không sao chứ?

Tôi cười một cái rồi cũng trả lời:

- Có gì đâu. Sao hôm nay tự nhiên là đến đón em?

Kiệt lúc này chợt im lặng một lúc rồi hướng mặt về phía trước mà chậm rãi nói:

- Ngày kia anh sẽ bay sang Pháp!.

Tôi nghe vậy cũng lấy làm kinh ngạc, hai năm qua tôi không ngừng nói với anh về chuyện đấy nhưng Kiệt vẫn một mực không quan tâm, không nghĩ lần này lại có quyết định như vậy:

- Vậy sao? Em đã nói anh rồi, nên quyết định từ sớm.

Kiệt nghe vậy là cười nhạt một cái:

- Em hình như rất vui khi anh đi?

Tôi nghe vậy chợt sống người lại quay sang nhìn anh:

- Kiệt này, em không phải có ý gì khác nhưng thật sự quyết định đấy là rất tốt cho anh.

- Vậy nếu anh đi không quay lại nữa, em có buồn không?

Câu hỏi của anh làm tôi khó trả lời, tất nhiên cũng có chút buồn nhưng cái buồn này cũng chỉ là nuối tiếc một người bạn sắp phải xa.

- Xa một người bạn ai mà không buồn, nhưng mà đừng lo, đợi em kiếm được tiền em sẽ sang chơi với anh.

Tôi nửa đùa nửa thật nhưng sắc mặt của Kiệt càng tối tệ hơn:

- Công ty ở bên đây mời tôi sang tiếp nhận quản lý, có thể sẽ rất lâu sau mới trở về được. anh quyết định đi lần này, một phần là bởi vì mẹ, bà ấy tuy không nói nhưng trước giờ vẫn luôn đặt hy vọng rất nhiều vào anh. Cảm thấy hai năm qua, vì chuyện này mà bà ấy đã già đi nhiều. Anh nói như vậy không phải là để em cảm thấy có gánh nặng. Chỉ là muốn em nhớ, anh vẫn đợi!

Tôi nghe vậy mà trong lòng bỗng trở nên nặng trĩu, cảm giác day dứt một cách khó tả, đến mức tôi chẳng còn biết nên trả lời anh như thế nào. Không gian vờsau cũng đi vào im lặng, Kiệt chờ tôi về rồi cũng chỉ chào đôi ba câu mà rời đi, nhưng trước khi đi anh còn dặn tôi, ngày anh ra sân bay, đừng đến tiễn. Tôi hiểu được ý của anh, cũng hiểu tâm trạng anh nên đồng ý, mở cửa bước xuống, tôi đứng đấy nhìn chiếc xe lao đi vào đám nhộn nhịp kia mà cảm thấy đau lòng:

- Kiệt, em xin lỗi!

Những ngày sau đó, tôi vẫn đi làm bình thường, Duy cũng chẳng mấy xuất hiện ở nhà hàng nữa, nếu có, tôi nhìn thấy cũng tự tránh xa vài met, chỉ có con Na là còn hay đụng mặt liếc xéo rồi gây sự với tôi. Đỉnh điểm là hôm nay, thấy nó ăn mặc hở hang, áo hai dây với váy ngắn cũn cỡn đi vào nên tôi lên tiếng:

- Na, lần sau không được mặc kiểu này. Em có thể thay đồng phục của nhà hàng từ ở nhà rồi hãy đi làm.

Con Na nghe vậy hếch mặt lên nói:

- Việc của chị à? Tôi muốn mặc như thế nào kệ tôi.

- Không phải việc của chị, nhưng đây là hình ảnh của nhà hàng. Chị đứng trên phương diện là quản lý nhắc nhở em như vậy.

- Quản lý thì sao? Tôi sợ chị chắc? Là anh Duy nhận tôi vào đây làm, anh ấy còn chưa lên tiếng thì chị nói cái gì?

Tôi nghe nó nói cứ hờ một câu là anh Duy, hai câu là anh Duy làm tôi khó chịu nên gắt nhẹ:

- Em đừng lôi Duy ra đây, nên nhớ Duy đã uỷ quyền cho chị quản lý toàn bộ nhân sự của nhà hàng, trong đó bao gồm cả em. Em có tin, chị có thể đuổi em mà không ai dám có ý kiến gì?

Con Na nghe vậy chắc cũng hiểu chuyện nên trừng mắt nhìn tôi một cái rồi ưỡn ẹo đi vào trong thay đồ.

Nói thật, tôi cũng lo cho nó, nó làm công việc này mà cứ ăn mặc như vậy, gặp mấy lão già mất nết rồi trêu ghẹo lại đâm ra hư hỏng. Dù tôi chẳng ưa nó, nhưng bố tôi đã dặn vậy nên cũng để ý nó một chút cũng được. Chỉ có đi đâu tôi không ngờ, nó lại trả tôi một vố quá đau đến như vậy.

Tối hôm ấy, sau khi công việc ở nhà hàng đã xong xuôi, con Na lại vào nhà vệ sinh thay quần áo. Nó đi ra trong một chiếc váy body hai dây khoét

hở lưng, cổ váy thì trễ xuống đến gần hết cả rãnh ngực, tôi nhìn còn cảm thấy nóng mắt hướng gì mấy thằng con trai. Tôi đi lại phía nó mà lên tiếng:

- Na, đi đâu mà ăn mặc thế?

Con Na nghe vậy lại nhìn tôi cười rồi nói nhỏ:

- Em quen một anh đẹp trai ở trên facebook, hôm nay rủ đi chơi.

- Đi chơi mà ăn mặc thế à? Thay cái khác tử tế hơn đi.

- Em chỉ mang mỗi bộ này thôi, với cả mặc thế này không đẹp à?

- Đẹp gì? Đi gặp con trai mà ăn mặc thế này nó tưởng mày gạ gẫm nó.

- Thế giờ sao? Em không về thay đồ được nữa, muộn rồi. Hay chị đi với em đi, nếu anh ta có làm gì thì ít ra có chị chắc cũng không dám.

- Thôi, chị không đi, mày về thay quần áo đi.

Con Na nghe vậy lại nhăn mặt một cái:

- Chị không đi thì thôi, em muộn rồi, không có thời gian về thay đồ nữa.

Nói rồi nó cũng nguẩy đi ra, tôi thấy vậy lại gọi với theo:

- Na, nghe chị về thay đồ đi không chị mách với mẹ mày đấy.

Nó chẳng để tâm lời tôi nói thì phải, đi ra ngoài đường đứng vậy xe. Tôi thấy vậy liền nhìn đồng hồ trên tay, thấy 9 giờ đành miễn cưỡng thở dài một cái rồi đi ra chỗ nó:

- Được rồi, chị đi cùng mày nhưng mà 30 phút thôi nhé.

Nó nghe vậy lại cười cười nhìn tôi rồi khoác lấy cánh tay tôi kéo lên chiếc taxi vừa dừng ngay đấy:

- R ồi, r ồi. Đi nhanh lên, không muộn!

Chiếc taxi đưa chúng tôi đến một quán hát nằm ở vị trí khá khuất mặt phố, tôi thấy vậy liền lên tiếng:

- Hẹn gặp ở đây à?

- Anh ấy rủ em đi hát. Thôi, xuống đi!

Tôi có chút chần chừ nhưng r ồi đã trót lỡ đành phải mở cửa bước xuống đi cùng nó vào.

Chúng tôi đi đến một căn phòng mà đẩy cửa, đám người trong đây cũng toàn thanh niên, thiếu nữ ít tuổi nhưng ăn mặc sành sỏi, chất chơi lắm. Tôi thấy vậy giật tay con Na lại nói nhỏ:

- Sao mà nhiều người thế?

- Không sao đâu, bạn của anh ấy cả đấy, cũng có con gái kìa chị.

- Thế thôi mày ở đây đi, chị đi về đây.

Tôi vừa dứt lời thì con Na nó túm lấy cánh tay tôi kéo vào trong:

- Thôi, đến r ồi thì vào đây cùng với em. Em hay uống bia say, lỡ may có chuyện gì thì sao?

Nói r ồi nó liền kéo tôi lại một chiếc ghế r ồi nhấn xuống:

- Ng ồi đây, đợi em.

Nó đi lại phía một tên thanh niên ngay đây mà ng ồi xuống bên cạnh hẳn r ồi ôm ấp làm tôi thấy kinh ngạc. Bọn nó chẳng phải là mới quen sao, chưa gì đã mạnh dạn như vậy.

Lúc đầu p ờ đây chỉ có mấy đứa con gái ng ồi hát đôi ba bài, tôi thì chỉ ng ồi nhìn đồng hồ đợi đến 9 rưỡi là gọi con Na về thì được một lúc con Na cầm một cốc nước coca đi lại đưa cho tôi"

- Chị uống nước đi., ng ồi lúc r ồi v ề

Tôi nghe vậy cũng c ầm lấy cốc nước của nó r ồi uống, dù sao ng ồi nãy giờ cũng thấy mấy đứa này chưa có gì là quá đáng nên cũng yên tâm.

Khoảng 20 phút sau, một thằng trong số chúng đi lại bấm chọn bài, nhạc li ền đổi sang mấy bản DJ inh tai. Tôi quay sang nhìn đám người kia, thằng nào thằng đấy mặt mũi ngây dại tay ôm một con mà nhắm mắt lại. Thấy không khí có vẻ kỳ lạ nên tôi cũng đứng dậy đi lại chỗ con Na mà kéo tay nó:

- Na, muộn r ồi, đi v ề thôi!

Con Na bỗng nhiên giật mạnh tay tôi kéo ng ồi xuống ghế r ồi nói nhỏ vào tai tôi:

- Đợi em 10 phút nữa thôi!

Tôi thấy nó nói vậy nên cũng đành nán lại một chút, bỗng nhiên tay nó khoác qua vai tôi, bàn tay vỗ nhẹ lên vai tôi từng cái khiến tôi thấy kỳ lạ, nhưng cảm giác trong người lúc này lại thấy nôn nao khó tả, chỉ một lúc sau đó, cả người tôi như lâng lâng mà dựa vào người nó.

Đầu óc tôi bây giờ cảm thấy quay cu ồng, chóng mặt khủng khiếp, phía cổ họng kéo đến những cơn bu ồn nôn. Thứ ánh sáng nhấp nháy đổi màu liên tục, tiếng nhạc mở to đập đến inh tai, tay chân tôi dường như đang mất đi hết sức lực mà mềm nhũn ra. Tôi phải cố bám víu vào cánh tay của con Na mà nói:

- Na, chị thấy cả người đầu mồi, đưa chị v ề đi!

Đôi mắt tôi bây giờ còn không thể mở rõ được nữa, nhìn thấy con Na ng ồi đấy với một tên con trai cười cợt nói:

- Đây, chị ta đang lên đ ờ r ồi kìa, lại dìu hộ em đi.

Tên thanh niên ngồi cạnh nó đôi mắt cũng muốn dúi lại, nghe vậy liền đứng lên chuyển sang chỗ tôi mà đưa tay ra ôm lấy. Tôi vẫn còn cảm nhận được mọi thứ nhưng tay chân mềm nhũn không có cách nào là không thể dựa vào người tên đấy, miệng vẫn không ngừng nói:

- Na, đưa chị về, chị chóng mặt quá.

Nó nghe vậy lại ghé vào tai tôi mà nói:

- Không phải chóng mặt đâu, mà tôi đang cho chị thử cảm giác phê đồ nó như thế nào?

Đầu óc tôi thật sự đã trở nên mơ hồ, chân muốn đứng dậy nhưng dường như đã tê liệt, tên thanh niên đang đỡ tôi bỗng nhiên đưa lên cởi chiếc cúc áo của tôi ra, rồi luồn vào bên trong ngực tôi xoa bóp. Bản thân thật sự muốn phản kháng nhưng quả thực sau cốc nước mà con Na đưa tôi uống kia, cả người tôi liền trở nên bủn rủn.

Tên đấy lúc này định cúi mặt xuống hôn tôi, cố gắng giữ chút tỉnh táo quay mặt đi nhưng hắn ta lại dùng tay giữ chặt đầu tôi lại, cảm giác ghê tởm nằm ở đầu lưỡi nhưng toàn thân lại bị bất lực.

Bỗng lúc này cánh cửa mở ra, ngay sau đó tiếng nhạc liền bị tắt, ánh đèn tuýp bật sáng lên làm tôi chói mắt, mọi người bắt đầu tán loạn mà bên tai tôi còn cảm thấy ừ:

- Chúng tôi là công an thành phố, yêu cầu mọi người ở yên vị trí để khám xét.

Tôi nghe đến đấy mà trống ngực đập mạnh, nhưng vẫn phải dựa vào người tên kia mà nhìn ra phía cửa, con Na lúc này bỗng nhiên nhét vào túi quần tôi một thứ gì đó mà tôi cũng chẳng đủ tỉnh táo để quan tâm đến.

Mọi thứ bây giờ bắt đầu hỗn loạn, vài người công an đi đến từng chỗ của mỗi người kiểm tra. Lúc này một người đi đến trước mặt tôi lên tiếng:

- Còn chưa tỉnh à?

Tôi nghe nhưng cũng chẳng có cách nào để trả lời anh ta, tên thanh kia lại đẩy tôi ra rồi đứng dậy khiến tôi ngã gục trên ghế.

Người đàn ông trong quân phục của công an thành phố thấy vậy lại gần giọng:

- Đứng lên để kiểm tra nào!

Tôi thật sự không còn nổi một chút sức lực nào để mà gượng dậy nữa, cả người đành phó mặc cho người đàn ông kia lục soát. Đến lúc bàn tay kia chạm vào túi quần trước của tôi, lấy ra trong đó 1 thứ gì đấy mà tôi nhìn chẳng rõ. Chỉ thấy được anh công an kia lấy chiếc đèn pin nhỏ soi vào đó rồi nói:

- Nhiều phết đấy. Khoản 1, điều 194 cũng đủ đi từ hai năm đến bảy năm tù rồi. Chưa tỉnh đâu, lại đỡ lấy cô ta đưa về thành phố đi.

Giọng nói ấy vừa dứt thì một vài người đi lại phía tôi đỡ tôi đứng lên nhưng đôi chân mềm nhũn chỉ muốn khụy xuống, cuối cùng một người trong số họ phải công tôi đi.

Tôi bị đưa nằm lên xe, bắt đầu nôn thốc nôn tháo, bên tai còn nghe được những câu nói chuyện mơ hồ

- Bị gãy đờm rồi, có cho nó tí nhạc nghe không?

- Ừ, mở cho nó nghe cho nhanh tỉnh.

- Có ai có tai nghe không? Đưa đây, cả điện thoại nữa. Mở nhạc lên luôn đi.

Sau câu nói ấy là tiếng nhạc xập xình ở bên tai tôi, mọi thứ chao đảo cảm tưởng như được ở trên trời vậy, tôi cứ thế mà ngủ lúc nào không biết.

Cho đến khi tỉnh lại thấy mình đang gục trên bàn ở một căn phòng khá nhỏ, tôi mới từ từ ngẩng đầu lên. Đầu tiên nhìn thấy là một người đàn ông trong quân phục công an đang ngẩng đối diện làm tôi hoảng hốt.

Anh ta thấy tôi tỉnh liền lật hồ sơ trên bàn rồi nói:

- Tỉnh rồi hả? Giờ thì lấy lời khai được chưa?

Tôi lúc này đầu óc thật sự trở nên mơ hồ, không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra mà ngây dại nhìn anh ta:

- Có chuyện gì ạ?

- Hôm qua chúng tôi bất chợt vào kiểm tra quán Karaoke ở số 74 đường^#@*(\$^(....., khi vào đến phòng của cô cùng mấy người khác, tất cả mọi người đều trong tình trạng phê chất kích thích, qua xét nghiệm nước tiểu cũng có kết quả như vậy. Chúng tôi còn tìm được trong túi quần của cô một thứ này.

Nói rồi anh ta lấy trong chiếc cặp táp ra một cái túi nhỏ, mà trong đấy là những viên thuốc màu hồng dầy ra trước mặt tôi:

- Ở đây có bảy viên ma túy tổng hợp. khi vào khám xét có tất cả là tám người, nếu tinh ra thì sẽ là hơn mười viên. Số ma túy này, cô lấy được từ đâu?

Tôi thật sự không biết một cái gì, cả người bủn rủn mà lo sợ, hai hốc mắt cũng chảy trào nước mà run rẩy nói

- Tôi không biết gì hết, tôi đi cùng em tôi đến đó, nó đâu rồi?

- Em của cô tên Na phải không? Na đã khai báo với chúng tôi là cô rủ cô ấy đi đến đây và đưa ma túy cho mỗi người cùng chơi.

Tôi nghe đến đấy mà cả người cứng đờ, không tin vào những gì mình nghe thấy, cả người cứ run lẩy bẩy vừa khóc vừa nói:

- Không phải, nó nói dối. Là nó bảo tôi đi cùng nó đến đấy, tôi cũng không biết cái này ở đâu ra, không liên quan đến tôi.

- Chúng tôi đã khám nghiệm tại hiện trường và tìm nó ở trên người cô. Không phải cô cứ nói không liên quan là được. Chúng tôi làm việc, tất cả

đầu có chứng cứ. Nói đi, số hàng này cô lấy từ đâu?

Tôi hoảng sợ đến mức không thể khống chế được cảm xúc của mình mà đứng bật dậy, khóc lóc nói:

- Tôi không biết, tôi muốn gặp con N, nó đâu rồi?

Vừa nói, tôi vừa định chạy ra ngoài thì một người khác đi đến giữ tôi lại rồi kéo về phía ghế nhả xuống:

- Cô tốt nhất mau khai báo để được Nhà nước khoan hồng, đừng cố làm loạn nữa, sẽ thêm tội đấy.

Lời vừa dứt thì lúc đấy hai bóng người đi đến trước cửa, tôi nhìn hai người họ mà nước mắt chảy ra dữ dội.

- Anh là anh Toàn phải không? Em là Duy, em của anh Hải bên đội giao thông? Có thể nói chuyện với anh một chút được không?

Duy đang đứng cạnh chị Ly, hướng đến người công an tên Toàn đang hỏi cung tôi mà nói, anh ta nghe vậy cũng đứng dậy đi ra thì chị Ly liền vội vã chạy vào chỗ tôi, đôi mắt đỏ ngầu mà gấp gáp nói:

- Huyền, chuyện này là sao? Sao lại để ra sự này? Sáng nay tao gọi mày sớm rủ đi ăn sáng, nhưng gọi mãi không được rồi khi có người nghe máy thì lại nói mày bị bắt đưa lên đây, còn nói gì liên quan đến ma túy. Tao sợ quá phải đi tìm lão Duy, thế này là sao hả Huyền?

Tôi nhìn chị chỉ biết khóc lóc rồi lắc đầu:

- Chị ơi, em không biết, không phải em. Là con Na, nó nói nó đi gặp bạn trai nhưng đi một mình nó sợ nên muốn em đi cùng. Đến đó rồi ... em... em ... thật sự không nhớ được gì cả?

Chị nghe vậy cũng khóc theo tôi, bàn tay vỗ vỗ lên mu bàn tay đang ướt át:

- Được rồi, bình tĩnh đã. Tao nghĩ anh Duy sẽ có cách.

Lời vừa dứt Duy cũng liền đi vào chỗ tôi nói với Ly:

- Ly, có thể ra ngoài không? Anh muốn nói chuyện riêng với Huyền một lát.

- Vâng!

Nói rồi chị Ly gạt đi nước mắt liền đứng dậy đi ra phía ngoài.

Tôi lúc này nước mắt ngấn dài nhìn lên anh mà gọi:

- Duy!

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt đau xót, bàn tay chậm rãi đưa lên cài lại chiếc cúc áo của tôi, nó bị cởi ra từ lúc nào.

- Huyền, mọi chuyện là như thế nào? Đám người đi cùng em kia đầu cùng khai báo em là người đưa ma tuý chọ họ, như vậy sẽ cấu hình thêm tội có tổ chức, hình phạt sẽ nặng hơn.

Tôi nghe vậy lại càng thêm sợ, nước mắt cứ chảy ra như mưa, bàn tay bất giác nắm lấy tay của anh mà nức nở nói:

- Duy, tôi thật sự không biết, là con Na nó bảo tôi đi cùng nó, tôi không biết được tại sao bọn họ lại tìm thấy mấy thứ này ở trong người tôi, nó không phải là của tôi.

- Nhưng họ nói, qua kiểm tra, em cũng đã sử dụng nó.

Tôi nhìn Duy bằng đôi mắt bất lực, những gì tôi biết chỉ có thế, có trăm miệng cũng không thể chối cãi được sự thật kia, nhưng cái tôi cần là anh phải tin tôi:

- Khi đấy con Na có đưa tôi một cốc nước coca, tôi không biết có phải là từ nó không nhưng khi uống có chút lợm lợm hơi khác, chỉ là tôi không nghĩ nhiều đến mức như thế này nên cũng uống hết cốc nước đó... (Nói đến đấy tôi lại khóc dữ dội). Nhưng không phải không biết là không có tội sao? Tôi thật sự không biết mấy cái này.

Duy nhìn tôi đôi mắt có chút thương cảm, anh chỉ nhẹ nhàng bằng cách đưa tay lên cổ ngăn đi những giọt nước mắt đang thi nhau lăn chã kia rồi chậm rãi nói:

- Đừng sợ, người không có tội sẽ không bị oan uổng. Tôi sẽ tìm cách để đưa em ra ngoài, trước mắt em hãy chịu khó ở lại đây ít hôm... Đợi tội!

Vẫn là câu nói ấy, "đợi tôi", lần trước anh cũng đã nói như vậy nhưng rồi đau lòng đợi cũng chẳng thấy. Tôi lo sợ bấu chặt vào bàn tay của anh như sợ tuột mất, mà nói trong nước mắt:

- Tôi không muốn.... bị ng ẫ tù.

Duy nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra, ngón tay tôi tê dại vẫn cố bám víu vào chiếc áo trắng từng chút, từng chút tuột khỏi. Anh đứng dậy rồi từ từ cúi người xuống, chỉ là một nụ hôn lướt nhẹ lên đôi mắt đã sưng húp của tôi, giọng nói nam tính vang lên ở bên tai:

- Sẽ không!..... Tin tôi!

Khoảng cách gương mặt mỗi lúc một xa dần, tôi vẫn nhớ như in đôi mắt ấy của anh, phút chốc đỏ hoe mà lóe lên tia đau lòng.

Cùng lúc đấy, người tên Toàn kia đi vào nói nhỏ với Duy:

- Được rồi đấy, để anh còn làm việc.

Duy nghe vậy cũng đi lại phía anh ta, kéo anh ta vào phía khuất sau cánh cửa rồi nhét vội vài tờ tiền 500.000đ mà nói:

- Cô ấy là con gái, đừng dùng luật để ép khai. Quần áo lát nữa sẽ có người mang đến, đừng để cô ấy mặc đồ ở đây. Anh cũng để ý hộ em một chút, rồi anh em sẽ gặp nhau nói chuyện sau.

- Được rồi, chú là em thằng Hải, nên không cần phải lo. Việc bọn anh, bọn anh vẫn phải làm nhưng sẽ lưu ý một chút. Yên tâm nhé!

- Em cảm ơn!

Nói rồi Duy cũng quay lại nhìn tôi một cái rồi cũng trở ra, chị Ly đứng phía ngoài với đôi mắt đỏ hoe cũng lưu luyến nhìn tôi một cái gật đầu coi như lời chào rồi theo sau Duy. Còn tôi chỉ biết bất lực ngơ ngác nhìn theo từng người họ đi khuất, nước mắt đã tèm nhem cả gương mặt nhưng vẫn chưa muốn ngưng lại. Tôi tin anh, một lần nữa tôi đem trái tim đã đầy vết thương chẳng chịt này để tìm anh thêm một lần nữa, người đàn ông đã khiến tôi suốt cả một thời chên vênh.

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 3

NGOẠI TRUYỆN 3 (FULL)

Con Na và đám bạn của nó đã ám hiệu cho nhau, cùng khai báo tôi là người đã đem ma túy cho bọn nó dùng, cũng là người đứng ra tổ chức cuộc vui đấy. Mặc dù đã dùng biện pháp mạnh để hỏi cung, nhưng bọn nó có lẽ sợ bản thân mình có tội nên một mực chỉ một câu trả lời, hướng gì quả thực khi khám xét, túi ma túy đấy lại chính là ở trên người tôi. Anh Toàn có lẽ có lời dận dò của Duy nên với tôi cũng mềm mỏng hơn, chỉ là anh nói thẳng, nếu tội này của tôi có dùng tiền để chạy thì cũng nên xác định bản án ít nhất là năm năm tù giam. Còn bọn con Na, cao lắm chỉ bị phạt hành chính vài triệu rồi lại nhớn nhoe ở ngoài bay nhảy.

Tôi ngồi thu mình trên chiếc giường đơn nhỏ với mảnh chiếu đã cũ kỹ mà hướng ra phía ngoài song cửa nhìn chút ánh sáng ít ỏi kia. Mới chỉ mấy ngày thôi mà cả người tôi trông chẳng khác gì một con cô hồn, cả người gầy rộc đi trông thấy, gương mặt nhợt nhạt chẳng còn lớp trang điểm má hồng môi đỏ mà nhấn mạnh vào đó là đôi mắt thâm quầng và sừng húp.

Những ngày qua, Duy và chị Ly ngày nào cũng đem cơm lên cho tôi nhưng một hạt cũng chẳng nuốt nổi mà nhìn nó chỉ có ứa nước mắt. Chị Ly nói, bố tôi có gọi điện lên hỏi nhưng chị chỉ biết nói dối lòng quanh nên ông cũng đã sinh nghi. Tôi chỉ sợ ông đã già yếu lại còn một thân, một mình bắt xe lên thành phố, biết chuyện chắc sẽ chẳng qua nổi độ tuổi này mất.

Nước mắt phút chốc lại chảy ra, tôi không biết một ngày đã khóc đến bao nhiêu lần, đã tiêu tốn đi bao nhiêu nước mắt nhưng nó cũng chẳng làm tôi nguôi ngoai đi nổi bất hạnh của cuộc đời.

Bỗng một bóng người đi đến trước cửa mở nó ra rồi nhìn tôi nói:

- Ra ngoài đi, có người đến gặp.

Tôi vội vàng lật xệ đôi dép lê, đầu tóc rũ rượi cũng chẳng buồn vuốt lại cho tử tế, vội vã theo sau người công an kia.

Chúng tôi được sắp xếp gặp nhau trong một căn phòng khá nhỏ và đơn sơ, chỉ có chiếc bàn và đôi ghế gỗ đã cũ kỹ.

Tôi ngồi ở đấy, hai tay đặt lên bàn mà bấu chặt vào nhau, hướng đôi mắt ra phía ngoài, chờ đợi mọi người bước vào.

Một lúc sau, chị Ly tay cầm một túi xách với đủ loại bánh trái đi vào đặt lên bàn rồi ngồi xuống đối diện tôi. Đôi mắt chị đã có chút đỏ ngầu, cầm lấy tay tôi, lời còn chưa kịp nói mà nước mắt đã thi nhau rơi lăn tăn rồi mới lên tiếng:

- Huyền ơi, làm sao đây.?! Tao thấy thương mày quá.... thương cả lão Duy nữa.... (Nói đến đấy chị lại khóc nức lên)... mấy ngày nay, lão dường như không ăn, không ngủ, lão còn bỏ luôn cái vị trí Phó Giám đốc chỉ để chạy đi chạy lại tìm từ ông nhỏ đến ông to. Tao gặp lão lần nào lão cũng trong trạng thái mệt mỏi và mất ngủ mà xót quá. Đi với lão đến gặp vài người nhờ vả...số tiền biết xén rồi chạy chọt..... lên đến bảy trăm triệu rồi....mà họ vẫn bảo...không thể trắng án được..... Huyền ạ!

Tôi nghe vậy mà chết sống, nước mắt theo đó cũng chảy trào ra. Không trắng án được! Sao cái câu đấy nghe nó lại chua chát đến như vậy. Một cô gái, chỉ mới hai mấy tuổi đầu như tôi, đã bước qua bao nhiêu sóng gió cứ nghĩ tương lai sẽ sáng nhưng rồi lại ôm bản án oan uổng năm năm tù. Nghĩ vậy mà tôi gào lên khóc, tôi hận con Na, tại sao nó có thể đối xử với tôi như vậy. Dù không phải là ruột thịt nhưng cùng chung huyết thống, nó lại có thể nhẫn tâm đẩy tôi đến bước đường này.

Nổi cay nhục và uất ức, tôi bây giờ chỉ muốn giết chết nó, giết chết nó rồi đi tù cũng được, chỉ là một cơ hội bước ra khỏi nơi này khó đến như vậy, thì một sợi tóc của nó tôi cũng chẳng thể nào đụng vào được.

Chị Ly lúc này nước nở vội vàng đứng dậy đi lại phía tôi, ôm lấy tôi rồi đổ dành từng chút trong nước mắt:

- Huy ền ơi, đừng sợ....tao vẫn ở bên cạnh mày, cả Duy nữa, lão ấy vẫn đang tìm cách, mày đừng lo.

Tôi biết chị nói vậy là chỉ để an ủi thôi, bởi số tiền đã lớn như thế, mà Duy quan hệ cũng không phải những người vừa, vậy mà họ nói như thế, thì chỉ sợ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Tôi ôm lấy chị mà gào lên khóc, sự uất ức này thật sự không ai có thể hiểu thấu được:

- Anh Duy hôm nay có đến không?..Chị bảo anh ấy đến gặp em.... Bảo anh ấy không cần phải cố nữa... Năm năm thôi cũng còn chưa quá ba mươi... Nhưng bố em và thằng Tí ở nhà nữa.... em chỉ sợ ông ấy không chịu nổi, thằng Tí xấu hổ mà không dám đi học... thì phải làm sao hả chị?

Chị nghe nhưng chẳng biết nói gì nữa ngoài việc cùng tôi khóc lóc một trận bù lu, có lẽ sau cả những năm thời gian thân thiết ấy, nỗi đau của tôi ít nhiều cũng ảnh hưởng đến chị, một người vốn bắt đầu chỉ là kẻ đứng cuối cùng lại khăng khít với nhau hơn cả ruột thịt, ấy vậy mà, đưa em cùng huyết thống kia của tôi lại có thể máu lạnh đến như vậy.

Cuộc gặp gỡ chỉ vồn vện trong những giây phút ngắn ngủi rồi chị cũng phải về, tôi lại quay vào căn phòng với bốn bức tường cùng song chắn cửa kia, nhưng cũng may trên người vẫn còn được mặc quần áo của công dân khiến tôi cảm thấy bản thân bây giờ còn có giá trị.

Thời gian đã qua đi đến một tuần, nếu không còn cách nào giải quyết, có lẽ ít hôm nữa tôi lại sẽ bị đẩy đến một trại giam khác không phải ở thành phố nữa.

Từ cái ngày chị Ly đến gặp tôi nói chuyện đấy, Duy cũng chẳng thấy xuất hiện, tôi chẳng dám nghĩ đến chiều hướng tiêu cực nhất, trong lòng vẫn ôm một hy vọng và một niềm tin ít ỏi. Chỉ là ngày này qua ngày khác, không thấy anh một giây tôi lại thêm một phút tuyệt vọng.

Liệu có phải với cô gái đã sắp phải ôm bản án trên mình, anh đối với tôi cũng đang tìm sự tránh né dè dặt hay không?

Vào cái ngày mà tôi đã chai sạn cả nỗi đau, niềm tin cho anh cũng bị cuốn trôi đi bởi nước mắt, tôi gần như bắt đầu chấp nhận quãng thời gian chịu án về sau thì hôm đấy, vẫn là người công an thường xuyên đến mở cửa, anh ta nhìn tôi nói:

- Ra đi!

Tôi với gương mặt chẳng còn chút nghị lực sống, cả người như muốn rũ rời ra mà một mỗi bước xuống giường, bàn chân đã bắt đầu thấy nổi những đường gân xanh xỏ vào đôi dép lê loẹt xoẹt bước ra ngoài.

Vừa bước chân ra khỏi cánh cửa của gianh giới giữa bóng tối và ánh sáng ấy, những tia nắng bông nhiên rực lên rơi xuống cả người tôi, bàn tay đưa lên khẽ che đôi mắt lại. Qua kẽ hở của những ngón tay đã hao gầy là bóng người con trai đứng đấy vẫn với màu trắng của chiếc áo sơ mi làm tôi đỏ mắt. Anh cuối cùng cũng đã đến sau bao nhiêu ngày tôi đã mòn mỏi chờ đợi.

Duy từng bước đi lại phía tôi, anh gầy đi nhiều rồi thì phải, gương mặt cũng có chút xanh xao nhưng lạ kỳ dưới tia nắng ấy, anh vẫn đẹp đến lạ thường. Hình như lần đầu tiên anh nhìn tôi mà cười như vậy:

- Huyền, chúng ta đi về thôi!

Một câu nói ấy kéo đến cho tôi biết bao nhiêu cảm xúc, nước mắt tưởng khô cạn lại một lần nữa rơi ra, tôi chẳng còn quan tâm đến mọi thứ khác, chỉ thấy duy nhất là hình ảnh người con trai đấy mà chạy vào lòng anh òa khóc nức nở. Sự tủ thân, bao uất ức, cả những khổ nhọc của những ngày qua tôi một lần rãi bày hết tất cả.

Chị Ly lúc này từ phía ngoài cũng chạy vội vào, thấy tôi liền lao đến ôm chầm mặc kệ luôn là tôi đang ở trong lòng anh mà vừa khóc vừa nói:

- Trời ơi, tao nhớ mày quá... Tao biết ông trời chắc chắn sẽ có mắt mà!

Duy có đôi ba lời hỏi thăm những người công an thời gian qua để ý rồi cũng đưa chúng tôi ra xe. Ngồi ở trong, tôi lúc này mới quay sang chị Ly hỏi:

- Vậy là con Na nó nhận tội rồi sao chị?

- Con khốn đây á? Nó còn đang nhởn nhơ đi bay lắc, bar búng các kiểu kia. Đm con đấy, tao thì tao phải dẫn mặt nó một trận.

- Nếu nó không nhận tội, vậy làm sao em được thả?

Câu hỏi đấy làm cả không khí trở nên yên lặng, chị Ly có chút lúng túng rồi nói:

- Còn sao nữa? Thì Duy bỏ tiền ra chạy cho mày thôi.

- Không phải trước chị bảo mất bảy trăm triệu rồi mà vẫn không được sao?

Chị Ly nghe vậy cũng thở hắt một cái rồi quay mặt sang hướng khác mà trả lời qua loa:

- Bảy trăm không được thì tám trăm, tám không được thì chín. Nói tóm lại Duy nó mất với mày nhiều.

Tôi nghe vậy lại hướng đôi mắt lên phía Duy đang ngồi ở ghế trên lái xe, anh vẫn im lặng không nói gì, tôi thấy vậy lại lên tiếng:

- Số tiền đấy, em sẽ trả dần. Có thể cả đời không trả hết nhưng được đến đâu thì hay đến đó vậy.

Duy lúc này nét mặt vẫn bình thản, dường như chưa có chuyện gì mà nói:

- Em nói thế là muốn bán cả đời em cho tôi phải không?

Mẹ nó, anh ta đến nước này, mất một lúc nhiều tiền như thế mà vẫn còn đùa giỡn được, chỉ là tôi lại có chút đỏ mặt không trả lời mà lờ đi rồi

quay sang chị Ly nói:

- Chị về phòng em luôn đi!

Ly nghe vậy cũng gật đầu một cái.

Duy đưa chúng tôi về đến phòng trọ, có vào ngó nghiêng qua rồi dẫn dò đôi ba câu lại rồi đi.

Chị Ly lúc này thì thoáng cứ thờ dài một cái khiến tôi khó hiểu:

- Sao thế?

- Sao đâu, mày được về thấy thế nào? Thích không?

- Sao lại không? Giống như kiểu sắp chết đi nhưng được sống lại đấy.

Tôi vừa nói xong thì chị Ly đi đến kéo tôi lại phía giường nhấn tôi ngồi xuống:

- Lão Duy tốt thế, thế mày vẫn còn để thù à?

- Em để thù cái gì đâu? Chị điên à?

- Thế sao mày với lão không đến với nhau đi?

Tôi nghe vậy lại sững người lại một chút rồi nói:

- Không lẽ chị muốn em vừa được người ta giúp đỡ xong rồi liền chạy đến hiến thân luôn cho người ta à? Em trước giờ đâu có hận thù gì Duy đâu? Chỉ là năm ấy nỗi đau quá lớn, em không thể cách nào đối mặt được nên mới quyết định rời đi, bây giờ trở lại, cảm giác giữa chúng em có khoảng cách nhất định.

Chị Ly nghe vậy lại nhìn tôi một lúc, chần chừ rồi nói:

- Huyên này, Duy nó không cho tao nói đâu, nhưng không nói thì trước sau gì mày cũng biết. Mày có muốn biết tại sao mày được xóa hồ sơ vụ án

không?

Trong lòng tôi bỗng nhiên có cảm giác kỳ lạ mà nhìn chị khẽ lắc đầu một cái:

- Mày tưởng cứ mất nhiều tiền là được à? Lão đấy đã nhường chiếc ghế Phó giám đốc cho con trai của một ông nào đấy làm ở trên bộ rồi.

Tôi nghe đến đấy mà cả người sững sờ, hai bên tai bỗng nhiên ù đi, chỉ là thời gian năm năm của tôi, anh lại đánh đổi hết cả sự nghiệp của mình. Hai hốc mắt đã trở nên đỏ hoe, tôi vội vàng tìm điện thoại của mình nhưng lại chẳng biết ở đâu liên lạc của chị Ly rồi bấm con số dường như đã nhớ như in ở trong đầu, chuông qua đi từng đợt rồi đầu bên kia cũng nhấc máy, tôi vội vàng nói:

- Anh đang ở đâu?

- Huyền à? Tôi đang ở nhà hàng.

Nghe được tôi cũng chẳng nói gì mà liên tục mấy rồi chạy ra phía ngoài, chị Ly thấy vậy cũng gọi với theo:

- O, con kia. Mày đi đâu đấy?

Tôi không để tai lời nói của chị, bắt một chiếc taxi rồi ngồi lên, đi thẳng đến địa chỉ của nhà hàng.

Xe vừa dừng, tôi quên cả trả tiền mà nói đúng hơn là lúc đi vội còn chẳng mang theo đồng nào, mà đã mở cửa xuống, chẳng quan tâm bản thân mình đang nhếch nhác cỡ nào mà chạy vào bên trong, thấy Duy đứng đấy đang nói chuyện với chị Phương tôi cũng ngại lên tiếng nhưng anh thấy tôi cũng liên tục đi ra:

- Sao thế?

Tôi chẳng nói gì liên tục ôm chầm lấy anh, hai năm qua cứ tưởng bản thân đã đủ mạnh mẽ, nhưng rồi chỉ cần gặp lại người đàn ông này, tôi lại chẳng

thể nào kiên cường được nữa:

- Không sao, em chỉ là quên chưa nói...cảm ơn anh!

Ở giữa con phố người người qua lại đấy, anh lại chỉ dịu dàng ôm lấy tôi mà vỗ về, không cần quá nhiều lời nói hoa mỹ, tôi chỉ cần đơn giản như vậy, những lúc mệt mỏi có vòng tay đó để dựa vào.

Thời gian về sau chúng tôi cũng chẳng có đôi ba lời lãng mạn hay tán tỉnh nhau, chỉ cứ bình lặng như vậy bên cạnh nhau thôi. Tôi vẫn làm quản lý của nhà hàng nhưng nghiêm nhiên vị trí của tôi còn được ưu tiên hơn cả mức quản lý. Tất nhiên việc quan hệ vẫn diễn ra mỗi đêm, tôi cũng cảm thấy chẳng còn gì xấu hổ cả bởi đơn giản tình dục giúp chúng tôi thêm yêu nhau hơn.

Tôi chẳng gặp lại con Na nữa, nhưng chị Ly thì ngày nào cũng nghe ngóng tình hình của nó.

Nghe nói nó kẹo lắc, bay bổng, phê pha kiêu gì mà ngủ một lúc với mấy thằng con trai rồi tự bả với bọn nó chơi cả đá dấm. Bây giờ thần kinh kém, cô Sáu lên tìm về phải đưa vào trại tâm thần, nhưng lúc đưa vào mới biết con Na nó có chữa, chỉ là chẳng biết là con thằng nào.

Tôi nghe nhưng cũng kệ thôi, có tội thì tội đưa bé, sinh ra bởi người mẹ điên, nhưng liệu rồi nó điên thì có nuôi nổi đứa bé không đây.

Buổi chiều hôm ấy khách khứa đến đông một cách kỳ lạ, nhân viên chạy ngược chạy xuôi, tôi cũng tất bật chẳng kém, có đi đâu Duy hôm nay vắng mặt, không biết là đã đi đâu.

Đến khoảng 8 giờ, công việc của chúng tôi mới được giãn ra một chút, tôi đứng ở quầy lễ tân nhìn ra phía ngoài thấy xe của Duy đi đến, trong lòng đang tự nhắc, đợi lát nữa anh vào hỏi xem đã đi đâu.

Duy từ phía ngoài đi thẳng lại chỗ tôi, mọi khách khứa lúc này cũng trở nên yên lặng, chẳng còn rôm rả nữa làm tôi thấy lại nhưng cũng không hiểu kỳ lại chỉ nhìn anh hỏi:

- Anh đi đâu đấy? Cả chiều nay nhà hàng đông khách, mình em chạy không nổi.

Duy lúc này với tay lấy một tờ giấy ở chiếc bàn gần đấy rồi tiến lại gần thấm vài giọt mồ hôi trên trán tôi:

- Một sao? Tôi đã bảo em không phải làm nhưng lại ương không chịu.

Tôi nghe vậy lại đưa tay lên cằm lấy tay anh gạt xuống, chỉ lại bàn tay vừa được kéo xuống ngang mắt, tôi chợt ngáy người nhìn thứ đồ vật ở trong tay anh.

Duy lúc này nhìn tôi bằng đôi mắt theo tôi cảm nhận là quá rung động mà nói:

- Tôi không biết nói những lời ngon ngọt, cũng không biết cách thể hiện như thế nào cho phải. Cả chiều này đã phải chạy đến rất nhiều tiệm mới có thể chọn được chiếc nhẫn này. Tôi biết hôm nay em có chút mệt mỏi, nhưng thật ra mọi người ở đây đều là tôi mời đến. Tôi không thích quá lãng mạn như kiểu không gian chỉ có hai người với ánh nến, tôi muốn mọi người cùng chứng kiến, một là sau hôm nay, tôi là người đàn ông có vợ. Hai là sau hôm nay, họ sẽ biết tôi độc thân chỉ để đợi mình em. Có thể nói rất dễ nhưng tôi không biết làm gì để chứng minh cho em tin tưởng nữa. Nhưng có lần em đã từng nói, khoảng thời gian em quen biết tôi làm thanh xuân em cảm thấy lãng phí nhất, có nhớ không?

Quả thật khi ấy tôi có nói như vậy, nhưng lúc đấy vì còn ôm giữ cái chấp niệm quá khứ, về sau chẳng phải là đã khác rồi sao? Tôi không nói gì, chỉ im lặng gật đầu một cái, Duy thấy vậy lại lên tiếng:

- Nếu ở bên cạnh tôi, làm em tiếc nuối đoạn thanh xuân của mình, vậy em nói đi. Bằng cách nào có thể trả lại nó cho em?

Tôi ngược nhìn người đàn ông ấy đang đứng trước mặt mình, tay còn cầm một hộp nhung đỏ mà trong đấy là chiếc nhẫn khá bắt mắt. Anh không quá lãng mạn bằng cách quỳ trên thảm hồng với ánh nến. Chỉ đơn giản đứng trước mọi người, quần áo và áo sơ mi trắng, một tay đút túi, dáng vẻ khá tự

cao, nhưng trong đôi mắt ấy thấy hẳn sự chân tình hướng đến tôi chờ đợi một câu trả lời.

Hai hốc mắt của tôi đã trở nên ngấn nước, mọi thứ xung quanh đều mờ nhạt, duy chỉ gương mặt anh làm tôi thấy rõ. Nếu đã chẳng thể né tránh được, không bằng cùng nhau đối diện vậy. Tôi khẽ cười một cái mà nơi khóe mắt cũng để rơi ra giọt nước chảy dài xuống:

- Nếu anh muốn trả lại thanh xuân của em, vậy thì hãy trả bằng anh đi!

Lời vừa dứt mọi người xung quanh lại cười ò lên, có những người phấn khích còn la hét quá cỡ.

Duy lúc này nét mặt khá tự tin, kiêu như đã nắm chắc phần thắng mà nhìn tôi nói:

- Tôi có hỏi mấy đứa bạn chỉ cho vài câu nói dễ nghe nhưng bọn nó toàn nói những câu mà tôi nghe không lọt nổi một từ, tôi nghĩ chắc em cũng sẽ không thích. Vậy nên tôi sẽ nói đơn giản một chút. Nhẫn này em đeo, áo cưới em mặc, mọi thứ tài sản từ nhà cửa, xe cộ, hay cả tài khoản ngân hàng đều đứng tên em, chỉ có đi đâu em phải chịu thiệt thòi một chút....là miễn cưỡng nuôi tôi.

Tôi nghe vậy lại bật cười, tất nhiên người đàn ông tôi yêu, anh có cách cầu hôn của anh, không cần quá cầu kỳ, tôi chỉ cần trái tim đầy duy chỉ hướng đến tôi:

- Nếu vậy thì anh nên có thành ý một chút.

Duy hiểu được ý tôi, lại khẽ cười một cái, lấy chiếc nhẫn ra rồi đeo lên tay cho tôi, gương mặt áp sát lại, dịu dàng đặt lên bờ môi son đỏ một nụ hôn sâu đậm.

* * * * *

- Duy, anh làm gì thế? Yên nào, con đang ngủ.

- Anh bảo vợ để nó sang phòng ngủ với ông hay cậu nó, vợ lại không chịu. Như thế này anh còn làm được gì nữa.

- Làm gì là làm gì? Con còn nhỏ, đêm nó khát sữa thì sao?

- Thế anh cũng khát!

Tôi nghe vậy lại bật cười một cái, quay người sang ôm lấy anh:

- Nhẹ thôi nhé?

- Ok vợ!

.....

15 phút sau:

- Duy, chậm thôi, tên khốn nhà anh, sao lại dùng sức thế?

- Vợ nói nhỏ thôi, con dậy bây giờ, anh đã tỉnh thức nguyên đêm rồi.

- Cái gì...? Đồ biến thái!!!

- Anh không biến thái, là anh yêu vợ!

THE END!

NỘI TÂM NHÂN VẬT - PHAN BÁ DUY

Quãng thời gian tôi tránh mặt em, một mình chịu đựng cú sốc tinh thần và áp lực gánh nặng đè xuống đôi vai, lại thêm sự day dứt vì đã chẳng thể giữ được lời hứa, bao nhiêu nỗi thống khổ dày vò, tôi muốn tìm một người để rãi bày, nhìn qua nhìn lại mới biết chẳng có ai ở bên cạnh mình. Đêm tự nhâm nhi ly rượu, mai thức dậy với ngày mới vẫn phải quăn áo thơm tuốt, vẫn giữ được độ vững vàng trong công việc, nhiều khi tôi cảm thấy mình thật đáng nể.

Buổi tối sau cái hôm mẹ em mất, tôi lái xe trở về nhà, lần đầu tiên tôi thật sự lo lắng và sợ hãi khi thấy mẹ mình, bà ấy nằm gục trên đất với sự im lặng đáng sợ. Tôi vội vàng bế bà ra xe, lái thẳng đến bệnh viện, trong lòng như lửa đốt đứng trước cửa phòng cấp cứu, chờ đợi kết quả. Cuối cùng người bác sĩ ấy bước ra, nói với tôi một tin chấn động, mẹ tôi, bà ấy bị ung thư máu, tiên lượng sống cũng chỉ khoảng vài tháng nữa. Lần đầu tiên tôi thấy bản thân mình lại bất lực và vô dụng đến vậy, chỉ biết ngẩng phịch xuống chiếc ghế chờ ở trước cửa phòng cấp cứu mà ngửa mặt lên nhìn trần nhà trắng xoá, lại cảm nhận được nơi khoé mắt đã có chút ươn ướt. Tôi bất giác cười chua xót.

Mẹ tôi, bà ấy là người vô cùng yêu thương tôi, nhưng yêu thương một cách thái quá. Bà luôn can thiệp vào tất cả những vấn đề riêng tư, vấn đề cá nhân, tôi đối với đi đâu ấy quả thật có chút không thích, nhưng suy cho cùng bà ấy làm gì cũng đều mong muốn thứ tốt nhất cho con trai mình, tôi không thể trách bà được, là trách tôi chưa đủ tốt để bà có thể hoàn toàn tin tưởng vào mọi quyết định của tôi.

Giây phút mà bà biết được cuộc sống của mình chỉ còn có thể tính từng ngày, lần đầu tiên kể từ ngày bố tôi mất bà đã khóc. Chỉ là bà không khóc khi sợ bệnh tật, mà bà khóc vì còn chưa an tâm về đứa con như tôi. Bà bảo nếu tôi lấy Trang, ít ra có cô ta ở bên chăm sóc, bà sẽ đỡ lo lắng phần nào, hơn nữa gia đình Trang cũng là chỗ dựa vững cho sự nghiệp của tôi. Tôi không quan tâm những cái hư hao đó, tôi chỉ biết người phụ nữ này, người mẹ này sắp sửa lại để tôi một mình mà theo bố tôi rồi đi giống như năm ấy. Điều duy nhất tôi có thể làm để bà yên lòng là chấp nhận lấy Trang. Khi quyết định việc đấy, tôi bỗng nhiên lại day dứt nhớ đến em, rồi mới chợt nhận ra, lời hẹn hôm ấy tôi đã vô tình bỏ lỡ. Nhưng cũng tốt, lỡ hẹn một lần để em quên tôi đi cũng được, bởi tôi và em gặp nhau và bên nhau nó chỉ thoáng qua như một cơn gió dịu nhẹ thôi.

Chỉ là ngày tôi gặp lại em đang đi cùng với Ly, bao nhiêu cảm xúc, bao nhiêu nhớ nhung tôi phải kìm nén mỗi đêm bỗng nhiên chỉ vì một gương mặt người con gái ấy lại trỗi dậy. Tôi sai lầm khi đêm đấy cũng em đây đưa, để rồi về sau tình càng khó dứt, tôi khổ làm em cũng khổ. Nhưng rồi đôi lần thấy em đi cùng cậu con trai ấy, nét mặt không quá kém sắc cũng

khiến tôi an tâm chỉ là không hiểu sao lòng tôi đau kỳ lạ, cảm giác không
nỡ nhưng đành bất lực. Vào đến cái ngày gần lễ cưới, vô tình nghe được
cuộc nói chuyện của mẹ với Trang, tôi mới biết em đã mang thai con tôi.
Khi trước là vì giữa chúng tôi chẳng có mối ràng buộc, cũng chẳng hiểu
được lòng của đối phương nhưng nếu có đứa bé, tôi chấp nhận gạt qua tất
cả để đưa em về. Tôi đã mang tâm trạng hẫ hẫ, cả mừng rồi đến tìm em,
Ly bảo em không có nhà, tôi lại đợi, cuối cùng thấy bóng em trở về hình
ảnh nhỏ nhắn của người con gái ấy mà đêm nào tôi cũng mượn rượu để
quên làm tôi không tìm được mà chạy đến ôm lấy. Em khóc, tôi cũng đau,
nhưng đi đâu làm tôi đau hơn, lại từ chính miệng em nói em đã bỏ đi đứa con
giữa chúng tôi. Em thật nhẫn tâm cầm con dao đấy đâm thẳng vào tim tôi,
vì quá đau đớn tôi đã lỡ dại tát em một cái, rồi mới biết cái tát đấy chẳng
khác gì tôi tự nhấn sâu con dao kia vào tim mình. Vậy là hết, giữa chúng
tôi chẳng còn gì để vương vấn, tôi thất thần đi ra ngoài, ngẩng vào xe mà lái
đi như muốn giết chết cả cái con đường này, lại tìm đến rượu, lại uống đến
mức người chẳng ra người, cuộc đời tôi nếu buồn cũng chỉ cô độc như
vậy.

Rồi cách đó chẳng lâu, tin Trang bị triệu tập lên công an thành phố, tôi
hỏi mới biết sự việc, tự trách mình vô tâm và ngu ngốc, một lần nữa chạy
đến tìm em. Đau lòng quá, em đã rời khỏi nơi này, biến mất khỏi tôi. Sự ra
đi im lặng đấy chính là muối xát thêm vào trái tim đầy vết thương rỉ máu.
Hai năm trời không ngừng tìm em, không ngừng uống rượu gọi cái tên mà
tôi nhớ mãi "Huyền, tôi nhớ em". Tôi cứ coi câu nói ấy như một lời thề
chứ, hy vọng em nghe được mà quay trở về.

Cuối cùng, sau hai năm thế kỷ đấy, tôi gặp lại em, người con gái ấy đã
xinh đẹp và sắc sảo hơn nhiều. Giây phút đụng nhau cái nhìn hôm đấy, tôi
đã tự nhủ rằng "Sẽ không bỏ lỡ thêm một ngày nào nữa"

Những ngày gặp lại em cũng là quãng thời gian khó khăn của tôi, bị em
ghét bỏ, bị em lạnh nhạt, kể cả bị em đánh trả, nhưng tôi hiểu so với những
gì em chịu đựng đáng là bao. Ông trời rồi cũng chẳng phụ công người,
cuối cùng tôi cũng có thể để em cam tâm tình nguyện mặc vào chiếc váy
cưới mà chú rể đi bên cạnh chẳng phải ai khác ngoài tôi. Công danh có hay
không cũng được, sự nghiệp có hay không cũng được, tôi chỉ cần một mái

nhà về được thấy em và những đứa con, mỗi ngày một cái ôm, một cái hôn rồi đơn giản nói: "Đây là bình yên của tôi."

Phan Bá Duy - Lê Bích Huyền.

Ps: Còn 2 phần của ngoại truyện 4, 2 phần này là các bạn ở trong nhóm này nỉ đến nỗi cả fb của em chỉ để muốn em viết thêm nên em chỉ ầu ý các bạn ấy viết thêm 2 phần của ngoại truyện 4. Nhưng vì viết sau mà khi ấy sách đã in rồi nên phần này ko có trong sách nha các b. Viết xong đâm ra lại tiếc, biết thế in sách muộn hơn là có phần này trong sách rồi :(

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 4 - Đoạn 1

- Vợ ơi, dậy nào.

Tiếng gọi văng vẳng ở bên tai khiến tôi tỉnh giấc, đôi mắt ngái ngủ khẽ mở ra nhìn người trước mặt mình, thấy anh ăn mặc chỉnh tề, tôi hỏi:

- Sao thế? Còn chưa sáng mà.

- Dậy đi, anh đưa vợ đi chơi.

Tôi nghe đến đấy thì sực tỉnh mở to mắt nhìn anh:

- Đi chơi? Anh điên sao? Sao là đi giờ này.

- Anh đã đặt vé máy bay rồi, vợ mau dậy đi.

Vừa nói anh vừa kéo người tôi ngồi dậy, tôi thấy vậy cũng dụi mắt bước xuống giường rồi nói:

- Anh gọi cu Tin dậy đi.

Duy nghe vậy đi lại phía tủ lấy chiếc vali sắp xếp đồ vào rồi trả lời:

- Để con ở nhà, chỉ anh với vợ đi thôi. Hôm qua anh đã nhờ bố với thằng Tí rồi, không sao đâu.

- Sao lại không cho con đi cùng?

Duy bỗng nhiên quay người lại rồi đẩy tôi vào nhà vệ sinh:

- Anh thấy vợ 2 năm qua chỉ quanh quẩn với con, thời gian nghỉ ngơi cũng không có nên lần này muốn cho vợ vài ngày thư giãn. Thôi, vào

chuẩn bị đi, xe sắp đến đón rồi.

- Nhưng mà để cu Tin ở nhà có được không?

- Không sao, tối con nó vẫn ngủ với ông nó mà.

Thấy Duy nói vậy tôi cũng đành miễn cưỡng đi vào. Dù sao những gì Duy nói cũng đúng, từ sau khi tôi sinh cu Tin, thời gian để ngủ cũng chẳng có nói gì là đi chơi.

Duy bảo thuê giúp việc nhưng tôi không muốn, bởi vì ở nhà có vài việc nội trợ thôi có gì đâu mà không làm được, với cả bố tôi và thằng Tí cũng chuyển lên thành phố ở cùng với chúng tôi. Sáng ông cứ dậy đi chợ, rồi trưa thằng Tí đi học về lại chơi với cháu, công việc tôi cũng có thể xoay sở được.

Chỉ là tất bật chạy quanh cũng hết một ngày, công việc ở nhà Hàng cũng nhiều và đông khách, nếu hầu như giữa tôi và Duy đâu không có thời gian riêng cho nhau. Ngay cả chuyện sinh hoạt vợ chồng, dạo này cu Tin chịu ngủ với ông chúng tôi mới dám làm, chứ đợt trước, hề động một cái là cu Tin nó lại dậy, mất mặt lắm.

Tôi vào sở soạn 1 chút rồi đi ra, đã thấy Duy sắp xếp đầy đủ vào vali, đồ đoàn của tôi anh cũng chuẩn bị tươm tất, từ quần áo hay váy, ngay cả đồ lót, rồi mỹ phẩm, đồ phụ kiện cũng được anh lựa mang theo hết. Tôi thấy vậy lại khẽ mỉm cười, chồng tôi đẩy mọi người ạ. Hai năm sinh cu Tin, tôi quên cả làm đẹp bản thân, cũng may được cái vẫn giữ dáng tốt, chỉ là ăn mặc có phần luộm thuộm, công việc nhà nhiều làm tôi cũng hay cáu bẳn, nhưng anh vẫn vậy, vẫn luôn yêu thương và quan tâm tôi từng chút như những ngày đầu vậy.

Tôi đi lại từ phía sau vòng tay ôm lấy anh rồi cười nói:

- Chồng em, làm em cảm động quá!

Anh lúc này đóng chiếc vali lại, rồi quay người ôm lấy tôi:

- Anh sợ vợ xong rồi ra chuẩn bị nữa lại lâu, nên anh giúp vợ luôn. Quần áo và váy anh mang những đồ mà vợ hay mặc, nước hoa mang cái mùi vợ thích, mỹ phẩm thì anh mang kem chống nắng, dưỡng da về đêm, đắp mặt, son thì anh chỉ chọn 4 màu vợ thường dùng thôi với cả đi đâu quan trọng nhất, anh đã đóng gói anh cho vợ mang đi rồi.

Tôi nghe vậy lại bật cười 1 cái, Duy vẫn thường hay nói với tôi những câu làm tôi mê mẩn như vậy. Tôi đưa tay vòng qua cổ anh mà kéo xuống hôn lướt nhẹ một cái:

- Thưởng!

- Thưởng vậy có vẻ chưa thỏa đáng. Nhưng không sao, chuyến đi này anh chắc chắn đòi bằng đủ.

Cùng lúc đấy tiếng chuông điện thoại của Duy vang lên, anh nhìn có số hiện trên màn hình rồi nói:

- Vợ thay đồ đi, xe đến rồi. Anh mang hành lý ra ngoài trước.

Nói rồi Duy liếc nhìn vali định đi ra, nhưng chợt nhớ ra đi đâu gì đấy liếc quay lại với tôi nói nhỏ:

- Nhớ nhẹ nhẹ thôi, đừng làm cu Tin tỉnh dậy, nó sẽ đòi đi theo là anh không làm được gì đâu đấy.

Tôi nghe vậy cũng chỉ bật cười 1 cái rồi khất tay:

- Em biết rồi, anh ra trước đi..

Tôi ở lại soạn thay quần áo 1 chút rồi đi ra, khi ngang qua phòng của bố tôi, khẽ mở cửa nhìn vào thấy 2 ông cháu vẫn ngủ ngon chỉ mỉm cười 1 cái rồi đóng cửa lại trở ra.

Chúng tôi lên xe chạy thẳng đến sân bay, ngay từ đầu tới cuối tôi cũng chẳng biết mình sẽ đi đâu, tất cả đều nghe theo anh vậy.

Sau khi lên máy bay, mới biết điểm đến của chúng tôi là Nha Trang, nghe nói biển ở đây thật sự rất đẹp mà đúng ra cả cuộc đời tôi đây là lần đầu tiên được đặt chân đến đó.

Duy đã chuẩn bị vô cùng cẩn thận, xuống sân bay là có xe đến đưa đón chúng tôi về 1 resort cao cấp khá đẹp mắt. Phòng cũng đã được đặt, chúng tôi theo sự chỉ dẫn của nhân viên đi đến nơi nghỉ ngơi của mình.

Căn phòng được thiết kế hướng mặt ra biển, xung quanh là những hồ bơi lớn nhỏ và cây cảnh xanh mát, tôi nhìn mà cũng phải công nhận ở đây thực sự rất đẹp.

Duy sắp xếp đồ đạc rồi nói với tôi:

- Anh đặt bữa sáng rồi, ta ăn sáng trước rồi ra biển sau.

Tôi nghe vậy cũng gật đầu một cái rồi, sơ soạn thêm vài thứ rồi cùng anh đi đến phòng ăn của resort. Đồ ăn ở đây cũng rất vừa miệng, không gian thoải mái lạt bắt mắt, cũng có thể đây là lần đầu tiên tôi được đến nơi này nên cảm giác thật phát thích.

Bữa sáng được đem ra, tôi và Duy đang cùng nhau dùng bữa thì 1 giọng nói của cô gái vang lên:

- Anh Duy phải không?

Tôi và anh cũng theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn về nơi vừa phát ra tiếng nói, là 1 cô gái cũng khá xinh đẹp, trắng trẻo và ăn mặc gọn gàng.

Cô ta hình như chẳng thấy tôi thì phải, miệng vẫn tươi cười nhìn chăm chăm vào Duy, mà anh lúc này có vẻ đã nhận ra người quen nên lên tiếng:

- Quỳnh phải không? Em làm gì ở đây?

Có lẽ thấy Duy nhận ra nên cô gái tên Quỳnh đấy mừng ra mặt rồi nói:

- Em làm bên ngành du lịch, hôm nay có đoàn đến đây, phụ trách đi hướng dẫn cho họ thôi.

- Anh nhớ khi trước chuyên ngành em học là quản trị kinh doanh mà, sao bây giờ lại chuyển sang làm hướng dẫn viên du lịch?

- Vâng, nhưng mà học theo 1 năm cảm thấy không hợp nên em đổi. Anh dạo này thế nào rồi? Bác Liên (mẹ Duy) vẫn khỏe chứ?

Tôi thấy bọn họ nói chuyện mà quên mất tôi ở đây thì phải, hơn nữa cô gái này có vẻ biết nhiều về anh, đi đâu đấy làm tôi khó chịu, cố tình đặt mạnh đôi đũa xuống bàn.

Duy thấy vậy liền nhìn sang rồi rồi lại hướng đến cô gái kia nói:

- Anh lấy vợ rồi, được 1 đứa, hôm nay lại chỉ đi 2 vợ chồng thôi. Đây là Huyền, vợ anh.

Cô ta nghe vậy mới quay sang nhìn tôi, nét mặt có chút hụt hẫng thì phải, nhưng vẫn cười với tôi 1 cái khà gượng gạo rồi gật đầu 1 cái. Tôi thấy vậy cũng lịch sự chào lại thôi, nhưng vô không ưa nên cũng với lấy tờ giấy lau miệng rồi đứng dậy nhìn anh nói:

- Chờ ở lại nói chuyện với bạn, em về phòng thay đồ trước.

Tôi cố tình nhấn mạnh chữ chờ cho cô ta nghe rồi quay người đi cũng không buồn nhìn cô ta lấy 1 cái nào nữa, không hiểu sao tôi tự nhiên có cảm giác không ưa nổi cô ta. Duy lúc này thấy vậy cũng đứng lên:

- Anh đi trước nhé!

Nói rồi Duy cũng đuổi theo sau tôi, có lẽ anh không biết tôi đang giận thì phải, nét mặt vẫn còn hờn hờ lắm.

Tôi tức giận mở cửa đi vào trong phòng, đến chiếc giường thả người xuống rồi thở mạnh 1 cái. Duy thấy vậy lại hỏi:

- Vợ không thay đồ ra biển à?

Cảm giác người tôi đang lửa nóng hừng hực nên quay lưng về phía anh mà tức giận nói:

- Không đi nữa!

Duy nghe vậy đi lại ng ẩ xuống bên cạnh tôi:

- Sao thế? Thấy khó chịu ở đâu à?

- Ừ!

Nghe tôi trả lời như vậy, Duy cũng lo lắng ra mặt nên đưa tay ra để xoa người tôi lại:

- Vợ đau ở đâu, để anh đi mua thuốc.

Tôi bực bội hất tay anh ra lại quay lưng lại r ẩ khó chịu trả lời:

- Không uống, mà uống cũng không khỏi được!

Có lẽ thấy tôi cứ trả lời cộc lốc như vậy, Duy cũng nhận thấy sự khác thường nên gặng hỏi:

- Vợ sao thế? Đang yên đang lành tự nhiên ra kiểu giận dỗi là sao?

Anh rốt cuộc không hiểu hay cố giả vờ không hiểu, mà tôi cũng đang nóng nên ng ẩ bật dậy nhìn anh nói:

- Thế nếu em nói chuyện với thằng khác giống như anh nói chuyện với cái cô gì tên Quỳnh đấy, anh có giận không?

Duy nghe vậy mới hiểu ra chuyện :

- Vợ ghen à? Anh với Quỳnh có gì đâu, chỉ là người quen cũ thôi.

Nghe anh gọi tên cô ta càng làm tôi thêm bực:

- Anh với Quỳnh, khiếp. nghe thật mật nhỉ. Thôi, tôi mệt r ẩ, muốn nghỉ, anh muốn ra biển thì rủ Quỳnh của anh đi đi.

Nói rồi tôi liền đến chỗ góc giường nằm xuống quay lưng lại với anh, cả người bức bối đến khó chịu.

Lúc này cảm nhận được chiếc đệm đang lún xuống, tôi đoán là Duy đang lén mò đến nên cũng mặc kệ. 1 giây sau đó đã thấy cả cánh tay anh vòng qua eo tôi ôm lấy:

- Được rồi, anh biết rồi, anh sai vì nói chuyện với cô ta mà không xin phép vợ. Vợ vì chuyện này mà giận không phải là làm hỏng chuyến đi chơi của chúng ta à?

Lão chồng tôi càng ngày càng dẻo miệng thế đấy, nhưng còn lâu mới dục dỗ được tôi. Tôi tức giận gạt tay anh ra, vẫn cứng miệng nói:

- Anh sai cái gì? Anh chẳng làm gì sai cả. Là tôi sai nên làm hỏng chuyến đi chơi của anh.

Lời vừa nói xong Duy liền mạnh tay xoay người tôi lại, vòng tay ôm lấy eo tôi giữ chặt lấy rồi nói:

- Để anh làm vợ hết giận nhé?

Vừa dứt lời 1 cái, Duy liền được đà đè lên người tôi, tôi vẫn tức giận quay mặt đi hướng khác mà nói:

- Tôi không có hứng.

- Vợ không có, anh sẽ làm cho vợ có.

Nói rồi, anh liền cúi xuống mà cố gì mặt tôi lại rồi hôn xuống môi, nói chung vì tự tôn nên tôi cũng mím chặt lại chỉ là Duy bằng mọi cách vẫn có thể tách được miệng tôi ra, chiếc lưỡi của anh bắt đầu luồn vào trong khoang miệng dùng sức quấn lấy lưỡi tôi.

Mới đầu còn phản kháng đấy nhưng về sau không kháng nổi là đành phải xuôi theo, tôi bắt đầu vòng tay qua cổ anh mà hôn đáp trả lại.

Lúc này Duy đưa tay giật nhẹ 1 sợi dây ở bên phía cửa kính, chiếc rèm cửa tự động kéo lại, căn phòng bỗng trở nên thiếu ánh sáng.

Bàn tay anh bắt đầu lần mò vào bên trong váy của tôi, đi đến nơi bầu ngực đang phập phồng ấy mà nhẹ nhàng xoa bóp. Phải nói là rất lâu rồi chúng tôi mới có cái cảm giác chậm rãi từ từ hưởng thụ như vậy, trước giờ vì vướng cu Tin, làm gì thì làm cứ phải tranh thủ cho xong chuyện thôi.

Duy lúc này rời khỏi môi tôi, dịu dàng cởi bỏ chiếc váy của tôi xuống rồi từ từ hôn nhẹ lên từng khấc da thịt của tôi, cổ, xương quai xanh, bờ vai đang khẽ run lên rồi lại rời đôi môi nóng bỏng đó xuống ngực tôi. Bàn tay anh nhẹ nhàng vòng ra phía sau cởi chiếc áo lót, 2 bầu ngực không còn được gò bó liền hiện ra. Duy dùng chiếc lưỡi của mình cắn nhẹ lên nhụy hoa làm nó tê cứng lại, cả người tôi theo đó cũng sởn gai ốc mà khẽ kêu lên 1 tiếng: "uhmm..."

Duy vẫn từ từ cắn mút từng bên một khiến 2 trái đào dựng đứng kiêu hãnh, bàn tay kia của anh cũng bắt đầu mơn trớn trườn xuống phía dưới, qua lớp đồ lót mỏng mà nhẹ nhàng xoa nơi nhạy cảm, quả thật tôi đã không chịu được nữa rồi.

Đầu óc tôi bây giờ trở nên mơ hồ, cảm giác lâng lâng như bay bổng trên mây trời, cả người vụng vẹo để nóng rực.

Nụ hôn dần dần trượt xuống phần eo rồi xuống phía dưới rốn của tôi dùng lưỡi lượn lờ xung quanh. Bàn tay anh nhẹ nhàng nâng đùi tôi lên, đầu lưỡi nóng bỏng chạm nhẹ vào khu mật tư nhạy cảm, cả người tôi khẽ rung mình 1 cái:

- Uhm...Duy...!

Âm thanh đứt quãng, hơi thở cũng đã trở nên dồn dập, cảm giác gương mặt tôi đang đỏ bừng lên mà anh ở phía dưới vẫn không ngừng làm tôi hưng phấn.

Duy bắt đầu cởi bỏ hết quần áo trên người anh xuống, rồi đưa tay ra đỡ tôi ngồi lên, anh lại 1 lần nữa cúi xuống mút lấy bờ môi tôi, những ngón

tay nhẹ nhàng ở phía dưới bắt đầu trêu ghẹo vào sâu bên trong hoa viên khiến tôi phải gồng người lên vòng tay qua cổ anh rồi nồng nhiệt hôn lấy.

Bất chợt Duy tác chân tôi ra, ôm lấy bờ eo rồi nâng tôi ngẩng lên người anh, cảm giác 1 vật to lớn đang dần dần đi sâu vào người làm tôi khẽ nhún mào mà ngửa cổ ra phía sau kêu nhẹ 1 tiếng:

- Ahhhh.....!

Duy đưa tay đỡ siết chặt lấy hông tôi, anh cúi đầu xuống vùi vào bộ ngực đang đang nhấp nhô ấy mà cắn mút, nơi phía dưới cũng đã dùng sức ra vào liên tục.

Tôi 2 tay ôm chặt lấy cổ anh, cả người bắt đầu vã ra những hạt mồ hôi nóng bức, mái tóc cũng tung xoa lên đôi vai và tấm lưng trần, thả lỏng người mà hưởng thụ:

- Uhhmm....ahhh.....!

Bất chợt Duy ôm chặt lấy tôi rồi đứng dậy, chúng tôi vẫn dính chặt nhau đi đến chiếc ghế sofa ở phòng, anh từ từ đặt tôi nằm xuống, gối đầu lên thành ghế rồi bắt đầu từng nhịp ra vào, 2 tay đưa lên xoa bóp ngực tôi đến méo mó:

- Uhm...Duy...chậm thôi....

Anh mỗi lúc 1 dùng sức thêm mạnh, nhịp điệu cũng nhanh hơn, hơi thở cũng đã trở nên gấp gáp.

Cả người tôi bị anh đẩy tới đẩy lui đến vã mồ hôi, 2 chân kẹp chặt lấy hông anh, vòng tay qua cổ kéo mặt anh xuống rồi điên loạn mà hôn lên bờ môi ấy, chiếc lưỡi ướt át không ngừng trêu ghẹo nhau mà vẫn để phát ra những âm thanh đứt quãng:

- Ahh...Duy...Uhm....nhanh quá...ahhh....

Tiếng va chạm mạnh của 2 cơ thể, hơi thở dốc của anh phả vào mang tai, bàn tay tôi bầu chặt vào tấm lưng nhể nhại của anh:

- Ummm...anh lại dùng sức rồi....khoan đã....ahhh.....!

Lời vừa dứt cũng là lúc Duy từng đợt mạnh mẽ ra vào trong tôi rồi kết thúc bằng 1 nhịp va cực mạnh, cảm nhận được 1 dòng nước nóng ấm chảy vào bên trong cơ thể, anh cả người mệt mỏi gục xuống vai tôi, giọng nói trầm ấm vang lên bên tai:

- Vợ ơi, anh yêu vợ!

Tôi nghe vậy lại bật cười 1 cái, đưa tay nâng mặt anh lên rồi nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi vương trên trán anh mà cười nói:

- Được rồi, em tạm tha!

Duy nghe vậy liền cúi xuống hôn lên trán rồi vẫn giữ nguyên tư thế ấy ôm tôi đi vào trong phòng tắm.

Chúng tôi tắm rửa sạch sẽ rồi thay đồ đi ra biển, cũng may còn giữ được dáng, da dẻ cũng trắng trẻo nên tôi vẫn tự tin mặc bikini 2 mảnh. Còn chồng tôi, ôi thôi thật muốn đề lão ra ăn tiếp lần nữa. Người đàn ông này cũng gần 40 rồi mà anh vẫn trẻ như thời 30 vậy, cơ thể mặc dù không có tập gym nhưng rắn chắc và múi nào ra múi đấy. Tôi thấy anh chỉ mặc mỗi chiếc quần short nam, phần trên để trần nên có chút không vừa mắt đi lại phía tử lấy 1 chiếc áo sơ mi trắng của anh rồi đi lại đưa ra:

- Mặc cái này vào?

Duy thấy vậy lại ra vẻ sù mặt xuống:

- Vợ....chúng ta ra biển mà?

- Mặc vào thì đi, không thì thôi.

Duy nghe vậy cũng bật cười 1 cái rồi nhận lấy chiếc áo từ tay tôi:

- Trăm sự nghe vợ!

Nói rồi anh cũng mặc chiếc áo sơ mi ấy vào, phía ngực lại còn cố tình không cài cúc, mẹ nó cuối cùng vẫn quyến rũ như vậy, chồng tôi thật sự có sức mê hoặc mà.

Chúng tôi bắt đầu đi ra biển theo lối đi của resort, chọn 1 đôi cái chòi nhỏ ở vị trí đẹp mắt rồi ngồi xuống.

Duy lúc này mang theo lọ kem dưỡng da bôi cho tôi, xong xuôi rồi hỏi:

- Vợ uống nước gì không?

Tôi nghe vậy cũng trả lời anh:

- Cái gì đẹp da thì uống.

- Ok, đợi anh!

Nói rồi Duy quay ra nhìn 2 phía, có lẽ không thấy nhân viên nên cũng đứng dậy đi vào bên trong quây gọi đồ, còn tôi lúc này lại thả mình xuống chiếc ghế tận hưởng chuyến du lịch ý nghĩa này.

Bỗng lúc này tôi mất nhìn về phía 1 đoàn người đang đi đến, mà trong đấy có 1 dáng người khá quen, cho đến khi họ lại gần tôi mới nhận ra, là cô gái tên Quỳnh khi sáng nói chuyện với Duy.

Cô ta nhìn thấy tôi lại lơ đi kiểu như không quen biết, ô, tôi cũng có ưa gì cô ta đâu nên cũng nhắm mắt lại nghĩ ngợi coi như không có ai.

Chẳng hiểu sao nằm 1 lúc, gió mát hiu hiu tôi ngủ đi lúc nào không hay, cho đến khi bên tai có vài tiếng cười to nhỏ của mấy tên con trai, tôi mới từ từ mở mắt.

Ở phía chòi bên cạnh có 1 đám thanh niên ngồi đấy cứ nhìn tôi chỉ trỏ rồi cười nói làm tôi có chút không tự nhiên liếc nhìn daayk. Lúc này mới nhớ Duy đi gọi nước còn chưa thấy quay lại, mà thấy đám người kia cứ chĩa vào tôi khiến tôi có chút sự liếc nhìn đứng dậy đi vào phía trong quây.

Đôi mắt đảo dác hết bên này, rồi bên kia tìm xem Duy ở đâu, không thấy anh tôi lại hỏi mấy nhân viên ở đấy nhưng có lẽ khách du lịch khá đông nên họ cũng không nhận ra được.

Không hiểu sao trong lòng tôi tự nhiên có 1 cảm giác nóng ruột kỳ lạ, tôi quay ra ngoài đi theo hướng khác tìm anh ở quanh đấy, bỗng lúc này ở phía bên 1 hồ bơi thấy có vài người quây lại tôi cũng đi đến xem.

Vừa xen qua đám người đang hiếu kỳ đấy, đập vào mắt tôi chính là bóng người đàn ông quá đỗi quen thuộc, chỉ là tay của anh đang nắm giữ lấy tay của 1 cô gái, mà cô ta cũng run rẩy nép vào người anh. Không ai khách chính là chồng tôi và cái con tên Quỳnh kia.

Duy lúc này hướng mắt đến mấy gã ngoại quốc nói vài câu tiếng anh gì đấy, tôi cũng chẳng hiểu hết được, đại khái là có vẻ muốn họ bỏ qua cho con Quỳnh vì việc gì đấy. Đôi bên qua lại vài lời, mấy người kia cũng rời đi, tôi lúc này cả mặt nóng bừng mà gọi tên anh:

- Duy!.

Anh nghe vậy liền quay người lại nhìn tôi, bàn tay đang nắm tay con kia cũng bất giác vội buông ra rồi tiến lại phía tôi nói:

- Vợ, sao lại ra đây?

Hai hốc mắt tôi bắt đầu đỏ ửng, mặc dù biết chồng tôi không có tư tình gì với cô ta nhưng không hiểu sao cứ thấy anh đứng cùng con đấy là cảm thấy khó chịu:

- Anh bảo đi gọi đờ tại sao lại ra đây?

Duy có lẽ nhận ra được sự thay đổi của tôi liền vội vàng giải thích:

- Anh có vào gọi đờ nhưng khi quay ra thấy Quỳnh gặp chút vấn đề với mấy người ngoại quốc, bọn họ đẩy cô ấy nên anh chỉ lại can thiệp, chứ không có chuyện gì. Mọi chuyện xong rồi giờ chúng ta đi thôi.

Nói rồi Duy đưa tay ra định nắm tay tôi kéo đi nhưng tôi lạnh nhanh hơn 1 bước vung tay lên tát anh 1 cái. Có lẽ cảm xúc của tôi có chút không khống chế được, cũng cảm thấy ở nơi đông người này làm vậy là không giữ mặt mũi cho anh nhưng không hiểu sao tôi thật sự không thể kìm chế được, đôi mắt cũng đã trở nên long lanh nước:

- Anh để vợ anh ở kia cho bao nhiêu thằng nó trêu ghẹo, còn anh ở lại đây giúp cô ta giải quyết mấy kẻ đàn ông. Anh tốt quá rồi đấy, vậy nên cứ ở lại đây mà giúp đỡ cô ta, tôi về trước!

Nói rồi tôi cũng quay người bỏ chạy, nước mắt lúc này mới chảy dài xuống 2 bên má. Tôi không biết có phải tôi đang làm quá lên không nhưng tôi thật sự không vừa mắt hay chính là nghi ngờ con Quỳnh kia nó chính là đang cố tình tiếp cận chèn ép tôi.

(Còn nữa)

SỐNG THỬ

Nguyễn Nhật Thương
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 4 - Đoạn 2

Duy ở phía sau đuổi theo tôi mà gọi:

- Huyền, em bình tĩnh lại đã!

Tôi mặc kệ lời anh nói, nước mắt đã làm ướt đầm cả gương mặt, không biết có phải là do tôi quá nhạy cảm không mà tại sao tâm trạng lại tũn tẻ đến như vậy.

Duy chạy đến kéo cánh tay tôi lại rồi nói:

- Huyền, nghe anh nói đã, chuyện thực sự không có gì.

Tôi hất mạnh tay anh ra, đôi mắt ngấn nước trừng lên nhìn anh mà cố nhẫn nhịn nói:

- Nếu anh không muốn mất mặt, tốt nhất đừng ở đây để nói chuyện với tôi.

Nói rồi tôi cũng quay người đi trở về phòng của mình, Duy thấy vậy cũng chẳng nói thêm gì mà đi theo sau.

Về đến cửa phòng, tôi đi lại phía tủ đồ, đem hết đồ đạc của mình bỏ vào vali, Duy lúc này đi đến giật lại rồi gắt nhẹ:

- Huyền, em đừng trẻ con như thế nữa. Mọi chuyện không có gì tại sao phải xé ra to?

Tôi chợt dừng tay lại nhìn lên anh:

- Trẻ con? Chuyện bé xé ra to? Vậy được, anh giải thích đi, cứ cho là anh giúp con đẩy khỏi mấy tên ngoại quốc, vậy nhất thiết là phải ở nơi đông người thế ôm ôm ấp ấp sao?

- Huyền, lúc đó chỉ là phản xạ anh kéo cô ấy lại thôi, không hề có ôm ấp gì. Được rồi, anh cũng hiểu tâm trạng của em, anh không nên làm vậy nhưng thật sự giữa anh và Quỳnh không có gì cả. Trước khi đến đây, anh đã chuẩn bị rất nhiều thứ, đừng nên để những chuyện này làm hỏng nó được không?

Tôi nhìn anh đang khờ sở giải thích cũng cảm thấy xuôi lòng, chỉ là cái con Quỳnh kia đúng làm tôi muốn nổi điên

- Được, nhưng trong những ngày ở đây, bắt đầu từ bây giờ, dù chỉ là 1 giây thôi em cũng không muốn thấy anh đứng cùng con đấy, cho dù là chuyện gì đi nữa.

Duy nghe vậy nét mặt cũng mới giãn ra 1 chút rồi đưa tay lên lau đi giọt nước mắt còn đọng lại ở khoé mắt tôi mà nói:

- Rồi, anh biết rồi. Sẽ không nói chuyện với cô ấy nữa, việc của cô ấy cũng không liên quan đến anh. Anh chỉ quan tâm mỗi vợ thôi.

Đấy, nghe vài lời dỗ dành là lại thôi nhưng tôi vẫn ra vẻ còn tứ giận lắm nên gạt tay anh ra rồi nói:

- Nói ít làm nhiều đi.

Tôi vừa dứt lời Duy lại cười 1 cái rồi kéo tay tôi vào lòng anh:

- Vợ mà cứ giận dỗi như thế là anh đau lòng lắm đấy, cái mặt giãn ra chút đi.

- Thế bỗng nhiên không có lửa mà lại có khói à?

- Rồi, đã bảo anh biết rồi, nhắc mãi. Giờ ra biển nha.

- Anh điên à? Giữa trưa nắng lên võ mặt rồi còn ra đó làm gì nữa. chuẩn bị đi ăn cơm rồi chiều ra.

Duy nghe vậy mới đẩy tôi ra rồi nói:

- Anh nghe vợ. Vợ thay quần áo đi để ra ra đặt đồ nhé.

Nói rồi Duy quay người đi thì tôi liền kéo tay anh lại:

- Không ăn ngoài đó đâu, bảo họ đem vào phòng.

Tôi ghét phải đang bữa ăn lại đụng mặt con QUỳnh kia nên tốt nhất ăn ở phòng cho đỡ phải ngửa mặt. Duy nghe vậy cũng gật đầu đồng ý trở ra ngoài.

Tôi đi lại phía giường thả người nằm xuống, thế là tự nhiên mất 1 buổi sáng tốt lành với cái con kia, thời gian còn lại cứ từ từ hưởng thụ cũng được.

Buổi trưa nhân viên đem đồ ăn đến phòng, chúng tôi dùng bữa xong thì lại kêu họ đến dọn. Rửa mặt mũi, tráng miệng sạch sẽ, 2 vợ chồng định ôm nhau đi ngủ trưa thì ở bên ngoài có tiếng gõ cửa, tôi nhìn sang anh hỏi:

- Ai thế?

Duy nghe vậy lại lắc đầu 1 cái:

- Anh không biết, để anh ra mở cửa.

Nói rồi Duy đi ra ngoài mở, tôi ở bên trong nghe được giọng nói từ phía ngoài vọng vào:

- Anh ăn cơm chưa? Lúc nãy em thấy cô ấy giận quá nên muốn đến đây giải thích 1 chút.

Mẹ nó, vừa mới nói khi nãy, nó lại liền xuất hiện trước mặt chúng tôi, khẳng định 100% là nó cố tình tiếp cận Duy nhé, tôi tức giận đứng dậy đi ra ngoài mà nói lớn:

- Chồng ời, ai thế?

Duy lúc này nét mặt có chút căng thẳng nhìn tôi, anh có lẽ lại sợ tôi hiểu lầm nhưng mà tôi lần này quyết định chơi chiêu khác nên đi lại khoác cánh tay anh rồi nhìn cô ta nói:

- Ờ, là cô à? Sao thế? Mấy tên ngoại quốc lúc này vẫn chưa tha cho cô à?

Con Quỳnh nghe vậy tôi đoán là tức lắm nhưng vẫn cố ra vẻ nhìn tôi cười rồi nhẹ nhàng nói:

- À, không phải. Nhờ anh Duy giúp đỡ nên bọn họ không dám làm gì nữa rồi. Khi này là vì chị giận dỗi bỏ đi làm em chưa kịp cảm ơn anh ấy, nên định đến đây nói cảm ơn nhân tiện giải thích để chị đừng hiểu lầm với vẫn nữa.

Tôi cười 1 cái nhìn nó rồi nói:

- Ồi, chị đừng gọi em là chị, trông chị có vẻ nhiều tuổi mà. Với lại khi này là em chưa hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện nhưng lúc này chồng em nói giữa anh ấy và chị chẳng có liên quan gì nên em không giận nữa rồi. Em tin chồng em lắm nên chị đừng bận tâm chuyện vợ chồng em nữa nha. Trưa rồi, em và anh ấy cần nghỉ ngơi, chị còn gì nói nữa không?

Nhìn mặt nó đang cố nén xuống cơn tức làm tôi hả dạ lắm.

- À, không. Nếu 2 người không hiểu lầm nhau là được rồi.

Nói rồi nó cũng nhìn sang chồng tôi định nói cái gì đấy thì tôi lên tiếng cắt ngang:

- Được rồi phải không? Vậy chúc chị có buổi trưa vui vẻ nhé!

Dứt lời tôi cũng đưa tay đóng cánh cửa lại, còn cẩn thận chốt mạnh để cô ta ở bên ngoài nghe thấy rồi mới đi vào.

Duy thấy vậy lại bật cười 1 cái r ồi đi lại bất chợt bế tôi lên làm tôi giật mình phải vòng tay qua cổ anh để níu lấy:

- Gì thế?

Duy nhìn tôi 1 cái r ồi bình thản nói:

- Nghỉ ngơi!

Nói là thế, anh bế tôi lại giường, mân mê làm 1 trận r ồi mới ôm nhau đi ngủ.

Buổi chiều 3h chúng tôi dậy, lại thay đồ để đi ra biển, Duy lần này cũng chẳng cần tôi phải nhắc, mặc theo đúng ý tôi, còn tôi tất nhiên có gì đẹp thì cứ khoe ra thôi. 2 năm qua lười thôi, luộm thuộm thế đủ r ồi, hơn nữa bây giờ còn xuất hiện thêm tình địch nên tốt nhất cứ phải làm đẹp bản thân đã.

Duy đi ra ngoài trước đợi tôi, tôi lúc này li ền lấy điện thoại ra gọi cho 1 số được lưu trong danh bạ, đầu bên kia nhắc máy:

- Thấy số của mày gọi là anh biết có chuyện, sao? Lại cãi nhau với thằng Duy à?

- Anh Nam, anh trước giờ thân với anh ấy, chắc biết nhiều chuyện đúng không?

- Anh có biết gì nhiều đâu, anh chỉ biết ở bên trong đùi trái của nó có 1 cái nốt r ồi thôi.

Tôi nghe vậy lại bật cười 1 cái:

- Thôi, không đùa nữa. E hỏi anh 1 chuyện, phải trả lời thật cho em.

- Chuyện gì? Nó dạo này yếu sinh lý à?

- Đã bảo không đùa nữa cơ mà.

- Được r ồi, được r ồi. Nói xem nào.

- Anh có biết ai tên Quỳnh không? Người quen của anh Duy đấy.

Nam im lặng 1 hồi rồi mới trả lời:

- Sao thế? Có chuyện gì à?

- Thì anh cứ nói đi, nên nhớ phải nói thật nếu không thì đừng bao giờ rủ anh Duy đi uống rượu nữa.

- Mà làm gì mà dọa anh ghê thế? Con Quỳnh đấy anh biết, nó là người yêu cũ của thằng Duy đấy, tình đầu....mà lâu rồi. Nhưng làm sao?

Mẹ nó, biết ngay mà, khổn nhất là mấy đứa mang danh người yêu cũ, tôi nghe vậy rồi cũng trả lời anh:

- Không có gì, bọn em đi Nha Trang, gặp nó ở đây nhưng Duy nói với em giữa 2 người bọn họ không có gì, em thì không tin nên mới hỏi lại anh.

- Con Quỳnh ngày trước nó yêu thằng Duy lắm, nhưng rồi mẹ Duy không ưa nên con bé mới chia tay thằng Duy. Mà mà lo lắng cái gì, thằng Duy nó yêu mà bỏ mẹ luôn ấy, thời gian đâu mà để ý con khác.

- Không, em lo lắng gì đâu. Chỉ là muốn biết để có biện pháp đề phòng thôi, Vậy nhé, em tắt máy đây.

- Đi về nhớ mang quà nhé.

- Rồi, ok. Dẫn cho anh 1 cô em xinh đẹp để thoát ế nhé.

Nói rồi tôi cũng tắt máy, người yêu cũ cơ à, yêu nhau lắm cơ à, quá khứ thì là quá khứ thôi, tôi chẳng sợ.

Cắt điện thoại rồi đi ra ngoài, thấy Duy đang đứng ở sảnh đợi tôi cũng đi lại khoác tay anh:

- Đi nào.

Chúng tôi cùng nhau đi ra biển, mà buổi cả buổi hôm đấy cũng không thấy mặt con Quỳnh, tôi cảm thấy không khí tốt vô cùng luôn ý.

Buổi tối sau khi cùng nhau ăn tối ở resort xong, chúng tôi rủ nhau đi dạo phố, ngó nghiêm vài cửa hàng mua chút quà đêm về cho mọi người.

Chồng tôi tay xách nách mang 1 đồng hồ thấy thương nên tôi bảo để tôi cầm đỡ nhưng anh không chịu, đi về đến khu nghỉ dưỡng cũng 10h, anh bảo tôi đi lại lấy chìa khoá ở quây lễ tân rồi về phòng mở cửa.

Đứng trước phòng, tôi quẹt thẻ rồi bấm mã đẩy cửa phòng, anh vẫn đứng ở phía sau với đồng hồ linh kính trên người.

Vừa bước vào trong, đưa tay bật công tắc điện, mọi thứ trước mắt làm tôi choáng ngợp. Những cánh hoa hồng đỏ trải dài khắp đường đi vào, ánh nến, bàn tiệc và rượu đỏ, đâu đó là những quả bóng trái tim được thả bay trên trần khiến tôi khó hiểu nhìn sang anh:

- Duy, chuyện này....

Anh nhìn tôi cười 1 cái, rồi nói:

- Đợi anh chút!

Anh đi vào để mấy túi đồ lên ghế rồi kéo tay tôi về phía bàn tiệc nhỏ nhắn ngồi xuống:

- Tại trước giờ anh chưa làm cái gì đó gọi là lãng mạn cả, mấy thứ này đều nhờ nhân viên ở đây họ bố trí, không biết vợ có thích không?

Tôi nghe vậy mà nhìn anh cảm động đến nỗi chảy cả nước mắt liền đứng dậy đi lại phía anh mà ôm chầm lấy:

- Chồng làm em cảm động đến phát khóc rồi.

Duy lúc này đẩy tôi ra, bàn tay lại nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt rơi trên má tôi:

- Cảm động cũng không được khóc, anh không thích vợ khóc.

Tôi nhìn anh bật cười 1 cái rồi liền vòng tay lên cổ anh kéo xuống, chủ động hôn lên cái bờ môi chết người kia.

Duy thấy vậy cũng vòng tay siết chặt lấy eo tôi, cử chỉ dịu dàng mút lên đôi môi son đỏ đến ngây ngất.

Mãi cho đến khi cả 2 đã chiếm hết không khí của nhau, chúng tôi mới chịu rời ra. Lần này nôi chủ động cởi từng cúc áo của anh, Duy thấy vậy lại ghé vào tai tôi, hơi thở nóng phả vào cổ làm tôi kích thích, cộng thêm giọng nói nam tính:

- Chúng ta có nên uống chút rượu không?

Tôi nghe vậy lại nhìn lên anh cười ranh mãnh 1 cái:

- Lãng mạn đấy, nhưng em thích cái gì thực tế hơn.

Dứt lời tôi cũng cởi được chiếc áo sơ mi của anh vứt xuống, mạnh dạn trút luôn cả chiếc váy trên người mình ném sang 1 bên rồi lại vòng tay qua cổ anh mà gắt gao hôn lấy.

Bàn tay anh cũng đã bắt đầu vòng ra sau cởi chiếc áo lót của tôi, 2 bầu ngực đầy đặn áp sát vào cơ thể anh. Duy siết chặt lấy người tôi, dùng sức đẩy về phía bức tường gần đấy, tay anh luồn vào trong chiếc quần lót vòng ra sau xoa nắn cặp mông của tôi.

Qua lớp vải mỏng manh, tôi cảm nhận được cái của Duy đang lớn dần, bàn tay cũng đưa xuống kéo chiếc khóa quần của anh ra, chẳng mấy chốc đôi bên đã trở nên trần trụi.

Duy lúc này khá điên cuồng, cúi đầu xuống cắn mạnh vào nhũ hoa, làm tôi khẽ đau mà kêu lên 1 tiếng: "Ahhhh...." Rồi đánh nhẹ vào vai anh 1 cái.

Bất chợt Duy nhấc tôi lên, 2 chân tôi theo phản xạ kẹp vào hông anh, vòng tay bầu chặt vào tấm lưng to lớn, ngay sau đó từ phía dưới, cái thứ

kích thích quá cỡ ấy đi thẳng vào bên trong, không sự dạo đầu thật sự làm tôi có chút đau dât:

- Ahhh....Duy.....

Nửa câu sau liền bị nụ hôn của anh nuốt trọn, nơi phía dưới cũng đã trở nên co rút lại. Duy giữ chặt lấy cặp mông của tôi, dùng sức của anh mà liên tục nhấp nó. Vừa phải cố gắng níu trên người anh, vừa bị nụ hôn ngây dại chiếm hết không khi lại tôi thở gấp mà phát ra những âm thanh đứt quãng:

- Ahhhh....Uhhmmm....Duy....

Chúng tôi di chuyển về phía chiếc giường, Duy nhẹ nhàng đặt tôi xuống rồi rời ra, bàn tay túm lấy eo tôi lật người lại, ngay sau đó liền nhấc cặp mông lên cao, đem cả sự cao ngạo của anh từ phía sau đi vào:

- Ahhh....!

Duy vòng tay lên phía trước ôm lấy bầu ngực tôi rồi kéo sát cả tấm lưng trần áp chặt vào anh, từng đợt ra vào trở nên mạnh mẽ.

- Ummmm....Duy....không được.....ahhh....!

Bàn tay anh vẫn xoa bóp ngực tôi đến méo mó, nơi phía dưới là âm thanh va chạm của 2 cơ thể từng đợt dồn dập. Anh từ phía sau cắn nhẹ vào vành tai của tôi, hơi thở nóng bỏng và vào bên cổ, người đàn ông này 2 năm qua về chuyện chăn gối chưa bao giờ có sự giảm sút. Tôi yêu anh, yêu cả cách anh làm tình, cả cái cách anh nâng niu cơ thể tôi, không quá mạnh bạo nhưng lại vô cùng mãnh liệt.

Một trận mây mưa kéo dài đến quá đêm, giây phút anh thở gấp rồi gục trên người tôi, tôi lại khẽ mỉm cười ôm lấy gương mặt anh rồi hôn nhẹ lên vùng trán đã thấm đẫm mồ hôi, chúng tôi bắt đầu đi vào giấc ngủ.

Chuyến du lịch ngày chỉ kéo dài 3 ngày 3 đêm, nhưng ngày nào cũng như ngày nào nhất định phải 3 trận mới có chịu được. Có lẽ thời gian qua

chúng tôi vì công việc, vì con cái, vì chuyện nhà cửa nên chẳng có thời gian gây dựng tình cảm, thì thoảng 1 chuyến đi như vậy cũng tốt.

Sắp xếp đồ đạc rồi trả phòng xong xuôi, chúng tôi ra sân bay, hành trình trở về nhà, có đi đâu lại gặp 1 người vốn không hoan nghênh.

Vừa ổn định vị trí ghế ngồi trên máy bay, thì 1 giọng nói từ phía sau lên tiếng:

- Tình cờ quá, lại gặp 2 người ở đây.

Tôi và Duy cùng quay lại, hóa ra là con Quỳnh, tự nhiên thấy mặt nó là cả những niềm vui của mấy ngày qua liền bay đi mất. Tôi hỏi cô ta rồi quay mặt đi, chỉ có Duy lịch sự đáp lại:

- Về rồi sao? Anh tưởng em sẽ đi cùng với đoàn.

- Nhà em có việc nên về trước. 2 vợ chồng sao về sớm thế?

- Ừ, tại cu Tin ở nhà với ông nên cũng có chút không an tâm.

Tôi thấy bọn họ cứ nói chuyện kiểu này chỉ sợ không biết đến khi nào liền quay sang anh vẫn nhỏ nhẹ nói:

- Em muốn ngủ 1 lát, đến nơi thì gọi em dậy.

Duy nghe vậy cũng gật đầu 1 cái rồi nói với con Quỳnh:

- Máy bay cũng sắp cất cánh rồi, em về vị trí ngồi đi.

Cô ta hết ý cũng đành về vị trí của mình, nhưng mẹ nó, vô tình hay cố tình cô ta lại ngồi ngay hàng ghế phía bên cạnh chúng tôi.

Mặc dù trên máy bay tôi thấy Duy đã cố gắng hạn chế rồi nhưng cô ta vẫn cứ thi thoảng lại bắt chuyện, đang cố tình trêu tức tôi đây mà.

Thời gian bay gần 2 tiếng đồng hồ với về đến thành phố, xuống máy bay chúng tôi cũng đi ra ngoài vẫy xe để trở về nhà, vừa ngồi vào trong xe

tôi liệ̀n quay sang anh hỏi:

- Anh với con đậ́y quen nhau như thế nào?

Duy nghe vậy liệ̀n nhìn sang tôi nói:

- Lại ghen? Anh đã nói với vợ là giữa bọn anh không có gì.

- Em có nói có gì đâu, sao anh cứ phải nhấn mạnh chuyện đó nhỉ? Em chỉ đang hỏi anh với nó quen nhau kiểu gì, là em gái của bạn, hay là chung trường lớp gì đó cơ mà.

Duy nghe vậy nét mặt cũng có chút biến động nhưng chỉ là 1 chút thôi, ngay sau đó cũng trả lời tôi luôn:

- Là em gái của đứa bạn anh, nhưng cậu ấy đã mất trong 1 vụ tai nạn giao thông r ậ́i.

- Vậy 2 người chỉ là quan hệ bạn bè thôi à? Không quá hơn?

Duy bỗng nhiên im lặng vài giây phút r ậ́i trả lời:

- Chỉ là bạn bè.

Tôi nghe vậy trong lòng có chút khó chịu, tôi không phải là bận tâm việc quá khứ, ai cũng có mà, chỉ là thấy anh không thành thật việc này làm tôi không vừa ý.

Trở về nhà đem theo 1 đồng hồ trên tay, việc đầu tiên của tôi là lao vào ôm lấy cu Tin, mới có mấy ngày xa nó mà nhớ khủng khiếp.

Cũng may thằng bé khá ngoan, bố tôi cũng cẩn thận chăm cháu, thằng Tí thì khỏi nói r ậ́i, quý cháu hơn cả tiệ̀n cơ nên cu Tin ở nhà cũng không khóc nhè ù.

Những ngày về sau lại trở về 1 quỹ đạo, anh đến nhà hàng quản lý công việc, tôi lại ở nhà tất bật ngược xuôi, nội trợ và con cái.

Nhưng rồi cho đến 1 hôm, khi vợ chồng tôi đang ngủ, điện thoại của anh khẽ rung lên, không hiểu sao khi ấy tôi lại tỉnh giấc. Bình thường điện thoại anh đâu để chuông, kỳ lạ sao hôm nay lại tắt đi.

Tôi nhẹ nhàng lấy chiếc máy được cất ở dưới gối rồi bật sáng màn hình lên, là 1 số lạ với dòng tin nhắn: "Anh ngủ chưa? Em buồn quá!"

Lúc này trong người tôi nóng bừng bừng, lấy điện thoại của mình lên zalo nhập con số này thử tìm kiếm, quả nhiên như những gì tôi nghĩ, là con Quỳnh.

Lướt tường zalo của nó, tôi thấy dạo gần đây nó đăng trạng thái như muốn nhắc đến 1 người đàn ông mà trong đó 1 cái khiến tôi không thể không nghi ngờ người nó nói đến là Duy.

Dòng trạng thái được đăng vào đúng ngày chúng tôi đến Nha Trang: "Sau quãng thời gian chẳng thấy mặt nhau bao nhiêu năm, một ngày nắng đẹp gặp lại anh, chợt nhận ra yêu thương ngày đó vẫn chưa hề quên đi"

Tôi lúc này thực sự là cay lắm rồi, nhưng nửa đêm cũng không thể dựng lão dậy để hỏi chuyện, hơn nữa cũng chưa biết được đầu đuôi nên tốt nhất sẽ không bắt dây động rừng.

Từ ngày hôm đấy, tôi thuê người theo dõi anh, cũng lén lút bất định vị, còn anh vẫn bình thường không biết chuyện gì, tôi cũng không rõ về sau khi anh đọc được đoạn tin nhắn của Quỳnh thì có liên lạc lại không nhưng hiện tại anh đối với gia đình vẫn luôn sẵn sóc đặc biệt.

Cho đến 1 ngày, cái người mà tôi thuê theo dõi ấy gọi điện báo về anh từ nhà hàng rời đi theo 1 hướng khác mà không phải đường về.

Tôi lúc này đang cơm nước, liền vội vàng gọi thằng Tí ra chuẩn bị nốt, áo chống nắng rồi bật mặt, kính râm cẩn thận đi ra ngoài.

Đến địa chỉ mà người theo dõi kia đưa cho tôi là 1 quán café khá vắng vẻ. Vừa bước vào đã thấy anh ngồi đấy mà tất nhiên người ngồi đối diện không ai khác là con Quỳnh.

Tôi vẫn bịt mặt như vậy đi lại phía chiếc bàn ngay gần bàn của anh, có 1 người đàn ông ngồi đấy là người tôi thuê, kéo chiếc ghế ngồi quay lưng lại với anh, tôi vẫn cố giả giọng nói chuyện với đối phương:

- Đến lâu chưa?

- Mới thôi!

Anh ta cũng nói chuyện lại với tôi cho đỡ bị nghi ngờ, tôi vì quay lưng lại nên cũng chẳng sợ gì liếc tháo kính vào khẩu trang xuống.

Lúc này ở bàn phía sau vang lên tiếng thút thít của con gái:

- Duy, em bây giờ thật sự cảm thấy rất mệt mỏi, không biết nên làm như thế nào nữa.

Không thể nhìn thấy được anh đang làm gì, chỉ nghe giọng nói của anh vang lên:

- Những việc anh có thể giúp đỡ anh đã giúp rồi. Mẹ em sẽ mau khỏe lại thôi, bây giờ em cần phải giữ vững tinh thần để còn có sức khỏe mà chăm sóc bà ấy nữa.

Quỳnh nghe vậy có vẻ khóc nhiều hơn rồi nức nở nói:

- Anh em đã bỏ gia đình ra đi, bây giờ chỉ còn 2 mẹ con nương tựa nhau, mà bà ấy lại bệnh như vậy, nếu lỡ may.....

- Quỳnh, suy nghĩ tích cực lên. Mẹ em sẽ không sao đâu.

Cô ta bỗng nhiên im lặng 1 hồi làm tôi sốt ruột, không biết họ ở phía sau làm gì chỉ thấy được người tôi nhờ theo dõi đang khẽ lắc đầu ra ám hiệu.

Bỗng lúc này con Quỳnh lại lên tiếng:

- Duy, em biết bây giờ anh đã lấy vợ, hơn nữa còn có con, nhìn được anh đang rất hạnh phúc. Thật ra từ cái ngày gặp lại anh ở Nha Trang đấy,

em mới nhận ra được hoá ra từ trước đến giờ tình cảm của em đối với anh vẫn còn. Hơn nữa những ngày qua, anh cũng đã giúp đỡ em rất nhiều, em biết chắc anh vẫn còn chút gì đó với em. Em không đòi hỏi, cũng không cần gì, em chấp nhận làm kẻ thứ 3 giữ im lặng, được không?

Tôi bây giờ máu nóng đã sôi lên, chỉ muốn đứng dậy vả vào mặt nó 1 cái nhưng vì đại cục vẫn phải cố gắng nhẫn nhịn, tôi muốn đợi xem chừng tôi sẽ trả lời như thế nào. Nếu anh dám, tôi nhất định sẽ ôm cu Tin rời khỏi đây.

Không gian trở nên im lặng làm tôi thêm sốt sắng, chỉ nghe được tiếng ly nước đặt xuống bàn, sau đó Duy cũng lên tiếng:

- Hôm anh cùng cô ấy trở về nhà, Huyền có hỏi thật ra giữa anh và em là có mối quan hệ gì, và quen biết nhau như thế nào. Anh đã nói với cô ấy, em chỉ là em gái của 1 người bạn, và chúng ta chỉ là bạn bè. Đôi khi ở trên đời này, có những thứ nên giữ lại, nên nhớ về, nên nhìn đến nhưng song song với nó cũng có những điều phải quên đi thì mới có thể vui vẻ sống tiếp được. Bởi vì đối với anh, khi gặp được cô ấy, anh sớm đã chẳng còn vấn vương đoạn tình nào hết, cũng chẳng dư thừa chút tình cảm nào, mỗi ngày đều cảm thấy yêu cô ấy như vậy là chưa đủ thế nên cái mà em nói là "còn chút gì đó với em" có chăng cũng chỉ là bạn bè. Giúp đỡ em cũng anh với Minh, anh trai em là anh em. Đừng nghĩ nhiều nữa, em có đủ khả năng tìm được người đàn ông tốt với mình, tin anh đi. Giờ cũng muộn rồi, vợ và con anh đang chờ, anh thanh toán rồi về trước.

Lời Duy vừa dứt cũng là lúc tôi nghe tiếng ghê đẩy ra, đế giày vang lên trên nền gạch mỗi bước nhỏ dần.

Tôi ngẩng 2 đôi mắt đã đỏ hoe mà khẽ cười 1 cái, chông tôi, đáng lẽ ra tôi nên tin tưởng anh.

Tôi đứng dậy đi lại phía bàn của Quỳnh, cô ta lúc này cũng kinh ngạc nhìn lên tôi bằng đôi mắt ngấn nước.

Tôi thấy vậy liền với lấy 1 tờ giấy rồi bình thần lau nước mắt cho cô ta rồi nói:

- Tôi không thích có 1 người phụ nữ khác vì chồng tôi mà khóc, bởi những giọt nước mắt ấy ít nhiều sẽ làm anh vương bận, thế nên tôi thay anh ấy lau cho cô, hy vọng từ nay về sau cô đừng làm phiền đến chồng tôi nữa. Cô có thể là tình đầu đấy, nhưng có nhiều điều không quan trọng bắt đầu như thế nào chỉ chú tâm đến kết quả ra sao. Cô có thể để lại cho anh ấy nhiều kỷ niệm đấy, nhưng có nhiều cái chẳng cần màng đến ký ức mà chỉ 1 lòng hướng đến tương lai. Và cô, chỉ là cũ còn tôi mới chính là hiện tại cả tương lai của anh ấy. Cô nhìn thấy rồi đấy, tôi còn chẳng kịp làm gì, anh ấy đã tự động né tránh cô nhưng cho dù anh ấy có 1 giây phút động lòng thì tôi cũng nhất định sẽ cắt đứt giây phút đấy. Chồng tôi đã thanh toán rồi phải không? Vậy thay mặt anh ấy mời cô ly nước này, giờ tôi cũng phải về rồi, chồng và con tôi đang đợi.

Nói rồi tôi cũng quay người đi mà cô ta từ đầu đến cuối cũng chẳng há mồm nói được lời nào. Về sau, bất cứ một mối quan hệ nào của anh tôi cũng sẽ chẳng bận tâm nữa, bởi tôi tin anh, tin người chồng đã hết lòng vì tôi.

Tôi trở về nhà, đi vào trong thấy Duy đang loay hoay ở bếp mà mắt tôi bỗng nhiên đỏ hoe. Duy thấy tôi cũng tươi cười nói:

- Vợ về rồi à? Vừa lúc anh nấu xong, lại ăn đi.

Đấy, bữa cơm tôi còn bỏ dở dang, đi cũng chẳng nói với anh nửa lời nhưng về nhà anh vẫn chẳng giận dỗi gì, tự nhiên cảm thấy bản thân có lỗi, tôi liền đi lại ôm lấy anh:

- Chồng ơi, em xin lỗi!

Anh thấy vậy cũng ôm lại tôi:

- Sao lại xin lỗi? Vợ làm gì sai sao? Mà cũng không sao, anh sẽ không giận vợ!

* * * * *

2 tháng sau.

- Chồng ơi, chúng ta sắp có bé Su rồi.

Chồng tôi nghe vậy gương mặt sụ xuống, tôi liền hỏi:

- Sao thế? Chồng không thích à?

Anh nghe vậy lại trả lời:

- Thế là anh phải nhịn nữa sao?

Tôi bật cười 1 tiếng rồi nói:

- Thế hay là thôi.

Anh bỗng nhiên đưa tay kéo tôi vào lòng rồi nhẹ giọng nói:

- Anh đùa thôi, anh chỉ lo vợ mang nặng đẻ đau vất vả còn khổ bao nhiêu anh cũng sẽ gánh được.

Tôi nghe vậy lại nhìn anh mà rưng rưng nước mắt, cảm động nói:

- Chồng.....!

Anh nhìn tôi cười 1 cái rồi hôn nhẹ lên mắt tôi, ghé vào bên tai mà khẽ thì thầm:

- Anh sẽ làm nhẹ thôi, được không?

Tôi nghe vậy lại bật cười 1 cái, vòng tay qua cổ anh rồi khẽ gật đầu, cả người ở trong lòng anh dần dần ngã xuống giường.

- Phan Bá Duy, em yêu anh!

THE END!